ijVerct ***U/on^ este detectirct mea pre/erqtă, iar cartea asta îţi alina, sufletul.** ELLE COSlN\ANO} autoarea romanului Finlgy Oonovan e mortala***

NESOUa ŢAŢELE SFATURI DESPRE CRIMEI CELEBREI – VERÁ M

/Autoarea bestsellerului *O nuntă (un pic) mortală*

JESSE Q. SUTANTO

Traducere de Alina Bâltâc

MYSTERY

LEDA^BAZAAR

JESSE Q. SUTANTO

NESOUCWtfEL SFATUKI DESPRE ***CRIMEI CELEBREI VERA*** *m*

Traducere din limba engleză de
ALINA BÂLTÂC

LEDA^^R

Mamei mele, adevărata Vera

Capitolul 1
VERA

VERA WONG ZHUZHU, ÎN VÂRSTĂ DE 60 de ani, este porc, dar, la o adică, ar fi trebuit să fie cocoş. Desigur, ne referim la horoscopul chinezesc. Vera Wong este o femeie în toată puterea cuvântului, iar cocoşii nu au absolut nimic împotriva ei. În fiecare dimineaţă, fără excepţie, la 4.30, pleoapele Verei se deschid cu precizia unor storuri. Apoi partea superioară a trupului i se ridică de pe saltea ca şi cum ar levita – în cazul Verei nu există rostogoliri leneşe din pat, deşi, trebuie să recunoaştem, efortul de a se ridica vine acum la pachet cu o grămadă de proteste din partea articulaţiilor înţepenite. Işi balansează cu entuziasm picioarele încălţate în şosete pufoase şi îşi găseşte imediat papucii pe care, cu o seara în urma, i-a aşezat lânga pat cu precizie militară. Ii trimite rapid fiului ei un mesaj în care ii aminteşte acestuia ca îşi petrece viaţa dormind pe el şi ca ar fi trebuit să fie treaz şi gata de treabă înaintea mamei sale. Până la urmă, este vorba despre un bărbat tânăr care are de cucerit lumea.

Dimineţile de zăbovit în pat, este convinsă

Vera, sunt doar pentru copilaşi şi pentru europeni.
După ce se spală iute, Vera îşi pune echipamentul de dimineaţă – un tricou cu un A ı
logo Ralph Lauren atât de mare, încât îi acoperă toată partea stângă a pieptului (bine,
OK, ca efect al trecerii nemiloase a timpului, dar şi al gravitaţiei, îi acoperă doar jumătatea de sus a pieptului) şi pantaloni de trening. Mânecile îi sunt trase şi potrivite astfel încât să nu existe niciun pic de piele la vedere între *1 *
1** 1 1 1*1 1 *
mânecile tricoului şi cele detaşabile. Cu multi ani în urmă, pe când Vera era o tânără insolentă, nu îsi verifica niciodată mânecile şi umbla etalând o fâsie de piele bronzată în partea superioară a braţelor. Evident, asta se întâmpla în vremea zbuciumatei sale juneţi, când trăia periculos şi îsi asuma riscuri inutile. Cu mânecile astfel aranjate, Vera face un mic semn de încuviinţare când se priveşte în oglindă şi porneşte repejor spre bucătărie, unde dă peste cap o cană mare cu apă la temperatura camerei — apa caldă, crede Vera, îţi blochează grăsimea pe artere şi te face să te îmbolnăvesti de inimă. La usă, îsi pune r** , 1 *
i*, i , 1 • • i
pantofii sport cu tălpi ortopedice, ochelarii de soare cu rame de baga şi ultimul, dar nu şi cel din urmă articol: un

parasolar atât de mare, încât nici măcar o singură rază de soare cauzatoare pe pistrui sau ae riduri nu se poate strecura prin el pentru a-i atinge faţa. Apoi, rară să arunce nici măcar o prlvire în urmă, Vera porneşte să cutreiere lumea.

Şi toate astea se întâmplă rară nici cel mai mic ajutor din partea deşteptătorului. Cu adevărat, Vera ar fi trebuit să fie cocoş, doar ca nu e, ea este porc, şi poate ca asta e motivul pentru tot necazul care a urmat.

Potrivit horoscopului chinezesc, porcii sunt fiinţe sârguincioase şi pline de compasiune la care poti apela cu încredere atunci când ai nevoie de un sfat sincer. Din nefericire, foarte putini oameni apelează la Vera atunci când au r ’ • i F • i • -i i nevoie de un sfat sincer, şi chiar şi de unul nesincer. Singura persoană care ar trebui să apeleze la ea mereu pentru sfaturi — fiul ei, Tilbert — nu o face niciodată. Vera nu prea înţelege de ce. Când trăiau părinţii săi, ea, una, le cerea adeseori sfatul, chiar şi când nu avea nevoie, pentru că, spre deosebire de fiul ei, Vera a fost un copil ascultător, care ştia că a le cere povaţa părinţilor îi făcea pe aceştia să se simtă utili. În fine, ce mai contează? Vera este o mamă sârguincioasă, care face tot posibilul să îi ofere lui Tilly toate sfaturile de care ar

putea avea nevoie. Mesajele ei anterioare sunt după cum urmează: Trimis azi la 4.31:

> Tilly, trezit? Este 4.31, foarte târziu. Când eram de vârsta ta, eu trezeam în fiecare dimineaţâ la 4 ca sâ pregătesc micul-dejun pentru Ah Gong şi Ah Ma. Qi lai! Trăieşte clipa! Carpe diem! Toate cele bune, mama.

Trimis ieri la 19.45:

> Tilly, observat că fetei ăsteia @NotChloeBennet plăcut DOUA dintre filmuleţele postate de tine pe TikTok! Cred câ asta înseamnă că simpatizează pe tine. Eu uitat la profilul ei şi cred că stă îmbufnată mult, dar ar putea fi o nevastă bună. Săptămâna trecutâ a mers la manichiură cu mama ei, ceea ce înseamnă că este fiică ascultătoare. Poate că ar trebui să-i dai un DM pe Insta. Toate cele bune, mama.

Vera a fost în mod special încântată de expresia asta, „să-i dai un DM pe Insta”. Vera insistă să fie la curent cu toate noile tendinte. Nu crede că ar trebui să rămână în urma generaţiilor mai tinere. De fiecare dată când întâlneşte o expresie care sună aiuritor, o caută pe Google şi o notează, cu înţelesul ei cu tot, în mica sa agendă.

Trimis ieri, la 17.01:

> Tilly, este ora 17.00, sper că luat luat cina. Unchiul tău, Lin, lua cina la ora 19.00 în fiecare seară şi n-a sărit nici măcar de 30 de ani. Ai

face bine sâ mănânci acum. Toate cele bune, mama.

Mesajul acesta a generat un răspuns:

Tilly: Unchiul Lin a murit lovit de un autobuz. Şi ţi-am spus de o mie de ori să nu-mi mai zici Tilly. Mi se spune Bert.

Vera: Nu le răspunde celor mai vârstnici decât tine! Eu dat ţie o educaţie. Şi ce are Tilly? E un nume bun, tata şi cu mine ne-am gândit mult şi bine la numele tău, ar trebui să îl preţuieşti!

Mesajul acesta a fost întâmpinat cu şi mai multă tăcere din partea lui Tilly. Dar nu contează. Acum nu are timp pentru încăpăţânatul ei fiu, pentru că Vera este pe cale să îşi înceapă plimbarea de dimineaţă, iar plimbările de dimineaţă sunt o treabă cât se poate de serioasă. Mai întâi, face stretching. Multi oameni de vârsta ei se plâng de probleme cu încheieturile şi de rigiditatea membrelor, dar Vera race genuflexiuni rara probleme şi se îndoaie din mijloc pâna când degetele de la mâna îi ating încălţările sport. Când era adolescent, Tilly se simţea extrem de jenat din pricina programului de stre tching al Verei. O implora să îl facă în « • « | | *| intimitatea locuinţei lor, nu pe trotuar, dar ca

~ - 5 7 A - 7

să raci stretching corect ai nevoie de aer curat şi, oricum, Tilly ar fi trebuit să fie mândru că mama lui le dă un exemplu atât de bun vecinilor.

Cu muşchii suficient de încălziţi, Vera

revine la poziţia de mers – bărbia ridicată, pieptul în faţă şi coatele perpendiculare pe corp. Apoi începe să meargă, balansându-şi pumnii în faţa pieptului cu entuziasmul unui soldat nord-coreean la parada naţională. Plimbarea de dimineaţă a Verei nu poate fi descrisă decât ca fiind vi guroasă. Este un general care a luat calea războiului şi care rade kilometru după kilometru cu o eficienţă nemiloasă. Oricine e suficient de nătâng să îi iasă în cale este întâmpinat cu o privire tăioasă (care este însă invizibilă la adăpostul ochelarilor de soare şi al parasolarului), dar Vera savurează momentul în care trebuie să îi ocolească pe trecători, pentru că vede în asta posibilitatea de a-şi pune la încercare agilitatea şi reflexele rapide.

La ultima ei zi de naştere, Tilly i-a oferit în dar un ceas Samsung care poate înregistra numărul de paşi, însă Vera nu are nevoie de el pentru ca ştie exact cati paşi presupune rutina ei zilnică: 3 de paşi, începând de la intersecţia străzilor Trenton şi Pacific, unde se află casa ei, şi până pe Washington, unde toate magazinele alimentare de familie şi prăvăliile cu suvenire se pregătesc să deschidă. Unii

dintre proprietarii magazinelor o întâmpină fluturând din mâini sau salutând-o cu voce tare, dar ştiu cu toţii că Vera nu se Î>oate opri pentru a sta la taclale, nu când îşi ace plimbarea de dimineaţă. Cu toate acestea, bătrâna are maniere impecabile, aşa că strigă la rândul ei amabilităţi în mandarină — ,,Ah, „pepenii arată bine, domnule Hong!” sau „În sfârşit se încălzeşte, soră Zhao!” — în timp ce trece mai departe în goana mare.
încetineşte un pic în faţa unei cafenele care, în urmă cu doi ani, a răsărit ca un coş purulent pe strada Washington. Proprietarul este un milenial necioplit care nici măcar nu locuieste în Cartierul Chinezesc. Buzele Verei
se rasucesc intr-un ranJet în timp ce trece pe lângă local, şi, aşa cum face în fiecare dimineaţă, aruncă un blestem asupra acestuia. Chiar şi numele o iritä — The Cafe. Femeia aproape că îşi poate imagina genul de confuzie care se naşte printre clienţi. Unde ai vrea să mergem? La The Cafe[1]. Da, bine, dar care? The Caic! CARE? Te-ai gândi că, având un astfel de nume, The Cafe ar fi trebuit să fie sortită pieirii cu mult timp în urmă. Dar nu, făcându-i parcă în ciudă Verei, cafeneaua nu numai că n-a dat faliment, dar a şi înflorit, furând clientela de la

magazinele mai vechi din vecinătate. Adesea, când Vera stă liniştită în ceainăria ei, mintea îi zboară la The Cafe, iar asta îi distruge ceaiul perfect. Cu adevărat, The Cafe şi produsul său oribil de nesănătos — bleah, cafea! – sunt o molimă pentru locuitorii din San Francisco, ba nu, ce zic eu, pentru ntreaga omeni re.

După ce trece de poarta cu dragon din Cartierul Chinezesc aflată pe Bush Street, coteşte şi o ia pe Stockton, până la Woh Hei Yuen, unde un grup de practicanţi de Tai Chi Quan tocmai îşi începe programul. Soţul ei, Jinlong, venea aici în fi.ecare zi până când a 1 1 I A J *
avut atacul cerebral. Adesea încerca să o convingă pe Vera să i se alăture, dar ea nu vedea rostul de a face tai chi. Cu siguranţă era prea lent ca să-i aducă organismului vreun beneficiu. Este aproape la fel de eficient ca yoga, adică spre deloc. De fiecare dată când Jinlong termina cu şedinţa de tai chi, Vera îi verifica pulsul, care n-a sărit o dată de 80. Care mai e scopul, în condiţiile astea? Totuşi, Vera trece de Woh Hei Yuen, flutură din mână la practicanţii de tai chi şi ignoră felul în care i se strânge inima când vede că Jinlong nu se numara printre oamenii aceia care se mişcă parcă în reluare. Ce nătăfleaţă! Bineînţeles că Jinlong nu se află aici, ci în siguranţă, în urna argintie din livingul ei, şi cu asta, basta!

Primul lucru pe care îl face Vera la

sfârşitul fiecărei plimbări este să îşi apese degetul mare pe încheietura mâinii şi să îsi măsoare ritmul cardiac. Satisf:icută cu respectabilele 92 de bătăi pe minut, îşi târşâie picioarele înăuntru, prin ceainaria întunecata, şi apoi în sus pe scări, până în living. După un revigorant duş rece, Vera ia un mic-dejun echilibrat constând în orez fiert, ouă de raţă conservate şi tofu fermentat. În cele din urmă, se întoarce jos şi se apucă de fëcut curăţenie şi de pregătit magazinul.

Când era adolescent, Tilly găsea o mare sursă de încântare în a indica inadvertentele din numele prăvăliei mamei sale, Vera Wang's World-Famous Teahouse[2].

— În primul rând, nu ştie nimeni despre ea, aşa că nu e „celebră în lume", spunea el, dându-şi ochii peste cap.

Vera ţâţâia, dar, înainte să poată răspunde,

Jinlong intervenea:

— Nu adevărat, mama ta era bine-cunoscută la China pentru ceaiurile ei! Mulţi clienţi venea de la mare distantă doar pentru a-i gusta ceaiul!

— Mm-hmm! f:icea Tilly, clar neconvins de această precizare, şi trecea rapid la următorul atac: Şi de ce se numeşte Vera

Wang? Tu eşti Vera Wong.
— Ah! exclama Jinlong în timp ce o privea admirativ pe Vera. Asta pentru că mama ta este o femeie foarte isteaţă şi pricepută. Vera Wang este persoană celebră, şi până şi albii îi ştiu numele. Aşa că mama ta gândit că am putea să ne numim ceainăria după această doamnă.
— Asta se numeşte inducere în eroare, baba[1]! îl repezea Tilly. Aţi putea fi daţi în judecată pentru aşa ceva. Apoi băiatul adăuga cu ciudă, după părerea Verei: Adică dacă ar şti cineva despre ceainăria asta. Dar, de vreme ce n-are nimeni habar de existenţa ei, nici nu contează. Jinlong râdea şi il bătea pe Tilly pe spate, spunând:
— Oh, er zi[4], ştii atât de multe despre legi! Poate că o să mergi la Facultatea de Drept? Lucrurile erau extrem de simple pe atunci, pe vremea când Jinlong acţiona ca un fel de tampon între Vera şi Tilly. După moartea lui Jinlong, relaţia mamă-fiu s-a ofilit treptat, până n-a mai rămas nimic de ea. Tilly a mers într-adevăr la Facultatea de Drept. Acum este asociat junior la o simandicoasă firmă de avocatură de lângă Embarcadero, ale cărei birouri sunt atât de sus în clădire, încât noaptea vezi cum sclipesc farurile maşinilor pe Bay Bridge. Nu că Vera ar avea de unde să ştie; nu e ca şi cum Tilly

o invită la biroul lui, dar îi place să îşi imagineze ce vede el când se uita pe geam.

Nu te mai gândi la Tilly! se ceartă Vera în gând în timp ce ridică şi ultimul scaun de pe masă şi îl aşază pe podea. Merge apoi la uşa din faţă, răsuceşte semnul pe care scrie **INCHIS / DESCHIS,** astfel încât să fie clar că ceainăria e gata să îşi primească clientii, se strecoară în spatele tejghelei, cocoţându-se pe scaunul ei înalt, şi îsi asteaptă musteriii.

Vera Wang's World-Famous Teahouse e pregătită pentru o nouă zi de lucru.

---

[1] „Cafeneaua", în lb. eng. (n. tr).

I „Ceainăria celebră în întreaga lume a Verei Wang" (n. tr).

J rp ,,, A 1 • VA./ 1 \

-,, lata , în mandarina, în orig. (n. red).

[4] „Fiule", în mandarină, în orig. (n. tr).

Cap itoluL? VERA

A

LA DREPT VORBIND. TILLY NU SE INSELA când sublinia faptul că a spune despre ceainăria Verei că e „celebră în întreaga lume” e o exagerare. Este adevărat că, pe vremea când trăia în Guangzhou, Vera conducea un local asemănător care se bucura de un flux constant de clienti loiali, precum şi „ „ [7] -L - i i * * i * 1* de oarecare musterii din afara orasului care auziseră de fierturile sale speciale. Dar aici, în San Francisco, California, femeia fusese silită să ia totul de la zero. În anii săi buni, Vera Wang’s World-Famous Teahouse atrăgea mai 1. 1 /V. 1 1 • • 1 multe persoane decât numărul obisnuit de clienţi fideli de azi în ciuda poziţionării relativ modeste a localului, înghesuit între Lucky Laundry[5], într-o parte, şi Winifred’s Patisserie[6], în cealaltă. Cei mai mulţi dintre muşteriii care îi călcau pragul erau imigranţi în vârstă, dar, de-a lungul timpului, fluxul constant s-a transformat într-un firicel şi apoi î 1 într-o picătură, pentru ca acum singurul client pe care se poate baza Vera să fie Alex. În dimineaţa aceasta, la fel ca în toate celelalte dimineţi, îşi scoate uriaşul registru din dulap şi îl aşază pe tejghea cu un sunet înfundat. Isi pune apoi ochelarii de citit şi începe să studieze catastiful, cu

sprâncenele ridicate, într-o încercare de a-şi desluşi scrisul
7
îi
măruntei.

23 Mai. – vulgaris, coajă uscacată CIB pepene verde, goji.

22 Mai – LIW han 91”l, cuiburi CIB pasăre prer.ti.mt, zahăr candel

21 Mai – orz copt parfmtat, crizanteMă. coajă CIB pepene galbben confiată.

20 Mai — Muguri, CIB osr.tanthus, oolotuJ,

Un zâmbet discret se conturează pe buzele Verei în timp ce trece în revistă lista de ceaiuri pe care le-a pregătit pentru cel mai bun client al său. Acesta aprecia în mod deosebit orzul copt parfumat, lucru care nu e 111 * A 1 A
1 v 1 v
deloc de mirare, având în vedere că gustul său de fum mergea de minune cu parfumul *i 1* * * 11 * • •
ı
vanilat al crizantemei şi cu dulceaţa cojii de pepene confiate. Ce ar trebui să îi pregătească astăzi? Scoţându-şi ochelarii, Vera se ridică de pe scaunul înalt şi cercetează dulapul aflat în spatele tejghelei şi care se întinde din podele
AVA
pana în tavan.

Dulapul de ceaiuri al Verei e ceva nemaiîntâlnit. Are exact 188 de sertăraşe, fiecare dintre acestea fiind umplut cu ingrediente de cea mai bună calitate aduse de pe dealurile înrourate ale

Chinei. Bun, la un moment dat, Tilly a subliniat în obişnuitul lui stil dezagreabil că multe dintre ingredientele acelea nu au mai fost folosite de ani buni şi că probabil sunt expirate. Vera ar fi prima care să recunoască faptul că poate ceaiul Tianchi „şi- a trăit traiul” şi ar trebui aruncat, împreună cu cel puţin alte 20 de ingrediente la care nu s-a mai uitat de ani buni, dar o să se ocupe de asta când o să facă o curăţenie temeinică de {primăvară prin sertarele ei magice. Insă, cu ipsa acută de clienti, n-a mai avut timp să se gândească la ingredientele pe care nu le vrea
nimeni.
În fine, să revenim la oile noastre! Căzută pe gânduri, Vera se bate de două ori în bărbie, apoi urcă pe o mică scară şi deschide un sertar. Juiube, cunoscute şi drept curmale rosii uscate. Acestea au o dulceaţă subtilă şi ar merge bine cu – oh, la ce Dumnezeului se gândeşte? Jujube energizează trupul! Alex are prea mult yang, ceea ce înseamnă că este, în mod natural, un pic prea energic, aşa că nu trebuie să îi dea sub nicio formă jujube, indiferent cât de delicioase sunt[7]! Vera coboară de pe scară şi se îndreaptă spre vitrină, unde sunt expuse mai bine de 20 de ingrediente populare. Da, corect, zilele

trecute a cumpărat un pachet mare de fasole mung de la prăvălia doamnei Ong. Asta ar trebui să meargă! Scoate bobitele de culoarea smaraldului şi le pune pe talgerele balantei sale tradiţionale chinezeşti, mijind ochii precum Shaina din sezonul al doilea al reality show-ului Dragostea e oarbă în timp ce pregăteşte proporţia perfectă pentru Alex şi biata lui soţie, Lily. Odată ce obţine cantitatea exactă, o transferă într-un săculeţ de plasă, în care mai strecoară două bucăti de zahăr candel şi un ghemotoc din frunze de pandan[8], iar apoi strânge bine şnurul. Gata! Tot ce are Alex de făcut este să cufunde punguţa astfel pregătită în nişte apă şi să lase la fiert timp de 15 minute, iar apoi el şi Lily se pot bucura de o băutură bună, sănătoasă şi răcoritoare.

Cu precizia unui ceas, clopoţelul de la uşa din fată răsună când Alex intră în ceainărie. Sunetul acesta o face întotdeauna pe Vera să zâmbească. II simpatizează pe Alex, singurul domn adevărat care a mai rămas pe lume.

— Ni hao, Alex! îl salută.

— Zao an hao! – îi răspunde Alex.

Ca de obicei, bărbatul are un zâmbet obosit în timp ce îşi târşâie picioarele spre locul lui preferat din ceainărie, cel aflat chiar lângă fereastra.

— Şi ce mai faci? Ca de obicei? îl întreabă Vera în mandarină în timp ce umple ceainicul pântecos cu apă şi îl pune pe foc.

Desi Alex este întotdeauna fericit să ducă acasă combinaţiile de ierburi pregătite de Vera, nu se abate niciodată de la obiceiul de a-şi bea aici ceaiul de dimineaţă, care este din soiul Tienguanyin. Ei bine, Tienguanyin, care se traduce prin „Zeiţa de fier a milei , face parte din categoria ceaiurilor Oolong din Fujian, deşi gustul său nu are nicio legătură cu Oolongul. Este destul de amar când ajunge pentru prima dată pe limbă, dar, odată ce l-ai înghiţit, lasă în urmă cea mai încântătoare dulceaţă şi un gust pur şi reconfortant. Este unul dintre ceaiurile preferate ale Verei, care are grijă să îl pregătească de fiecare dată ca la carte.

După ce a fiert apa din ceainic, Vera scoate un mic ceainic din lut şi două cescme cam cat jumătate de păhărel. Le asază pe scurgătorul i i/T « i • «’ • r » & i de vase de langă chiuvetă şi toarnă peste ele apa fierbinte, asigurandu-se că atat ceşcuţele, cat şi ceainicul sunt fierbinţi.

Apoi le pune repede pe o tavă şi adaugă nişte Tien$_{gu}$anyin în micul ceainic înainte de a-l umple cu apă opărită. Imediat, toarnă prima infuzie, care este menită să opărească asprimea frunzelor, « 1 1
« • 1 V V 1 •
şi umple vasul cu şi mai multă apă fierbinte, Înainte de a duce tava la masa lui Alex.

Acesta zambeşte în timp ce Vera pune tava jos şi toarnă ceai pentru amandoi. El îşi riăică ^11* «/sil *
delicat ceşcuţa, atingand doar marginea, pentru a evita să se ardă, şi ia o înghiţitură. Inspiră adanc, cu ochii închişi şi avand zugrăvită pe chip o expresie fericită.

D ***r' r*** $_{t}$ ***r***

— Nimeni nu pricepe să facă ceaiul aşa, ca tine! exclamă. Lui Lily ii e dor de locul ăsta!

Biata Lily! se gandeşte Vera pentru a nu ştiu cata oară. De cateva ori pe zi, atunci cand gandurile ii zboară la Alex, Vera scoate un mic suspin şi işi zice „Biata Lily!” Aceasta a fost diagnosticată cu Alzheimer cu un an în urmă, iar starea sănătăţii i s-a deteriorat rapid, pană în punctul în care acum nu mai iese din casă. Alex refuză să lase pe oricine altcineva să aibă grijă de iubita lui soţie, alegand să trăiască mai ceva ca un pustnic. Singurul moment în care îşi îngăduie să iasă este atunci când se

opreşte pentru zece minute la ceainăria Verei, în timp ce Lily încă doarme. De fapt, şi-a pus şi un cronometru în caz că el şi Vera se întind la taclale. Alex nici măcar nu se ocupă să cumpere alimentele. Unul dintre fiii lui — cel ascultător — race proviziile pentru o săptămână şi i le aduce la usă în fiecare duminică. Pe el îl aduce în discuţie Vera în dimineaţa asta, pentru că Alex pare din cale afară de ostenit, iar ea ştie că simpla menţionare a fiului său o să îl înveselească.

— Spune-mi ce mai face Facai?

Facai înseamnă „bogăţie remarcabilă , un nume mare, care i-a adus nului lui Alex mult noroc. Vera este de acord şi îsi doreste ca şi Tilly să îşi folosească numele chinezesc.

După cum era de aşteptat, la coada ochilor lui Alex apar mici riduri în timp ce zâmbeşte.

— A, minunat, pur şi simplu minunat! E cu adevărat favorizat de zei. Fost foarte binedispus zilele astea; zice că lucrurile merg ca pe roate cu afacerea lui.

— A, desigur! zice Vera şi încuviinţează cu înţelepciune în timp ce soarbe din ceai. Ei bine, nu avea cum să nu reuşească avându-vă pe tine şi pe Lily drept părinţi.

Nu îl flatează pe Alex; la fel ca mulţi

chinezi în vârstă, Vera este încredinţată că cea mai mare parte a succesului pe care îl are cineva se datorează trudei şi sacrificiilor făcute de parinţii sal.
Totuşi, e limpede că a spus un lucru nepotrivit. Zâmbetul lui Alex îşi pierde din strălucire, în vreme ce bărbatul îşi pleacă ochii.
— Cât mi-aş dori să pot fi de acord cu asta şi în ceea ce-l priveşte pe celălalt fiu al meu, 1 i l Jiancheng!
Jiancheng înseamnă „putere şi stabilitate”, dar, din câte ştie Vera despre cel de-al doilea fiu al lui Alex, acesta numai puternic şi stabil nu e.
— Imi pare rău să aud asta, dar îţi sunt alături în suferima ta!
Vera şi-a petrecut multe dintre aceste discuţii plângându-se de Tilly, şi tocmai poveştile despre nenumăratele feluri în care fiii lor i-au 1 • 1 1*1 * • 1 • dezamăgit au sudat relaţia de prietenie dintre Vera şi Alex.
— Trimis lui Mingjin un mesaj dimineaţă, când trezit,ca să mă asigur că trezit şi el, şi până acum nu mi-a răspuns. Ce altă mamă este atât de atentă să îi trimită un mesaj fiului ei adult în fiecare dimineaţă? Insă apreciază el acest gest?
Alex scoate un sunet de dezamăgire şi clatină din cap.
— Tinerii din ziua de azi! Nu pricep şi

pace câte sacrificii făcut pentru ei! Când eram tânăr, eu nu îi lăsam niciodată pe părintii mei să se trezească înaintea mea. Nu, Întotdeauna mă sculam înaintea lor şi îi lustruiam pantofii tatei. Baba nu a mers niciodată la lucru cu pantofii murdari, şi asta datorită mie!
— Da, exact! scoate Vera un sunet satisfăcut, iar pieptul i se umple de energia potrivită. Exact la asta refer şi eu! În fiecare dimineaţă, pregăteam un mic-dejun cald pentru părinţi! Ha! Generaţia asta tânără habar n-are ce bine o duce!
— Stii, Lily i-a răsfăţat mereu! zice Alex, iar expresia i se îmblânzeşte. Spune că băieţii se poartă ca nişte copii americani normali, şi nu e asta ce dorit noi?
— Are şi Lily dreptatea ei! admite Vera şi oftează.
Amândoi cad pe gânduri şi privesc cu melancolie în cestile de ceai.
— Şi ea ce mai face?
Vera urăşte să pună întrebarea asta, pentru că nu a mai avut parte de un răspuns pozitiv de aproape jumătate de an, dar tot se simte obligată să o adreseze.
Umerii lui Alex se lasă brusc.
— La fel!
Asta înseamnă că rar are un moment de luciditate. Zilele astea, când Lily e trează,

îşi petrece cea mai mare parte a timpului rătoindu-se la Alex şi cerându-i să stea departe de ea şi să o lase să-şi vadă soţul. Asta îl distruge pe Alex. Singura lui sursă de bucurie acum o reprezintă Facai şi scurtele momente în care îşi bea ceaiul în compania Verei. Curând însă timpul lui se scurge, aşa că Alex ia ultima înghiţitură de ceai. Vera se grăbeşte către tejghea, de unde vine cu săculeţul pe care i l-a pregătit mai devreme.

— Poftim! îi spune în timp ce îi întinde punguţa. Fasole mung şi pandan. Fierbe totul 15 minute, hai 20, dacă vrei o aromă mai puternică!

— Eşti prea bună cu noi! protestează Alex, dar până acum a înţeles deja că bătălia e din start pierdută, aşa că ia darul şi îl bagă în buzunar fără prea multe insistenţe.

Când Lily era mai în putere, Alex îşi petrecea cam cinci minute întregi ciorovaindu-se cu Vera pe tema dacă să îi plătească sau nu ceaiurile, dar zilele astea nu mai are timp pentru aşa ceva.

Vera îl priveşte cum se îndreaptă spre clădirea A, în care se află apartamentul lui, o construcţie veche şi dărăpănată formată

din zece corpuri pline cu locatari cărunţi. Acum mare parte din Cartierul Chinezesc arată asa, dispărând încet-încet. Sâmburele de tristete din inima Verei creşte şi devine tot mai greu, până când o copleşeşte. Pentru că, oricât i-ar plăcea să îi spună lui Tilly că se înşală, în adâncul inimii Vera ştie că ceainăria ei este departe de a fi celebră în lumea întreagă. De fapt, e exact invers. Şi să îl vadă pe primul şi ultimul client al zilei îndepărtându-se o ucide puţin câte puţin în fiecare zi. Vera ştie deja la ce să se aştepte de la restul dimineţii. Aceasta o să se topească încet în după-amiază, care o să se topească într-o tăcere de nesuportat în jur de ora cinci, când Vera o să se ridice de pe scaunul ei înalt şi o să se îndrepte spre uşă, o să întoarcă semnul de pe faţă cu **DESCHIS** pe cea cu **ÎNCHIS** şi, pentru a douăsprezecea oară pe ziua de azi, o să se întrebe „La ce bun toate astea?”

La drept vorbind, prăvălia nu mai face profit de ani buni. Vera reuseste să o tină deschisă doar pentru că ea şi Jinlong au achitat-o în mtregime în urma cu şapte ani, iar acum trebuie să plătească doar factura lunară la electricitate şi aşa mai departe. Chiar şi aşa, fără povara ipotecii pe umeri,

prăvălia tot e un chin, şi nu există zi în care Vera să nu fie conştientă de faptul că economiile ei se împuţinează tot mai mult. Curând, indiferent de cât de cumpătat o administrează, Vera nu o să mai aibă fonduri pentru a face ca micuţa ei ceainărie să meargă, iar acela o să fie momentul când Vera Wang's World-Famous Teahouse va ajunge la final.

Azi Vera închide cu o oră mai devreme, incapabilă să mai suporte povara propriei singurătăţi. Paşii săi, în timp ce se târăsc în sus pe scările şubrede, către zona de locuit,

1 > 7 4 7 sunt grei. Nu îi stă în fire să fie tristă, dar, indiferent cât de viguroasă a fost plimbarea de dimineaţă, tristeţea sfârşeşte întotdeauna prin

a o prinde în gheare. înainte să meargă la culcare, îi trimite lui Tilly un mesaj în care îi aminteşte să meargă la culcare devreme

pentru că mersul la somn târziu cauzează cancer la prostată, toată lumea ştie asta. aşteaptă Nu
răspuns Când, . Ştie că
într-un final,
moartea, şi îşi doreşte să îi vină odată şi nu va primi aşa ceva. adoarme, visează
rândul.
În dimineaţa următoare, deschide ochii ca de J [5] [6] [7] [4]
obicei şi începe o nouă zi. Nu are niciun rost să zacă în pat, plângându-şi de milă, când are înainte 24 de ore. îmbrăcată în obisnuitul echipament de dimineaţă, cu parasolarul bine 1 î [7] 1
fixat pe cap, Vera coboară scările spre • v
ill l r v
ceainărie, unde, de data asta, şocul o face

5[2] „Spălătoria norocoasă” (n. tr).
6 „Patiseria lui Winifred” (n. tr).
7 În medicina şi alimentaţia asiatică, alimentele se Împart în două mari categorii: cele care stimulează şi energizează trupul şi cele care îl calmează. Cele dintâi sunt asociate cu conceptul de ***yang,*** simbolizat de elementele foc şi vânt, iar celelalte, cu conceptul de ***yin,*** simbolizat de elementele apă şi pământ (n. tr). .
[8]Plantă tropicală cu frunze parfumate folosită pentru aromatizare în bucătăriile din Asia de Sud-Est (n. tr.).

să îşi piardă cuvintele.
Căci acolo, în mijlocul ceainăriei, zace un om mort.

[9] Formă generală de salut în China, indiferent de momentul zilei (n. tr.).

[10] „Bună dimineaţa!”, în mandarină, în orig. (n. tr.).

Cap itoluH

ATUNCI CÂND TE PĂRĂSEŞTE SOŢUL, problema principală nu este că ti-e dor de' el a doua zi, ci că îti dai seama cât de multe nu stii să faci. De exemplu, să plăteşti facturile. Să conduci maşina. Să ţii casa. Julia urăşte faptul că Marshall a părăsit-o – le-a părăsit —, dar, în momentul de rată, nu urăşte pe nimeni mai mult decât se urăşte pe sine.

lat-o în San Francisco, într-o frumoasă dimineaţă, la ora 11, cu fiica în vârstă de doi ani şi jumătate lângă ea, incapabilă să se hotărască ce mâncare să prânz. pregătească pentru asta pentru Şi că, în ultimii zece ani, a fost cel care a dictat ce se mananca.

„Vreau sandvici cu ton, iubito!” îi spunea, iar ea pregătea sandvici cu ton.

„Ce zici de un sandvici cu chifteluţe?” Şi ea îl pregătea imediat, de la zero.

Iar în zilele în care el pleca în delegaţii, pur şi simplu pregătea felurile lui preferate, pentru că adevărul este că Julia habar nu mai are care sunt felurile ei preferate. Preferatele sale sunt ce ii plăcea lui Marshall. De-a lungul anilor, Julia a învăţat să iubească ceea ce iubeşte el, pentru că să îl vadă zâmbind şi

să-l audă spunându-i „E delicios, iubito!” îi producea atât de multe endorfine, încât a hotărât să iubească şi ea lucrul respectiv. Oare nu asta înseamnă să fii căsătorit cu cineva? Să iubeşti ceea ce iubeşte celălalt?
Totuşi, noaptea trecută, după 10 ani de căsnicie şi 14 în care au format un cuplu, Marshall i-a spus fără menajamente că „îi ajunsese” şi că nu mai stă după curul ei. În timp ce o ajută pe Emma să fixeze o piesă Lego încăpăţânată, Julia crede cu toată sinceritatea că nu e nimic în neregulă cu curul ei. La naiba, are grijă să îşi ţină curul într-o formă foarte bună! Ideea aceasta ridicolă o loveşte cu o neaşteptată cruzime şi face ca lacrimi fierbinţi să îi curgă pe obraji. Cui naiba îi pasă de curul ei acum? Deşi o voce firavă îi strigă, în timp ce îşi înăbuşă suspinele, că „e un cur al naibii de bun”.
Işi verifică telefonul pentru a nu ştiu câta oară, dar nu sunt nici apeluri, nici mesaje. A aşteptat atât de mult să-i sune telefonul, verificând că încă merge, că are atât Wi Fi, cât şi conexiune, încât, atunci când se aude soneria, sare şi îsi înşfacă mobilul.
Emma îsi ridică ochii de la elaboratul castel Lego pe care îl construieşte.
— Mamă, la uşă sună!
— Poftim?

Julia are nevoie de câteva clipe ca să îşi dea seama că se aude soneria, nu telefonul, şi, odată ce o face, speră şi se teme în egală măsură, luptându-se să primească aer în pieptul care i se strânge. Dintr-odată, i se pare îngrozitor de greu să respire. Se ridică, silindu-se să inspire adânc şi să scape de strânsoarea care îi chinuie pieptul. Pot să respir. Totul o să fie bine.

Poate că, până la urmă, viaţa o să fie mai bună fără Marshall?

Nu, aşa ceva e imposibil! Marshall a avut grijă de ele. A avut grijă de tot.

Până să ajungă la uşă, tot nu are idee ce o să spună, dar nu contează. Oamenii par să ştie că Julia nu are mare lucru de spus. De obicei, fie ı f* ᴬ • V ı vorbesc peste ea, ne o ignoră complet. Oricum, probabil e doar Linda, vecina de lângă, pretinzând că a trecut un pic, sub pretextul că le aduce fursecuri, şi încercând să afle ce a rost cu scandalul de aseară. Julia trebuie să ocolească sacii de gunoi uriaşi aliniaţi lângă uşă. La un moment dat, va trebui să se ocupe de ei.

Dar, când deschide, descoperă că la uşă nu e deloc Linda. În faţa ei se află doi agenti de politie – o femeie de culoare şi un bărbat asiatic, amândoi cu expresii ciudate. Cumva zâmbesc, dar zâmbetele le sunt jenate şi pline de regret. Un nod

dureros se formează în stomacul Juliei; zâmbetele de felul ăsta nu sunt pentru momentele când ai de oferit veşti bune. Dimpotrivă, sunt pentru momentele când eşti pe cale să distrugi viaţa cuiva. Pentru o clipă, Julia se simte tentată de ideea de a le trânti uşa în nas şi a trage zăvorul. Dar, evident, nu face asta. Julia nu e nimic altceva decât plăcută şi respectuoasă. Dornică să fie de ajutor şi docilă. Julia nu e nimic”, aude în minte vocea lui Marshall. Vocea pe care o aude în minte e mai răutăcioasă decât vocea lui Marshall în realitate.

— Bună dimineaţa, doamnă! o salută poliţistul asiatic. Sunt detectivul Ha, iar aceasta este partenera mea, detectivul Gray. Sunteţi Julia Chen?

Cumva, Julia reuşeşte să încuviinţeze cu o mişcare din cap.

„Nu!” ar vrea să strige. Nu o să se întâmple nimic bun, măcar de atâta lucru e sigură. Dar mcuviinteaza din noi, căci corpul reuseste să îi fenteze mintea.

— Oh! exclamă Ha în timp ce intră, alături de colega lui, în apartament şi observă sacii de gunoi. Aţi făcut un pic de curăţenie de primăvară?

Stomacul Juliei se agită cu atâta violenţă, încât aproape că vomită. Vede playstationul lui Marshall itindu-se din cel

mal apropiat sac de gunoi. Aproape nou. Curăţenie de primăvară! Mai degrabă i-a strâns lucrurile pentru că ştie că el nu are să se mai întoarcă.
— Ceva de genul! îngână ea.
Se răsuceşte repede şi aproape că dă peste Emma. Nici nu şi-a dat seama că fetita i s-a agăţat de piciorul drept, ca un pui de koala.
— lartă-mă, scumpo!
Se apleacă şi o ridică pe cea mică. întotdeauna o uimeşte cât de grea a devenit fetita. Cât de mult s-a înălţat, cât e de zdravănă şi cu toată viata înainte.
— E în regulă! îi şopteşte fetitei în timp ce îi conduce pe poliţişti în living. E în regulă, repetă! mai mult pentru sine decât pentru Emma.
Gray zâmbeşte.
— Bună, scumpo! Cum te cheamă?
Julia nu se oboseşte să aştepte vreun răspuns înainte de a răspunde în numele fiicei sale:
— Ea e Emma.
Emma nu vorbeste niciodată cu străinii. Deabia vorbeşte cu vecinii, şi asta în conditiile în care ele două îi ştiu pe oamenii care trăiesc pe strada lor drntotdeauna. Acesta e unul dintre lucrurile pe care Marshall le ura. Mă rog, poate „a urî” e un cuvânt cam puternic. Sau poate că nu, de vreme ce nici măcar

nu s-a uitat în urmă la fiica lui atunci când a plecat
cu o seara în urma.
— Ce nume frumos! Ţi se potriveşte! zice Gray. Câţi ani ai?
Cei mai mulţi dintre copii, aşa cum i s-a spus Juliei în repetate rânduri de diverse persoane, ar fi mai mult decât fericiţi să îi anunţe pe toţi că tocmai au descoperit câti ani au. Dar nu şi Emma. Aceasta îşi îngroapă chipul în umărul Juliei şi refuză să se uite la cei doi poliţişti, care îi oferă zâmbete bizare. Cuvintele lui Marshall îi răsună Juliei în minte: ,,E al dracului de jenant felul în care se poartă! De ce nu se poartă ca un copil normal?”
Julia înghite în sec şi le face semn poliţiştilor să se aşeze pe canapea. Canapeaua e mult mai drăguţă decât ar avea dreptul să ne, din lemn masiv, iar şezutul este acoperit din piele naturală.^
Una dintre alegerile lui Marsnall, desigur. întotdeauna alege cele mai scumpe lucruri, trecând totul pe cardul de credit şi
asigurând-o că o să vină bani curând, aşa că de ce să nu investească în viitorul lor confort?
Marshall adoră cuvântul ăsta, ,,a investi”, şi îl foloseşte pentru absolut toate achiziţiile r • 1 ’ r 1 r
frivole pe care le face.

Julia se aşază pe fotoliul de lângă canapea şi o mută pe Emma de pe şold în poală. Intr-un târziu, îsi dă seama că ar trebui să le ofere musafirilor ceva de băut, măcar nişte apă. Dar Emma s-a lăsat grea în poala ei, iar Julia nu-şi doreşte ca polifiştii aceştia să stea mai mult decât e cazul. De-abia a dormit noaptea trecută; şi cum ar fi putut să o facă, având în vedere toate câte s-au întâmplat? Iar acum e istovită, atât de istovită!

Ca şi cum i-ar depista dorinţa de a termina cu asta odată, Ha îşi drege vocea şi se apleacă un pic în fată.

— Marshall Chen este sotul dumneavoastră?

— Aveţi vreo cameră în care ne putem juca? intervine Gray, zâmbind la Emma, care trage cu ochiul la ea.

Ideea de a se despărţi de Julia o face pe Emma să se strângă lângă mama ei, lipindu-şi faţa de

pieptul acesteia şi dând din cap cu îndârjire.
_L JT > 1 /
Julia o ţine aproape.
— E-n regulă, poate rămâne!
— Sunteţi sigură? Am venit aici cu niste informaţii delicate.
Julia încuviinţează din cap şi îsi încleştează mâinile în spatele Emmei pentru a le împiedica să tremure. Inspiră parfumul V 1 • • 1 111 1 părului Emmei, mirosul acela dulce de transpiraţie de copil combinat cu zahăr cald. Respiraţia îi devine neregulată, suierându-i până în plămâni, iar Julia se vede nevoită să îşi înăbuse un oftat. Să-i dea drumul odată!
Cei doi poliţişti clatină din cap, dezaprobându-i în mod clar alegerea. Nu-i nicio problemă! Julia este obişnuită cu dezaprobarea. Şi doar pentru că Gray crede că Emma este drăguţă, sau cum i s-o părea, nu înseamnă că o cunoaşte pe Emma. Nimeni nu o cunoaşte pe Emma. Oamenii folosesc cuvinte precum „dureros de timidă şi „foarte linistită". Julia nici nu-şi poate imagina cum ar fi. să o lase pe Emma singură într-o cameră cu altcineva. S-ar panica în ultimul hal şi apoi Gray s-ar panica şi ea şi ar putea crede că e ceva în neregulă cu fetiţa. Julia s-a săturat cap de oameni care cred că e ceva în neregulă cu Emma.
pana .

— Păi,, bine! zice Ha şi îşi drege din nou flasul. Aăă, ne pare rău să vă informăm că în imineata aceasta sotul dumneavoastră a fost
găsit mort într-o ceainărie din Cartierul Chinezesc.
Cuvintele îi sunt aşa de străine Juliei, încât creierul ei eşuează în a înţelege ce i se comunică. Iar când, în sfârşit, începe să digere informaţia primită, se opreşte la cea mai ciudată parte a frazei.
— Intr-o ceainărie?
Ha încuviinţează cu o mişcare din cap.
— Da! răspunde şi îsi consultă agenda. Vera Wang's World-Famous Teahouse.
— De ce ar avea o creatoare de modă o ceainărie?
Dar, la o adică, Eva Longoria are câteva restaurante, asa că poate e o întrebare stupidă. Gray clatină din cap.
IV T 1 * 111*
— Nu, de fapt, proprietara localului se numeşte Vera Wong.
Ceva din felul în care poliţista rosteşte aceste cuvinte ajunge în străfundurile creierului Juliei şi generează o reacţie. Tânăra face cel mai îngrozitor lucru posibil în momentele acestea: izbucneste în râs. Hohotul durează mai puţin de o secundă, căci vede ochii politistilor sticlind şi îi vine să îsi tragă una. Dumnezeu ştie că, în multe ocazii, Marshall a vrut să o cârpească, şi poate

cineva să îl învinovăţească pentru asta? Julia face tot felul de lucruri stupide, iar el trebuie să le suporte. Adică trebuia să le suporte, că doar e mort, nu? Nu mai trebuie să o suporte. Julia

aproape că izbucneşte din nou în râs, dar reuseste să îsi înăbuşe senzaţia trădătoare.
— Nu înţeleg! îngaimă ea.
Expresia lui Gray este încă rece şi neîncreza toare.
— A fost găsit de proprietara ceainăriei, doamna Vera Wong, în jurul orei cinci dimineata. Pare că soml dumneavoastră a intrat prin efracţie în local la un moment dat în timpul nopţii şi a murit acolo.

Cum... Ce anume i-a cauzat moartea?

Incă aşteptăm rezultatul autopsiei, dar

Julie se luptă să pună cuvintele cap la cap.

o punguţă cu MDMA în geantă, aşa că este posibil să n fost vorba despre o supradoză, răspunde Ha.

MDMA?

Omul ăsta măcar vorbeşte engleză?
— S-ar putea să ştiţi substanţa aceasta sub numele de ecstasy, Moly sau E.
Creierul Juliei refuză să proceseze cuvintele.
— Stiri cumva dacă soml dumneavoastră folosea în mod regulat MDMA? insistă Ha, insă e limpede din tonul lui ce spune de rapt: „Cum puteţi să nu ştiţi dacă soţul dumneavoastră era sau nu consumator regulat de MDMA?” — Există unele răni

pe corpul lui, îi explică Gray. O vânătaie pe obraz şi zgârieturi pe celălalt. Din întâmplare, ştiţi ceva despre asta?

Julie dă din cap amorţită, iar capul îi bubuie de durere din pricina mişcării. Nepoftită, i se iveşte în minte o amintire legată de Marshall împingând-o şi apoi plecând, şi ceafa ei lovindu-se de perete. Julie îşi muşcă buza, încercând să se concentreze asupra celor ce se întâmplă în acest moment. Să nu le arate că suferă. Să nu le arate că el a rănit-o.
Oare poliţiştii o cred? Juliei îi e imposibil să- şi dea seama. Şi oare are vreo importanţă dacă o cred sau nu? El e mort. Marshall e mort.
Ca şi cum ideea se strecoară în capul Emmei prin osmoză, copilița începe să se foiască în -L \ ± > -L
poala mamei, mânuţele dolofane căutând sânul.
— Tâtă! cere Emma.
Obrajii Juliei ard, iar ei îi e greu să se uite în ochii celor doi poliţişti; apoi se mustră singură. Ce prostie să îşi facă griji că aceştia ar putea să o judece pentru că încă îşi alăptează copilul în vârstă de doi ani! Cui naibii îi pasă de alăptat când tocmai i s-a spus că bărbatul cu care a fost măritată vreme de zece ani a murit? Şi totusi, iat-o în această situaţie, ţinând cu fermitate, dar şi cu blândeţe braţele

Emmei şi îndepărtându-le de piept.
— Mai târziu! spune ea încet, deşi ştie că este inutil.
După cum era de aşteptat, Emma strigă mai tare:
— Tâtă! cere. Tâtă!

Jena care o încearcă pe Julie se transformă în rusine.

După ce că Emma încă cere sân, nici nu e în stare să formeze o propoziţie întreagă. E capabilă, când sunt doar ele două, iar Emma foloseşte propoziţii lungi, de adult.
,,Mami, pot, te rog, să primesc nişte lapte?” „Mami, uită-te la buburuză! De ce are pete negre?”
,,Imi plac leagănele! Impinge-mă mai tare, mami!”
Fraze bine formate care dispar de îndată ce au companie. Apoi, desigur, potrivit deja obiceiului, Julie se simte ruşinată pentru că se ruşinează cu propriul copil. Ce mamă îngrozitoare este! Şi ce soţie îngrozitoare este! Uite, de exemplu acum, când judecă discursul copilului, iar soţul ei tocmai a murit. — Ţâţă!
Acum e un strigăt în toată regula, lângă urechea Juliei; un strigăt incredibil de sonor. Julia se smuceşte, iar bruscheţea gestului o şochează pe Emma. Copila clipeşte la Julia, cu ochii larg deschişi;

— Imi pare rău, scumpo!
Prea târziu! Emma deschide gura larg şi scoate un vaiet răscolitor. Singurele momente în care copila nu e liniştită sau timidă sunt cele în care plânge.
Cei doi agenti arată ca şi cum nu şi-ar dori nimic altceva decât să fugă de acolo.

chiar şi colţurile gurii iau ca zut.
— Regret, nu este un moment bun! spune Julia, şi ce lucru ciudat sa scoţi pe gura, nu-i asa?
Clar nu e lucrul pe care sa îl spui poliţiştilor care încearcă sa îţi povestească despre decesul soţului tău. Nu? Cine stie care este lucrul potrivit pe care să îl spui într-o astfel de împrejurare? Julia este sigură că arată ca şi cum ar fi vinovată. Se simte vinovată, întrebându-se ce ar spune o persoană nevinovată, de parcă ea însăşi nu ar fi nevinovată. Dar, din nou, nu este. Are prea multe de ascuns, iar o parte din ea este recunoscătoare pentru plânsetul Emmei, căci asta îi oferă scuza perfectă pentru a-i da afară pe aceşti doi poliţişti. Se ridică, icnind din pricina Emmei, care nu cântăreşte chiar puţin.
— Bine, dacă vă amintiţi ceva, vă rugăm să ne sunati!
Poliţista Gray se vede silită să ţipe ca să se facă auzită peste întreg vacarmul. Apoi scoate o carte de vizită şi o aşază pe măsuţa de cafea, înainte ca ea şi partenerul ei să se ridice şi să se îndrepte spre uşă. Julia le observă mersul hotărât, cu o destinatie clară în minte. Nu-şi aduce aminte când a fost ultima dată când a păşit atât de plină de încredere. Acum

merge doar cu umerii plecaţi, capul în permanenţă în pământ şi ochii lipiţi de crestetul Emmei.
La uşă, Gray se opreşte şi se întoarce spre Julia. Ochii li se întâlnesc, iar Julia aproape că începe să ofteze, atâta milă e în ochii poliţistei. În clipa următoare însă, privirea lui 1 ’ v ^1 ' ', 7 1 4 Gray alunecă în jos, spre sacii de gunoi, iar Julia îngheaţă când observă cum expresia vizitatoarei se aspreşte. De data asta nu are cum să nu observe playstationul şi nici cravatele de mătase. Sigur ştie că sacii sunt
1 • • 1 «1 1 •-* /r 111*
plini cu lucrurile lui Marshall, saci pe care Julia i-a aliniat la uşă, ca şi cum i-ar fi prevăzut moartea. Gray spune ceva, dar Julia nu aude din pricina scâncitului Emmei. Apoi striga:
— Ţinem legătura!
Julia nu aşteaptă ca politistii să se întoarcă şi să se îndepărteze, ci închide uşa şi se grăbeşte spre canapea, unde o alăptează pe Emma. Nici măcar nu îşi dă seama că a început să plângă până ce pe căpşorul fetitei nu pică o ,.acrimă, iar din clipa aceea nu mai are niciun sens să îşi înăbuşe suspinele care îi zguduie trupul.

Capitolul
VERA

ESTE 20.55, CEEA CE ÎNSEAMNĂ CĂ ORA de culcare a Verei a trecut cu aproape jumătate de ceas în urmă. Femeia nici măcar nu reuseste să îsi amintească ultima dată când nu a reuşit să se bage în pat la 20.30; Vera merge la culcare cu mare promptitudine în fiecare seară. Nu i-a înţeles niciodată pe oamenii care se luptă cu probleme legate de somn. Pentru Vera, somnul reprezintă o chestiune de disciplină şi de voinţa, la fel ca majoritatea lucrurilor în viaţă. În fiecare noapte, în timp ce îşi aplică numeroasele ei creme hidratante, îi spune corpului că este timpul ca acesta să se retragă la culcare, iar el nu o dezamăgeşte niciodată.

Mai puţin în seara asta. În seara asta, Vera stă întinsă în pat, în întuneric, răsucind neîncetat marginea păturii între degetul mare şi cel arătător. Pentru a şasea oară la rând, se fortează să inspire adânc şi îi cere creierului să ia o pauză pe durata nopţii. Asemenea unui adolescent posac, creierul o ignoră, încăpăţânându-se să rămână treaz.

Când cifrele roşii de pe ceas indică 21.00, Vera renunţă la încercarea de a-şi supune constiinta şi se ridică. Pufăie enervată şi, târşâindu-şi picioarele, iese din dormitor

pentru a ajunge în bucătărie. Aprinde lumina şi strânge din ochi din pricina strălucirii bruste. Când ochii i se obisnuiesc în sfârsit, îsi

tace de lucru, pregătindu-şi o ceascâ zdravănă de ceai de crizanteme, rară cofeină. În tot acest timp, se bombăne sin**gu**ră pentru că e atât de nătângă. De ce ar trebui simpla descoperire a unui cadavru în mica ei prăvălie să o facă să îşi piardă somnul? A început să se

> -T complacă, asta-i tot.

Dar, până la urmă, se aude o voce mititică, nu e vorba despre cadavrul descoperit, nu-i aşa? E vorba de celălalt lucru.

Vera oftează. Uneori îşi urăşte mintea pentru că este atât de perspicace! Ceainicul fierbe, asa ca işi toarna apa în cana şi urmareşte cum florile moarte de crizantemă se desfac cu delicateţe înainte de a se revărsa pe suprafaţa mesei. Vera se aşază, iar ochii i se îndreaptă automat către cutia de şerveţele din mijlocul mesei. Nechemate, amintiri de mai devreme îi dau ghes.

Până să sosească poliţia, Vera este relativ calmă. Bine, inima i-a luat-o parcă la trap, dar, dat fiind că bărbatul mort zace la doar doi paşi de ea, se gândeşte că e o chestiune acceptabilă. S-a pregătit pentru venirea poliţiştilor — a fiert suficientă apă pentru trei ceainice şi a pus în fiecare

combinaţie cunoscută pentru efectul de ascuţire a minţii, asi**gu**rându-se astfel că oamenii legii îşi vor face investigaţia cât se poate de bine. Poate că aceştia vor fi aşa de impresionaţi de cât de eficient le lucrează

ceainic un pic de ceai Longjing şi frunze de ginkgo, minţile după doar o **gu**ră din

ceaiul magic al Verei, că întreaga secţie va deveni clientă fidelă a ceainăriei. Poate că politistii vor duce vorba şi în alte sectii, iar în curând Vera va avea comenzi regulate în vrac de la toate departamentele de poliţie din întreaga Bay Area.

Vera a tacut, de asemenea, un pic de ordine în ceainărie. Adică în jurul cadavrului, desigur. S-a uitat la suficiente episoade din CSI ca să stie că nu trebuie să atingă cadavrul pentru a se păstra urmele de ADN ale vinovatului. Cu toate astea, nu are de gând să lase un furnicar de poliţişti să mişune pri-11 ceainăria ei rară să aranjeze cât de cât locul. În concluzie, a mers sus, până în apartament, şi a adus o vază foarte drăguţă, precum şi un portret personal de la vârsta de 20 de ani, asigurându-se astfel că toată lumea ştie că, pe vremuri, era o frumuseţe de fată. A fost la un pas să mătură sticla spartă de la uşă, dar şi-a amintit că {probabil aceasta constituie o dovadă de la faţa ocului. Vera este foarte mândră de locul crimei; cu siguranţă este cel mai încântător loc al faptei pe care l-au văzut vreodată politistii.

Când sosesc oamenii legii, Vera îi întâmpină la uşă cu o tavă pe care se află ceai proaspăt pregătit, însă ei o împing deoparte – cu blândeţe, desigur, dar tot o

împing —, şi îi spun:
— Doamnă, vă rugăm nu ne staţi în drum!
— Dar...
Vera are nevoie de un pic de timp să se gândească, însă trei poliţişti năvălesc în micuţa ei ceamarie.
— Pregătit niste ceai. Mai bine l-ati bea acum, înainte să începeţi ancheta! E un ceai făcut din Longjing şi frunze de ginkgo, două ingrediente cunoscute pentru faptul că îţi
D . A A >
limpezesc mintea.
— Doamnă, nu o să bem şi nu o să mâncăm nimic aici. Gray, te ocupi tu? spune poliţistul, care face un semn către colega lui şi îşi ridică
1 1 O J J
mândru capul spre Vera.
Detectivul Gray, o poliţistă de culoare cumsecade şi care pare cam de vârsta lui Tilly, se îndreaptă spre Vera. Etalează un zâmbet politicos.
— Doamnă, puteti ieşi afară pentru o clipă? Trebuie să vă iau declaratia.
— Oh, nu, vă mulţumesc! răspunde Vera iute. Trebuie să rămân şi să mă asigur că politistii dumneavoastră nu ratează nimic.
— Ce nai...? murmură primul agent. Doamnă, cine a desenat conturul decedatului?
— Ah!
Vera se umflă în pene. Au observat cât de

dornică să dea o mână de ajutor şi cât de ingenioasă este!
— Eu făcut! Ca să vă scutesc de-o treabă.
Vera ştia că ar trebui să se întâmple atunci când se comite o crimă – poliţia face conturul cadavrului folosind bandă, dar, din nefericire, ea nu a mai avut bandă, aşa că a folosit un marker. A fost extrem de atentă atunci când a trasat conturul, având grijă să lase cam un centimetru între vârful cariocii şi cadavru, astfel încât să nu se atingă de el. Rezultatul este, dacă poate spune asta, excelent – atât precis, cât şi clar. Poate că ar trebui să îi sfătuiască pe poliţişti să treacă de la bandă la
115 5
marker.
Totuşi, poliţiştii nu par impresionaţi. Ba dimpotrivă, par cu adevărat enervaţi!
— Scoate-o de aici! se răsteşte primul poliţist.
— Doamnă, veniţi cu mine! îi cere Gray, iar Vera se încruntă, dar, până la urmă, face ce i şe spune.
În timp ce se îndreaptă spre ieşire, bătrâna se întoarce spre primul agent şi îi strigă:
— Eu nu mutat nimic, domnule poliţist! Totul e exact cum era înainte ca omul să fie omora t.
Una dintre sprâncenele ofiţerului Gray se

ridică.
— Omorât? Ce vă face să crederi că e vorba de crimă?
Vera oftează către Gray. De ce pune întrebări atât de evidente?
— Pur şi simplu... detectez aura. Dumneavoastră nu? Aură foarte proastă. Aaa, poate că generaţia dumneavoastră cunoaşte toată treaba asta sub numele de „vibraţii”.
— Pentru că victima are... vibraţii proaste? întreabă Gray.
Vera are sentimentul că Gray nu o crede. De ce să fii poliţist când nu poţi nici măcar să te bazezi pe instinctele tale? De-asta au nevoie poliţiştii de ceai. Vera îsi ridică tava, sperând că Gray va simţi mirosul îmbietor al licorii.
— Hai! Beri-vă ceaiul acum! Averi nevoie de el! Vă va curăta mintea şi vă va îmbunătăti memoria.
— Doamnă, spune cu un oftat Gray, încercaţi să nu ne mai faceţi să bem ceaiul! Lăsari tava jos şi veniţi cu mine afară. Acum!
Vera este îngrozită. Pentru numele lui Dumnezeu, este suficient de în vârstă ca să fie mama lui Gray! Clar, Gray nu ar trebui să le vorbească aşa celor mai vârstnici. Totuşi, are de-a face cu poliţişti, aşa că Vera presupune că ar trebui să respecte legea sau cum s-o numi treaba

asta, dar, în semn de rebeliune, îşi ţine bine tava în timp ce iese din ceainărie. Având în vedere că omul a murit în localul ei, ai putea crede că Vera este îndreptăţită să urmărească ancheta pas cu pas şi să îşi facă cunoscute numeroasele teorii_ cu privire la ce anume l-ar fi putut ucide. (În clipa de faţă, teoria ei preferată este că bărbatul şi cel care urma să îl omoare au venit la ceainăria Verei pentru o băutură înainte de culcare, dar,
găsind localul închis, au rost atât de dezamăgiţi, că unul dintre ei a ajuns să îl omoare pe celălalt. Hei, dacă oamenii se pot omorî între ei din cauza furiei din trafic, de ce să nu facă asta şi din pricina furiei ceaiului?) Odată ajunsă afară, Vera este deopotrivă dezamăgită şi surprinsă să vadă că nu există şi alti poliţişti. Nu este echipa CSI? Unde sunt tipii care se ocupă cu analiza sângelui, cu camerele lor uriase şi cu costumele de protecţie, unde e banda galben-neagră a poliţiei şi unde e mulţimea care se îndeasă, dornică să o vadă pe victima crimei? Unde « • • • • • •
sunt tmerii şi rapacii reporteri care se deghizează în detectivi ca să se strecoare la locul crimei?
Nu, dar strada e la fel de liniştită ca întotdeauna, cu ex-ceptia ***lui*** — of! —

Winifred, al cărei cap se iţeşte din cofetăria ei. Ori de câte ori Vera numeşte prăvălia ***lui*** Winifred î l „cofetărie”, aceasta din urmă se repede să o corecteze.

— Este o patiserie! ar veni replica înţepată a femeii. Şi tin să precizez că insistenţa ta cum ca nu ii pot spune patiserie pentru ca „nu sunt framuzoaică” este o dovadă de rasism.

— Nu poţi să îi spui aşa, Winifred, nu pentru că nu eşti franţuzoaică, ci pentru că nu servesti produse de patiserie franţuzeşti. ***În***

I r * i ’

ia ta ***nu*** se servesc decât produse de patiserie cu specifi.c chinezesc.

— Multe dintre ele sunt influentate de gastronomia franţuzească.

— Doar pentru că îi spui chiflei tale cu taro petit pain au taro nu inseamna ca e influenţată de gastronomia franinzească.

În orice caz, în momentul de faţă, Winifred priveşte din prăvălia ei clar lipsită de specific franţuzesc, iar Vera îşi poate imagina ce-i trece prin minte vecinei sale. Ha! În fine, nare decât să se întrebe cât vrea; omul a ales să fie omorât în ceainăria Verei, nu în falsa patiserie a lui Winifred.

— Doamnă?

Vera are nevoie de câteva clipe pentru a-şi da seama că Gray a întrebat-o ceva.

— Da?
— V-am întrebat dacă îmi puteri povesti exact ce s-a întâmplat, începând de la ceea ce făceaţi înainte de a găsi cadavrul.
— Da, sigur!
Vera e pregătită pentru asta.
— Aşadar, în această dimineaţă m-am trezit la 4.30, ca de obicei. Fără să pun ceasul deşteptător, ştiţi. Mă trezesc în fiecare
dimineaţă la 4.30; asta se numeşte disciplină. Dumneavoastră la ce oră vă treziţi în fiecare dimineată?
Gray închide ochii pentru câteva clipe.
— Doamnă, aici nu este vorba despre mine. Continuaţi, vă rog!
— Aha! pufneşte Vera. Voi, cei tineri, vă treziţi mereu târziu, lucru care e rău pentru
sanatatea voastra.
— Deci v-aţi trezit..., insistă Gray, fluturând din mână cu ceva mai multă nerăbdare decât crede Vera că este necesar.
— Mă trezesc, apoi, după ce spăl pe dinţi şi toate celelalte, mă duc la bucătărie şi primul lucru pe care îl fac este să beau un pahar mare de apă. În fiecare dimineaţă fac asta. Spală rinichii, stiţi, şi...
— Aşa, deci aţi băut un pahar cu apă şi

apoi?
— Mi-am pus parasolarul – soarele din California este aşa de puternic, încât niciun produs de protecţie solară nu este suficient, nici măcar dacă are factorul de protecţie 90.
Trebuie să porţi pălărie, ati înţeles? Să îţi protejezi pielea de soare, altfel faci cancer.
— Aşa, să port pălărie, am înţeles. Deci ce spuneaţi?
— Apoi cobor în prăvălie şi dau peste un cadavru.
— Cunoasteti identitatea decedatului? o întreabă Grav, cu pixul pregătit să se repeadă asupra agendei.
Vera clatină din cap.
— Nu mai văzut niciodată. Dar, judecând după chipul său, cred că are în jur de 30 de ani sau poate chiar mai mult. Asiaticii au pielea bună, ştiţi? Da, aş putea spune că se apropia de 40 de ani.
Spre imensa dezamăgire a Verei, Grav nu notează această informaţie.
— Nu aveti de gând să scrieti asta?
Grav îi ignoră întrebarea.
— Aşadar, nu il cunoaşteţi pe decedat.
Informatia asta politista o notează. Adică nu scrie dovezile de înţelepciune ale Verei, ci lipsa de cunoştinţe a aceleiaşi Vera în ceea ce

o priveşte pe victima.
— V-a surprins ceva în mod special legat de cadavru?
— Dacă stau să mă gândesc, da.
Ajunsă în acest punct, Vera este disperată să fie de ajutor.
Gray se înviorează.
— Pentru început, omul era mort! începe Vera, vorbind pe un ton înţelept.
Gray se dezumflă.
— Mda... adică da, m-am prins, am notat asta. Altceva?
— II las în pace. Nu îl ating pentru că ştiu că veti vrea să verificaţi ADN-ul, amprentele şi celelalte, continuă Vera cu o urmă de mândrie în glas.
Apoi îşi lungeşte gâtul şi se uită de jur împrejur.
— Apropo de ADN, unde este echipa CSI?
Gura lui Gray devine o linie subţire.
— Mă tem că nu lucrăm aşa, doamnă. Sfinte Dumnezeule, urăsc serialele alea! bombăne ea. Chiar în timp ce vorbim, superiorul meu caută semne de agresiune, iar cei de la Criminalistică vor fi chemaţi dacă se găsesc indicii în acest sens.
— Poftim?
Încă o dată, Vera este uluită. Tot ce a văzut la televizor până în momentul

acesta a pregătit- o pentru o mică armată de poliţişti în costume de protecţie.

Păi, clar există semne de agresiune.

Da?

Tava cu ceai pe care o are în mână o Împiedică pe Vera să gesticuleze, aşa că face semn din cap spre uşa din fată.

— Priviţi, criminalul a spart geamul!

Gray încuviinţează încetisor.

— Acela, într-adevăr, ar putea fi un semn, desi vă îndemn să nu vă grăbiti să trageti concluzii. Ar putea exista o mulţime de motive pentru care geamul să fie spart. Vă mai puteti gândi la ceva care s-ar putea dovedi relevant pentru anchetă?

— Ce ziceţi de chestia cu drogurile? îi scapă. Gray se holbează la ea.

— Drogurile? Ce vreti să spuneţi? I-ati căutat printre lucruri?

„Doar cu foarte mare atenţie” e Vera gata să scoată pe gură, dar reus es te să se abtină şi să spuna:

— Bineînţeles că nu! Pur şi simplu cred că arată ca genul acela de oameni care iau droguri, nu credeţi? Vă zic eu, soi rău.

Gray mijeşte ochii, iar Vera se simte ca un copil îndărătnic care este certat de un adult. Oof, n-a mai avut sentimentul acesta de multă vreme şi nu îi place!

O

să vedem care-i treaba cu drogurile!
îndoiala îşi face loc în stomacul Verei, dar şi- o înghite. Se uită la ceainăria ei, pe a cărei fereastră murdară de praf zăreşte doi poliţişti care cercetează prăvălia. Dezamăgirea i se accentuează când observă că niciunul dintre aceştia nu foloseşte măturică specială pentru a aduna amprente cum se cuvine. Nu cumva ar trebui şi să vorbească prin staţie şi să ceară întăriri? Oare tinerii din ziua de azi chiar nu pot face nimic aşa cum trebuie? Chiar trebuie să se ocupe ea de tot?
Răspunsul este, desigur, un răsunător da. Iată de ce Vera oftează şi clatină din cap.
— Nu! îi zice lui Gray. Nu mai e nimic.
Mai târziu, după ce politia a plecat şi încă şi mai târziu, după ce medicul legist a preluat cadavrul şi a plecat cu el, Vera stă în tăcerea neliniştitoare din ceainărie, privind la locul în
care s-a aflat trupul neînsufleţit. În afară de sticla spartă, nu sunt şi alte semne că acolo s-a aflat un cadavru. Mă rog, există conturul folositor făcut de Vera, firește, dar, în afară de asta, nimic. Nici măcar un strop de sânge. Medicul legist nu a fost prea tulburat atunci când a venit să ridice cadavrul. Echipa lui a refuzat ceaiul Verei, dar ea a reuşit să îl prindă la

înghesuială pe unul dintre subalterni şi l-a terorizat pe bietul puşti până ce acesta i-a
spus că urmau să ducă trupul neînsufleţit la morgă, dar că, pe moment, părea un atac de cord, nu că victima fusese agresată.
— Cum adică nu agresiune! a izbucnit Vera. E crimă în toată regula, se vede de la o poştă.
— Oh, nu, nu cred că — ăăă – pare? Dar nu putem să — ăăă — confirmăm o astfel de informaţie până nu se fac — ăăă — investigaţii, a spus nefericitul înainte de a fugi mâncând pământul.
Sincer acum, se pare că Vera trebuie să facă totul de una singură, inclusiv să îl găsească pe ucigaşul omului. Deşi, recunoaşte ea în timp ce soarbe din ceaiul neatins pe care l-a preparat din Longjing şi ginkgo, poate că nu are o abordare corectă. Până la urmă, ea îşi bea zilnic ceaiul pentru ascutirea mintii. Poate aşadar să îi învinovăţească pe cei din jur că nu sunt la fel de inteligenţi ca ea?
Bun, poate că faptul că a luat ceva din pumnul încleştat al mortului n acordă un mic avantaj necinstit.
Dar nu, e posibil să fie ceaiul.
Acum, în timp ce stă în bucătăria ei, Vera scoate lucrul pe care l-a ascuns în cutia

cu şerveţele. E un stick cu carcasa neagră şi strălucitoare. Ce i-o fi venit să îl înhaţe aşa, din mâna mortului? Ar fi trebuit să îl lase, ca să îl găsească poliţiştii, şi atunci poate că acestia ar fi luat lucrurile mai în serios.
Dar, se ceartă Vera singură, ştim cu toţii cât de inutili sunt politistii. Doar uită-te la ei cum s-au prezentat azi, aşa de relaxaţi şi de dispretuitori! Vera stie că acestia nu or să facă nimic. Bine, de fapt, nu ştie asta. E sigură însă că ea, una, ar face o treabă mai bună decât ar
putea ei, pentru ca nimeni nu miroase mal bine o infractiune ca o mamă chinezoaică suspicioasă şi cu mult timp la dispoziţie, şi ce are Vera dacă nu o mulţime de timp la dispoziţie, acum, că Juinlong nu mai e, iar Tilly se îndeletniceşte Dumnezeu ştie cu ce? Da, a făcut bine că a luat stickul! Şi ştie, desigur, că ucigaşul o să se Întoarcă după el. De fapt, Vera se gândeste să cumpere spaţiu în ziarul local şi să publice un ferpar cât mai curând cu putinţă. Şi o să posteze şi pe TikTok, şi pe Twitter. Nu are nicio îndoială că ucigaşul o să vadă. O să i se pară ciudat că un anunţ de felul acesta, un necrolog, iese aşa de curând după moartea cuiva. O să ştie că este un mesaj. Şi atunci o să vină, iar Vera o să

fie pregătită.

INVESTIGAŢIA VEREI WONG

Vitfută: Marshall Cheu, 29

Cauza Morţii.: ^^^scută

SeM ine, suspecte:

1. Vârwiate pe. obrazul stâng,, (la pocnit careva?)

2. Zgârieturi. pe. obrazul drept (la zgâriat careva?)

3. Tmea în Mână un stick (CE ESTE PE El?! Poate. un cod ^^^? Este. spion? KGB?)

4. Dietele UMfiate. Totul UMflat. Cum eraM eu în al treilea. tri-Mestru. de. sarcină.

5. Geanta plină de. DROGURI! Vezi,? Probabil că persoană rea. Nn sunteM la UoUllywood; de. ce. poartă după el droguri?

foarte înspăi-Mântător! PALPITANT! Cum să procedez? E de. datoria. Mea să găsesc pe. cri-Minal îiaunte să se dezlătnd.1^ Ucigaşul o să se. întoarcă după stick. O să îl identific şi, o să îl prind. îiiatntca Wr!

Cap i.toluL5
RIKI

RIKI NU ERA SIGUR LA CE SĂ SE AŞTEPTE de la un loc numit Vera Wang's World-Famous Teahouse, dar cu siguranţă nu era prăvălia asta mititică şi tristă. De fapt, totul arată asa de prăpădit şi de uitat, încât a trecut pe lângă ceainărie şi a ajuns la micul magazin de suvenire din capătul străzii până să-şi dea seama că depăşise punctuletul de pe Google Maps. Se întoarce şi merge foarte, foarte încet, cercetând forma fiecărei prăvălii pe lângă care trece. Când în sfârşit găseşte ceainăria, cuvinte precum „dărăpănată”, „uitată de Dumnezeu” şi „prăfuită” îi răsar în minte. Nu îsi dă seama prea bine ce simte legat de fapml că Marshall a murit într-un loc ca asta.

O persoană cumsecade ar gândi „Sărmanul Marshall! Nu merita să moară în ceainăria asta mică şi tristă!” sau măcar „Biata soţie a lui Marshall! Biata lui fetită! Chiar dacă nu ştiu cum le cheamă, probabil că suferă foarte tare, aşa că sufăr şi eu pentru ele!”

Dar Riki nu este o persoană cumsecade, nu-i aşa? Nu, pentru că primul lui gând a fost: „Ticălosul a meritat-o cu vârf şi îndesat! Mă bucur că a murit acolo!”

Apoi, fireste, tresare când îşi dă seama. Ce idee oribilă i-a trecut prin minte! Ce fel de persoană gândeşte astfel? Apoi urmează obişnuitul baraj, ca şi cum în mintea lui Riki ar sălăşlui doi indivizi care se ceartă unul cu celălalt. Hai să nu pretindem că eşti prea bun pentru a avea astfel de gânduri! Ştii bine ce-ai făcut!

Am făcut ce-a trebuit să fac pentru a putea ir* • • *ii supravieţui. Şi, la urma urmelor, totul a fost de dragul lui Adi.

Nu te-ai săturat să îti folosesti fratele mai mic pe post de scuză pentru fiecare lucru rău, fiecare infracţiune pe care le-ai săvârşit?

Şi tot aşa la nesfârşit. De fapt, probabil că Riki ar fi rămas vreme îndelungată în faţa localului ăstuia, Vera Wang's World-Famous Teahouse (o, Doamne, descrierea asta chiar e trasă de păr), dacă uşa şubredă nu s-ar fi deschis cu un scârţâit. Clopoţelul de deasupra 1 1 1 scoate un sunet, întrerupând dezbaterea înfierbântată din capul lui Riki. Pentru o clipă, asta îl enervează, pentru că era sigur că e la un pas să câştige împotriva lui însuşi, dar Î>e urmă se trezeşte holbându-se în tăcere la aţa care se iţeşte din prăvălie, şi toate > ' A 7 ' gândurile îi amuţesc.

Este o femeie în vârstă, probabil în jur de 60 de ani, cu părul făcut permanent,

genul acela cu bucle mari care îi este atât de cunoscut, dată fiind copilăria petrecută în Indonezia, şi cu buzele date cu un ruj roz, strălucitor, mult prea strălucitor pentru tonul pielii, şi cu sprâncene groase, desenate Într-un unghi ascutit.

— Da? zice femeia, iar vocea ei are ceva care îl face pe Riki să se simtă precum un copil de cinci ani prins cu mâna în borcanul cu krupuk—.

Riki se scutură. Are 25 de ani, nu cinci, iar creştetul capului femeii nu îi ajunge nici măcar până la sfârcuri. O, Doamne, de ce se gândeşte la sfârcuri acum, în momentul ăsta? Ce naiba e în neregulă cu el? Bineînţeles, de îndată ce se gândeste la asta, nu îşi mai poate

D j 7 , 1

lua mintea de la sfârcuri, de parcă ar fi vreun pervers.

-Ah...,

Bătrâna iese cu totul din prăvălie şi îsi ridică bărbia, astfel încât să îl privească pe Riki drept în ochi.

— Stai aici de exact patru minute. Cred că este un comportament neobişnuit chiar şi pentru un milenial.

— Oh, aaai

Riki se căzneşte să găsească un răspuns, dar creierul i se blochează.

— Nu sunt un milenial.

Ochii femeii se mijesc bănuitori şi îl măsoară din cap până-n picioare, gest care îl face să se înfioare.
— Hmm, nu pari suficient de tânăr să faci parte din Generaţia Z. Trebuie să ai mai multă grijă de pielea ta.
Pe vremea când era în Indonezia, mama îi cicălea pe el şi pe fratele lui, Adi, să îşi reaplice cremă de protecţie solară la fiecare două ore, dar nu o asculta nimeni. Acum Riki plăteşte preţul acestei neascultări. Se simte ciudat de vinovat din cauza asta şi, dintr- odată, ciudat de interesat de pielea lui, şi de ce naibii se gândeşte la aşa ceva?
— Cred că ar trebui să intri! îi spune femeia şi se retrage în ceainărie, rară să se deranjeze să se uite dacă Riki o urmează sau nu.
Un pic mai agitat decât s-a pregătit să fie în dimineaţa asta, Riki inspiră adânc şi o urmează pe bătrâna micuţă de statură în ceainarie.
E ca şi cum ai intra într-o cu totul altă lume, una care pare să fi îngheţat pe la 1950. Nu că Riki ar avea de unde să stie cum arătau ceainăriile anilor ’o«. Asta, în orice caz, e mică şi întunecată, în ciuda celor două mari bovindouri de la usă. Poate că de vină e stratul de murdărie de pe geamuri sau învălmăşeala de postere îngălbenite de vreme

lipite peste el, dar are efectul de a transforma ceainăria într-un loc uşor neplăcut. Riki se trezeste cocâri'ându-se şi strângându-şi umerii, ca să nu se atingă întâmp ător de absolut nimic.

Si pereţii sunt îngălbeniti, iar unul dintre ei este acoperit din podea şi până în tavan de un 1 1 5 1 dulap vechi cu sute de sertăraşe. Riki aproape 1 ^/\1zs 1 ’ 11 se cutremură când se gândeşte ce ar putea adăposti sertăraşele. Cel mai probabil, păianjeni. Arată ca şi cum n-au mai fost deschise de secole. Ceilalţi pereţi sunt acoperiri cu postere şi tablouri chinezeşti ieftine cu flori de lotus, păsări şi flori de cireş. Toate se dezintegrează, bucăţile de hârtie cojindu-se, astfel încât păsările arată monstruos, iar florile au căpătat o nuanţă cenuşiu-piersicie, în loc să fie de un roz delicat. Există patru mese cu câte două scaune fiecare, toate în stilul acela asiatic ieftin şi de prost-gust care lui Riki i se pare familiar — spătare şi picioare elaborat sculptate, probabil tăiate la maşină în China, demodate şi inconfortabile ca naiba când te aşezi pe ele. Locul miroase a oameni bătrâni, iar asta îl umple de tristete pe Riki, care mai face un pas şi aproape că are o criză, pentru că acolo,

pe noleumul dinaintea lui, se află conturul unui om mort.
Deja aflată în spatele tejghelei, bătrâna îl surprinde pe Riki holbându-se.
— A, da, acela om mort! Bănuiesc că eşti aici din cauza om mort?
Riki nu îşi poate smulge privirea de la contur. E de-a dreptul macabru, cu un braţ întins deasupra capului. Astaga, se gândeşte. Ştia că Marsliall a murit, normal că ştia, ăsta e şi motivul pentru care se află acum aici, dar să vadă poziţia în care se afla sărmanul...
— Bun contur, nu-i aşa? îl chestionează bătrâna, în a cărei voce Riki detectează ceva ce seamănă suspect de mult cu mândria.
Când Riki izbuteste într-un final să îsi ia ochii de la contur, o surprinde zâmbindu-i

triumfător.
— O, da?
— Eu desenat contur, să ştii! Practic, femeia îşi umflă pie toarnă ptul în timp ce nişte apă în ceainic, pe care îl pune mai apoi pe aragaz.
— Poftim? Nu ar fi trebuit să se ocupe poliţiştii de treaba asta?
Femeia pufneşte.
— Ha! Poliţiştii! La ce sunt buni? Vin, fac câteva fotografii, iau cadavrul şi pleacă. Au luat măcar amprente?
Urmează o pauză de câteva clipe înainte ca Riki să îşi dea seama că femeia aşteaptă de la el o reactie.
— Oh! Păi, au luat amprente?
— Nu! îi răspunde ea aproape strigând şi loveşte cu pumnul în tejghea atât de tare, încât Riki tresare.
Vizitatorul nu prea e sigur ce ar trebui să spună, dar i se pare politicos să îi împărtăşească indignarea, aşa că îndrăzneşte:
— De ce nu?
Din câte se pare, exact asta aştepta ea de la el să spună, pentrn că ridică degetul arătător în mod acuzator catre tavan.
— Exact! De ce? Ii întreb: De ce nu luat amprente? Luaţi-mi amprentele! Luaţi

amprente din toată prăvălia. Faceţi-vă treaba!

Vocea ei coboară, până ajunge la un soi de V • V . •

şoapta rostita pe un ton conspirativ:

— Au zis: „Doamnă, ne făcem treaba. Vă rugăm, daţi-vă într-o parte! Şi încetaţi să îi mai faceţi pe cei din echipă să bea ceai!” Vera se lasă pe spate şi pufăie înainte de a lua

1 1 >17

ceainicul şi a arunca în el niste frunze de ceai.

— Le fac cel mai bun oolong al meu, şi ei nu luat nici măcar o înghititură. Niciuna!

Femeia este atât de evident jignită de cele întâmplate, încât Riki se simte dator să .. .

încuviinţeze cu empatie.

— Ei bine, o poliţistă drăguţă luat o înghiţitură. Zis că e bun. Eu lămurit pe ea: „Acesta este cel mai bun oolong, un oolong Gaoshan, foarte scump, să ştiţi.” A zis că a r i -i • ’ ’1 i - fost cel mai bun ceai pe care l-a băut vreodată. Ha! Evident că e cel mai bun ceai! Am în gând că îi fac un oolong diferit, pentru că apreciază în mod evident ceaiul, dar celălalt zice la mine să opresc făcut ceai pentru echipă. Iti poţi imagina? Ce 1

Şi stii ce răspuns mie? De- 1 J 1>

acum Riki e deja pregătit. o

Ce nepoliticos!

Femeia face o scurtă pauză ca să tragă aer în piept şi să gâfâie.
— O, Doamne! Că tot vorbeam ce înseamnă lipsa de politeţe. Se pare că şi eu fost nepoliticoasă, nu-i aşa? Eu sunt Vera Wong. Proprietara stabilimentului.
Vera dă aceste informaţii pe un ton atât de maiestuos, de parcă ar fi regina Angliei care îi prezintă Palatul Buckingham.
— O, da, foarte drăˆt! spune Riki. Eu sunt Riki. Riki Herwanto.
— Şi de ce pierzi vremea în fata ceainăriei mele, Riki Herwanto?
— Aa a ...
Într-adevăr, de ce? Riki se uită în jos, la conturul cadavrului lui Marshall, măcinat de vinovăţie. Ar fi gata să pună pariu că îi ard obrajii. Vârfurile urechilor îi sunt ca nişte flăcări. Ar fi trebuit să se gândească la un răspuns, dar, din nou, chiar asta făcea pe trotuar înainte să îl bage Vera în corzi. Repede, gândeşte-te la ceva! Riki priveşte în jur, ca şi cum de acolo ar putea să îi vină inspiraţie, şi găseşte ceva!
— Am citit despre moartea lui în necrolog şi mi s-a părut ciudat pentru că... ei bine, a murit într-o ceainărie şi toate celelalte.
Apoi mintea lui Riki are o zvâcnire.

— Sunt reporter. -Oh!
Ochii Verei sclipesc de parcă ar fi diamante.
— De la care ziar? SF Chronicle? Bay Area Times?
— Oh... Nu aveţi de unde să îl ştiţi, este online.
— Aha! Online! Da, urmăresc multe ştiri online, zice Vera în timp ce îşi agită degetul arătător. întotdeauna zis: dacă vrei să rămâi tânăr, trebuie să gândeşti cum o fac tinerii. În concluzie, dacă tinerii urmăresc ştirile online, şi eu o fac. De la care ziar esti?

— Eu... sunt ...ăăă! The Bay... The Buzz.
Icnetul care îi iese Verei din gât este atât de piţigăiat, că Riki abia reuşeşte să îl prindă.

slujbă minunată,

— Vrei să zici The Buzzfeed?
Fenomenal, ce

Riki e pe punctul de a spune nu, dar apoi îl loveşte ideea. La urma urmelor, de ce nu?
Buzzfeed este o firma mare, care probabil are sute de angajaţi. Mai puţine şanse ca Vera sa îşi dea seama ca are de-a face cu un impostor.
— Îhî, acela!
În ochii Verei, parca se aprind stele.
— Oho! Ma gândeam, chiar în dimineaţa asta mă gândeam: ,,Vera, făra îndoiala ziarele o saşi faca apariţia pe aici cu multe întrebari. Trebuie sa fii prezentabila!”
Vera îsi aranjeaza cu delicateţe parul argintiu este la Riki, care abia într-un târziu îsi da seama ca femeia asteapta un compliment. Probabil ca şi-a dat cu rujul acela roz îngrozitor şi şi-a conturat sprâncenele special pentru ziua de azi.
Riki da din cap rapid şi încuviinţeaza:
— Da, pai arâtaţi foarte... prezentabil.
— Sa te asiguri ca îmi faci poza într-o lumina care sa ma avantajeze. Şi poate

poţi sa faci lucrul acela — chestia aia, Photoshut, ca sa îmi dispara ridurile.
— Photoshop? A, desigur! Dar mai întâi pot sa va întreb câteva lucruri legate de Marsh... Aăă, domnul Chen, vreau să zic? Tipul... bărbatul care a murit aici?
— Da, da, dă-i drumul cu întrebările!
Vera toarnă apă fierbinte din ibric într-un ceainic mic. Riki n-a mai văzut niciodată un ceainic atât de mic; este jumătate din dimensiunea unui pahar de la Starbucks! Pare că nici nu meritä osteneala.
T) . .....
— Bine, aaa...
Ce întrebări ar adresa un reporter?
— Spuneti-mi totul, de-a fir a păr! Dumneavoastră aţi găsit cadavrul?
— Da, ieri-dimineată. Cobor scările – era în jurul orei 4.45 –, îmi place să mă trezesc devreme. Ştii ce se spune: cine se scoală de dimineaţă departe ajunge. Cobor şi sunt gata să pornesc în plimbarea mea obişnuită de dimineaţă — în fiecare dimineaţă fac plimbare lungă, aşa rămân slabă, da?
Vera pune ceainicul mititel şi două ceşcute cât nişte degetare pe o tavă.
— Da, foarte slabă. Reluând, coborâţi şi atunci dati cu ochii de el?
— Da! La început am crezut că e iluzie optică, o umbră, ceva, aşa că mă apropii şi aiya–! Cadavrul era acolo!

Femeia face un semn din cap înspre conturul cadavrului în timp ce aduce tava la una dintre mese.
— Haide! Aşază-te! Bea asta! Jin Xuan, foarte bun pentru sănătate.
Fără nicio tragere de inimă, Riki se instalează pe unul dintre scaune, care este la fel de inconfortabil pe cât şi-a imaginat.
— Şi apoi ce ati făcut?
— Chemat poliţia, desigur!
Asta e tot? Riki nu stie dacă să se simtă dezamăgit sau usurat.
— Şi poliţia a găsit ceva?
— Ha! Ascultă la mine: nişte inutili, absolut inutili! Le spun, zic, acest om ucis! Şi ei zic să nu ne grăbim cu concluziile. Uită-te la uşa mea, îţi spun, uită-te la ea!
Riki îi face pe plac. Fereastra uşii din faţă lipseşte, iar în rama ei au rămas câteva cioburi.
— Pare accident? întreabă Vera, punând o cească de ceai în fata lui Riki. Cine mi-ar sparge geamul aşa? Ar intra aşa şi ar muri la mine în prăvălie? Nţ, nt, nţ, ăsta ghinion. E limpede, e crimă.
Riki încuviinţează din cap, încercând din răsputeri să nu pară prea tulburat de faptul că bătrânica este asa de convinsă că Marshall a fost ucis. Când întinde mâna după ceaşcă, constată, spre marea

lui groază, că degetele îi tremură uşor. Ia rapid ceşcuţa, tresărind când simte lichidul fierbinte din micul vas de porţelan — de ce nu au lucrurile astea toartă? — şi soarbe totul dintr-o înghiţitură.
— Aiya! Nu trebuie să te grăbeşti! Ceaiul chinezesc este delicat, nu e menit a fi hăpăit asa! Nu e cafea.
Femeia rosteşte cuvântul „cafea” ca şi cum îi repugnă. înainte ca Riki să apuce să refuze, Vera îi mai toarnă o ceaşcă.
— Bea-l aşa!
Vera prinde cescuta cu dexteritate, cu degetul mare şi cel arătător abia atingând buza recipientului, şi ia o înghititură. Apoi inspiră cu ochii închişi şi un zâmbet abia schitat pe buze.
— Ah, Jin Xuan, unul dintre cele mai bune ceaiuri. Se mai numeşte şi „ceai de lapte”, pentru că gustul este atât de cremos şi de dulce, ca de lapte!
Riki imită ce a văzut la Vera şi îsi ia cea de-a doua ceaşcă cu delicateţe, sorbind aşa cum a văzut la ea. Şi, de data asta, chiar simte gustul cremos pe care l-a descris bătrâna. Chiar are gust de lapte ceaiul ăsta! Riki se uită în jos, la ceaiul din ceşcuta lui, care este limpede şi uşor, şi clar nu arată a lapte. Ce ciudat ca un lucru să aibă un gust total diferit de felul în care arată! Dar, din nou, împuns de

vină, Riki se gândeşte că exact aşa este şi el. Pretinde că este altcineva decât este cu adevărat. Cineva care se află aici din motive mult mai întunecate decât ti-ai putea închipui. Când îşi • 1 • V • • ’ A ^1 ı ridică privirea, o descoperă pe Vera cercetându-l cu o aşa intensitate în privire, încât se simte pe dată nelalocul lui şi aproape că varsă restul ceaiului. N-o cunoaşte pe Vera 5 . 1 decât de vreo zece minute şi deja îşi dă seama că aceasta nu e o femeie cu care să-ţi meargă. Ochii îi sunt vicleni, iar expresia, calculată. Oare stie? Oare l-a tratat cu acest ceai stiind că Riki încearcă să pozeze în altcineva? Oare îşi testează pe el toate teoriile cu privire la uciderea lui Marshall?

Şi ultima întrebare, care îi spintecă pieptul. ’• lı7 1 • 1^11^ Ştie oare Vera de legătura lui cu Marshall?

Capitolul 6 SANA

SANA. NU A AVUT NICIODATĂ ELEGANŢA mamei sale. La o adică, nu a moştenit nimic de la mama ei, dar, în această dimineaţă în 1 • 1 V /X1’ • 1 mod special, ceea ce urăşte în mod special este faptul că nu a moştenit eleganta celei care i-a dat viaţă, pentru că iat-o în faţa localului numit Vera Wang’s World-Famous Teahouse, încercând să facă o bună impresie, iar ceea ce reuşeşte este să dea peste un client care părăseşte ceainăria, lovindu-l atât de tare, încât omul îşi scapă geanta.

— Iti cer scuze! Iti cer scuze!

Acesta este celălalt lucru pe care îl face Sana şi care o scoate din minţi pe mama ei.

„Nu îţi începe frazele cu o scuză! încetează să te mai scuzi asa de mult! Nu e un lucru care denotă sinceritate, ci unul care irită!”

Sana ştie toate astea, şi totuşi pare că nu se poate abţine. Aşadar, se apleacă pentru a-l ajuta pe tipul respectiv să îşi ridice geanta şi sfârşeşte prin a da cap în cap cu acesta.

Scuza i se desprinde pe negândite de pe buze.

— Îti cer scuze!

— Nu-ţi face griji!

Se ridică amândoi, iar Sana reuseste să ii arunce bărbatului o privire inainte ca acesta să se îndepărteze.

Piele de un cafeniu cald, la fel ca a ei, doar că omul nu e indian, aşa cum e ea. Poate e din Asia de Sud-Est? Foarte atractiv! Nu că Sana s-ar afla aici pentru asta. Doar că e cam greu să nu observi ochii aceia mari şi linia maxilarului.

Sana se scutură un pic. Trebuie să se concentreze. Dar la ce anume, mai exact? Nici măcar nu ştie sigur de ce e aici. Adesea

ucigaşii se întorc la locul crimei. Gândul acesta toxic de-a dreptul pluteşte în jur şi parcă îşi împrăştie peste tot otrava. Sana tresare.

Nu sunt o ucigaşă. Nu e vina mea că a murit. O merita. Probabil.

Tresare din nou. Doamne, ce idei îngrozitoare, nu-i aşa?

Din fericire, uşa localului Vera Wang's World-Famous Teahouse se deschide din nou cu un clinchet de clopoţel, tacând-o pe Sana să iasă din vârtejul gândurilor. O femeie în vârstă o măsoară din priviri. Sprâncenele acesteia arată ca şi cum posesoarea lor ar face o declaraţie, iar aceasta ar n: ,,Sunt al dracului de grozavă, să nu uiţi asta!"

— Da? Pot să te ajut cu ceva? o întreabă

femeia.
— Aăă, da! Am ajuns la Vera Wang’s World- Famous Teahouse?
În momentul în care Sana rosteste cuvintele acestea, îi vine să îşi tragă una. Pentru că scrie mare, cu litere roşii, strălucitoare, VERA WANG'S WORLD-FAMOUS TEAHOUSE chiar acolo, deasupra capului ei.
„Nu fi repetitivă, dragă!” aude în minte vocea mamei. ,,Mai bine să spui prea puţin decât prea mult.” Ştie mama ce zice; cărţile ei sunt celebre pentru faptul că sunt scurte, lucru care le lasă pe hoardele de fani să-şi dorească mai mult, şi mai mult.
Bătrâna zâmbeste cu mândrie.
— Da, aici este! Oh, vai mie, ce zi plină pentru mine! O grămadă de clienti noi!
Femeia o pofteşte pe Sana înăuntru. Nu mai e
nimeni în ceainaria mica şi mtunecoasa.
Sana rămâne în picioare, nesigură. O grămadă de clienti noi? Adică... ea şi tipul peste care a dat mai devreme? Ideea o umple pe neaşteptate de tristete în timp ce priveşte în jur. Este mai mult decât evident că Vera Wang’s World-Famous Teahouse a avut şi zile
• ir
mai bune.
— Ia loc, ia loc! O să îţi fac un ceai. Cum

te numesti?
Bătrâna, pesemne Vera Wang însăşi, flutură din mâini înspre mese înainte de a se grăbi în 1 *11*
spatele tejghelei.
Sana se îndreaptă spre cea mai apropiată dintre mese şi se aşază cu mare grijă pe unul dintre scaune.
— Ăăă, mă numesc Sana. Sana Singh. Sunt .
aici...
— Lasă-mă să ghicesc: din pricina bărbatului care a murit.
Replica asta o sperie un pic pe Sana.
— Da! I-am... i-am citit necrolo**gu**l şi...

Vera încuviinţează din cap şi face un semn V ’ 1 î către podea.
— E aici.
— Poftim?
Sana sare de pe scaun. Când se uită însă într- acolo unde îi arată Vera, îsi dă seama cu o combinaţie de oroare şi uşurare că pe podea î 5 5 11 se află conturul unui trup. Bun, asta înseamnă că tipul — cadavrul lui, adică — nu este cu adevărat acolo. Sana îsi îndeamnă inima să nu-i mai bubuie cu atâta putere în piept. Conturul pare să fi fost desenat cu un marker.
— Dumneavoastră ari... Politistii au făcut asta? Aş fi zis că se foloseşte bandă pentru treburi de genul ăsta.
— Ah, poliţiştii... Inutili, cei mai multi dintre ’ 1 , J ’ ’ ei! pufneşte Vera în timp ce presară frunze de ceai în ceainic. Nu, normal că nu făcut ei asta. Făcut eu, cu mâna mea. Bună treabă, nu? Mam tinut foarte aproape de cadavru. Uneori markerul atins cadavrul un pic.
Sana rămâne cu gura căscată.
— Şi politistii nu au avut de obiectat că aţi făcut asta?
— Oh, am făcut-o cât i-am aşteptat să vină. Le-am pregătit însă chiar şi nişte ceai. Mi-au

fost

Pret de o clipă se lasă tăcerea, pe care Sana se repede să o destrame:

-Nu?

Extrem de nerecunoscători!

Vera toarnă apă fierbinte în ceainic, pe care îl aduce pe o tavă la masă.

— Asază-te să bem niste ceai! Acesta este Qimen ,Hongcha, din provincia chineză Anhui. încearcă! adaugă, servind băutura dintr-o ceaşcă atât de mică, încât aproape că

arata ca o canita pentru papuşi.

Sana o ascultă, iar băutura nu seamănă cu nimic din ce a gustat până atunci, dar în acelaşi timp îi pare şi cumva familiară. Are j I . I, gust de fum şi miroase a flori de primăvară.

— Foarte liniştitor! murmură tânăra, luând o înghiţitură prelungă.

înainte să îşi dea seama, ceşcuţa e goală, iar Vera i-o smulge din mână pentru a i-o umple din nou.

— Acum, Sana, spune-mi cu ce pot să te ajut?

— A, desigur!

Sana are nevoie de câteva clipe pentru a-şi aduna gândurile după ce a încercat ceaiul acesta minunat.

— Ăăă, eu... eu am un podcast, îngaimă

într-
r i ’ s
un final.
Sprâncenele Verei se încreţesc.
— Oh, draga mea, sunt si**gu**ră că am ceva creme pentru asta.
— Oh, nu, este un fel de... emisiune radiofonică pe internet?
— Ah!
Fata Verei se luminează.
— Minunat, eşti gazda unei emisiuni radiofonice?
— Oarecum, dar nu e vorba de un post de radio adevarat sau ceva de genul. Sunt pur şi simplu eu, vorbind la microfon.
Vocea mamei îi şopteşte: ,,Nu-ti minimaliza niciodată munca, scumpa mea! Daca tu nu te iei în serios, nimeni nu o va face!”
Doar că ultima dată când Sana s-a luat în serios, a sfârşit prin a renunţa la şcoală, aşa că poate că mama nu e chiar o mare expertă când vine vorba de lucrurile astea.
— Despre crime adevărate, adaugă repede.
— Oh, şi vrei să vorbeşti despre omul care dat coltul aici. Vera încuviinţează cu o miscare din cap, ca şi cum ar înţelege, apoi ia o **gu**ră de ceai şi întreabă: Dar de ce?

— De ce vreau să fac un episod despre asta? Pentru că, zic şi eu, un om a murit într-o ceainărie, asta ridică nişte bănuieli, nu-i aşa?
Nu-i aşa? Sana habar n-are, în afară de faptul că, dacă e vorba de Marshall, atunci clar e vorba de ceva suspect.
Vera ridică din umeri.
— Politia nu crede asa. Cică nu e vreo crimă, ceva.
Nu e crimă. Sana încuviintează, atentă să își păstreze expresia neutra.
— Ăăă, pot să vă întreb ce ştiţi despre caz?
— Nu e caz, îţi zic, poliţiştii spun că e limpede ca lumina zilei. Probabil luat o supradoză de droguri, intrat la mine în prăvălie şi murit.
— Corect!
Marshall se droga? Sana nu e sigură, deşi, la momentul acesta, nimic din ce era legat de Marshall nu o mai surprinde.
— Păi, faceţi-mi hatârul acesta! Nu am prea des şansa de a-l intervieva pe unicul martor al unui astfel de eveniment. Am nevoie de conţinut. Adică, of, nu vreau să sune ca şi cum aş fi vreo bădărancă. Of, îmi pare rău, asta a sunat îngrozitor!
— Crezi că moartea lui e suspectă?
Să fi fost oare doar imaginatia Sanei sau a zărit o licărire vicleană în ochii Verei? Sana are senzaţia că se ascunde ceva

nespus în spatele cuvintelor bătrânei, dar nu prea îşi dă seama despre ce e vorba. lotuşi, indiferent ce ar fi, trebuie să acţioneze cu grijă.

— Nu ştiu... Intr-un fel sau altul, reia, alegându-şi fiecare cuvânt cu grijă. Totuşi, cred că s-ar putea să se afle ceva în spatele acestei poveşti.

Vera se lasă pe spate, cu sprâncenele arcuite într-un unghi alarmant.

— Mm! face ea, lovindu-şi uşor bărbia.

Sana are impresia că Vera se bucură de întreaga situaţie, deşi nu prea înţelege de ce.

— Băiatul care a venit înaintea ta era de la Buzzfeed. Şi el crede că aici e o poveste bună.

Buzzfeed? De ce ar fi interesaţi cei de la Buzzfeed de moartea lui Marshall? Au oare o rubrică true crime? Nu, chestia asta n-are nicio legătură cu brandul lor.

— Mă întreb de ce oare atât de mulţi oameni cred că este o poveste bună! cugetă Vera.

— Puteţi să îmi spuneţi tot ce ştiţi despre bărbatul care a murit aici? o îndeamnă Sana.

Cu cât Vera se îndepărtează mai mult de subiect şi începe să cugete cu glas tare, cu atât Sana devine mai alertă, convinsă

fiind că femeia aceasta în vârstă stie ceva. De exemplu, că Sana ascunde lucruri. De asemenea, simte că Vera însăşi nu este dornică să împărtăşească informatii vitale.
— Păi, eu găsit de dimineată, când ieşeam.
— Şi de cât timp era acolo când l-aţi găsit? Ce oră era când l-ati găsit?
— înainte de cinci. Mă trezesc devreme în fiecare dimineată. Tu la ce oră te trezesti?
Vera mijeşte ochii, aşteptând răspunsul Sanei.
— Hmm, devreme! Aşadar, a venit aici cândva între... ce oră şi cinci dimineata?
— Păi, urc în apartamentul meu devreme, poate pe la patru după-amiază. Sunt treză până pe la opt, poate nouă. Probabil că venit cândva după ora asta, pentru că altfel aş fi auzit pe el.
Un şuvoi de căldură curge prin venele Sanei. Hmm, opt sau nouă seara. Asta înseamnă doar cu câteva, puţine, ore înainte ca ea să-l fi văzut pentru ultima dată. Frica devine atât de greţoasă, încât aproape că vomită pe loc. Se fortează să mai ia o înghititură de ceai fierbinte.
— Şi era... Cum arăta cadavrul? I-ati văzut expresia?
Chipul Verei devine sumbru.
— O, da! Foarte nefericit! Foarte şoc, se

citea oroarea pe chipul lui.
Frica devine aproape copleşitoare.
Marshall 1.115
fusese şocat, înspăimântat. L-ar putea învinui pentru asta? Un val uriaş de ură de sine se prăvăleşte peste Sana. Marshall a fost un dobitoc afurisit, nu poate nega asta, dar Sana nu a intentionat...
— De aceea, începe Vera, aplecându-se în fată şi folosind un ton conspirativ, cred că a fost
UCIS.
O spune atât de simplu, încât este nevoie de câte clipe ca vorbele ei să capete greutate. Iar atunci când o fac, Sanei îi devine greu să mai respire. Stie. Vera stie!
Ochii Verei se mută de la chipul Sanei la mâna acesteia, iar expresia i se transformă intr-o incruntatura.
— Oh, draga mea, unghiile tale sunt într-o stare rea.
— Poftim?
Sana se uită în jos şi îşi observă unghiile, roase până-n carne. îngrozită, îşi încleştează pumnii, ascunzându-le, dar până la urmă de ce să îşi mai bată capul? E prea târziu! Vera ia văzut unghiile. Oare chiar în clipa asta pune 1 *1 1 i r A* lucrurile cap la cap? Vera li pare genul de persoană care nu ratează prea multe.

Apoi Vera spune „Cine-i aia?” şi se ridică aşa de repede, încât scaunul de lemn pe care stătea se clatină şi cade pe po-dea, lucru care le face pe amândouă să tresară înspăimântate. Cu inima în gât, Sana se întoarce şi vede o r • ii « ‘1 • i i’u-'* ¡ femeie albă, cu un copil mic, nolbandu-se prin ferestrele înceţoşate ale prăvăliei. Vera se îndreaptă deja spre uşă, dar, până să ajungă
ii t > .r ? ‘ ‘ jr o
acolo, femeia se întoarce şi se îndepărtează în 7 îl grabă.
— Hei! îi strigă Vera. Intoarce-te! Te văd!
Sana fuge la uşă şi se uită la femeia care se retrage iute. Cniar şi cu copilul în braţe, aceasta este surprinzător de rapidă. Aproape că a ajuns deja în capătul străzii. Sana ar vrea să alerge după ea, dar ar părea suspect, şi nu îşi poate permite să stârnească bănuielile
1 , 1
nimănui. Nu după ce s-a întâmplat între ea şi Marshall.
Vera, care nu se luptă cu astfel de remuşcări, se repede deja după femeia respectivă. Aceasta este şansa mea, se gândeşte Sana şi păşeşte înapoi în ceainărie. Se uită în jur, mai întâi la conturul înspăimântător al cadavrului, iar apoi la numeroasele sertare şi dulapuri. Nici

macar nu e sigura ce ar putea gasi aici sau măcar ce caută, doar că e posibil ca Marsnall să fi lăsat în urmă ceva care ar putea să o reabiliteze. Se îndreaptă spre impresionantul perete cu sertare din spatele tejghelei şi trage adânc aer în piept înainte să îl deschidă pe primul dintre ele. Se iţeşte o spirală de praf înfoiată, care o tace să tuşească. înăuntrul sertarului dă cu ochii de o bizară rădăcină zbârcită, toată gri.

— Este cordyceps.

Sana tresare şi trânteste sertarul. Vera s-a întors şi şi-a cam pierdut suflul după ce a urmărit-o pe femeia de mai devreme. Ochii îi sunt ageri, iar expresia îi este una de vie curiozitate, în loc de dezaprobare, în ciuda fapmlui că a prins-o pe Sana cotrobăind.

— îmi pare rău! se scuză Sana. Eram doar foarte curioasă.

— Putină curiozitate n-a făcut rău nimănui, comentează Vera, care adaugă apoi cu o anume strălucire în ochi: Desi stii ce se spune despre curiozitate şi pisică—.

Auzind acestea, Sana nu ştie cum să o şteargă mai iute. îi dă în grabă numărul ei Verei, în eventualitatea că femeia îşi aminteşte ceva, îi apoi iese iute din ceainărie, luând-o pe stradă şi cotind înainte de a izbucni în

lacrimi.

li Aluzie la proverbul englezesc *Curiosity killed the cat,* în traducere literală „Curiozitatea a omorât pisica”, echivalentul expresiei româneşti „Curioşii mor repede” (n. tr.).

Capitolul 7

VERA

NIMENI N-AR PUTEA SPUNE DESPRE VERA că ar fi lăudăroasă. Nu, Vera e multe lucruri, dar lăudăroasă nu se numără printre ele. Şi totuşi, până şi ea este silită să admită faptul că i [7] I . J . ... [1]

prima zi de investigaţii i-a întrecut toate aşteptările. Asta în condiţiile în care, în calitate de mamă din China, Vera are în spate ani de practică în ceea ce priveşte aşteptările nerealiste. La drept vorbind, chiar şi poliţia ar fi silită să recunoască faptul că Vera este foarte aproape de a rezolva cazul. Nici măcar nu e ora ceaiului de la amiază, şi deja are trei suspecţi. *Splendidă muncă.. Vera, pur şi simplu minunată!* îşi spune în timp ce pregăteşte un vas cu ceai de jujube şi goji.

Când este gata ceaiul, se aşază pe scaun cu un oftat de satisfactie şi îsi scoate notitele. Işi ia pixul cu mină de 0,5 milimetri, frumos împodobit, şi îşi netezeşte agenda, apoi începe să scrie cu

litere dureros de uniforme. **INVESTIGAŢIA VEREI WONG**

Suspectului 1: Riki, Herwanto

— Prea. Chipeş ea să. fie reporter

— Pr^^te că face parte, din Gm Z. dar arată Mai r-tult ea un Mhier^l. Crir-tek te, wbolnăvesc. dar poate că Ril pare, Mai în vârstă din prhiici.na stresulai?

Susp^ectul Z: Saana Singli

& • • •

— Are un potcat, dar pr^te că rai e aiticane.

— Are Maieate din carrw,. DE CE? Oare ea să scape,

de, dovezile, că zgâriat pe Marshall?

Suspectul. 3: Fi^^, Albi (eu. *copilul*

— *Aleargă foarte repede în, tiMp ce ţii^ copilul în braţe; trebuk să fie foarte putertucă, sufment de p^ernică să ucidă pe Marslrnll*

— *Şl de ce să fugă din ce^rârie? foarte susp^l*

I : stickul - ce se află pe d?*

Vera îşi adună lucrurile şi tropăie la etaj, unde se instalează la masa din bucătărie, înainte de a-l suna pe Tilly. În mod cu totul şi cu totul neobişnuit, acesta îi răspunde.

Pe fundal, Vera aude zgomote de oameni care vorbesc într-un mod repezit, ca oamenii de afaceri. Vera încuviinţează din cap ca pentru sine, plină de satisfacţie. L-a crescut bine pe Tilly; e de ajuns să îl asculţi vorbind printre toti afaceristii aceia. O să îi respecte timpul şi o să

— Mamă, lucrez! bombăne el.

— Tilly, e vorba de ceva foarte important. Dacă dai peste un cadavru, iar cadavrul ţine în mână un stick, cum vezi ce e pe stick?

— Poftim? Eu... Poftim? Mamă, ce e cu povestea asta — este pentru ca nu am venit acasă la cină duminica trecută?

— Şi duminica de dinainte de ea, şi duminica de dinainte de ea, dar nu, nu de asta e

vorba. Deşi gătit felul tău preferat, castravete-de- mare călit, luat trei ore, dar nu contează. Acum spune, cum vezi ce e pe stick?
— Ce... Tilly se opreşte şi scoate un oftat exasperat, apoi continuă: Un stick de la un cadavru? Nici măcar... Ce nevoie ai să stii asta?
— Oh, găsit un cadavru ieri în ceainărie. Nu-i asa că-i bizar?
Se lasă o tăcere lungă.
— Adică un cadavru adevărat?
— Da, un bărbat. Numele lui este Marshall Chen. Un nume cam stupid, dacă mă întrebi pe mine, nu unul regal, cum e Tilbert, nu crezi? De ce au voie oamenii să îsi numească fiii Marshall, de parcă ar fi poliţişti 14?
— Mamă, începe Tilly şi inspiră adânc. Ai chemat poliţia?
— Da, sigur! Imediat, după ce făcut conturul cadavrului. Toţi poliţiştii cred că sunt foarte utilă.
Bun, partea asta este o exagerare, dar până la urmă Tilly nu trebuie să cunoască chiar toate detaliile!
— Ai... De ce mă întrebi cum să vezi ce e pe stickul mortului?
— A, fără motiv, doar curioasă.
Replica asta a părut oare obisnuită şi nevinovată?
— Mamă!

Vocea lui Tilly a devenit joasă şi serioasă.
— Spune-mi că nu ai luat stickul de la un cadavru!
Vera rămâne tăcută.
— Şi mai spune-mi şi că nu ai băgat stickul în calculatorul tău! continuă Tilly, iar tonul lui e de-acum imperios.
Vera aruncă o privire la ecranul laptopului, care o întreabă care este parola pentru a putea vedea ce se află pe stick.
— Pentru că, urmează Tilly, pe un ton care
nu anunţă nimic bun, pentru că ar putea
mulfime de lucruri rele pe stick, cum ar fi viruşi sau programe-spion şi...
Vera smulge rapid stickul din computer.
— Aiya, sigur că nu conectat la computer, aşa de toantă crezi pe mine?
— Bine, dar... nici măcar nu ar trebui să ai stickul acela, mamă! Tilly oftează din nou şi adaugă: Ascultă, trebuie să predai poliţiştilor chestia aia, pricepi?
— Politistii nici măcar nu iau cazul în serios. Zic că pare o moarte normală.
— Poate pentru că ai luat dovezi de la... O, Doamne, nu mai pot aşa! Nu pot să vorbesc cu tine despre asta când sunt la muncă. Ascultă, mamă, nu face nimic! Te sun mai târziu, bine?
— Bine, bea mai multă apă şi...
Tilly închide înainte ca Vera să aibă

răgazul de a-i aminti să îsi caute iubită la serviciu. Femeia se holbează o vreme la telefon, apoi îi trimite un SMS:

Nu uita să-ti cauti iubită la birou.

Odată trimis mesajul, Vera îşi îndreaptă din nou atentia la stick. Cine s-ar gândi că niste mari secrete ar putea fi ascunse pe un lucru atât de mic? cugetă ea, împungând obiectul cu degetul. Ce lucru deopotrivă minunat şi
îngrozitor, din punct de vedere al tehnologiei! Ridicându-se, Vera îsi ia borseta şi depune *11* **^1 1* *
micul dispozitiv în buzunarul interior al acesteia, înainte de a trage fermoarul. Aşa, iată o ascunzătoare numai Dună! Apoi tropăie înapoi pe scări în prăvălie, în caz că s-a format deja o coadă mare de clienti care vor să bea 1* ’ir* . y 1 ’
1
din ceaiul faimos în toată lumea, dar prăvălia e, ca de obicei, goală.

Măcinată de un început de vină, Vera îşi aminteşte că Alex s-a oprit la ceainărie ceva mai devreme în dimineaţa aceea, însă ea l-a 1 ’ V ’
uşuit repede, pentru ca aştepta venirea criminalului şi nu îşi putea permite riscul ca acesta din urmă să se sperie şi să plece din pricina prezentei clientului ei. În fine, ar trebui să facă ceva şi să compenseze într-un fel pentru lipsa de politeţe de mai devreme.

Vera hotărăste să îi ducă prietenului său niste ceai preparat special pentru el şi poate să cumpere şi nişte pere Singo în drum spre casa lui Alex. La întoarcerea acasă, o să cumpere mai multe lucruri de la băcănie, apoi o să gătească din ele şi o să îi ducă mâncarea mai târziu în după-amiaza aceea. Da! Iată un plan bun!

În mai puţin de zece minute, Vera închide prăvălia, îşi îndeasă parasolarul pe cap şi se îndreaptă spre strada Washington cu un coş . 1 -I *o .5 care i se balansează pe braţ. înăuntrul acestuia are: un (l) pachet de ceai de luo han guo şi crizantemă, un (1) pachet de ceai de goji, coajă de portocală uscată şi coajă de pepene / 1 1 1 zi A - de iarnă şi un **(1)** pachet de flori de fasolea- fluturilor şi levăntică. De la băcănia domnului Guo, cumpără două pere Singo, două fructul dragonului şi un castravete amar mare. Mulţumită de cantitatea de nutrienti şi vitamine din coşul ei, îşi continuă drumul pe aleea deluroasă către apartamentul lui Alex.

În fata uşii clădirii în care locuieşte prietenul ’ ’ ’ său, Vera e gata-gata să apese pe sonerie, când cineva iese din hloc, aşa să se strecoară în urma lui şi o porneşte pe scări până la etajul al treilea. Niciunul

dintre apartamentele de pe palier nu are sonerie sau inel de metal. În concluzie, ciocăneşte la uşa apartamentului lui Alex.
— Cine e? se aude vocea lui Alex, care vorbeste în mandarină.
— Alex-ah, sunt eu, Vera. De la ceainărie! vine răspunsul.
-Oh!
Se aud paşi grăbiţi către uşă, lantul este descuiat, iar uşa se deschide, dându-l la iveală pe clientul favorit al Verei.
— Oh, Doamne! îi scapă Verei. Alex-ah, arăţi groaznic!
Vera nu e genul care să recurgă la falsă politeţe. Până la urmă, sinceritatea e cea mai bună politică şi ce se mai zice.
— Se prea poate să fie pentru că nu te-ai mai bucurat de ceva vreme de ceaiul meu. Imi pare rău pentru ce s-a întâmplat de dimineaţă! Ştiu că mori de nerăbdare să bei nişte ceai ca lumea, dar, stai, nu o să-ti vină să crezi ce întâmplat!
Alex dă din cap.
— A, da, Winifred mi-a povestit că a murit cineva la tine în prăvălie. Imi pare rău, Vera! îi spune el cu aşa o sinceritate, încât Vera nu se poate să nu fie mişcată.
Iată un domn adevărat! se gândeşte ea.

— Cred că e înspăimântător. Am venit mai devreme să văd ce raci, dar păreai foarte nerăbdătoare să mă vezi plecat de

acolo.
— A, este vina mea! Am fost foarte nepoliticoasă să te grăbesc în felul acela. Vezi tu, eu convinsă că bărbatul mort de la mine din magazin a fost într-adevăr ucis şi am **un** plan să-l descopăr pe criminal, aşa că nu vrut să îţi faci de lucru prin ceainărie pentru că
este prea periculos, explică Vera pe **un** ton dramatic.
Alex se holbează la ea, luat prin surprindere de această mărturisire.
— Ce te face să crezi că a fost vorba de o crimă?
— Nu îţi bate capul, dragă Alex! Ai deja destule pentru care să faci griji. Nu te mai sâcâi, ştiu că te oboseşte să ai grijă de Lily. Aşa! Nu pot să stau mult pentru că am de dezlegat o crimă. Ai face bine să te ţii departe de ceainărie în următoarele zile, până îl descopăr pe criminal. N-are niciun rost să te pui singur în primejdie. Nu te teme: am să trec pe aici din când în când ca să îţi las ceai. Vera îi înmânează bărbatului cosul cu fructe şi ceai şi, înainte să plece, îl s^tuieste să aibă grijă de el.
D >
— Mulţumesc, Vera!
Vera ar fi gata să jure că l-a văzut lăcrimând un pic. O să îi povestească lui

Tilly despre asta, că un client a fost atât de recunoscător că a primit ceai de la ea, încât a lăcrimat. Nu că Tilly ar crede aşa ceva. Vera simte că îi creşte inima când iese din clădirea umedă în care locuieste Alex. Te simti bine atunci când faci fapte bune. Imaginează-ti cât de grozav o să se simtă odată ce o să rezolve crima!

Vera se îndreaptă în pas săltat către ceainărie. Este atât de ocupată să admire ce e în jur, încât are nevoie de ceva timp până să îl observe pe bărbatul din faţa prăvăliei, dar când, în sfârşit, o face, simte că i se opreşte inima în loc. Cu adevărat i se opreşte în loc li

preţ de o clipă, sângele îi îngheaţă în vene, picioarele i se opresc brusc, iar membrele îi devin ca de granit. E cinstit să spunem că acesta este cel mai mare şoc pe care Vera l-a avut vreodată, mai mare chiar şi decât acela de a descoperi cadavrul din ceainărie. Potrivit vastei experienţe de viaţă a Verei, rar apar cadavre într-o ceainărie, dar nu e imposibil. Totuşi, ceea ce vede ea în clipa asta este cu desăvârşire imposibil. Pentru că bărbatul care stă în faţă la Vera Wang's World-Famous Teahouse este chiar cel pe care l-a găsit mort în prăvălia ei cu o zi în urmă.

[14] Joc de cuvinte pornind de la sensul substantivului *marshall,* care este „şerif

(n. tr.).

Cap i totul 8

OLIVER

PRIMUL GAND CARE îl TRECE PRIN MINŢE lui Oliver este: ,,O, nu! Fratele meu tocmai a murit, iar acum eu sunt pe cale să o omor pe bătrâna asta amărâtă!”

Într-adevăr, bătrâna care se află la câţiva paşi distanţă arată de parcă ar fi pe cale să aibă un atac de cord sau unul cerebral, ori ce Dumnezeului se întâmplă atunci când o persoană în vârstă suferă un şoc. Când se întâmplă ceva bun sau ceva rău, depinde cum • • .• priveşti situatia.

Oliver îşi ridică iute mâna, schiţând un gest care, speră el, nu pare amenințător.

— Nu vă faceţi griji! Nu sunt el! Sunt fratele lui! Fratele lui geamăn.

Pe chipul bătrânei se vede că înţelege. Gura căscată i se închide înainte de a i se deschide la loc şi a rosti:

-oh...

Femeia înaintează şi îi cercetează chipul fără sfială.

— Uau, arăţi exact ca el!

— Păi, da! Este un nefericit efect secundar al faptului de a fi gemeni.

De fapt, nefericitul efect secundar al faptului de a fi gemeni este că există diferente abia perceptibile, iar Oliver a tras capătul scurt al bâţului în ceea ce priveşte aceste diferenţe. Este cu vreo doi

centimetri mai scund decât Marshall, ochii îi sunt cu o nuanţă mai puţin intensi decât ai lui Marshall, iar barbia 11 e un pic mai retrasa. În liceu, oamenii il *1 • X • Tfc yy 1111 1 59 porecliseră pe Oliver „Marshall la reducere .
— Aiya! Bătrâna îşi Înfige un deget în faţa lui Oliver şi îl admonestează: Aproape că mi-a ’ 1 1 • 11 stat inima în loc din cauza ta.
— Vă cer scuze!
Oliver o zice din inimă. În ciuda degetului care i-a fost înfipt în obraz, bătrâna pare cumsecade, iar lui i-ar fi părut foarte rău dacă aceasta ar fi murit.
— Eu sunt Vera. Proprietara de la Vera Wang’s World-Famous Teahouse.
Vera rosteste aceste cuvinte cu oarecare înfloriturі, ca şi cum ar zice „Sunt regina Angliei”.
Oliver are sentimentul că ar trebui să fie impresionat, aşa că încuviinţează din cap şi ridică din sprâncene.
— Grozav! Am auzit că aici a... fratele meu...
— A, da, aici este! Vrei să îi vezi conturul cadavrului? Hmm, sau poate e prea tulburător? În fine, nu contează, dacă te tulbură ce vezi, am ceaiul potrivit pentru tine. Hai, intră! Cum ziceai că te cheamă? Lasă-mă să ghicesc, ceva care începe tot cu M? Michael? Mark? Morris?
Bătrâna pare că se distrează de minune

venind cu nume care incep cu M, aşa incât Oliver aproape că îşi doreşte să îl fi chemat Michael sau Morris. Dar a fost dintotdeauna problema lui Oliver, nu-i aşa? Mereu a încercat să le tacă pe plac oamenilor sau a fost, asa cum îi spunea Marshall în liceu, un „pupincurist”, „un ratat” sau „de toată jena”. Fuseseră multe alte porecle pe care Marshall le găsise pentru Oliver, majoritatea implicând zone intime, dar lui Oliver nu îi place să se gândească la ele. Totul e în regulă atâta timp cât nu se gândeşte prea mult la fratele său.

Dar, până la urmă, ce caută aici dacă nu vrea să se gândească la Marshall? Oliver descoperă cu surprindere, atunci când Vera descuie uşa ceainăriei şi îi face semn să o urmeze, că i s-au înmuiat genunchii. Trebuie să se concentreze să facă un pas după altul şi să inspire şi să expire în timp ce intră. Şi iată-l!

I 1 J

A văzut conturul de afară, firește, dar ferestrele sunt atât de murdare, încât ar putea Îpretinde cu usurimă că e doar o umbră cu o ormă ciudată. Acum însă observă liniile clare şi îsi dă seama dintr-odată că Marshall e mort. Acesta este locul unde a murit Marshall. Oare ce i-a trecut prin minte în ultimele sale clipe de viată? S-o fi gândit la Oliver? L-o fi

învinuit pe Oliver? Ar fi trebuit, căci e doar vina lui Oliver şi tot ce s-a întâmplat vreodată a fost din vina lui.
Asa a fost Marshall de când mama lor s-a stins în timp ce pregătea desertul preferat al lui Oliver când acesta din urmă avea doar sase ani. Oliver adora îngheţata cu fulgi de gheată şi o implorase să ii facă, iar el era preferatul ei, toată lumea o ştia, aşa că mama a acceptat,
desigur. Oliver şi Marshall erau în living, jucându-se „Cine trage cele mai zgomotoase pârţuri”, când au auzit o bufnitură din bucătărie. Au fugit imediat Într-acolo şi au găsit-o pe mama pe podea, cu o baltă de sânge ca un nimb în jurul capului. Erau bălţi de apă peste tot, scuipate de maşina de făcut fulgi de gheaţă. Mama alunecase pe una dintre ele şi se lovise la cap de colţul unuia dintre dulapurile de bucătărie, şi asta fusese tot. Marshall şi tata îl învinovăţiseră pe Oliver pentru moartea ei. Dar apoi căpătaseră obiceiul să îl învinovăţească pentru orice, iar Oliver nu era prea sigur cum să ducă în spate şi asta pe lângă suferinţa şi vina cu care se i-l upta, aşa că a făcut singurul lucru pe care îl putea face. Şi-a asumat restul de vină,
încercând să devină pe cât de mic şi de

invizibil se putea. Chestia asta a funcţionat cu tata, care în cea mai mare parte a timpului pretindea că Oliver nu există, dar nu a fost valabilă şi în cazul lui Marshall. Acesta îl ciupea şi apoi, când asta nu căpăta niciun răspuns, îl lovea, la început în braţ, apoi în piept, apoi în cap, până când Oliver ajungea să se chircească şi să îşi dorească să moară şi el.

Doar că acum el este cel care se uită la conturul cadavrului lui Marshall, nu invers. Nu e în re gulă. Ce-o să spună tata? O să ştie, înainte de toate, că a fost vina lui Oliver, pentru că aşa au stat întotdeauna lucrurile în familia lor. Doar că de data asta tata o să aibă dreptate. Chiar este vina lui Oliver.

— Stai jos! îi cere Vera asa de tare şi asa de neaşteptat, încât Oliver tresare speriat.

Picioarele o iau înaintea creierului, aşa că se asază înainte să îsi dea seama ce face.

În fata lui se aşterne o tavă de lemn, iar Vera îi toarnă ceai. Licoarea miroase a parfum dulce de flori şi a lapte, iar lui Oliver lacrimile îi înţeapă ochii. De-abia îşi poate aminti cum mirosea mama lui, dar, cumva, ceea ce simte acum în nări i-o readuce la viaţă, chiar înaintea lui.

— Este Huangshan Maofeng, îi explică

Vera
în timp ce 11, inmaneaza o ceaşca de ceai cu aspect fragil. Incearcă-1!
Oliver o ascultă, iar ceaiul îl transportă în trecut, la mama lui, aşa că nu mai poate să îşi înăbuşe lacrimile. Vera, pe de altă parte, pare netulburată de faptul că un străin stă înaintea ei şi plânge. De fapt, se gândeşte Oliver în timp ce acceptă o batistă de la proprietara ceainăriei, aceasta pare mai degrabă încântată de ceea ce se întâmplă.
— Iată reactia corectă la ceai! îl lămureste Vera, luând o înghiţitură din ceşcuţa ei. Este foarte rar, toate ceaiurile mele sunt rare, să ştii, iar atunci când sunt culese frunzele, fermierii suspină, atât de frumos este
parfumul, care le aminteşte de grădinile celeste din rai.
— Adevărat? zice Oliver şi îşi trage nasul, într-o încercare de a-şi tine emoţiile sub control.
Vera ridică din umeri.
— Nu ştiu, am inventat toată povestea asta. Americanilor le place când le spun poveşti r* 11,
despre fiecare tip de ceai în parte.
Accentul bătrânei devine mai puternic şi mai exagerat.
— A, ceaiul acesta, din provincia chineză Fujian, este păzit de un dragon de aur

care zboară peste câmpuri.
Vera îşi ridică sprânceana, întrebător.
— Vezi? Convingător, da?
Oliver încuviinţează şi schiţează un zâmbet.
— Bun, acum spune-mi de ce eşti aici!
Replica este rostită pe un ton atât de autoritar, încât Oliver este si**gu**r că nu ar putea refuza nici măcar dacă ar încerca. Nu că ar vrea să refuze; până la urmă; ceva la Vera i se pare ademenitor. Poate să fie faptul că are o aura materna.
— Voiam să văd locul unde fratele meu a fost văzut pentru ultima dată în viaţă, îngaimă.
Vera mai toarnă o dată ceai, pe care i-l v AA mmaneaza.
— Fratele tău, cum era el?
Oliver trage adânc aer în piept. Ar trebui să spună lucrurile potrivite. Despre morti numai de bine, toată lumea ştie asta. Ar trebui să-i spună că Marshall era un om bun, care îi făcea fericiţi pe cei din jur. Ar trebui să îi spună că moartea lui Marshall este o pierdere cumplită pentru toţi cei care l-au cunoscut. Cuvintele i se formează deja în **gu**ră, dar, când o deschide să vorbească, ce iese este:
— Fratele meu era poate cea mai carismatică persoană pe care am cunoscut-o, dar era şi cea mai crudă. Ii fâcea plăcere să îi umilească pe ceilalţi şi

să se asi gure că toată lumea stie că nimeni nu e mai bun decât el. Iar tinta lui preferată eram eu. Se asi gura meu că ştiu, că toată lumea ştie, că eu sunt geamănul cel rău. Il uram!
Vocea lui Oliver tremură. Ce naibii face, povestindu-i toate astea? Ar putea la fel de bine să spună că el e vinovatul şi să îs întindă mâinile pentru ca Vera să îl poată încătuşa. Nu că bătrâna are cătuşe; la urma urmelor, este o mână de femeie în vârstă care detine o ceainărie, pentru numele lui Dumnezeu!
Se aşteaptă ca Vera să fie îngrozită de toate lucrurile toxice pe care tocmai le-a scuipat, în schimb, aceasta dă din cap înţelegătoare şi îşi soarbe ceaiul.
— A, da, îmi imaginez, bărbatul acesta nu fost un om bun. De aceea sfârsit ucis.
Oliver simte mici înţepături în ceata.
— U-ucis?
Spre groaza lui, bărbatul descoperă că mâna începe să îi tremure, aşa că se grăbeşte să lase jos ceaşca de ceai înainte ca reacţia asta involuntară să nu devină prea evidentă.
— Ce... Poliţia nu mi-a menţionat această ipoteză, a unei infracţiuni.
Vera scoate un horcăit surprinzător de puternic şi dă din mână înspre el.
— Poliţia! Ce stiu oamenii ăştia? Ei nu iau nici măcar amprente. Nu sunt deloc

ca la televizor, cu toate chestiile alea sofisticate CSI, oh, nu, ei vin, se uită în jur, îmi iau declaraţia şi apoi cheamă legistul. M-am gândit, aha, legistul o să stie despre ce vorbeşte, dar şi el vine, se uită la cadavru, apoi pleacă cu cadavrul. Sfârşitul poveştii!
Vera se apleacă în faţă, cu ochii aţintiţi asupra lui Oliver.
— Nu, dacă vrei să rezolvăm misterul morţii fratelui tău, atunci trebuie să trecem la treabă!
— Oh, nu... Sunt sigur că există un protocol de urmat în astfel de cazuri şi că poliţiştii fac tot ce le stă în putinţă să investigheze cu atentie şi să facă lucrurile ca la carte.
De fapt, Oliver speră în taină că poliţiştii sunt tot atât de incompetenţi pe cât i-a descris Vera.
— Şi tu ce crezi că s-a întâmplat? îl întreabă Vera, cu ochii mijiţi.
Valuri de bănuială o acaparează. Nici măcar nu îşi bate capul să ascundă faptul că îl crede a fi unul dintre suspecţii principali.
r . > i Ir
Oliver aproape că simte cum i se măresc porii şi se umplu de transpiraţie.
— Deocamdată nu s-a stabilit nimic. Incă aşteptăm rezultatul analizelor medicale care o să confirme sau nu teoria pe care o au autorităţile, cum că a fost o reacţie

alergică.
Ochii Verei parcă se mijesc şi mai mult, până când ajung să pară practic închişi. Oliver aproape că se întreabă cum de femeia încă mai vede ceva.
— O reacţie alergică la ce? Oliver clatină din cap.
— Marshall era alergic la câteva lucruri. Înţepături de albine, alune, migdale, fulgi de păsări – odată, mama a luat la mâna a doua o plapumă umplută cu fulgi de gâscă, şi îmi 1 .T 1 D 0 ' 7 amintesc că era aşa de încântată, pentru că, de regulă, lucrurile astea erau foarte scumpe... Vera încuviinţează.
— O, da, o adevărată captură! O femeie bună, mama ta!
— Cea mai b^ă! confirmă Oliver, cu un zâmbet şters. În orice caz, eu şi Marshall 1 5 A 1 ‘ .1 1 5 . *A dormeam în acelaşi pat la acel moment şi, în noaptea cu pricina, dintr-odată, am auzit un zgomot îngrozitor. De parcă fratele meu încerca să respire printr-un pai subţire. A fost oribil! M-am trezit şi am încercat să-l trezesc şi pe el, dar nu tacea decât să scoată respiraţia aceea suierătoare. Am început să tip şi să plâng, iar părinţii noştri s-au năpustit în cameră şi i-au dat inhalatorul şi apoi l-au dus de urgenţă la spital; avea toată faţa umflată şi
, • .”I
mamile...

Oliver se cutremură.
— Degetele îi erau ca nişte cârnaţi, roşii şi umflate, iar pielea îi era foarte întinsă. Credeam că avea să plesnească. După asta, a avut o iritatie vreme de câteva zile, chiar şi după ce umflăturile dispăruseră.
— Hmm! face Vera,în timp ce se scarpină în bărbie. Inte-resant! În fine, toate informaţiile acestea sunt foarte utile, Oliver. Mulţumesc, am o listă cu suspecţi!
— Poftim?
— Nimic concret şi care să merite să îti arăt, dar.. .
Vera se ridică de la locul ei şi îsi scoate telefonul.
— Trece-ti numărul aici ca să te sun de îndată ce găsesc criminalul.
— Oh...
Oliver încearcă să se gândească la un milion de motive ca să o refuze, dar, când se uită la expresia amabilă, dar tăioasă a Verei, îşi dă seama că, indiferent de explicaţia cu care ar veni, ar fi în zadar. Aşa că îşi scrie numărul, gandindu-se în tot acest timp ce naiba l-a apucat. Ba, mai mult, capătă impresia că o să regrete că a venit la Vera Wang’s World- Famous Teahouse multă vreme de acum încolo.

Capitolul 9
RIKI

DUPĂ CEL DE-AL DOILEA APEL consecutiv ratat, telefonul lui Riki renunţă la modul silenţios şi începe să se vaite. Sunetul îi spintecă somnul măcinat de coşmaruri în care micuţul Adi strigă: ,,Kakakli, când pot să vin şi eu în America? De ce m-ai lăsat în urmă?" Riki se trezeste într-o baltă de transpiraţie, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul şi cu gura uscată. Pipăie noptiera în căutarea telefonului, îl trage din priză şi răspunde:

— Adi? Ce s-a întâmplat?

insă m locul vocii lui Adi se aude o voce de femeie:

— Riki? Dormi încă?

Riki clipeşte, încercând să-şi limpezească mintea încă încetosată de somn.

— Cine-i la telefon?

— Vera!

Nu, numele ăsta nu îi spune...

A! Corect, Vera! Bătrânica împuţinată la trup de la ceainărie. De ce naiba îl sună — Riki se uită la ceas — ce dracului? E doar 7.32. Nu e de bine! inima i-o ia la galop pentru că se întâmplă ceva rău, foarte rău.

— Vera, ce s-a întâmplat?

— Păi am căutat pe Buzzfeed şi, ştii, nu

de vreme ce nu e încă publicat, poate că mai am timp să îti dau ceva detalii

văd articolul tău pe nicăieri. Aşa că mi-am spus că,
Riki are nevoie de câteva clipe ca să îşi dea seama despre ce naibii vorbeşte Vera. Buzzfeed? Oh, da! Când a întâlnit-o cu o zi în urma, a avut proasta inspiraţie sa spuna ca e de la Buzzfeed. O, Doamne! Riki îşi masează fruntea. De ce a spus asta?
— A, dai bai guie.
— De exemplu, asigură-te că menţionezi adresa prăvăliei mele! E important ca oamenii să ştie unde să mă găsească, nu? Şi, de asemenea, ieri nu mi-ai fotografiat ceainăria. Ai uitat? M-am machiat puţin azi, iar părul îmi stă frumos, asa că vino încoace şi fotografiază-mă pe mine şi ceaiurile mele, da? Ştii, am citit undeva că articolele care au o grămadă de fotografii se bucură de cel mai mare succes. Voi, reporterii, primiţi un bonus, nu-i aşa, dacă articolele voastre se viralizează?
Primesc oare reporterii bonusuri pe baza numărului de clickuri pe care le primesc articolele lor? Riki habar n-are, dar nu i se pare că ar fi neplauzibil. încuviinţează cu o mişcare din cap, dar îşi dă seama că Vera nu îl poate vedea, aşa că zice:
— Daa...
— Păi aşa... Vino aici, fă fotografii cu mine,

cu conturul cadavrului, desigur, că o să fie bll11, pentru articol!
— Aăă, acum? Nu e nici opt.
Riki a mers la culcare la ora două dimineata şi simte că i-ar fi de folos încă vreo cinci ore de somn.
— Aiya, lumina de dimineaţă e cea mai bună pentru fotografii, cum de nu ştii asta? Nu-i de mirare că niciunul dintre articolele tale nu e viral. Hai, trezeşte-te, tinerii n-ar trebui să îşi doarmă tineretea! Fă un dus şi vino aici să iei micul-dejun, ca un băiat cuminte!
După asta, Vera închide, lăsându-l pe Riki să clipească nelămurit la mobil, întrebându-se dacă chiar a primit acest apel sau a fost doar un vis.
Se întinde înapoi în pat, dar, de îndată ce capul atinge perna, se simte atacat de amintiri.
„Ascultă la mine, rahat dezgustător ce eşti! Plăteşte-mă, Marshall, sau o să te omor!” Furia animalică din propria voce este atât de palpabilă, încât cuvintele aproape capătă
consistenta.
,,O să te ucid dracului!”
Riki se ridică din pat, suflând greu. Işi freacă faţa de mai multe ori, încercând să scape de amintirile care nu îi dau pace. Niciodată până atunci nu şi-a mai pierdut

aşa cumpătul. Niciodată, nici măcar o dată, nici măcar atunci când era un adolescent stăpânit de hormoni, iar Adi îl enerva la greu. Nici măcar atunci când şi-a găsit iubita în pat cu colegul lui de dormitor din facultate. Totusi, Marshall pătrunsese adânc în subconştientul lui Riki şi generase un răspuns de tipul „luptă sau fugi”, iar furia lui fusese atât de puternică, încât îl speriase. Iar acum Marshall este mort. De ce Doamne se dusese Riki la ceainăria Verei? Dacă ar fi. trebuit să meargă undeva, atunci acel loc ar n fost acasă la Marshall sau la birou la el, ca să găsească ceea ce căutase în tot acest timp. Dar nu, el mersese la Vera Wang’s World-Famous Teahouse, iar acum trebuia să se întoarcă la prăvălia cu pricina şi să pretindă v
ca este reporter.
Ideea că o face pe Vera să aştepte este
oarecum terifiantă şi împotriva instinctelor sale de supravieţuire, dar Riki se ridică şi face un duş rece, în speranţa că asta îi va ascuti mintea. Când se îmbracă, observă că degetele îi tremură mor atunci când încheie nasturii cămăsii. Nu ai de ce să fi.i nelinistit! îsi aminteste. Nu ai făcut nimic rău. Nimic. Problema e că Riki nu s-a priceput niciodată sa se minta.
Pe vremea când încă se afla în Indonezia,

părinţii îl învăţaseră pe Riki să nu apară niciodată la cineva acasă fără să aducă un cadou, aşa că, înainte de a merge la prăvălia Verei, se opreşte la brutăria franţuzească din

• -A ’ ,

vecini. Habar nu are ce i-ar plăcea Verei, aşa că, pentru a se asigura că nu dă greş, alege o combinaţie de produse de patiserie dulci şi sărate. Ii spune drăgutei doamne în vârstă care se ocupă de prăvălie că adoră mâncarea franţuzească, lucru care ei îi face o deosebită plăcere.

Când Riki intră în ceainăria Verei, aceasta nici măcar nu-şi ridică privirea, rămânând în continuare la tejghea, pe care a scos borcane cu ierburi şi fructe uscate.

— Ah, în sfârsit ai aparut! Pregătesc combinaţie special pentru tine.

Apoi femeia îşi ridică ochii şi, spre uimirea lui Riki, atunci când observă sacoşa pe care o ţine vizitatorul ei, începe să întunece la raţă.

— Am adus nişte produse de patiserie de la brutăria franţuzească de lângă. M-am gândit că v-ar plăcea...

— Ha! pufneşte femeia. „Brutăria este o brutărie frantuzească? Aceea „chinezeasca”.

— Oh, hmm!

Riki se uită la punga de hârtie pe

— E cumva...

Riki se uita la punga de hârtie pe care scrie clar: WINIFRED'S FRENCH PATISSERIE, DELICIELX **TOUS LES JOURS —.**

— Nu vorbesc chineză, recunoaşte Riki, dar mie mi se pare că scrie în franceză.

— Ha! icneste Vera din nou.

Femeia pare că vorbeşte din ce în ce mai tare şi e din ce în ce mai supărată, iar Riki habar n-are de ce. Vera se îndreaptă spre el, iar Riki se vede silit să reziste

impulsului de a arunca punga şi a fugi mâncând pământul. E ca şi cum ai privi un Jack Russel şocant de agresiv care vine înfuriat spre tine şi-şi arată coltii. Vera smulge punga din mâinile lui Riki – acesta nici măcar nu îşi bate capul să opună rezistentă — şi scoate un produs la întâmplare.

Acesta este învelit în plastic, iar pe ambalaj se află un abţibild pe care scrie: PETIT PAIN À LA CRÈME.

-Ha!

Toate „ha”-urile astea ar trebui să însemne ceva? Riki se tot întreabă, dar îşi ţine gura. Are sentimentul că a dat peste o ranchiună care durează de multă vreme, şi, acasă, în Indonezia, are suficienţi unchi şi mătuşi pentru că a şti că, atunci când se ajunge într-o situaţie de genul acesta, e indicat să taci şi să speri că vei învăţa în mod miraculos cum să devii invizibil.

— Petit pain à la crème! pufneşte Vera. Asta e chiflă cu cremă de vanilie!

— A, da! Păi, cred că asta zice şi în franceză? se aventurează Riki.

— Pun pariu că aşa e! Pun pariu că fraiera aia se uită pe Google Translate şi schimbă totul în franceză!

Vera scoate din sacoşă un alt produs de

patiserie Jignitor.
— Brioche aux oeufs sales, zice. Pufneşte din nou, dar îşi face timp să scoată brioşa din ambalaj şi să o rupă în două, proclamând:
Exact ce credeam! Ce avem aici e o chiflă sărată cu cremă de gălbenuş.
Vera pare gata-gata să se lanseze într-o nouă tiradă, însă adulmecă brioşa înainte de a lua o înghiţitură.
— Hmm!
Mestecă îndelung, căzută pe gânduri.
— Crema de gălbenuş nu suficient de sărată. Ce zgârciţi! Ce zgârie-brânză! Totuşi, de vreme ce tot cumpărat chestiile astea, am putea foarte bine să le mâncăm. Nu trebuie să irosim mâncarea, ştii asta? Ia loc!
Riki o ascultă şi scoate restul cumpărăturilor din pungă nu rară oarecare emoţie. Vera aduce câteva farfurii, pe care Riki aşază cu sfială produsele. Alege să le pună cu susul în jos, astfel încât numele lor franţuzeşti să nu fie la vedere.
— Aşadar, spune Vera în timp ce se aşază vizavi de el şi toarnă ceai pentru amândoi, care e treaba? Tinerii ar trebui să se miste rapid, să apuce lumea de socoteală şi aşa mai departe.
— Hmm...
Riki n-ar trebui să fie luat prin

surprindere de folosirea termenului „socoteală”. Vera îi pare fi

genul de persoană cumsecade care spune ce naiba vrea, când vrea. Dar cum e doar 8.30 dimineaţa, Riki e doar pe jumătate treaz şi nu prea gata pentru a auzi un termen precum „socoteală” din gura unei bătrâne dezlănţuite. Işi bea ceaiul tacticos, încercând să câştige timp, apoi se simte distras, pentru că, Doamne, ceaiul ăsta chiar e bun! E amărui, dar într-un mod surprinzător de revigorant, şi pare că îl curăţă pe interior şi nu lasă în urmă decât dulceaţă pură. Alege un produs de patiserie la întâmplare şi îl muşcă, iar gustul dulce-sărat al cremei de gălbenuş îi umple gura. Mâncată alături de ceaiul amar, briosa îi oferă o stare de bine incredibilă, iar muşchii i se relaxează după doar o înghiţitură.

— Chiar e aşa de bună? îl întreabă Vera, care muscă din jumătatea ei. Bătrâna adulmecă şi îsi răspunde la propria întrebare: Ei, nu e chiar aşa de rea, presupun. în fine, curiozitatea mea e următoarea: de ce durează aşa de mult publicarea articolului despre mine?

— Păi... Ei bine, trebuie să îl stilizez şi, după aceea, trebuie să îl trimit redactoarei-şefe şi apoi să astept ca ea să îl editeze. Şi apoi...

Riki habar n-are ce alţi paşi presupune procesul de publicare a articolelor de pe

Buzzfeed, dar se roagă să existe o mulţime de ii
obstacole pe parcurs.
Vera clatină din cap.
— Oh, chestia asta mai ineficientă decât credeam! Vai mie, voi, tinerii, vreţi totul repede, dar, când vine vorba de muncă, faceţi totul încet!
Simpla menţionare a cuvântului muncă apasă greu pe umerii lui Riki. Pentru că Vera se înşală. Din câte ştie el, toţi „tinerii”, inclusiv i
el, vor să fie productivi şi cât mai eficienţi la slujbă. Să urce cât mai repede pe scara ierarhică. Şi Riki mai mult decât oricine, pentru că nu e în joc doar propriul viitor, ci şi cel al lui Adi. Da, Adi, care are doar 12 ani, şi totusi stie cu mult mai multe lucruri decât Riki'.
Firul ideilor îi e întrerupt când se aude
sunetul micului clopoţel de deasupra uşii prăvăliei. Vera se însenineaza la chip.
— Ah! exclamă ea. Chiar la tanc! Dă-mi voie să şi-l prezint pe celălalt suspect de pe lista mea!

---

[15] „Frate mai mare”, în 1b. malaezăă, în orig. (n. red.).
[16] „Patiseria franţuzească a lui ^kinifred. Delicii în fiecare zi”, în 1b. fr. (n. tr.).

Capitolul
SANA

SANA S-A SĂTURAT PÂNĂ PESTE CAP DE asiaticele mai în vârstă şi băgăcioase, chiar s-a săturat! În fiecare dimineaţă îşi spune că aceea va fi ziua în care va îndrăzni să îsi înfrunte propria mamă. Are deja un întreg discurs scris, rescris, măcelărit, apoi rescris şi tot aşa. L-a repetat de câteva ori în faţa oglinzii, asigurându-se că foloseşte tonul perfect, care s-ar plasa undeva între încredere şi respect. Noaptea, înainte de a adormi, stă întinsă în pat şi îşi imagineaza ce emoţii ar incerca-o în momentul în care ar tine acel discurs în fata mamei. Dar, în fiecare zi, mama o cheamă şi, în fiecare zi, discursul refuză să îşi ia zborul de pe buzele Sanei. Ii rămâne în gât, ca o bomboană de tuse, şi sfârşeşte prin a o sufoca. Şi acum, iat-o pe Vera, o străină poate cu zece ani mai în vârstă decât mama Sanei, şi exact genul de fi gură maternă asiatică băgăcioasă pe care tânăra a fost nevoită să o suporte toată viaţa. Ei bine, Sana are de gând să o folosească pe Vera pe post de sac de antrenament. Da, excelent plan! Dacă îi poate fine piept Verei, atunci îi va putea tine piept fără probleme şi propriei mame. În drum spre ceainăria Verei,

Sana a tot repetat în gând ce sa spuna.

Uite care-i treaba, Vera, nu poţi să mă suni la sapte dimineata şi să îmi spui să mă fac „prezentabilă”. Nu poţi să faci asta. Nu sunt copilul tău şi, chiar dacă as li fost, trebuie să mă tratezi ca pe un adult. Pentru că exact asta sunt.

Nu, prea tras de păr!

Vera, îţi blochez numărul pentru că e clar că nu stii ce sunt alea limite.

Da, perfect! Vera o să întrebe care sunt limitele, iar Sana o să îi explice totul de-a fir a păr, cu nesfârşită răbdare.

Doar că, atunci când intră în Vera Wang’s World-Famous Teahouse, primul lucru pe care il vede este tipul enervant de atrăgător peste care a dat cu o zi în urmă. Apoi, înainte să se poată aduna, Vera a şi sărit pe ea.

— Ah, Sana, intră, intră! Aşază-te, uite, chiar aici, lângă Riki.

Vera deja a înhătat-o de încheietură cu o ieri * ~ ’ – - surprinzătoare forţă şi o conduce la scaunul de lângă Riki.

fn ceea ce-l priveşte, bărbatul are expresia unui băiat răpit şi înspăimântat. Are ochii larg deschişi şi gura un pic căscată, de parcă ar arde de nerăbdare să

întrebe ceva, dar se teme de răspunsul pe care l-ar putea primi. Ochii celor doi se întâlnesc, iar Sana se holbează de parcă ar vrea să îl întrebe „Tu ştii ce naiba se întâmplă?” El clatină aproape imperceptibil din cap. Micul schimb de impresii o ajută să se detensioneze un pic. Măcar Riki pare la fel de pierdut ca ea.
— Riki, ea este Sana! face prezentările Vera în timp ce se aşază şi ea pe scaun. Sana, el este

— Riki, celălalt suspect al meu.
Dintr-odată, pielea Şanei pare cu două măsuri mai mică. Suspect? Isi încleştează pumnii şi îi ascunde la spate, în timp ce se Întreabă cât rezistă o probă ADN sub unghii.
Urmează un moment de tăcere, după care Riki îşi drege glasul.
— Hmm... Tot repeţi cuvântul ăsta, „suspect”. Ar trebui să ştim ceva?
— O, da! îi răspunde Vera pe un ton vesel în timp ce îi toarnă ceai Sanei. Voi doi sunteţi suspectii mei, desigur. Suspecţi în

— Ce...
zx
Intrebarea rămâne blocată în gâtul Sanei în timp ce aceasta se căzneşte să vorbească, iar Vera îi înmânează ceaiul. În clipa aceea, anii în care a fost dăscălită cum să îi trateze pe cei mai în vârstă o împing să răspundă automat
i e o r\
„Mulţumesc, mătuşică!” Apoi, bineînţeles, Sanei îi vine să îşi tragă una, pentru că, mai întâi de toate, Vera nu este mătuşica ei, iar pe urmă, chiar dacă ar fi fost, Vera
cazul morţii lui Marshall, adaugă femeia,
în caz că musafirii nu s-au prins încă la ce se referă.
— Vai, ce fată politicoasă eşti!
7 I J
Vera surâde, însă în clipa următoare surâsul îi păleşte, căci dă cu ochii de

mâinile Sanei.
— Vai mie, ai mâinile murdare de vopsea! Ar trebui să te speli, vopseaua nu bine pentru piele, iată motivul pentru care ai pielea în halul ăsta de uscată!
Sana îsi ia mâinile de pe masă, în vreme ce obrajii îi ard din pricina stânjenelii.
— A, da, păi, tocmai îmi văruiam camera!
Aha! o sâcâie vocea firavă pe care o aude în minte. Ai vrea tu să îti văruiesti camera! La drept vorbind, nu a făcut decât să amestece culorile înainte de a sta o oră întreagă în fata pânzei albe, cu pensula în mână, până când vopseaua a început să picure de pe peri pe coada pensulei şi apoi pe mâna fetei până la 1 • i 1 1 1 • cot, înainte ca aceasta să arunce totul şi să se năpustească afară din cameră. Vechea poveste!
— Mai spune-mi o dată, Sana, câţi ani ai? În ce an născut tu?
Sana îi satisface curiozitatea, iar Vera se încruntă, căzu-tă pe gânduri. O clipă mai târziu, femeia clatină din cap cu un ţâtâit.
— Ah, eşti dragon! Nu eşti compatibilă cu fiul meu. Eu gândit, în cazul în care nu eşti o criminală, desigur, să te prezint fiului meu, dar el bivol, ştii, aşa că nu compatibili. Dragonul mănâncă bivolul.
În acest moment, Vera se întoarce spre Riki.
— Şi tu? Tu ce zodie esti?

— Hmm, eu sunt şobolan! îi răspunde Riki, de parcă şi-ar cere scuze pentru asta.
— Oh! exclamă Vera, care aplaudă în timp ce un zâmbet larg îi inundă chipul. Minunat! Perechea potrivită, voi doi! Pur şi simplu ştiu asta. Ştiu că o să faceţi un cuplu reuşit. Dacă niciunul dintre voi nu l-a ucis pe Marshall, atunci aceasta este perechea potrivită. Ce noroc!
Sana şi Riki îşi aruncă o privire. Singurul lucru care o face pe Sana să se simtă mai puţin mâhnită este să vadă cât de jenat se simte Riki. Măcar nu doar ea se simte prost. În plus, cui îi pasă de sentimente precum mâhnirea? Ar trebui să intre în panică din pricina chestiei ăsteia cu suspecţii. Dar se întâmplă atâtea, şi, oh, Vera pune o chiflă în fata Sanei şi o îndeamnă s-o mănânce. Sana îi face bătrânei pe plac fără să stea pe gânduri şi, înainte să îşi dea seama, are gura plină de chiflă cu taro şi o ascultă pe Vera pălăvrăgind despre faptul că pâinica aceea este, de fapt, chinezească, nu franţuzească, în ciuda a ceea ce ar putea considera Sana. Ce îndrăzneţ din partea Verei să presupună că Sana se gândeşte la produsele de patiserie franţuzeşti când în mintea ei nu e decât o întrebare: „Poftim?”
— Sana, aici de faţă, îl informează Vera

pe Riki, are un potcat — ştiu, ai putea gândi că sună ca o boală de piele foarte urâtă, dar de fapt este un fel de emisiune radiofonică, doar că pe internet. Foarte bine, nu-i aşa? Seamănă un pic cu munca ta, Riki, doar că e la radio. Adică, nu la radio, ci pe internet.
Vera dă din cap, ca şi cum ar încuviinţa pentru sine, încântată de explicaţia oferită. Apoi i se adresează Sanei:
— Riki, aici de faţă, este reporter la Buzzfeed.
— Uau! exclamă Sana cu gura plină de o chiflă nefranţuzească cu taro. Impresionant! îi spune lui Riki, care se scarpină în obraz şi se uită în jos, la ceaşca sa.
Ooo, şi e şi modest! Sana se zvârcoleşte pe

interior la ideea că Riki şi Vera ar putea descoperi adevărul despre ea, şi anume faptul că nu are nici podcast, nici potcat, şi, că, de fapt, nu face prea mare lucru cu viaţa ei în afară de a eşua chiar la singurul pe care a vrut să îl facă de când şi-a vârât mânuţele grăsune în borcanul cu vopsea la vârsta de un an.
— Hmm...
Riki îşi drege glasul.
— Ai mentionat că suntem amândoi suspecti. Pot să întreb de ce?
— A, da!
Vera îsi lasă os ceasca de ceai.

— Nu trebuie să o luaţi personal, bine? Voi, tinerii din ziua de azi, luaţi totul personal. Şi ce dacă aş putea crede că unul dintre voi este un criminal? Asta nu înseamnă că vă consider

• „ • oameni răi.

— Oh... Sana îşi roade buzele şi adaugă: De fapt, cam asta înseamnă.

Vera o contrazice:

— Ce prostie! Normal că nu!

— Dar, în primul rând, de ce crezi că suntem suspecti? o întreabă Riki, trăgându-se de gulerul cămăşii.

— Dintr-o multime de motive! Vera îsi ridică degetul mare şi începe enumerarea: Unu, toată lumea ştie că ucigaşii se întorc întotdeauna la locul crimei. Da? Se pare că le place să îşi admire munca. Aşa că ştiu: trebuie doar şă aştept şi şă văd cine apare. Amândoi ati apărut ieri, asa că ati ajunş automat pe lişta

> 1 7] j J 1

şuşpectilor. Vedeţi? Nimic perşonal.

— Ai şpuş că şunt mai multe motive, zice Sana, deşi nu e prea şigură că vrea şă afle care şunt aceştea.

— Da, şigur! Bine, doamnele primele! Sana, unde erai în noaptea în care a foşt uciş Marşhall?

Sana şimte cum propria-i minte face implozie, umplându-i capul cu nimic

altceva decât o lumină albă şi şunete aşcutite.
Spune ceva! ţipă la şine pe interior. Orice! Inşă nu-i ieşe nimic pe gură.
— Asta e o proştie! zice Riki.
Sana şe uită la el, iar inima i-o ia la goană ca un iepure fugărit.
— Nu ştim cine era Marshall, Vera. Cu şiguranţă nu trebuie şă îţi dăm raportul unde eram în noaptea în care a murit.
Riki pare şigur pe el când şpune aşta. Oare aşa e când eşti capabil şă îi ţii piept unei mătuşici aşiatice mai în vârştă?
Sana eşte deopotrivă impreşionată şi în „A inşpaimantata.
— Mai bine haideti şă ne concentrăm aşupra motivelor pentru care crezi că Marşhall a foşt uciş!
Vera ridică din umeri, deşi expresia îi rămâne
7 i I
vigilentă.
— Bine, pentru moment, nu trebuie să-mi spui. O să dau eu seama mai târziu. Hai să vedem de ce mai cred că Marshall a rost ucis? Păi, Marshall ăsta pare să fi fost o persoană foarte rea, genul care sfârşeşte prin a fi ucisă, stiti ce vreau să zic?
Sana e gata să bage mâna în foc că intestinele i s-au transformat în şerpi care îi colcăie prin burtă. Ii vine să vomite.

Pentru că da, Vera are dreptate! Marshall era o persoană foarte rea, genul care sfârşeşte prin a fi ucisă. Apoi îşi aminteşte că se presupune că nu l-a cunoscut personal pe Marshall, aşa că se chinuie să îşi compună o expresie care vrea să zică că e vag interesată de turnura discuţiei.
— Oh? Ce ai aflat despre Marshall? ,Apoi, după o oarecare întârziere, adaugă: întreb pentru podcastul meu, evident.
Vera se apleacă ceva mai mult spre ei şi le spune pe un ton conspirativ:
— Cred că Marshall ăsta are ceva ce vor anumiti oameni. Ceva ce el tine siguranţă, foarte.
Când Sana avea şase ani, părinţii le-au dus pe ea şi pe sora ei în Tahoe ca să vadă pentru prima dată zăpada. Ea şi sora ei s-au aruncat în nămeţii albi şi au aruncat cu bulgări una la alta, râzând şi chiţăind. Isi aminteşte cum sora
ei a apucat-o de partea din spate a gecii şi i-a strecurat un pumn de zăpadă pe sus, pe la guler, şi cât de şocată a fost să simtă răceala aceea pe gât înainte ca zăpada să îi alunece pe spate. Exact aşa se simte acum, ca şi cum cineva i-a vârât un pumn de zăpadă pe sub haine. Ceva care ar fi trebuit să îl tină în siguranţă pe Marshall?

Cum de ştie Vera treaba asta?
Dar, înainte ca Sana să poate spune ceva, Vera îşi loveşte palmele una de alta, ca şi cum ar aplauda, şi se ridică.
— Bun, ati terminat cu ceaiul? Veniti cu mine sus şi ajutaţi-mă să car ceva! Voi, tinerii, sunteţi mult mai în putere decât mine. Hai! strigă atunci când atât Sana, cât şi Riki rămân
pe scaune, nauciţi. Sana şi Riki se ridică în acelaşi timp, făcând
schimb de priviri neajutorate înainte de a o urma pe Vera pe scările înguste şi şubrede. De-a lungul pereţilor atârnă fotografii sterse, multe dintre ele înghesuite în interiorul unor rame vechi şi ciobite. La etaj, cei doi descoperă zona de locuit a Verei, un spaţiu mic şi întunecat, plin ochi cu tot felul de nimicuri vechi şi stricate. Sana observă grămezile de ziare şi reviste vechi, maşina de cusut plină de pânze de păianjen, o veche maşină de scris căreia îi lipsesc jumătate din taste, precum şi cutii care probabil ascund alte obiecte asemănătoare şi de nefolosit. Nui e străină priveliştea asta. Casa părinţilor ei este imaculată pentru că mama este nemiloasă când vine vorba de curăţenie pentru
nenumăratele interviuri şi videoclipuri pentru fanii ei, dar, copil fiind, ori de câte

ori Sana îşi vizita prietenii, în special copii din prima generaţie aici, remarca faptul că locuinţele acestora erau pline de cutii cu diverse lucruri. Amintiri din ţările de origine ale părinţilor lor, obiecte prea vechi pentru a mai putea fi folosite, dar, deşi dureros de privit, prea frumoase pentru a fi aruncate. Aşa că erau lăsate cu blândeţe să îmbătrânească, o amintire a tuturor celor care fuseseră lăsati în urma.

— Hai! le strigă Vera din bucătărioară, iar Sana isi smulge ochii de la muntele de amintiri din living şi se îndreaptă spre încăperea în care se află stăpâna casei.

Vera scoate din frigider şi desface caserolă după caserolă, aşezându-le în grămezi pe blat.

— Puneţi-le în pungile alea! zice şi arată către două pungi de cumpărături reutilizabile.

Sana şi Riki iau fiecare câte o sacoşă.

— Ce e în ele? întreabă Sana în timp ce alege o caserolă şi încearcă să îsi dea seama de conţinutul acesteia privind prin pereţii de plastic.

Observă ceva maro care înoată într-un sos gros.

— Mâncare. Acolo vită cu ardei, cu carnea foarte fragedă. O marinez în vin

de orez, pentru carne atât de moale, că zici că ai gusta dintr-o bezea.

— Nu ştiam că vita ar putea avea consistenta unei bezele, comentează Sana, strecurând recipientul în pungă.
Vera se încruntă la ea.
— Evident, e doar un fel de a spune. O să vezi mai târziu, are frăgezimea perfectă. Oh, aceea e cu tofu înăbuşit şi ciuperci. Copiilor o să le placă. Asta era mâncarea preferată a lui Tilly.
În scurt timp, ambele sacoşe sunt pline de cutii.
— Bine, acum să le ducem jos! spune Vera cu veselie în glas. Să aveţi grijă! Am gătit toată dimineata la ele.
— E abia zece dimineaţa, observă Riki. Nu aveai cum să găteşti toată mâncarea asta de dimineată.
Vera îi aruncă o privire piezişă fioroasă.
— Ba poţi, dacă te trezeşti suficient de devreme.
Zicând acestea, îi depăşeşte şi o porneşte spre
scari.
— Dar, zice Sana în timp ce ridică mormăind o sacoşa, stal puţin, pentru cine e toata mâncarea asta?
Vera nici nu clipeşte.
— Pentru cel de-al patrulea suspect, fireşte. Chiar atunci se aude clopoţelul de deasupra
uşii.
— Oh, acesta haideţi, că n-avem toată

ar trebui să fie cel de-al treilea suspect. Acum dispoziţie!
Intr-o bună zi, Sana o să învete cum să le ţină piept mă-tuşicilor asiatice băgăcioase. Se pare ᴀvv..ᴀv
insa ca ziua aceea nu a venit inca.

Capitolulll
VERA

INVESTIGAŢIA CRIMINALISTĂ A VEREI merge asa de bine, încât femeia se întreabă de ce oare nu sunt mai multi oameni care să renunţe la plictisitoarele lor slujbe r ’ A ii-
funcţionăreşti pentru a se dedica muncii de detectivi. Mai mult, a început deja să viseze cu ochii deschisi cum uriasa firmă cu VERA WANG'S WORLD-FAMOUS TEAHOUSE este dată jos şi înlocuită cu VERA WANG: INVESTIGATOR PRIVAT. Poate chiar ar trebui să facă chestia asta, doar ca să-i vadă expresia lui Winifred. Sau poate că motivul pentru care investigaţia ei merge atât de bine este pentru că nimeni nu se asteaptă ca un expert în ceai să fie şi expert în elucidarea crimelor. În esenţă, Vera lucrează sub acoperire. Da, mai bine să ascundă faptul că este detectiv, nu doar doctor în ceai, aşa cum îi place să se refere uneori la sine. Tilly, desigur, ar spune: ,,Ce este un doctor în ceai? Tratezi oamenii cu ceai când au indigestii? Sau când îşi rup vreun membru?” Dar, la o adică, ăsta e Tilly. O să fie foarte supărat când o să afle că mama lui a rezolvat o crimă.

Chiar în dimineaţa asta, Vera a fost trezită de un mesaj de la Tilly. Un mesaj!

De la Tilly. Fără nicio remarcă legată de comportamentul ei! Un mesaj care zicea doar atât:

Mamă, sună-mă când primeşti mesajul ăsta. Trebuie să vorbim despre stick. Ai

putea să ai mari necazuri pentru că ai făcut asta. Trebuie să discutăm despre cum să procedăm corect. încă nu Îmi vine. să cred că ai făcutasa ceva!

Un pic enervant, dacă mă întrebi pe mine, se gândeşte Vera, care i-a răspuns:

Bineînteîes că nu am stick. Chiar mă crezi atât de proastă? întreb aşa, de amorul artei.

Tilly i-a răspuns cu şi mai multe întrebări, la care Vera, în mod convenabil, a uitat să răspundă.

Ideea de a le povesti lui Tilly şi Winifred

1 ***J J***

despre nou des-coperitele sale talente de detectiv face ca pasul femeii să câştige în ... .

vioiciune, aşa ca aceasta practic topaie pe scări. După cum era de aşteptat, Oliver e acolo, părând deopotrivă prudent şi ezitant, cu umerii cocoşaţi. Dacă ar fi purtat pălărie, cu siguranţă ar fi strâns-o în palmele umede de transpiraţie,

Sâmbetei, așa că Oliver pur și simplu stă acolo, cu o mână în buzunar și cu cealaltă

mototolind-o la piept. Acum însă obiceiul de a purta pălării s-a dus pe apa înclestată pe telefon. Când dă cu ochii de Vera, pe faţă i se citesc atât uşurare, cât şi panică, dacă este posibil aşa ceva. Vera aproape că îi poate auzi gândurile: ,,A, e

aici, ce bine!” şi „Aha, e ai ci, vai de e mine!”

— Oliver! Ce băiat bun! Venit la ţanc. Sana, Riki, el este Oliver!

În spatele ei, Sana scoate un icnet puternic şi îngrozit, în vreme ce Riki îngheaţă pe trepte la jumătatea drumului. Amândoi se holbează la Oliver de parcă... ei bine, de parcă s-ar holba la un mort.

— Sunt fratele lui geamăn! se grăbeşte Oliver să spună înainte ca tinerii din faţa lui să aibă un atac de cord.

În mod vizibil, cei doi se înmoaie. Sana îşi revine prima, scoţând ceea ce Vera consideră cel mai fals râs din lume.

— Oh, Doamne, voi doi chiar semănaţi!

— De unde îl cunoşti pe fratele meu?

Urmează o fracţiune de secundă de linişte, apoi Sana râde din nou şi răspunde:

— Nu l-am cunoscut personal. Am un podcast despre crime reale şi sunt aici pentru a face un episod despre el. Evident, ştiu cum arată pentru că l-am căutat pe Google.

— Da, şi la mine e la fel! zice Riki şi îi întinde mâna lui Oliver. Eu sunt Riki şi sunt reporter. Şi eu fac un material

despre fratele tău. Imi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit-o! În sinea ei, Vera clatină din cap. Tinerii din ziua de azi chiar trebuie să învete cum să mintă mai bine. Tot ce trebuie ea să facă este să îi lase singuri într-o cameră, cu un bec puternic care le lumineze chipurile. În felul ăsta, investigaţia s-ar sfârşi în cinci minute, dar atunci unde ar mai fi toată distracţia?
— Mulţumesc! spune Oliver, după care, aproape ca şi cum şi-ar cere scuze, adaugă: Nu eram foarte apropiati.
Cei trei tineri dau din cap unul la celalalt, apoi ramân locului, arătând extrem de ciudat, pâna când Oliver ridica întrebător din sprâncene la Vera.
— Aăă, care e motivul pentru care mi-ai cerut să vin cu masina aici?
— A, da! Gata cu prezentările, aşa-i? Bine, bine! Să pornim, deci! Ce rost are să pierdem vremea? Aşa cum ii spun adesea lui lilly al meu, voi, tinerii din ziua de azi, trebuie să vă miscati iute. Să apucati viata de stiti voi ce.
Apoi, precum o veritabilă mamă-gâscă, Vera îi conduce pe cei trei suspecţi afară din prăvălie. Pe urmă închide usa şi remarcă scăfârlia lui Winifred iţindu-se din spatele uşii falsei sale brutării frantuzesti. Vera îi rânJ este şi îi face cu mâna. Ha, e gata să îşi pună toţi banii la

bătaie că, în momentul ăsta, Winifred ,moare de curiozitate să afle ce se întâmplă. În faţa ceainăriei Verei se află un Benz nou şi strălucitor. Impresionant! Nu l-ar fi văzut pe Oliver ca fiind genul care conduce un Benz, dar, presupune ea, acesta este motivul pentru care nu trebuie niciodată să judeci o carte după copertă. Vera se îndreaptă spre Benz şi trage de portiera pasagerului. Sau, mă rog, încearcă. Masina e încuiată.

— Oh, aceea nu este maşina mea! mormăie încurcat Oliver. Aceea e! adaugă şi arată cu degetul mare spre un Volvo trist şi rablagit o c . J & parcat în spatele Benzului.

Vera nu îşi îngăduie să arunce nici măcar o privire în direcţia brutăriei lui Winifred. Şi-o şi imaginează pe rivala sa chicotind. Bleah! Se îndreaptă apoi spre Volvo şi smuceşte de portiera pasagerulm.

— Unde mergem? întreabă Sana, care stă pe trotuar şi strânge la piept punga cu mâncare. în ochii ei holbaţi se citeşte îngrijorarea.

Vera oftează.

— Vrei să investighezi pentru potcatul tău, da sau nu? Hai, urcă! Ti-am spus deja: mergem să ne întâlnim cu cel de-al patrulea suspect.

Sana şi Riki fac încă o dată schimb de

priviri – ei doi probabil se gândesc că sunt foarte i *i • i x ₜ i* r* i i subtili, dar Vera a numărat deja şapte astfel de priviri. Asta nu face decât să îi întărească părerea că ăştia doi sunt făcuţi unul pentru celălalt. Tinerii urcă pe bancheta din spate. Vera urcă şi ea în masină şi se cufundă în scaunul pasagerului cu un mic oftat. Nu o să
1 o
recunoască asta în faţa nimănui, dar se simte cam obosită. Patru ore de gătit nonstop au acest dar, să te obosească. Dar totul va fi meritat când o să îi adune pe suspecti la un loc şi o să facă o punere în scenă a la Sherlock Holmes, dezvăluind la final cine este criminalul. Nu că ar sti cine este el sau ea în acest moment, dar, odată ce o să fie cu toţii în aceeaşi cameră, o să-şi dea seama.

în timp ce se aşază pe scaunul ei, zăreşte un morman mare de hârtii la picioare.

— Ce-i ăsta? întreabă, culegându-l de jos.

Oliver se încordează.

— Oh! Acela este... este vechiul meu manuscris. Am şi uitat că e aici. Poţi să îl pui, te rog, acolo unde l-ai găsit?

Vera îi face pe plac, dar îşi propune să ia teancul de hârtii cu ea atunci când o să iasă din maşină. Din experienţa ei, este mai bine să încuviintezi şi să fii de acord cu oamenii înainte de a face exact ceea ce îti doreai să faci de la bun început.

— Aşadar, încotro?
Vera scotoceşte în poşetă, unde găseşte o bucată de hâr-tie pe care a mâzgălit o adresă cu cateva nopţi în urma.
— Aici!
Oliver se uită la peticul de hârtie, apoi capul îi saltă în sus.
— Ce dracu'?
Sana şi Riki se apleacă înainte.
— Ce-i?
— Aceasta e..., începe Oliver şi oftează, fără să îşi ascundă exasperarea. Aceasta este adresa lui Marshall de acasă. Cum...
— Folosesc Google, bineînţeles! îi răspunde Vera pe un ton întepat.
— Nu poţi să cauţi adresele oamenilor online, îi răspunde Oliver, agasat.
— Ba da, poţi!
De fapt, Vera a cotrobăit în portofelul pe care l-a găsit în buzunarul lui Marshall, iar acolo a dat de permisul lui de conducere. A notat adresa, apoi i-a strecurat înapoi portofelul în
buzunar. A tăcut toate astea în timp ce purta mănuşile galbene şi groase pe care le poartă când spală vasele, pentru că Vera nu ar fi niciodată atât de neglijentă încât să contamineze o potenţială probă. Cumva, femeia crede că tinerii din maşină nu i-ar aproba comportamentul, chiar dacă a purtat „ •
manusi.

— Cum? întreabă Sana, aflată pe locul din spate.
— A, e uşor! îi răspunde Vera. Acum condu!
— Poftim? Nu! Dumnezeule, Vera, nu o să apar neanunţat la uşa casei lui Marshall. Soţia
şi copilul lui sunt probabil acolo, jelind...
— înseamnă că au nevoie de companie. Şi de mâncare, asta, cu siguranţă. De-asta gătit toată dimineaţa. Acum, fii băiat bun, condu şi nu mă face să irosesc toată mâncarea pe care am pregătit-o!
— Nu, oh ...
Vera oftează.
— Eşti aşa de teatral! Bine! O să chem Uber, dar să ştii că o siî._ fie foarte scump în oraş. Jaf la drumul mare! În fine, n-am de ales.
— Chiar ai de gând să faci asta? strigă Oliver. E asa de — nici nu stiu cum să zic —, aşa de
nepotrivit.
— Sărmana lui nevastă probabil se întreabă ce s-a întâmplat cu Marshall
— Ce... dar... uf...
Vera îi aruncă o privire nimicitoare.
— Oliver, nu tace să-mi pierd timpul! Timpul este preţios! Doar pentru că voi, tinerii, aveţi o grămadă de timp, crezi că puteţi bate joc de el? E evident că

Marshall are nevastă. A venit la ceainăria mea ieri cu copilul, dar fugit când am văzut-o. Cine ar fi putut să fie dacă nu soţia şi fiica lui? Acum de datoria noastră să verificăm ce fac şi dacă în regulă. Sărmana lui nevastă! Soţul îi moare pe neaşteptate; nu crezi are nevoie de companie? A;,ta dacă nu, fireşte, ea este cea care l-a ucis. În orice caz, trebuie să o vizitez.
Zicând acestea, Vera îşi scoate telefonul şi face un ditamai spectacolul din deschiderea aplicaţiei Uber.
— Vai de mine, 25 de dolari doar dus! Ce ridicol! Totuşi, nu am de ales! bombăne femeia şi îi aruncă o privire urâtă.
— O, Doamne! geme Oliver. Bine! lisuse! pufneşte şi se apucă de rădăcina nasului. Ascultă, nu putem să apărem aşa, ca din senin, la uşa ei. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă- mă să o sun mai întâi!
Vera încuviinţează din cap fericită.
— Da, bună idee! Pune-o pe difuzor ca un băiat bun ce esti!
Oliver îi aruncă o privire sugestivă.
— Nu am de gând să o pun pe difuzor.
Tinerii din ziua de azi! Vera tâtâie a dezaprobare, dar se hotărăşte ca, de data asta, să-l lase să facă cum vrea el. A trăit suficient cât să ştie că e important să îţi alegi bătăliile. Aşadar, aşteaptă răbdătoare ca Oliver să o sune pe soţia lui

Marshall, ciulind urechile când femeia răspunde. În liniştea maşinii, distinge stins vocea femeii de la celălalt capăt. Soţia lui Marshall are o voce frumoasă, se gândeşte. Nu are o voce de ucigaş (sau de ucigaşă), dar, până la urmă, parcă mai poţi să stii în ziua de azi?

— Bună, Julia! Eu sunt! Ce mai faci? o întreabă Oliver şi face o grimasă.

Vera observă cu interes că vocea lui Oliver e plină de blândeţe şi tandreţe. Ca să vezi! În concluzie, îşi propune să reţină acest semn de afecţiune. Să fie acesta un motiv pentru uciderea lui Marshall?

— Da, păi, ştiu că o să sune foarte ciudat ce

urmează să îţi spun, dar, ăăă, pot să vin în vizită? Doar un pic. Sunt cu mine nişte oameni care vor să te întâlnească. Sunt conştient că probabil e cel mai prost moment...

— Spune-i că făcut o grămadă de mâncare! şuieră Vera, înghiontindu-l brutal cu cotul.

Oliver tresare şi încearcă să se îndepărteze de ea, dar în maşină nu e prea mult loc, aşa că Vera reuseste să îl mai atace încă o dată înainte ca el să îi dea peste braţ.

— Avem mâncare! O grămadă.

— Friptură de porc în stil chinezesc.

Când Tilly e mic, o, putea să mănânce una Întreagă de unul singur. Copil ei o să o adore.
Oliver face o pauză în timp ce Julia îi spune ceva, apoi oftează şi închide ochii.
— E o poveste lungă!
O clipă mai târziu, deschide brusc ochii şi îşi îndreaptă poziţia.
— Serios? Bine! Ajungem imediat!
Oliver închide cu o privire şocată.
Vera nici măcar nu se străduieste să îsi ascundă zâmbetul înfumurat.
— Vezi? Ce ţi-am spus? Nimeni nu poate
> -C, -L
rezista când e vorba friptură de porc în stil chinezesc.
Da, investigaţia ei merge cu adevărat bine. Ar fi trebui să stie că are un talent înnăscut pentru aşa ceva!

Capitolul 12
JULIA

NU ŢI SE SPUN NICIODATĂ LUCRURILE astea despre maternitate. Lucruri cum ar fi cele legate de abilitatea copilului tău de a ti se prinde de picioare şi de a se agata precum o caracatiţa în vreme ce tu şontacai prin camere, adunând lucrurile soţului tău decedat în saci de gunoi pe care îi îndeşi mai apoi în biroul lui de acasă. Bun, poate că ultima parte 1 r * i v * * /к are de-a face mai mult cu căsnicia în sine decât cu copiii!

— Scumpo, poţi să îi dai drumul lui mami, te rog? spune Julia pentru a patra oară, în timp ce ridică un sac chinuitor de greu.

Are înăuntru o pereche de gantere, îşi dă ea seama, şi o parte din ea ştie că ar trebui să le scoată, dar este totodată aceeaşi parte a creierului ei care în prezent e preocupată de (1) picioarele Emmei, care sunt ferm lipite de piciorul ei stâng; (2) faptul că urmează vizita lui Oliver şi a unor prieteni ai lui; (3) faptul că unul dintre prieteni a menţionat friptura de porc în stil chinezesc, şi, în ciuda a toate, Juliei chiar i-ar prinde bine o felie de carne de porc savuroasă, dulce şi lipicioasă. Asa că nu . . 1 £ ^ 1 J 1*1 ˅ scoate ganterele afară, alegând în schimb să smucească cu greu sacul, după care

fondul acestuia se rupe, iar din el cad ganterele, seturi de Lego pentru adulţi şi geci de schi, precum şi multe alte lucruri.
— Rahat! ţipă şi, imediat după asta, începe să se simtă groaznic, pentru că a înjurat în faţa Emmei.
— Ai spus „rahat”, zice Emma, cu nasul în piciorul Juliei.
— Nu, nu, am spus „imediat”, dar ai auzit greşit pentru că ai urechea lipită de piciorul meu!
O, Doamne, îşi manipulează fiica, motiv pentru care acum se urăşte şi mai mult!
— Nu, ai dreptate, mami a spus „rahat”!
— Rahat, rahat! strigă Emma, râzând.
Hmm, poate că ar fi trebuit să o manipuleze în continuare pe Emma? Cum ar trebui să procedeze în mod corect în situaţia asta? Mă rog, să procedezi corect presupune, în primul rând, să nu spui „rahat”. Acum Juliei îi vine să plângă, pentru că nu este doar o nevastă groaznică, al cărei soţ a părăsit-o chiar înainte să moară, ci şi o mamă de tot rahatul care, ori de câte ori are grijă de Emma, caută nonstop pe Instagram şi se miră cum de alte mame reusesc să facă totul asa cum trebuie. Cum de au timpul, energia şi dispoziţia psihică de a-şi îmbrăca progeniturile în culori asortate, când Julia nu e în stare să găsească nici măcar o singură pereche de şosete

identice pentru Emma? Cum de au timp să le facă fetiţelor 1 1* * 1 1* -A | T | • lor împletituri atât de complicate când Julia nu reuşeşte nici măcar să dea cu peria prin i . 11 părul Emmei?

Şi ce să mai vorbim despre faptul că Emma pare atât de netulburată de absenţa lui Marshall? Julia încă nu i-a spus că Marshall a murit, pentru că nu are idee cum să îi explice conceptul de moarte, iar Emma a întrebat o singură dată unde e tati, iar când Julia i-a spus că nu vine acasă, Emma doar a dat din cap şi s-a întors să se joace cu setul ei Lego Duplo. E asta reacţia normală când anunţi un copil că tatăl lui nu vine acasă? Poate că e normal pentru ea, întrucât, chiar şi atunci când era viu, Marshall oricum nu prea era prin preajmă, iar când era, întotdeauna o critica pe Emma. Sau poate că Marshall avea dreptate şi e ceva în neregulă cu Emma. Julia nu-şi mai poate aminti nici macar un moment în care viata ei nu a gravitat în jurul grijilor pe care şi le face pentru Emma sau ale celor legate de ce anume ar putea gândi Marshall.

Deodată se aude soneria, iar Julia încremeneşte. Nici măcar nu e gata. Emma încă strigă „rahat!”, lucrurile lui Marshall sunt îngrămădite chiar în

spatele uşii principale, şi da, ea e încă în pijama. Bine, la o adică nu sunt chiar pijamale – poartă pantaloni de trening şi un tricou murdar de albuş de ou şi broccoli pasat –, dar a dormit în hainele astea, aşa că poate ar putea fi încadrate în categoria pijamale? Ideea e că arată jalnic şi că o să-l vadă pe Oliver pentru

J J I” 1?

{ prima dată în foarte mulţi ani. Şi pe prietenii ui. Nu îi poate primi în halul ăsta...

— Alo? strigă cineva.
Pare o femeie mai în vârstă.
— Julia, eşti? Suntem Oliver şi Vera.
Cine-i Vera?

— Adus o grămadă de mâncare. Burtă de porc înăbuşită, pui pane cu chili şi usturoi, friptură de porc în stil chinezesc...
Mâncarea menţionată o face pe Julia să treacă peste toate nesiguranţele care o copleşeau. Nare în casă decât conserve de ton de când a plecat Marshall (pe Emma a hrănit-o cu cereale şi legume la abur, pe care fetiţa le-a refuzat în bună măsură), aşa că stomacul îi spune: ,,La naiba cu tine, creier inutil, îi spun braţului drept să deschidă uşa!” Uşa este deschisă, iar Julia reuşeşte să îl zărească pe Oliver înainte ca femeia cu păr cărunt să se vâre între ei, zâmbindu-i larg.
— Oh, Julia! Ce drăguţ să te cunosc în sfârşit! Eu sunt Vera, desigur, dar deja stii asta. Văzut pe tine în faţa ceainăriei mele zilele trecute.
— Oh!
Julia habar n-are ce să răspundă la asta. De ce fugise când Vera o văzuse în faţa ceainăriei?
Treaba asta trebuie să fi părut foarte ciudată. Ceva ce doar o persoană vinovată

ar face!
— În orice caz, avem multă mâncare
Încă strălucind, Vera se strecoară pe lângă Julia în casă.
Uimită, aceasta face un pas în spate. Deja a invitat-o pe Vera înăuntru? Poate că a
pentru tine!
dar a uitat pentru că, Dumnezeule, în clipa asta îi aleargă un milion de lucruri prin minte, ca de exemplu: Unde este mâncarea? Simt miros de mâncare delicioasă şi Cine sunt oamenii ăştia? sau Oh, nu l-am mai văzut pe Oliver de atâta amar de vreme! Deşi, pentru cei mai multi dintre oameni, Oliver şi Marshall seamănă, Julia a găsit întotdeauna pe chipurile lor nenumărate lucruri care îi diferenţiază. Poate că, obiectiv vorbind, Marshall a fost mereu cel mai arătos dintre ei, cu zâmbetul strălucitor şi sclipirea vicleană din ochi, însă Julia a fost atrasă de bunătate de pe chipul lui Oliver. Deşi în clip a asta e prea complexată ca să mai fi.e atrasă de ceva. Julia este extrem de rusinată de cât de diferită e
acum fată de puştoaica din liceu. Işi fereste privirea, incapabilă să întâlnească ochii lui Oliver.
— Hai înăuntru! strigă Vera de parcă ar fi

acasă la ea.
Femeia flutură din mână la Oliver şi la ceilalti doi oameni din spatele lui.
— Aduceţi mâncarea, iar eu încălzesc!
Vera se întoarce spre Julia, pe care o întreabă: Aveţi cuptor, da? Şi oale? Mâncarea trebuie încălzită cum trebuie, nu pot să o fac la microunde.
— Oh..., îngaimăJulia, care se chinuie să ţină pasul cu ce se Întâmplă. Da, am lucrurile astea, dar...
Vera se apleacă, proptindu-şi palmele pe genunchi.
— O, bună, micuţo! Eu sunt bunica Vera. Vino să mă ajuţi în bucătărie! Fără să mai aştepte răspunsul Emmei, Vera o porneşte prin casă, zicând mai multe pentru sine: Unde este bu... A, nu contează, o găsesc singură!
Spre surprinderea Juliei, Emma se dezlipeşte de piciorul ei. Totusi, nu o urmează pe Vera. Stă acolo, răsucindu-şi părul pe degete şi holbându-se nesigură în jur.
Julia dă să îi spună:
— Nu trebuie să...
De după colţ, Vera îsi iţeşte capul.
— Ups, aceea era baia, nu bucătăria! Vai de mine, m-am pierdut! Unde e ajutorul meu?
Un colţ al ritei Emmei se ridică într-un zâmbet mai mult schitat, iar puştoaica o i

urmează pe Vera. Julia rămâne locului, cu gura căscată. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?
— Imi pare rău! spune cineva.
Este o fată sud-asiatică drăguţă, care pare să aibă în jur de Y» de ani.
— N-am vrut să dăm buzna în casa ta.
— Cumva, Vera a luat hăţurile! zice băiatul de lângă ea şi schiţează un zâmbet în chip de
scuza.
Băiatul arată ca şi cum ar fi metis.
— Nu-i nicio problemă! Eu sunt Julia.
— Eu sunt Sana.
Eu sunt Riki.
Işi zâmbesc stingher, apoi tresar cu toţii când se aud strigătele Verei:
— Hei! Unde e mâncarea aia? Aştept!
— Of! îngaimă Sana şi ridică sacoşa grea. E-n
regulă dacă...
— Da, sigur!
Julia se dă din calea lor şi urmăreşte cum Sana şi Riki se grăbesc spre bucătărie.
Oliver îşi drege glasul şi păşeşte înăuntru, cu ambele mâini vârâte în buzunare. Ii aruncă un zâmbet sfios, care o face să se întoarcă cu gândul la anii de liceu.
— Bună! A trecut ceva vreme!
Ea încuviinţează, având senzatia că se sufocă. Nu se încumetă să vorbească, pentru că acum, că îl vede pe Oliver în carne şi oase, îşi 11^1 aminteşte cum era

ea ca adolescentă, aşa de încrezătoare în propriile forte, într-o lume pe care o considera un frumos foc de artificii din care irumpeau posibilităţi. După o vreme, reuşeşte sa ngaime:
— Ăăa , da
— Deci asta e casa ta! comentează Oliver şi se uită în jur. E drăguţă!
— E un dezastru! îi răspundea ea automat,
pentru că în momentul de faţă nu poate primi 1 . î, 1 1
niciun compliment, căci se simte de parcă ar înşela pe cineva. Imi pare rău! adaugă pentru că, zilele astea, Julia trebuie să îşi puncteze fiecare frază cu o scuză, ca şi cum şi-ar cere iertare ca exista.
Marshall ura asta la ea. „Nu îţi mai cere scuze! Doamne, eşti jalnică!” o repezea, iar ea îi răspundea cu „Imi pare rău, îmi pare rău, no s-o mai fac!”
Privirea lui Oliver ţâşneşte spre ea, iar Julia încremeneşte. Habar nu are ce intenţionează el să îi spună, dar probabil e ceva care se învârte în j'urul ideii de dezgust: cât de scârboasă, cât de şleampătă, cât de dezamăgitoare a devenit. Privirea lui însă e tristă şi pierdută şi, pentru o clipă, Julia simte o emoţie ciudată care i se adună în piept, însă el întrerupe contactul vizual, iar clipa aceea, momentul acela, a dispărut. Oliver

îşi întoarce capul şi se opreşte când vede grămada din spatele uşii. Grămada de pungi cu lucruri care sunt indiscutabil ale lui Marshall. Pentru a mia oară, Julia îşi propune să îsi vină în fire. De ce nu a făcut nimic cu lucrurile lui Marshall înainte să vină poliţiştii? Totuşi, habar n-avea ce să facă cu ele. Nu putea să le arunce, pur şi simplu, acum, că Marshall s-a dus. Dar nici nu putea să le despacheteze şi să le pună la locul lor, în casă, pentru că la ce bun? Marshall e mort. Asa că le-a lăsat acolo, iar acum Oliver se holbează la ele şi, pe drept cuvânt, e derutat.

— Oh, acelea... acelea...

Se căzneşte să vină cu o explicaţie, dar nu reuşeşte. Să îi spună oare că le-a Împachetat înainte să afle de moartea lui Marshall? Sau după? Clar nu după, nu-i aşa? Pentru că asta

ar tace-o să pară nemiloasă, o nevastă care nici n-a auzit bine de moartea soţului, că s-a şi grăbit să scape de lucrurile lui.
— Aia e geaca de schi a lui Marshall? întreabă Oliver şi să apleacă să ridice o canadiană neagra.
— Da!
Julia simte cum arde pe interior.
— Oh, şi acela e vechiul lui set Lego cu Star Wars.
Oliver ureşte cu grijă geaca de schi despăt pune[illegible]
deasupra grămezii de lucruri.
Probabil că Oliver o consideră cea mai rea persoană din lume. Ceva din interiorul ei o somează să îi ofere o explicaţie.
Dar, când Oliver se uită la ea, nu observă la el decât tristete.
— Ai... ai nevoie să te ajut să duci astea undeva?
Julia simte din nou că i se usucă gâtul, aşa că doar tace şi clatină din cap. Oliver încuviinţează, părând să înţeleagă faptul că nu
..... .
exista nimic ce-ar putea spune ea acum şi care sa îmbunatatească lucrurile.
— Condoleanţe, Lia! îi spune el cu blândete. Pentru o clipă, cuvintele acelea au darul să oprească avalanşa de ură de sine din mintea ei. Felul în care el a folosit porecla pe care i-a dat-o în liceu. Emoţia sinceră din vocea lui. Julia simte cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Condoleanţe şi ţie, Ollie!
În clipa următoare sunt unul în braţele celuilalt. Julia închide ochii şi trage în piept parfumul lui, care îi este aşa de familiar! Odinioară erau cei mai buni prieteni. Stânca pe care se puteau baza. Iar ea nu poate înţelege de ce s-au îndepărtat aşa de-a lungul anilor.
O clipă, cuibărită în braţele lui Oliver, Julia îşi îngăduie să creadă că totul va fi bine.
Un strigăt neaşteptat tulbură momentul şi, înainte să îşi dea seama ce face, Julia deja aleargă spre bucătărie. Există ceva ce nu va înceta niciodată să o uimească, felul în care, de când s-a născut Emma, instinctele i s-au ascutit mai ceva ca o lamă când vine vorba de fiica ei. Până să vină fetiţa pe lume, Julia dormea profund; pe urmă, a început să o smulgă din braţele somnului chiar şi cel mai mic zgomot şi să o facă să tâsnească din pat într-o clipă. Iar acum se năpusteste spre bucătărie, conştientă că nu ar 11 trebui să o
lase pe Emma în bucătărie cu nişte străini – ce mamă idioată face asta? Nu s-a dispreţuit niciodată mai mult decât o face acum. Practic, fiecare zi aduce cu sine o nouă ocazie de se urî şi mai mult. Sărmana Emma...

— Manu, wte!
Emma strigă, e adevărat, dar nu sunt lacrimi, căci fetiţa ţine o chiflă sub forma unui purcel. Julia se opreşte brusc, cu inima încă bătându-i să-i sară din piept şi, în timp ce priveşte, Emma ridică pâinica şi chităie. O cremă

groasă şi galbenă iese din fundul chiflei-purcel, iar copila râde şi ţipă:
± 7 1 1 > > -L
— Caca de purcel!
Julia se zbate între a fi îngreţoşată şi a izbucni în râs. Vera, care stă lângă cuptor şi amestecă într-o oală, se uită la ele şi zâmbeşte.
fiica ei? Şi tacut chiflele astea şi umplut cu cremă săratăcu gălbenuş. Linge-ţi braţul, Emma, nu irosi bunătate de cremă, sunt copii care mor de foame în... de rapt, peste tot prin lume, cred! Chiar şi aici, în San Francisco. Emma îşi ridică braţul grăsun şi linge lichidul auriu de pe încheietură. Ochii i se luminează.
— Linge, mami! îi porunceşte Juliei, ridicându-şi mânutele lipicioase.
— Nu, scumpo, spune imediat Julia, este... „Este dezgustător” îşi face loc vocea lui Marshall prin mintea ei. Parcă îl şi vede, cu buza de sus răsucită a dezgust. ,,De ce îi permiti un astfel de comportament? Trebuie să o disciplinezi mai mult!” Pentru o clipă,
Julia încremeneşte, nesigură ce să îi spună fiicei sale. Este atât de obişnuită să aprobe ce spune Marshall, însă acum Marshall nu e aici! El nu o să mai fie aici niciodată. Şi oare străinii ăştia din casa ei o să o judece?
În clipa următoare, Vera iese din bucătărie, ştergându-şi mâinile pe o

cârpă, şi zice:
— Mămica ta a încercat crema?
Emma se întinde şi mai mult, cu ochii strălucind de entuziasm, iar Julia îşi deschide inima. Vrea să încerce crema, şi ar linge cu bucurie diferite chestii de pe mânuţele lipicioase ale fiicei ei ori de câte ori se iveşte ocazia. Şi aşa şi face. Într-adevăr, crema e foarte, foarte bună! O îmbrăţişează pe Emma, careia 11 şopteşte:
— Mulţumesc, puiule!
Şi, pentru o clipă, cât bătaia din aripi a unui uture, Julia simte că poate nu este chiar cea mai rea mamă din lume.

Cap itoliiIII OLIVER

CU GREU Îl VINE A CREDE CĂ, DUPĂ atâtia ani, e în sfârsit aici, în casa lui Marshall şi a Juliei. A stat departe mult prea multa vreme, incapabil sa îndure povara căsătoriei lor, povara propriei amărăciuni, precum şi

7 1 L IT 7 1 ī

resentimentele fată de Marshall. După atâta timp, se află acasă la Julia şi nu prea ştie cum să se poarte. Pe vremea când erau adolescenti, el era cel care petrecea cel mai mult timp la ea acasă, pierzând vremea în dormitorul ei, ascultând muzică, mâncând jeleuri în formă 1 • • 1 • . 1 • 1 de viermişori, racându-şi temele, sporovăind şi alte asemenea. Părintii ei aveau atâta încredere în el, încât erau de acord ca fiica lor să aibă usa de dormitor închisă atunci când primea vizita lui Oliver.

,,E pentru că ştiu că n-ai tupeu să faci nimic", îi spusese Marshall odată.

Poate că era adevărat. Cu siguranţă Oliver voise să facă tot felul de lucruri, dar asta nu se întâmplase niciodată, căci niciodată nu încercase nimic pentru că... Da, chiar aşa, de ce? Oliver n-a înteles niciodată de ce. Poate pentru că a venerat-o întotdeauna pe Julia şi a yăzut-o ca pe cineva către care nu poate tinde. În ceea ce-l privea pe Marshall, desigur,

acesta nu avea astfel de scrupule. La o adică, Marshall nici nu a observat existenţa Juliei pana în noaptea în care aceasta a purtat un top decoltat la petrecerea lui Bobby Cullen, iar Marshall nu şi-a putut lua ochii de la pieptul ei. Oliver a avut un presentiment urât în seara aceea, dar evident că nu a tacut nimic, nici măcar atunci când fratele lui s-a furişat până la Julia cu o cană roşie care trăsnea a alcool ieftin şi un zâmbet căruia nu îi putea rezista nicio tată. Oliver s-a gândit că avea să ne doar unul dintre nenumăratele flirturi pasagere ale lui Marshall. Dar săptămânile * & i i r treceau, iar povestea lor devenea tot mai serioasă. Când s-a terminat liceul, Marshall şi Julia nu s-au despărţit pentru a merge la facultate. în schimb, Julia a decis să renunţe la înscrierea ei la Columbia pentru a-l urma pe Marshall la Santa Cruz. Oliver şi-a iesit din minti atunci. i-a spus că îsi aruncă viitorul la 11* gunoi pentru dobitocul de frate geamăn al lui şi care o să o , înşele din prima săptămână de 5, . .A 1 facultate, iar ea i-a replicat că e urât să fie gelos, şi asta a fost. Nu şi-au mai vorbit ani la rând. Când Oliver a aflat de căsătoria lor la primărie imediat ce au terminat

11, p V 11*

facultatea, lea trimis o felicitare, dar nu a primit niciun răspuns. Când s-a născut Emma, Oliver şi-a

racut apariţia la spital cu flori şi un set de hăinuţe, dar Marshall i-a spus că Julia era prea epuizată pentru a primi vizitatori. A apucat să o zărească pe Emma, aşa de mică şi înfofolită într-o păturică roz, şi atunci ochii i s-au umplut de lacrimi şi a ieşit Împleticindu-

se din spital înainte de a ceda cu totul.

În următorii ani, Oliver a încercat să fie un bun unchi pentru nepoţica lui şi i-a trimis

cadouri de fiecare data de ziua ei şi de Crăciun, dar nu a ,primit niciodată nici măcar un multumesc. Ii aprecia pozele de pe Facebook şi Instagram, zâmbind în tăcere în timp ce urmărea cum Emma se transforma dintr-un bebeluş intr-un copilaş dolofan. Cele mai multe dintre fotografiile Juliei aveau titluri precum „Cel mai bun tătic!” şi „Sunt asa de norocoasă că am un sot minunat”, încât Oliver şi-a imaginat că erau fericiţi, asa că a acceptat ideea că se înşelase în privinţa

cuplului Julia-Marshall şi a hotărât ca, pentru

binele tuturor persoanelor implicate, să se tină la distantă.

Dar acum se află în spaţiul lor şi are

senzaţia că le violează intimitatea, ca şi cum le-ar fi spart cumva bula de fericire în care trăiesc. Nu are ce să caute în casa fratelui său, stând la câţiva paşi de soţia acestuia şi urmărind-o cum linge cremă de pe braţul fetitei ei. Se întoarce, hotărât să îi ofere Juliei cât de multă intimitate se poate, iar ochii i se opresc din nou asupra mormanului de saci de gunoi plini, în mod bizar, de hainele lui Marshall. Oliver nu înţelege şi nu poate veni cu o explicaţie plauzibilă pentru lucrurile astea. Pare că Julia s-a grăbit să îi strângă lucrurile lui Marshall. La doar două zile după moartea soţului ei. Sau poate le-a împachetat de dinainte ca acesta să moară? Dar de ce?
Potrivit Instagramului, ei doi sunt delirant de fericiţi împreună.
Apoi Emma îl observă şi încremeneşte la jumătatea unui zâmbet.
o, la naiba! se gândeşte Oliver. încearcă el să zâmbească, dar tot ce iese este o schimonoseală.
— Taci? rosteşte fetiţa, şi Oliver e gata să jure că nu e o întrebare născută din fericire, ci mai degrabă din teamă, aşa că i se frânge inima pentru copilă.
O priveşte neajutorat cum se agaţă mai bine de Julia, îndepărtându-se de el. Ce i-a făcut Marshall fetitei ăsteia?
— Nu sunt tatăl tău, îngaimă el într-un

final. Sunt unchiul tău. Unchiul Ollie. Ştiu că arăt ca tatăl tău, dar... of! Suntem fraţi. Gemeni.

— Iţi aminteşti povestea pe care am citit-o, scumpo? o întreabă Julia pe Emma. Cea cu fetiţele gemene pe care oamenii le confundau tot timpul? Dar ele erau oameni diferiţi, nu? Emma încuviinţează ezitant, înainte de a-l privi pe Oliver cu suspiciune. Cel puţin acum e ceva mai puţina teama în privirea ei.

— Nu taci, spune ea.

— Nu! îi confirmă el cu fermitate.

— Bine, prânzul e gata! anunţă Vera. Grăbiţi- vă, hai, toată lumea să se aşeze!

Acestea fiind zise, momentul ciudat a fost dat uitării. Oliver îşi îngăduie în sfârşit să respire, iar Julia îl bate uşor pe umăr în timp ce se îndreaptă spre sufragerie. Palmele încă îi sunt umede de transpiraţie din pricina reacţiei pe care a avut-o Emma când l-a văzut. Nu petrece el prea mult timp în compania copiilor, dar e destul de sigur că aceştia nu ar trebui să reacţioneze asa când văd pe cineva care seamănă cu părintele lor. Ura îi arde măruntaiele, o ură incandescentă, când îşi dă seama ce tată nenorocit trebuie să fi fost Marshall pentru copila asta. Oliver încearcă să alunge această idee, străduindu-se să se concentreze pe momentul prezent.

O parte din el se minunează de uşurinţa cu care Vera şi-a revendicat spaţiul, deşi este pentru prima oară când pune piciorul aici. Iţi aţinteşte privirea asupra Juliei, ai cărei ochi de safir se măresc în timp ce îi oferă un zâmbet neajutorat, şi, cumva, acea privire îl transportă în anii de liceu şi îi transmite mesaje întregi. Oliver îi răspunde şi el cu un zâmbet, şi se adună cu toţii în jurul mesei pe care Vera a reusit cumva să adune mâncare ca Îpentru Ziua Recunoştinţei, cu excepţia aptului că nici măcar nu sunt aproape de această sărbătoare. Oliver numără cel puţin 12 feluri de mâncare, toate aburinde şi arătând delicios, ca şi cum tocmai ar fi reuşit să iasă dintr-o carte de bucate.

— Aşezaţi-vă! le porunceşte Vera. Nu staţi acolo cu gurile căscate, se răceşte mâncarea! Zicând acestea, se întoarce către Emma, care se agaţă de gâtul Juliei.

— Tu, îi zice copilei, tu eşti ajutorul meu, aşa că trebuie să stai lângă mine!

— Oh, ea..., îngaimă Julia, dar se opreşte uimită când Emma se dezlipeşte de gâtul ei şi încuviinţează din cap.

— Eu stau aici! spune Emma, arătând spre scaunul de bebeluş care a fost aşezat lângă al Verei.

— Păi, bine! rosteşte Julia ezitant, dar Oliver îi poate citi expresia, chiar şi după

atâţi ani, şi clar nu e nefericită cu ce se întâmplă.
Mai degrabă e plăcut surprinsă. Aşadar, Julia o aşază cu blândeţe pe Emma în scaunul înalt pentru bebeluşi şi fixează centura de siguranţă, apoi se dă în spate, nesigură pe miscările ei.
— Ia loc! îi cere Vera, arătând cu o lingură de
lemn către un scaun aflat la două locuri distantă de cel al Emmei.
Julia se supune, aşa că Vera îşi întoarce privirea laser către Oliver. Acesta simte cum i se deschid porii şi începe să transpire brusc sub căutătura bătrânei.
— Tu, asază-te aici!
Intre Julia şi Emma.
— Da, pa i , bine!
Face şi el cum i s-a indicat şi se strecoară pe
scaun între nepoata lui şi mama acesteia, faţă de care încearcă din răsputeri să nu aibă
niciun sentiment.
Sana şi Riki se aşază lângă Julia, aşa cum li s-a poruncit, iar când Vera este mulţumită de felul în care stau la masă, scoate un sunet aprobator.
— Bine, acum mâncaţi!
Vera se ridică, înhaţă o lingură pentru

servit şi începe să împartă mâncare pe farfurii.
— Asta e vită cu piper negru. Trebuie să mănânci mai mult din asta, Julia, eşti foarte palidă, foarte anemică, trebuie să mănânci mai multă vită. Iar tu, Riki, pari foarte constipat, aşa că gătit asta pentru tine: cod la abur cu ciuperci negre.
Bietul Riki se înroşeşte până în vârful urechilor şi ingaimă:
— Nu... nu sunt constipat.
Vera îl reduce însă la tăcere în timp ce pune îi pune pe farfurie încă o porţie ae peşte şi ciuperci negre.
— Pot spune întotdeauna cum stau lucrurile, doar privindu-te, iar tu, constipat.
Apoi Vera îşi îndreaptă atenţia către Sana, care se face mică în scaunul ei.
— Iar tu, tu pari foarte înfrigurată, prea mult yin. Ţi-ar face bine mai multă mâncare caldă, să-ţi crească yangul. Poftim, tofu cu usturoi aromat; ăsta o să te încălzească!
Sana oftează, probabil uşurată că Vera nu vorbeşte despre intestinele ei. Vera îl observă cu coada ochiului pe Oliver, pe care îl furnică ceafa.
— Iar pentru tine, Oliver, am făcut pui cu vin de orez şi cu orez lipicios. Foarte linistitor!
Cred că ai nevoie de mâncare bună care să te aline, corect?

Gâtul lui tâmpit se usucă, pentru că, da, Oliver are nevoie de mâncare bună care să il aline, iar versiunea chinezească a supei de pui pentru suflet e genul de lucru pentru care ,l'n clipa de fată ar fi capabil să ucidă. În 1 J1
concluzie, Încuviinţează din cap în timp ce lingura Verei adună într-un bol bucăţi de pui grase şi atât de fragede, încât se desprind de pe os, dar şi supă concentrată. Miroase divin! Aşa cum miroase întoarcerea acasă, se gândeşte Oliver, trăgând în piept aromele îmbătătoare.
Pentru micuţa Emma, Vera pregăteşte un bol cu tăieţei cu vită şi, de undeva din buzunar, scoate o pereche de beţişoare chinezeşti pentru copii. Acestea sunt ataşate unul de celălalt în capăt, pentru a fi. mai uşor de manevrat. Le pune în mânuţele Emmei, careia 11 spune:
— Acum mănânci ca o fetiţă mare, pentru că eşti ajutorul meu, da?
Emma aprobă din cap şi înfi.ge beţişoarele în
bol, folosindu-le ca să îşi îndese în gură taieteii grosi.
Toată lumea se înfruptă şi, pentru câteva clipe, singurul sunet care se aude este cel al tacâmurilor care se lovesc de boluri şi de farfurii. Vera e ocupată să pună încă şi mai multă mâncare pe farfuriile

mesenilor. Oliver abia dacă a luat două înghiţituri din tocăniţa de pui când pe farfuria lui apare o grămadă uriaşă de burtă de porc înăbuşită, împreună cu bok choy cu usturoi. Nici nu mai tine minte când a fost ultima dată când a stat la masa cu atatia oameru şi au mancat împreuna. Nici nu mai tine minte când a fost ultima dată când s-a bucurat de o mâncare atât de bună, una care nu doar îţi umple burta, ci îţi şi hrăneşte trupul şi sufletul. Cu fiecare îmbucătură, Oliver simte dragostea şi grija cu care au fost pregătite toate şi atât stomacul, cât şi inima lui sunt hrănite acum.

— Ce bun e, Vera! exclamă Sana, care împunge o bucată de burtă de porc fragedă şi îi inspiră mirosul cu ochii închişi. O, Doamne, e minunat! E exact gustul ăla de mâncare gătită în casă pe care ştii că nu o să îl găsesti în niciun restaurant. Parcă as fi din nou copil!

— Mm! încuviinţează Riki cu gura plină de peşte. După ce înghite, acesta spune: Ca să fiu sincer, pana acum nu am mal încercat ciuperci negre, dar înţeleg ce zici. Mâncarea asta are un gust cumva familiar. De fapt, cred că dă dependenţă.

— Ştiu exact la ce te referi, intervine şi Julia. Are gustul lucrurilor pe care ţi le

gătea
bunica.
Vera schiţează un zâmbet atotcunoscător, apoi se întoarce spre Emma.
— Şi ce mai face ajutorul meu de bucătar? A, aproape că ai terminat!
Emma zâmbeşte şi deschide gura, arătându-le privitorilor o mulţime de tăieţei pe jumătate mestecau.
— Mănânc tăietei deliciosi.
— închide gu..., dă Julia să spună, dar e întreruptă de Vera:
— O, da, foarte bine! Mănâncă tăieţei deliciosi.
Julia închide gura automat şi se uită la Vera. Pentru o clipă, Oliver se întreabă dacă Julia este enervată de întreruperea Verei, dar nu pare. Julia pare mai degrabă... curioasă în timp ce se uită la musafira cea bătrână cu ceva ce Oliver ar putea numi uimire.
Când Vera se ridică pentru a-i oferi Emmei o a doua porţie de tăieţei, Julia murmură:
— N-am văzut-o niciodată mâncând atât de bine! De obicei, trebuie să o hrănesc eu cu lingura, iar ea ţipă şi aruncă peste tot cu
mancare.
Oliver ridică din sprâncene la ea.
— Bănuiesc că nici măcar un copil de doi

ani nu îi poate spune nu Verei, zice el în barbă.
Julia râde, şi e un râs care lui Oliver îi e familiar. Pentru o clipă, tânăra femeie se transformă în adolescenta care acum multi ani îi era cea mai bună prietenă.
— Nu-mi pot imagina că există cineva care să îi spună nu Verei, şopteşte ea.
Oliver se pregăteste să îi răspundă, când simte cum ceva umed îi atinge antebraţul. Se întoarce şi o vede pe Emma, care i-a pus un tăieţel pe braţ.
— Mănâncă! îl îndeamnă Emma în modul acela serios specific copiilor. Bun pentru tine!
— Oh, Doamne,, Emms! exclamă Julia, ştergând-o la gură. Imi pare rău!
— A, nu, e-n regulă!
Şi chiar e. Este pentru prima dată când Oliver primeşte un cadou de la nepoata lui, şi nu are nici cea mai mică intentie să îl refuze. În concluzie, apucă tăieţelul cu degetul mare şi arătătorul şi spune:
— Bun, mulţumesc, Emma! Apoi îşi soarbe tăieţelul cu un zgomot exagerat şi adaugă: Mmmm! Ai dreptate, a fost foarte bun.
Emma încuviinţează cu solemnitate, iar Oliver simte un val puternic de dragoste pentru această, micuţă care seamănă foarte mult cu Julia. II distruge să ştie că lipsit atât de mult timp din viaţa lor. Apoi

Emma mai înhaţă încă un tăieţel cu mâinile goale şi i-l pune lui Oliver în palmă.
— Mănâncă mai mult! Este bine pentru sanatatea ta.
Poate că Oliver ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte să soarbă acel prim tăieţel. Lui Oliver îi e imposibil să îşi aducă aminte când s-a simtit ultima oară atât de ghiftuit. Şi fericit. Plin, satisfăcut şi confortabil. Emma a intrat Într-un soi de comă alimentară după cel de-al treilea bol de tăieţei, aşa că Julia a ridicat-o şi a dus-o în dormitor. În concluzie, acum sunt patru adulţi, plus Vera, adunaţi în jurul măsuţei de cafea. Toţi au expresii uşor sticloase, creierele lor funcţionând doar pe jumătate după aşa un festin.
Şi acesta este momentul în care Vera zice:
— Bun, deci acum putem vorbi chestii serioase! Care dintre voi, cei adunaţi aici, l-a ucis pe Marshall?
Pare că mesenii au încetat nu numai să vorbească, ci şi să respire. Aerul din încăpere îngheaţă şi se lasă o tăcere mormântală. Apoi cineva tuseste. Riki. Scoate un râset înecat înainte de a-şi drege vocea.
— Vera, haide, fi.i serioasă!
Vera îi aruncă o privire lipsită de expresie.
— Crezi că nu sunt serioasă? De ce?

— Ce..., începe Riki şi face un gest neajutorat. Pentru că... nu ştiu, e ridicol! Şi e cumva lipsit de respect să vii în casa văduvei lui şi să acuzi pe cineva de crimă?
— Lipsit de respect?
Vera clipeşte ca şi cum tocmai a pocnit-o cineva,peste faţă, iar Oliver înţelege care e ideea. În cultura chineză, respectul curge într- o singură direcţie, ca un râu, de la cel mai tânăr la cel mai în etate. Generatia mai în vârstă nu îi datorează niciun fel de respect celei mai tinere; totuşi, dacă asta se întâmplă,
e vorba de bunătate şi de generozitate, nu de necesitate. Totuşi, să îi spună cineva de vârsta lui Oliver că a depăşit limita este de neconceput. Oliver este dezorientat. O parte a lui e de acord că Vera a depăşit într-adevăr limita venind în casa Juliei şi acuzându-l pe unul dintre musafiri că l-a ucis pe Marshall. Totuşi, cealaltă parte a sa, cea care a fost crescută de doi părinti chinezi traditionalisti, se foieste din pricina disconfortului.
Înainte ca bărbatul să poată răspunde, Vera se întoarce spre Julia şi o ia de mână.
— Of, scumpo! exclamă Vera. Imi pare rău! Nu vorba de lipsă de respect aici, vreau doar să descopăr cine ucis pe soţul tău, bine?

— Ăaa...
Gura Juliei se închide şi de deschide, dar nu iese niciun sunet.
— Poate că ar trebui să lasi toate astea în seama poliţiei, sugerează Oliver.
— Ţi-am spus mai devreme; Oliver: poliţiştii sunt inutili. Ăcum, reia Vera, care se întoarce către Julia, nu trebuie să faci griji, bine? Eu o să mă ocup de tot.
Bătrâna îi strânge uşor mâna Juliei înainte de a-i da drumul. Ăpoi se ridică de pe scaun, cu pieptul umflat şi bărbia mândră. Ăura ei pune stapanire pe intreaga incapere.
— Unul dintre voi, zice Vera în timp ce mătură cu privirea întregul grup, unul dintre voi este ucigaşul lui Marshall.
O spaimă incandescentă îl cuprinde pe Oliver.
— Ce te face să spui asta? întreabă Sana.
Oliver nu poate să nu remarce faptul că mâinile Sanei sunt atât de încleştate, încât i sau albit monturile.

Vera începe să umble de colo-colo prin camera.

Eu dedus că ucigaşul se va întoarce la ceainaria mea ca sa caute ceva.

Oliver are senzaţia că pe spate i se târăşte o ceată de furnici.

— Ce anume?

— Nu contează ce anume, răspunde Vera. Voi patru n-aţi mai fost în ceainăria mea, dar, după ce a murit Marshall, aţi apărut cu toţii, unul câte unul.

Privirea ei aprigă se opreşte asupra fiecăruia dintre meseni, care se chircesc.

— Acum, ştim cu toţii că Marshall nu un om bun. Fără supărare, Julia!

Julia, care a rămas cu gura căscată, reuşeşte să ridice uşor din umeri. Oliver nu e prea sigur ce ar vrea să transmită gestul ei.

— Asta înseamnă că oricare dintre voi a avut un motiv să îl ucidă. Aşa că am să vă întreb pe toţi unde sunteţi în noaptea în care omorât Marshall?

Se holbează toţi patru la Vera, pendulând între soc şi furie.

— Nu

apoi disperat la cei din jur. Şi

trebuie să îi spunem nimic, zice Riki, care se uită să o facem.
Sana încuviintează încetisor. Oliver îsi îndeamnă inima să înceteze cu bătăile
A
nebunesti. Isi îndeamnă creierul să nu cadă în plasă şi să îşi amintească. E important să nu îşi amintească de noaptea în care a murit Marshall. Dar, evident, fix în momentul acela, amintirea se întoarce cu viteza fulgerului. Vede ce a făcut. Vede drogurile pe care le-a avut în mâini. Şi cât de zdruncinaţi au fost pe urmă. Toată viaţa lui, Marshall a scăpat basma curată. Oliver a vrut doar să se asigure că nu scapă şi de data asta. Că îsi ia revanşa pentru toate situaţiile când Marshall a scăpat cu faţa curată. Aproape că îi vine să vomite.
— A rost o zi tare ciudată! comentează cineva. Oliver ridică brusc capul. Are nevoie de câteva clipe ca să prindă din nou firul discuţiei şi să înregistreze despre ce se vorbeste. Toată lumea se holbează cu ochii larg deschişi la Julia, la dulcea şi neînfricata Julia, care a avut întotdeauna tot felul de idei nebuneşti despre a călători şi a absorbi cât de mult se poate din lume. Oliver vrea să îi spună să se oprească din vorbit, ca să se protejeze, dar, ca de obicei, nu spune nimic.

— Marshall şi cu mine ne despărţiserăm cu o zi în urmă, continuă Julia pe o voce tremuratoare.
Ochii îi strălucesc de lacrimi retinute. Când în sfârşit îşi ridică privirea din poală, ochii i se atintesc asupra lui Oliver, şi e ca şi cum i-ar vorbi doar lui, ca pe vremuri.
— De-asta sunt toate lucrurile împachetate. A zis că își găsise un apartament și a fost... a fost o despărțire amiabilă.
Julia clipeşte, ca şi cum s-ar abţine să nu plângă.
— Hmm! tace Vera în timp ce îsi masează bărbia. Pur şi simplu plecat şi dus a rost?
Julia încuviinţează.
Probabil că în clipa aceea se gândesc cu toţii la acelaşi lucru: Şi Emma? Cum rămâne cu Emma? Cum poate cineva să plece asa şi să-şi lase nevasta şi copilul?
Cu siguranţă din poveste lipseşte ceva. Oliver nu vrea nimic altceva decât să o creadă pe Julia, pentru că e Julia, pentru numele lui Dumnezeu, prietena lui cea mai bună, dar şi cea mai mare suferinţă a lui din dragoste. Dar, tocmai pentru că a fost cea mai bună prietenă a lui, pentru că, la un moment dat, el a fost sigur că inimile le băteau la unison şi că gândurile treceau pe nevăzute de la unul la altul, de parcă minţile le erau conectate, pentru că

s-au întâmplat toate astea, Oliver ştie că Julia minte în legătură cu noaptea în care sogul ei — şi fratele lui — a murit. Oliver o priveşte şi, pentru prima dată în viaţă, se gândeşte că poate totuşi nu o cunoaşte chiar atât de bine pe femeia asta.

Cap itoluLiq
VERA

VERA NICI MĂCAR NU-ŞI MAI AMINTEŞTE când a fost ultima dată când s-a distrat asa de bine. Oamenii spun mereu că ziua nunţii este cea mai fericită zi din viata cuiva, dar, sincer, . 1 • v * l’ v 1 ar trebui să încerce mai des să rezolve crime. OK, bine, ,,să rezolve” e un pic exagerat, de vreme ce nu şi-a dat încă seama cine este ucigaşul, dar e pe aproape. O simte. Generaţiile de mame din China au pus la punct arta de a mirosi sentimentul de vină, iar Vera simte cum valuri de vină se înaltă din grupul de oameni aflat în faţa ei. Practic, fiecare dintre ei e impregnat de vină, ceea ce e de înţeles; când Vera era tânără, şi ea se făcea vinovată de diverse lucruri. Dar, până la urmă, care dintre ei se face vinovat în mod special de uciderea lui Marshall? Chiar în timp ce se gândeşte la asta, Vera se trezeşte întrebându-se cine şi de ce se învinovăteste

*1 * *1 т *1) * 1 • v •

cel mai mult. în ciuda posibilei lor implicări, se vede silită să recunoască faptul că, până acum, îi simpatizează pe toţi. i-a adus laolaltă

• 1 * • 1 1 • P P

în ciuda vointei lor, dar toţi au fost foarte agreabili. În fine, asta se datorează în bună măsură abilităţilor ei de socializare; Jinlong spunea odinioară că Vera poate

convinge pe oricine să facă orice. Există însă ceva la grupul o 1 acesta de tineri care o face să simtă în mod special dorinţa de a-i proteja. Totuşi, trebuie să rămână pe poziţii. Până la urmă, a venit aici să rezolve o crimă, nu să îsi facă prieteni.

Scoate, aşadar, un caiet subţire, genul acela dictando pe care il folosesc şcolarii şi, o vreme, il netezeşte bine pe măsuţa de cafea.

— Bun, numărul 1: Julia — s-a despărţit de Marshall.

Vera Încuviinţează cu o mişcare din cap, iar când se uită în sus, remarcă faptul că toţi se holbează la ea.

— Ai avut tot timpul asupra ta caietul de însemnări? o întreabă Oliver, iar în voce i se simte un pic de teamă.

— Păi, orice poliţist ştie că e foarte important să iei notiţe. Acum, tu! Unde erai în noaptea în care a murit Marshall?

Oliver îşi fereşte privirea de Vera atât de rapid, încât ai zice că bătrâna tocmai l-a ars cu cautatura ei.

— Hmm... Am fost acasă la tata. Am lăsat acolo nişte lucruri.

Preţ de o clipă, Vera mijeste ochii. Ştie o mulţime de lucruri, cum ar fi, de exemplu, că oamenii au obiceiul să adauge tot felul de detalii atunci când mint. Oliver se

foieste sub privirea ei ca şi cum ar fi o insectă prinsă în ac. Apoi Vera hotărăşte că s-a distrat suficient cu el şi, după ce-şi trage nasul, îi notează răspunsul în caiet înainte de a se întoarce spre Riki.

— Tu?

Riki doar clatină din cap. Pentru un observator oarecare, ar putea părea o mişcare superficială, însă Vera nu e un observator oarecare. A văzut gestul ăsta de o mulţime de ori, în special la Tilly, când îl întreabă de ce încă nu are o iubită. Este o mişcare menită să distragă atenţia şi să o facă pe Vera să creadă că pune o întrebare prostească şi lipsită de relevanţă. În concluzie, bătrâna ştie că e drumul cel bun. Continuă asadar să holbeze la Riki până când zidurile lui apărare cad sub greutatea privirii pătrunzătoare, iar el mormăie:

— Acasă, am jucat jocuri pe calculator.

— Ce joc?

Riki cască gura ca şi cum nu se aştepta la întrebarea asta, pentru că, evident, nici nu aştepta.

— Ăăă, Warfront Heroes? Vera notează.

— E un joc online? Cum ar fi Clash of Clans?

— Ştii Clash of Clans?

— Normal că stiu Clash of Clans! Deci Warfront Heroes se joacă online?

Riki încuviintează din cap încetisor. —D-da?

— Deci te-ai jucat cu prietenii tăi online, zice Vera, în timp ce notează conştiincioasă. înseamnă că pot depune mărturie despre ce făceai când a fost ucis

Marshall.
— Nu ... nu fac parte dintr-un grup sau ceva asemănător. De obicei, joc singur.
— Hmm, bine!
Vera încuviinţează înainte să se întoarcă spre Sana, care – OK, OK – se holbează în mod evident la ea.
— Da? A venit rândul tău, eşti gata?
Sana îşi înalţă bărbia, căci nu mai e fata cu ochii în pământ pe care o ştia Vera.
— Nu esti mama mea, Vera. Nu îti poti vârî nasul în treburile celorlalţi. Nu îţi spun nimic. Nu sunt obligată.
Răbdătoare, Vera notează ceva în carneţel.
— Ce..., izbucneşte Sana. Nu scrie asta! De fapt, ce Dumnezeu scrii?
— Păi, faptul că refuzi să oferi o informaţie este, în sine, o informaţie, îi răspunde Vera simplu.
— Dar nu înseamnă că sunt vinovată!
— Nu am zis că ai fi vinovată!
Zicând acestea, Vera îşi închide carnetul şi le zâmbeşte. Se holbează cu toţii la ea, cu gurile căscate, ca şi cum ar fi nişte peşti guppy.
— Adică vrei să zici că am fi putut refuza să-i spunem? îi şopteşte Riki Juliei, care saltă neajutorată din umeri.
— Nu ne-am prins de şmecheria asta! murmură Oliver mai mult pentru sine.
— Mă rog, a fost..., zice Vera, care dă să

se ridice în picioare şi să îsi facă o iesire teatrală s;lin scenă, când se aude soneria. îngheaţă cu toţii, apoi se uită ca unul la Julia, la fel de calmă ca un iepure care tocmai a auzit ţipătul victorios al unui vultur ieşit la va na toare.
— Aştepţi pe cineva? o întreabă Oliver.
Julia clatină din cap, apoi pare să se adune şi se îndreaptă spre uşă. Vera o aude cum inspiră adânc şi zâmbeşte ca pentru sine. Poate ghici cine se află la uşă şi, vai de mine, lucrurile sunt pe cale să devină tot mai interesante, nui asa? Rânjetul i se lărgeşte pe chip când o aude pe Julia spunând: ,,Bună ziua, doamnă poliţist! Cu ce pot să vă ajut?” Oare n-o să fie poliţiştii impresionaţi când o să o găsească aici şi o să-şi dea seama că i-a ajutat în investigatie?
Dar când Gray intră în casă şi îi vede pe toţi cei adunaţi în living, chiar şi Verei îi este dificil să-i descrie expresia ca fiind impresionată. De fapt, nu se apropie nici măcar un pic de a fi „plăcut surprinsă”. Dacă Vera ar fi sinceră cu ea, ar putea să o descrie ca „enervată” sau „vexată”. Poate că doamna poliţist Gray este rănită pentru că Vera nu a invitat-o la festin?
— Detectiv Gray, ce bucurie să vă văd! zice Vera.
— Vera!
Sprâncenele poliţistei încă sunt ridicate

de
parcă ar vrea să spună „Ce mama dracului?”
— Ce vă aduce aici?
Poliţista se uită în jur la fiecare musafir în parte.
— Nu mă aşteptam să dau peste un grup aşa de numeros.
— A, eu am venit ca să gătesc pentru văduvă, desigur, răspunde Vera. Poftiţi, veniţi, a mai rămas suficientă mâncare, deşi mă tem că micuta Emma a terminat toti tăieteii cu carne de vită! Stiti, e o fetită în miscare. E fetită mare, ca să stiti. Să nu fi.ti ranchiunosi!
— Eu nu..., o opreşte Gray, care ia o gură mare de aer şi spune: Doamnă Chen, pe dumneavoastră am venit să vă văd. Putem vorbi undeva între patru ochi?
Hmm, dar lucrurile nu se fac aşa! se gândeşte Vera, în vreme ce Julia se grăbeşte, încuviinţând, şi o conduce pe Gray într-o cameră alăturată. Uşa se încuie cu un pocnet în urma lor. Tăcerea pe care o lasă în urmă cele două femei este greu de îndurat. Vera le aruncă o privire lui Oliver, Riki şi Sanei înainte să se grăbească spre uşa închisă.
— Ce faci? suieră Oliver. Nu trebuie să faci asta!

Vera îl ignoră. De-a lungul anilor, s-a perfecţionat în arta de a ignora oamenii, în special când aceştia zic lucruri precum „Nu poţi face asta” sau „Nu ar trebui să faci asta”. La vârsta ei, Vera consideră că şi-a câştigat dreptul de a face orice naiba îi trece prin cap. Se apleacă mai aproape de uşă şi îşi lipeste uşor urechea de ea. Aude voci înăbuşite, dar nu distinge niciun cuvânt. În clipa următoare, pocneşte din degete către ceilalţi.

— Dati-mi un pahar! le sopteste. Cei trei continua sa se holbeze la ea.

Vai de capul meu! Tinerii din ziua de azi! Fara speranţa! Vera îsi lipeşte şi mai bine urechea de uşa, care chiar în clipa aceea se deschide larg, ceea ce o face pe batrâna doamna sa se împiedice şi aproape sa cada. **Din** fericire, datorita sesiunilor sale de plimbari în pas rapid, Vera este puternica şi îsi poate coordona miscarile, asa ca se redreseaza. **Din** nefericire, tocmai a fost prinsa cu mâţa-n sac. Sau cu urechea-n sac, dupa caz. Cu toate acestea, îsi revine rapid, îsi îndreapta tinuta şi le arunca un zâmbet nevinovat Juliei şi lui Gray. Julia pare cu mintea la mii de kilometri distanta, lucru care, Vera l-a învatat repede, e

cam starea ei naturala, în vreme ce Gray pare atât amuzata, cât şi enervata, lucru care, Vera l-a învaţat de asemenea repede, e cam starea ei naturala.
— Incercai sa tragi cu urechea la o conversaţie privata, Vera? o întreaba Gray.
— Da!
Gray e deja cu gura cascata, gata sa spuna ceva, când se opreste.
Ha! îsi spune Vera.

«îA
Poliţista se astepta probabil ca Vera sa nege. Gray mijeste ochii înainte sa ofteze adânc.
— De fapt, as putea foarte bine sa îţi spun şi
A 7 îA îA î
ţie, pentru ca oricum eram în drum spre v
ceaïnaria ta.
— Oh? Aha, ştiam eu! Mă aşteptam să te răzgândeşti în privinţa ceaiurilor mele. Foarte bune, întreabă-i! ripostează Vera şi face semn
1 • 7 V • 1 1 • ’
din cap către ceilalţi.
Gray oftează din nou.
— Nu, Vera, nu veneam la ceainărie ca să beau ceai. Eu...
Poliţista se opreşte, cu ochii la Riki şi Sana, care se zgâiesc din capătul celălalt al camerei.

— Voi cine ziceati că sunteti? Şi ce e cu... întrunirea asta?
— Oh, acestia sunt...
înainte ca Vera să spună „suspecţii”, Riki se prezi nta:
— Bună ziua! Sunt Riki, reporter. Am venit aici... ei bine, ca să stau de vorbă cu oamenii implicaţi în această poveste, dar nu o să vă stau în cale.
— Da, ăsta e şi cazul meu, intervine Sana, care îşi înhaţă poşeta atârnată de spătarul unuia dintre scaunele din sufragerie şi se îndreaptă în grabă spre uşă, unde Riki a ajuns
dej a şi îsi încahă adidasii.
— La revedere! Mulţumesc pentru masă!
Cei doi deschid uşa fără pic de ezitare şi ies.
Şi, cu asta, s-au făcut nevăzuţi!
Vera îşi propune să noteze în caiet plecarea lor în grabă, care o să ajungă pe coloana „Eu O sunt criminalul”.
— OK! murmură Gray, care se Întoarce spre Oliver. Ai putea să fii de faţă şi dumneata, domnule Chen. Am identificat cauza mortii lui Marshall Chen.
Un mic icnet scapă din gura Verei, pe care o închide rapid. O, dar chestia asta e palpitantă, nu? Ar putea să se obişnuiască cu asta, nu-i aşa, chiar ar putea! în afacerile cu ceai nu se întâmplă niciodată lucruri atât de dramatice. În clipa în care

Gray face o pauză, prin mintea Verei încep să zboare o mie una posibile cauze ale mortii.
Strangulare!
Otravă! Ooo, dar ce fel de otravă? Poate genul acela care îţi topeşte intestinele? O, nu, asta ar fi făcut o mizerie îngrozitoare.
Radiaţii! A, da, un agent radioactiv strecurat în băutura lui. O, stai, ar face ca propria ei ceainărie să fie radioactivă – există posibilitatea asta! Bine, să sperăm că nu e vorba de asa ceva!
Acupunctură din aia smecheră! Aşa cum a făcut Jet Li în filmul ăla îngrozitor de la Hollywood, în care înfige un ac de acupunctură în aşa fel încât blochează fluxul de sânge şi produce o hemoragie internă! Da, asta e! Preferata Verei. O metodă dramatică, dar curată, aşa că nu va trebui să îşi închidă ceainăria din pricina spaimei de contaminare radioactivă.
Până să înceapă Gray să vorbească din nou, Vera aproape că îşi freacă mâinile de bucurie.
— A suferit un şoc anafilactic, cunoscut şi ca reacţie alergică severă...
Vera se dezumflă. Reacţie alergică? Este de departe op punea cel mai puţin spectaculoasă!
— ...la fulgi de pasare.
Vera se simte de parcă a fost pocnită în

moalele capului. Fulgi de păsări. Ca prin vis, îsi aminteşte că Oliver i-a povestit lui Grav că, în copilărie, Marshall avea o reactie alergică severă la o plapumă umplută cu fulgi
D /X 1 1 1 o
de gâscă. Işi aminteşte că Oliver a spus asta. Dar asta înseamnă că...
— Deci nu e crimă? se întreabă cu voce tare, pentru că e bizar — cum ar putea ucide cineva
c 1 • T>1 1 I
cu fulgi. Bleah!
În mintea ei, Vera îsi distruge deja caietul. Simte că se dezumflă. Fulgi, dintre toate lucrurile!
— Încă mai cercetăm, răspunde Gray, dar nu pare să fie crimă.
,,Şi stickul de memorie?" vrea Vera să strige. „Şi zgârietura de pe obraz sau vânătaia de la ochi?" Un gând nu-i dă pace.
— Ai spus că voiai să vii la mine la prăvălie să anunti asta. De ce?
— Păi, ne-am gândit că ar fi prudent să verificăm dacă nu cumva la prăvălie există ceva care ar putea să conţină fulgi. Ai păsări de companie sau...
Vera scoate un sunet dezaprobator.
— Normal că nu! Nu fi caraghioasă! Am o ceainărie, nu un magazin de păsări.
— Bine! spune Gray, care se întoarce

către Julia. Mulţumesc pentru timpul acordat şi, din nou, condoleanţe!
Mintea Verei clocoteşte de strigăte: ,,Nu! Ati înţeles greşit? Ati verificat măcar dacă a fost victimă a radiaţiilor?”
Tot ce poate face însă este să rămână pe loc, în tăcere, în vreme ce Julia o conduce pe poliţistă până la uşă. Apoi, odată ce Gray a plecat, Vera nu mai găseşte niciun motiv care să îi justifice prezenţa, acum, că nu mai există nicio crimă de rezervat. În concluzie, o ia din loc.

CAIETUL VEREI

Cauza Morţii: ide. pasăre,

Susp^ţi

1. Oraşul Sau fraruisco, pentru. că antorilaţite pcrMit ca toţi porU,Mbeu ăia să U,Mble. liber

2. Poate- că lovit cu. picwrul uu porumbel şi asta ucis pe el

3. „Bla”Bir# ■

ii w i i b i w w l

4. Oliver, pentru. că uuMar el ştie,, de. ate-r913- la păsări a IUL Marshall!?

Var de *ce,* Murit la MW Î11 prăvălie,?

Poate- că ştie, că are. o rcacţie ate-rgică şi. gândeşte: „Ala ceaiul o să Mă ajute, pentru că e.ste- bllll pentru, s^^ate-” „Bietul Marsliall! Pe ce, nu. sună pe MW să îi fac ceai?

i\, da! N11, poate vorbi pentru. că i. se ^^tează gâtuul!

Of. CI CAZ STUPID!

— Personaj din *The Muppets* (n. red.).

Capitolul 15
RIKI
RIKI , NU ISI AMINTEŞTE CAND S-A MAI simţit atât ele încordat 'şi cu toate instinctele strigând la el să fugă cât îl tin picioarele. Bine, O # O j I
OK, îsi aminteşte. Din nefericire, s-a întâmplat în ziua în care a murit Marshall, aşa că ar fi mai bine să nu răscolească povestea asta.
Pentru o vreme, el şi Sana merg pe strada Juliei fără să spună o vorbă. Sana pare căzută pe gânduri. Riki observă că fata îsi muscă buza de ios atunci când cugetă la ceva, lucru care i se pare drăguţ.
Drăguţ? Ce naiba, creier de găină? Pur şi simplu, adună-te, bine?
— Chemi un Lfuer? îl întreabă Sana.
— Ha?
Da, corect, au venit cu maşina lui Oliver. Riki se uită în jur, încercând să se adune. Se află undeva în Laurel Heights. Să ia un Uber de aici până pe Twenty-third Street o să îl coste o avere.
— Nu, probabil o să iau autobuzul. Tu?
Sana încuviintează.
— Da, la fel şi eu. încotro?
El îi spune, iar chipul fetei se luminează.
— O, acolo locuiesc şi eu! Nu stau foarte departe de Castro.
— Tare, asta e la doar câteva străzi distanţă de mine!

Oliver îsi permite locul ăsta pentru că e vorba de un studio vechi aflat deasupra unui club de noapte. Se întreabă cum de Sana îşi permite să stea unde stă. Se ştie că preţurile acolo sunt piperate.
Ca şi cum i-ar citi gândurile, Sana îi răspunde:
— Mama e bogată. Mă ajută cu chiria. Cu toate astea, am o colegă de apartament.
— O, grozav!
De obicei, lui Riki parcă i se leagă limba când e agitat, iar acum descoperă că e din ce în ce mai agitat în preajma Sanei. Când era acasă, mama îl tachina adesea că nu e în stare să stea de vorbă cu fete drăguţe, dar până de curând era sigur că reuşise să scape de timiditate. Poate e vorba de faptul că unul dintre ei este ucigaşul **lui** Marshall? Asta cu siguranţă e o dispoziţie de ucigaş. **În** timp ce continuă să meargă, Oliver caută ceva de zis.
— Mama ta lucrează în domeniul tehnologiei digitale?
Sana pufneşte.
— Ha! Ştii, poate chestia asta ar face-o să nu mai fie atât de nesuferită. Dar nu, mama e scriitoare. Poate ai auzit de ea. Priya M. Singh?
— Nu sunt cine stie ce pasionat de lectură, răspunde Riki în chip de scuză.

Să-i spui asta fiicei unei scriitoare pare nepotrivit. Arde pe interior de jenă.
— Ah! Ai auzit de serialul HBO The Spice Ladies?
— Nu prea mă uit la televizor, dar da, am auzit.
— Mama l-a scris.
— Uau!
Oliver chiar e impresionat. Nu e vreun blockbuster ca Urzeala tronurilor, dar se bucură de suficient succes ca să devină trend pe Twitter ori de câte ori iese un sezon nou.
— Incredibil!
— Aha!
Sana ridică din umeri şi îsi îndepărtează de pe chip o şuviţă rebelă.
— Ca să fiu cinstită, nu e chiar aşa de grozav. Adică, da, banii sunt grozavi, şi sunt recunoscătoare pentru asta, nu mă înţelege greşit, se grăbeşte ea să spună. Dar... mama e o persoană îngrozitor de competitivă. Scoate cam patru cărţi pe an şi e superproductivă, şi zice întotdeauna: ,,Nu există aşa ceva, blocajul autorului, scumpo. Totul e în capul tău. Dacă vrei să fii creativă şi să faci artă, atunci dă-i drumul şi fă-o!”
Riki încuviinţează din cap, cugetând în tăcere la vorbele ei. Nu s-a confruntat niciodată cu provocările pe care le întâmpină cineva care a crescut într-o

familie în care există cineva celebru. A presupus că, dacă eşti bogat, atunci toate problemele tale sunt foarte uşor de rezolvat. Dacă nu prin faptul că ai sufici enţi . /X .

/x’

bani pe care să îi arunci în dreapta şi în

stânga, măcar pentru că ai tot timpul din lume să te ocupi de aşa-zisele probleme.
— Nu m-am gândit niciodată cât de dificil poate fi să creşti într-o familie în care există un părinte atât de împlinit, recunoaşte Riki. Crezi că şi copiii lui Stephen King simt la fel? Sana pufneşte tare în râs, iar în reacţia ei e evident faptul că se simte plăcut surprinsă. Când se uită la Riki, acesta observă că ochii ei strălucesc mai tare decât până atunci.
— Probabil? Dar, la^o adică, şi fiul lui este un scriitor de succes. În plus, am auzit despre Stephen King că e un tip cu picioarele pe
pământ. Nu ca mama. Mama e foarte enervantă. Tot timpul zice: ,,Sana, e în capul tău! Asta cu artiştii şi blocajele lor... Totul e în capul tău!”
Riki îşi pleacă uşor capul într-o parte.
— Şi ai parte de multe blocaje atunci când scrii material pentru podcast?
— Oh! exclamă Sana, uşor uimită. Da, da, aşa cred! Ca şi cum uneori îmi e greu să-mi găsesc cuvintele.
O vreme, se uită în jos, privindu-şi mâinile.

ceva frumos, dar..., oftează apoi. Apare un blocaj. Nu pot să explic chestia asta, dar ştiu că mama se înşală. Blocajele apar cu adevărat în vietile scriitorilor, ale artiştilor, ale oamenilor creativi.

— O simt în interior. Vreau să creez ceva,
— Da, adică vreau să spun, dacă ea nu se confruntă cu aşa ceva, asta nu înseamnă că nu există. Ar ti ca şi cum ai zice că, dacă tu nu ai avut niciodată o migrenă, nu există aşa ceva, argumentează Riki.
— Da! strigă Sana. Exact!
Privirile li se întâlnesc, iar Riki e gata să jure că minţile lor se conectează. Se simte bine şi — îndrăzneşte să o spună — fericit. Nu îsi aminteste ultima dată când s-a simţit astfel. Sunt luni bune de atunci, de când... ei bine, de când totul a luat-o razna cu Marshall.
Gândul la Marshall îi amărăste sufletul şi îi apasă pe umeri ca o piatră de moară.
Ca şi cum ar simţi că starea de spirit a lui Riki se schimbă, Sana spune:
— Ce... ce crezi că a găsit poliţista? Probabil că e ceva destul de important ca să vină ea însăşi, nu?
Riki nu e sigur ce ar trebui să răspundă. Ce ar spune un jurnalist adevărat, care nu are nicio implicare în cazul respectiv? Işi dă seama că, practic, Sana exact asta este – un jurnalist care nu are suspiciuni în privinţa lui şi doar pune întrebări pentru podcastul ei. Trebuie să înceapă să gândească de parcă ar fi colegul ei şi nimic mai mult. Asa! Poate face asta.
— Mda, ar fi trebuit să rămânem prin preajmă, spune, cu falsă încredere. Ştii,

să punem întrebări şi altele asemenea.
— Aşa ar fi trebuit, e de acord Sana. Bănuiesc că pur şi simplu am vrut să nu fim lipsiţi de respect, în cazul în care poliţista ar fi dezvăluit o informaţie delicată, care ar fi afectat-o pe Julia... M-am gândit că poate ar avea nevoie de puţină intimitate.
Surprins, Riki aruncă din nou pe furiş o privire la Sana. Nu ştie el mare lucru despre investigaţii sau podcasturi despre crime care s-au petrecut în realitate, dar ştie că oamenii care fac asta au proasta reputatie de a-şi băga nasul în chestiuni delicate şi de a ignora cu nerusinare nevoia de intimitate. Este impresionat că, în ciuda nevoii de a face rost de informaţii, Sana este atât de respectuoasă în privinta intimităţii Juliei. Mai rar întâlnesti asa ceva!
Asta dacă nu cumva ...
O voce firavă din mintea lui îi şopteşte: Asta dacă nu cumva şi Sana ascunde ceva, la fel ca tine.
Riki aproape că pufneşte zgomotos la asta. Ce ridicol! Mintea lui stupidă se agată de orice, doar-doar nu ii fură locul din lumina reflectoarelor. Şi totusi ...
Şi totuşi, nu se poate abţine să nu facă un pas în spate şi să analizeze tot ce spune

Sana. Se
gândeşte la prima dimineată în care a mers la ceainăria Verei, la câteva zile după moartea lui Marshall. Cu o tresărire, îşi aminteşte că a dat peste o fată în timp ce ieşea de acolo. La 1 .[.
momentul acela era atât de înspăimântat de Vera, încât nu s-a mai gândit la fată. Dar acum, în timp ce merge pe stradă alături de Sana, se uită la ea, iar razele soarelui, care o ating din unghiul potrivit şi având drept fundal colinele abrupte din San Francisco, îi mângâie pielea şi îi fac părul să capete o nuanţă aurie, iar ochii căprui să pară de miere. Ce frumoasă e! Şi, indubitabil, e fata peste care a dat în dimineaţa cu pricina în faţa ceainăriei Verei.

Ceva se răsuceşte în pieptul lui Riki, ceva ascuţit, urât şi care îl umple de spaimă. Cine este Sana? Ce ştie ea? Se gândeşte cum Vera insista că unul dintre ei este criminalul. A ignorat acuzaţiile ridicole ale bătrânei pentru că pare singurul lucru cu cap pe care poţi să îl faci când vine vorba de ea, dar acum nu mai e agitat pentru că Sana e atât de frumoasă, ci pentru că habar nu are care e legătura ei cu Marshall, însă trebuie să existe o legătură, şi, când vine vorba de Marshall, sunt mari şanse să nu fie de bine. Ai grijă,

Riki!
— Deci..., începe el, având o chinuitoare grijă să-şi păstreze tonul normal, cum spuneai că se numeşte podcastul tău?
Sana se uită la el, moment în care Riki îşi dă seama că a esuat lamentabil în încercarea de a părea relaxat. E clar că nu e o întrebare nevinovată, ci una bine ţintită. O, la naiba, ce face? Sana trebuie să se gândească rapid la ceva.
Dar, exact în momentul în care Riki se panichează în tăcere, telefonul prinde a bâzâi, semnalând primirea unui mesaj. Il înşfacă, aproape gemând uşurat.
— E Vera!
Sana ridică din sprâncene, privindu-l în continuare bănuitor.
— Ce zice?
Riki înghite înainte de a citi mesajul cu voce tare.
— Spune: ,,Cazul ăsta stupid a ajuns la final. Marshall a murit din cauza unei alergii la raţe. Nu mai eşti suspect, dar tot ar trebui să vii la un ceai!”
Telefonul Sanei bipăie, aşa că tânăra îl scoate din geantă. Citeşte mesajul şi izbucneşte în ras.
— Am primit exact acelaşi mesaj de la Vera. Cred că l-a copiat şi l-a trimis mai departe.
Riki simte că îl trece un sentiment de usurare şi de confuzie. Stai asa? Ce

Dumnezeu s-a întâmplat? Marshall a murit din pricina unei reacţii alergice? La rate? Poftim?
— Chestia asta a fost ciudată, nu-i aşa? întreabă Sana.
Vocea îi tremură usor.
— Asta cu raţele, nu?
Riki încuviintează încetisor, desi simte că i se învârte capul. Adică şi-a făcut griji degeaba din pricina Sanei? Totuşi, când se uită din nou la ea, iar privirile li se întâlnesc, vede cum în spatele ochilor ei se ridică ziduri. Tânăra îşi saltă bărbia, iar fălcile i se încleştează când spune:
— A, da, podcastul meu! Iţi spun dacă îmi spui la rândul tău pentru cine lucrezi. Buzzfeed, aşa ai zis?
Un fior îsi face loc şi se târăşte pe sira spinării lui Riki. Nu, în ciuda modului straniu, dar aparent nevinovat, în care a murit Marshall, există ceva, un secret, pe care Sana îl ascunde. Şi poate, mai rău de atât, tânăra ştie despre el şi Marshall. Riki îsi simte gâtul atât de uscat, încât tuseste un pic înainte de a vorbi:
— Grozav! zice el, încercând să sublinieze cu fiecare cuvânt rostit că se retrage, asa că Sana nu trebuie să îsi facă griji în privinţa lui. Tocmai mi-am amintit că prietenul meu mi-a recomandat un alt podcast, aşa că nu o să am ocazia să îl ascult pe al tău o bună bucată de vreme.

Sanei i se umflă pieptul în timp ce inspiră adânc, iar ochii i se îmblânzesc. Mesaj recepţionat. Cât timp Riki îsi vede de treaba lui, îsi vede şi ea de a ei. Riki trebuie să se împace cu asta.

Capitolul 16 SANA

SANA CUNOAŞTE .BINE GUSTUL AMAR AL aşteptărilor neîmplinite. Până la urmă, asta e şi ea, nu? O vede în oglindă în fiecare dimineaţă, o simte în păr, în parfumul natural uşor moscat, o vede pe piele ca pe o pată pe care nu o poate şterge. O poartă pe tot trupul şi a devenit o parte importantă a personalităţii sale, aşa că în lipsa ei nu ştie sigur cine este.

Acum, în timp ce se holbează la pânza mare şi copleşitor de goală din fata ei, aşteptările neîmplinite o sufocă. O zdrobesc sub greutatea lor şi-i umplu gâtul şi nările, sufocând-o. Sana priveşte în jos, având o paletă de culori într-o mână şi o pensulă în cealaltă. Pare deprimată, cu ambele mâini 1 1 1 1 1 înghetate, m vreme ce pensula pluteşte la doar câţiva centimetri de pânza încă albă.

— Pictează ceva, la dracu'! şuieră Sana spre propria mână, dar tot nu se mişcă.

Scrâsneste din dinti. Simte cum un firicel de sudoare i se prelinge de pe tâmplă şi îi alunecă pe obraz, gâdilând-o ca o furnică, iar ea se înfiorară şi se şterge cu braţul.

Doar o tuşă! încearcă să se convingă. Doar una, şi restul va veni de la sine.

Asa a fost de când se stie. Părintii ei aveau obiceiul să spună oricui voia să asculte că Sana Învăţase să picteze înainte să meargă sau chiar să stea în

fundulet. Stau mărturie nenumărate fotografii şi înregistrări cu Sana,
bebeluş dolofan, în patru labe, cu mânuţele pline de vopsea, mânjind hârtia de desenat, cu o expresie serioasă şi concentrată. La fiecare întrunire a familiei, mama le arăta aceste imagini pe telefon rudelor în timp ce scotea /V !• /V.
1 111 1 1 55
un râs din gât, ceva de genul „oh, ho, ho, ho , dar scos de o femeie de vârstă mijlocie dintrun anime japonez, nu de Moş Crăciun.
— Oh, ho, ho, ho! zicea mama. Sana mă mosteneste. Foarte creativă, nu-i asa? O să devină artistă, o să vedeţi. Nu, nu scriitoare, nu, scrisul e o treabă instabilă, nu mi-aş dori să devină scriitoare. Poate să-şi urmeze calea, desigur, dar are un je ne sais quoi, nu-i aşa? Artistă din naştere. Apoi mama făcea o pauză bine gândită, după care spunea: Bineînţeles, dacă îşi doreşte să devină doctor sau avocat, nu o să o opresc, dar, hai să fim serioşi, arta curge prin venele familiei.
Ultima parte era rostită pe un ton foarte convingător, cu o mică rostogolire a ochilor cu gene lungi, ca pentru a impune ideea că este o mamă deschisă la minte, în special când vine vorba de comunitatea asiatică, faimoasă pentru faptul că îşi îndeamnă copiii să studieze medicina, dreptul sau afacerile. Cine a auzit

vreodată ca un părinte asiatic să îşi dorească pentru progenitura sa o carieră în domeniul artistic? Mama avea grijă să îi amintească asta Sanei ori de câte ori se ivea ocazia.
— Cât de norocoasă eşti, draga mea! Poţi să faci tot ce rti doreşti! Tot! Eu nu sunt blocată în trecut. Nu îţi. place ştiinta? Cui îi pasă? Nu eşti bună la matematică? Asa, şi? Eu însămi am picat la matematică de bază şi uite unde am ajuns!
O multimilionară ale cărei cărti sunt de referintă. Mama era extrem de încântată că nu are aşteptările asiatice standard de la Sana, precum şi de faptul că le spunea tuturor despre fiica ei, o artistă înnăscută, de care e tare mândră! Când Sana a intrat la CalArts, mama a dat o petrecere monstruoasă la * 1 1 • • 1111
Fairmont, unde a închiriat sala de bal pentru a-i putea primi pe cei 300 de invitaţi, rude şi prieteni.
— În cinstea următoarei forte creative din familia noastră! a anunţat mama, ridicând cupa de şampanie, moment în care Sana a simtit sentimentul de invidie care se revărsa spre ea dinspre verii săi, cei mai mulţi înscrişi la Medicină şi la Drept sau în cine ştie ce program de inginerie.
Ce norocoasă e! au spus toţi. Aşa de

fericită că are o mamă atât de înţelegătoare şi care o susţine la fiecare pas. Că mama ei este scriitoarea Priya M. Singh, apreciată la nivel mondial, care înţelege şi respectă artele. Aşa de norocoasă că i se îngăduie să îşi urmeze visul! Aşa de norocoasă că mama îi plăteşte scolarizarea la CalArts!

Doar că uite unde a ajuns! Nu mai e la CalArts. Trăieşte în San Francisco, nu în Pasadena, nu desenează, nu pictează, nu face nimic creativ. Cu un strigăt plin de furie, Sana azvârle cât colo pensula. Sana

Telefonul sună din nou, iar Sana se uită pe ecran. Cuvântul „MAMA” luminează ecranul
cea norocoasă! Sana cea binecuvântată! Sana cea falsă!
Cu un oftat din toti rărunchii, Sana îsi şterge pe şort mâinile mânjite de vopsea şi răspunde.
— Ce face micul meu geniu artistic?
Sana închide ochii şi numără până la trei înainte de a răspunde. Mama e mândră de ea. Stie asta. Totuşi, e ceva enervant la formularea asta, ,,micul meu geniu artistic . Cumva, într-un mod inexplicabil pentru Sana, 1 • V 1 1 * *
are ceva deopotrivă condescendent, şi totuşi care trădează uriase asteptări.
— Bine! reuseste într-un final să îngaime.
— Creezi ceva? Eşti ocupată cu asta?
— Hmm, chestiile obişnuite, ştii tu, mormăie Sana.
— Oh, scumpo, nu-mi spune că încă eşti blocată! Tine minte de la mine: nu există blocaj creativ. Doamne, peste câţi scriitori am dat şi care o pn una şi bună că sunt blocati... Mama oftează adânc, iar

Sana aproape că o şi
vede cum îşi dă ochii peste cap.
— Stii, e asa cum îţi spun: totul e în mintea ta. Pur şi simplu îmi spun: nu, nu există un blocaj al scriitorului. Nu am timp pentru aşa ceva. Atât e de simplu! Spune-ţi asta şi o să vezi!
Sana închide ochii strâns.
,,Mai taci, mamă!” ar vrea să strige. ,,Habar nai tu prin ce trec eu. Am un blocaj, la dracu’!” Şi toate astea din cauza lui Marshall.
— Mulţumesc, mamă, ai dreptate! răspunde, pentru că, să fim serioşi, ce rost ar avea să zică altceva? lartă-mă, trebuie să închid, pictam ceva...
— A! Da, sigur! Ar trebui să dai telefonul pe silentios când creezi. Respectă-ti arta, Sana!
Insă Sana are nevoie de toată stăpânirea să nu dea cu telefonul de pereţi.
— Da, mamă, mulţumesc! Să îmi respect arta!
Am priceput. Vorbim mai târziu!
Zicând acestea, închide cu un oftat istovit, apoi se târăşte spre bucătărioară, unde începe să îşi cureţe paleta de culori. E clar că nu o să picteze nimic nici azi. În timp ce curăţă spaţiile pentru vopsea, frânturi de amintiri se năpustesc asupra ei. Amintiri cu Marshall, întotdeauna cu

Marshall. Care o bântuie de atâta amar de vreme! Ce neghiobie din partea ei să creadă că vestea mortii lui avea să o elibereze! Dobitocul a căpătat ce-a căutat! Şi
atunci, de ce e ea încă blocată? De ce mâna ei refuză să se mişte pe pânză? De ce, de ce, de ce?
Sana scrâşneşte tare, aproape dureros, din d.inti. Ce drac de moarte e asta? O reactie alergică. Ce cumplit de lipsit de spectaculozitate! În cărţile mamei, băieţii răi sunt înjunghiaţi, drogaţi, strangulaţi. Au parte de morţi în care există intenţie, premeditare, dramatism. Nu o reacţie alergică. Cumva pare greşit, ca şi cum, deşi Marshall a dat colţul, a scăpat. Ceea ce, îşi spune Sana, e o idee incredibil de prostească. Tipul e mort, pentru numele lui Dumnezeu! Ce şi-ar mai
putea dori?
Să se întoarcă dragostea ei pentru pictură! îi ţipă trupul. Moartea lui ar fi trebuit să o elibereze, aşa că de ce e încă prinsă în capcana asta?
„Totul e în mintea ta!” îi şopteşte vocea mamei. ,,Totul e în mintea ta!”
Ştie că totul e în mintea ei, evident că totul e în mintea ei, dar asta nu înseamnă că ştie ce să facă pentru a evada.
Aşa! Sana trage adânc aer în piept. Se pare că, în final, nu avea nevoie de

răzbunare. Ci de altceva. De împăcare. Asta e! Are nevoie să... să ce? Are nevoie să devină din nou stăpână pe ceea ce i-a furat Marshall. Da! Asta e!
Ideea aceasta are darul de a o înviora. Acum înţelege de ce nu poate picta încă. Ce dacă Marshall e mort? Asta nu şterge ce i-a făcut, ce i-a smuls din mâinile încrezătoare. Naivitatea pe care i-a distrus-o, credinţa că la origine oamenii sunt buni. Sana are nevoie să işi revendice tot ceea ce e pe drept al ei.
Iar pentru a putea face asta, are nevoie să se întoarcă la Marshall acasă. Cu niste zile în urmă, simpla idee la asa ceva ar fi tăcut-o să încremenească, dar, încă de dimineaţă, a condus până acolo, şi a sfârsit prin a participa la un soi de petrecere. A întâlnit-o pe văduva lui şi s-a jucat cu fetiţa lui. Oare ar putea să o facă? Să mintă pentru a se putea întoarce acolo?
Apoi se gândeşte la Riki. Reporter la Buzzfeed pe naiba! se gândeşte. Sigur ascunde el ceva! Sana nu îsi dă seama cum de nu s-a prins de asta. Poate pentru că era distrasă de propria vină. Totuşi, nu e singura de acolo care are ceva de ascuns, e gata să bage mâna în foc pentru asta. Şi, dacă toţi ceilalţi au .'11 .[1] *
’ 1 [3] J
motivele lor pentru a se învârti pe acolo,

de ce nu ar avea şi ea? Se presupune că face un podcast, aşa că de ce să nu profite de asta?
I s-a dat o şansă. Ar fi fraieră să nu profite de ea! Lasă jos paleta curată, mai hotărâtă ca niciodată. Se întoarce în living, unde îşi /v. . . ’ găseste telefonul. Ii trimite Verei un mesa' prin care îi cere numărul Juliei, iar Vera i-.. trimite imediat, însotit de mesajul:

Mai bine zici care-i treaba!

Sana înghite în sec şi o sună pe Julia.
— Julia? Sunt Sana, ne-am întâlnit mai devreme azi, când cu Vera Wong. Iti cer mii de scuze că te deranjez, dar mă întrebam dacă aş putea trece pe la tine ca să îţi pun câteva întrebări legate de Marshall? Pentru j 1 [6]
podcastul meu.
Nici că s-ar putea înjosi mai tare de atât! Credea că momentul când l-a atacat pe Marshall a fost punctul cel mai de jos, dar se pare că există trepte sub asta. Asa cum e să păcăleşti o văduvă să te lase în casa ei ca să poţi tu să furi lucrurile soţului ei mort.

Capitolul 17
VERA

VERA NU A FOST NICIODATĂ GENUL DE persoană care să dea bir cu fugitii la primul obstacol. A, nu! Asa stând lucrurile, şi ce dacă Marshall a avut lipsa de bun-simt de a da ortul popii în urma unei reacţii alergice în loc de a părăsi această lume cu elegantă şi într-un mod mai captivant şi totodată mai violent?

Totul e în mintea ta, iar Vera a fost convinsă de la începutul începutului că moartea lui Marshall a fost o crimă pe care o să elucideze ea, în ciuda a ceea ce crede toată lumea. Până la urmă, există stickul de memorie, zgârieturile, vânătaia de pe obrazul lui şi faptul că defunctul nu a fost o persoană prea cumsecade când era în viată.

În concluzie, îşi ia o zi liberă, în care să fiarbă în legea ei şi să îsi sustină nenumărate discursuri de îmbărbătare despre cum nu trebuie să renunţi atunci când lucrurile sunt complicate. Singurul lucru bun în toată nebunia asta e că îi poate spune lui Tilly că omul a murit ca urmare a unei reactii alergice, lucru care pare că îl face să răsufle uşurat. În cea de-a doua zi, Vera hotărăşte că s-a văicărit destul şi că a venit vremea să treacă la treabă şi să îşi împlinească destinul, adică să rezolve

cazul morţii lui Marshall. Destinul, este de părere Vera, e ceva ce trebuie vânat, prins bine cu ambele mâini şi scuturat până când îţi oferă ceea ce vrei de la el.

După plimbarea zilnică, din cadrul căreia nu lipseşte obişnuita privire duşmănoasă în direcţia cafenelei, Vera îşi suflecă mânecile şi se apucă de muncă, tocând, fierbând la abur, prăjind sau fierbând pur şi simplu. Sunt o Ī Z 1- A î I mulţime de ingrediente care trebuie tăiate julienne, pasate sau transformate în chestii crocante ori zemoase, iar la final, după atâta trudă, Vera priveşte la toate cu mândria şi dragostea cu pare o mamă se uită la pruncul ei nou-născut. În fata ei se afl.ă un turn format din patru recipiente de tablă puse unul peste celălalt. Are puţin peste jumătate de metru

înălţime şi arată de-a dreptul impresionant. Vera îşi drege glasul cu satisfacţie, îşi scoate sortul şi se machiază discret. Apoi îsi pune parasolarul, ia turnul de recipiente de tablă şi 1 *r’*o o porneste tantos în . os pe scări şi apoi afară din ceainărie.

Sediul central al poliţiei din San Francisco se afl.ă pe Vallejo, la numai câteva străzi distanţă de ceainărie, dacă mergi în linie dreaptă pe Stockton. În mod normal, drumul până acolo ff** T T 1 11 1 o nimica toată pentru Vera, dar

turnul de recipiente i-l îngreunează cumva, aşa încât, odată ajunsă la destinaţie, bătrâna constată cu stupoare că abia mai poate respira. Are nevoie de câteva minute ca să-şi revină şi să-şi şteargă fruntea acoperită de sudoare înainte de a-şi ridica bărbia şi a-şi îndrepta tinuta.
Fiind un cetăţean integru şi un adevărat stâlp al comunităţii din care face parte, Vera nu a avut niciodată motiv să păsească într-o sectie de politie. Totuşi, are o idee foarte clară la ce să se aştepte, întrucât şi-a făcut o bună educatie urmărind seriale precum CSI şi Lege şi ordine. Ştie că probabil o să dea peste Băietii Răi, care o să-i strige amenintări teribil de palpitante oricui îndrăzneşte să le arunce o privire măcar. De asemenea, vor fi şi Poliţişti Răi, care fac lucruri foarte dubioase şi care o să arunce din când în când priviri la fel de dubioase. Doamne, ce aventură o aşteaptă, iar Vera se întreabă de ce nu i-a dat mai curând prin cap să intre într-o sectie de n I .
>
poliţie, aşa, de amuzament! Apoi pătrunde în clădirea cenuşie, cu ochii larg deschişi şi plini de aşteptări, şi...
Şi aşa cum se întâmplă adesea în viaţă, sediul central al poliţiei e o dezamăgire! Nu îi amenintă nimeni viata. Nu strigă nimeni. Nici măcar nu se uită nimeni în directia ei. Oamenii stau la birouri şi bat

la calculator, ca într-un birou oarecare, nu într-o secţie de poliţie. Vera pufneşte. Acum sincer, care e raţiunea de a avea o secţie de poliţie în care nu e rost de „dramă”? Se îndreaptă spre recepţie, unde stăpân este un tânăr poliţist care pare abia ieşit de pe băncile liceului, şi spune:
— Vreau să stau de vorbă cu detectivul Gray.
— De la ce departament? o chestionează tânărul.
Vera cugetă un pic înainte de a răspunde:
— Omucideri.
Ştie că este cel mai respectat dintre toate departamentele.
Poliţistul mijeşte ochii. Arată ca un elev care se căzneste să vadă la tablă.
— Aveţi programare?
Teoretic, nu, dar cu siguranţă faptul că a bătut drumul până aici cu un adevărat festin ar trebui să îi garanteze o programare.
— Da!
— Numele?
— Vera Wong.
Tânărul se uită în computer, apoi face o faţă lungă, de parcă şi-ar cere scuze, şi spune:
— Hmm, îmi pare rău, dar numele dumneavoastră nu-mi apare în baza de date!

— La naiba! Ce-i asta, sectie de poliţie sau... Din fericire pentru tânărul agent, tirada Verei este întreruptă de sosirea lui Gray, care are cu sine o cafea cu lapte – din nefericire – de la The Cafe. Vera sloboadă un strigăt prietenos care poate fi auzit tocmai până la ultimul etaj:

— Doarmă detectiv Gray! Ăăă, doamnă detectiv Gray!

Gray îşi smulge ochii din telefon, iar când dă de Vera, efectiv îi pică faţa. Vera nu observă acest amanunt sau poate alege să nu il observe. În orice caz, îşi ia turnul de recipiente de pe biroul recepţiei şi se îndreaptă în pas rapid spre Gray, strălucind.

— Bună dimineaţă, doamnă poliţist!

— A fost bună! îi răspunde aceasta cu subînţeles.

Dacă poliţista nu ar fi avut în mâini cafeaua şi telefonul, cu siguranţă s-ar fi ciupit de rădăcina nasului.

— Ce te aduce aici, Vera?

— Ah, gătit prea mult pentru mine şi gândit, hmm, cine ar avea nevoie de o masă bună? Şi apoi mi-am zis, da, desigur, detectivul Gray. Zâmbetul Verei e tot mai larg. Apoi vede paharul cu cafea, cu acel logo odios şi cele două cuvinte, The Cafe, şi zâmbetul i se ofileste.

— N-ar trebui să bei porcării din astea, o ceartă pe Gray şi îi smulge paharul din

mână. O să faci cancer la ficat din cauza lor, toată lumea ştie asta. Hai să arăt ce gătit!
Zicând acestea, o porneşte pe hol, iar pe drum aruncă într-un coş de gunoi paharul încă plin cu cafea.
— Stai, aia...
Gray rămâne privind lung la coşul de gunoi şi arătând de parcă ar cugeta dacă e de dorit să îsi pescuiască din el cafeaua. Cu un oftat, se ia după Vera.
— Cafeaua aia cu lapte costă şapte dolari şi nam luat din ea decât o înghiţitură! şuieră la Vera.
— Şapte dolari? Mâine aduc ceai gratis!
— Nu, mulţumesc, e-n regulă! îi răspunde repede Gray în timp ce o urmează pe Vera, care coteşte şi continua sa mearga.
După câteva minute, Gray îşi drege vocea.
— Aşa, de curiozitate, încotro, Vera?
Aceasta din urmă se opreşte şi se întoarce încruntata.
— Spre biroul tău, fireste.
— Fireşte! Ce absurd din partea mea să întreb asta! Totuşi, nu pot să nu remarc faptul că tu mă conduci pe mine?
Vera pufneşte.
— Am tot aşteptat să mă prinzi din urmă şi să mă conduci, dar voi, tinerii din zilele noastre, mergeti întotdeauna prea încet. Asta pentru că vă holbaţi la telefon toată

ziua, zi de zi, gheboşaţi asupra lui; mai târziu, o să aveţi cocoasa.

— Ah, da! face Gray şi încuviinţează din cap. Ai vrea să îţi arăt unde este biroul meu?

— Da, şi ia astea, că sunt prea grele! Am tot aşteptat să te oferi să le cari tu, dar voi, tinerii din ziua de azi, nu aveţi maniere.

Cu un oftat care trădează înfrângerea, Gray ia turnul, care este, într-adevăr, surprinzător de greu, şi îi face semn Verei să o urmeze. Urcă pe scări până la etajul al treilea, iar Vera exclamă: — Ah, aici e locul unde începe distracţia!

Spre dezamăgirea ei, Vera nu găseşte aici decât un alt birou cu o evidentă lipsă de infractori deosebit de periculoşi.

Biroul e de fapt un plan deschis, iar Gray îşi conduce vizitatoarea la masa ei, aflată lângă fereastră. Nu prea le bagă nimeni în seamă, însă, de îndată ce ajung la biroul lui Gray, Vera deschide recipientele, iar în încăpere se revarsă tot felul de mirosuri îmbietoare. înainte ca bătrâna să termine de aranjat frumos caserolele pe biroul poliţistei, doi agenţi s-au şi aventurat până lângă ele, urmându-şi nasurile.

— Cap de leu înăbuşit[1]–, anunţă Vera, arătând spre o caserolă plină de chiftele cât pumnul ce se îneacă într-un sos lucitor. Tăietei condimentaţi cu susan, pui cu piper, broccoli prăjit cu usturoi şi sote de roşii cu ou. Haideti, mâncati!
Zicând acestea, bătrâna îşi deschide geanta de umăr, din care scoate o mulţime de boluri şi betisoare de unică folosintă.
Gray vrea să protesteze, chiar ar trebui să o facă, dar poate că o să se încumete după ce gustă o chiftea. Arată minunat, iar atunci când Vera îi vârâ în mâini un bol, doar dă din cap şi împunge imediat o chiftea. Ceilalţi poliţişti se servesc cu nerusinare şi o laudă cu generozitate pe Vera pentru preparatele delicioase. Vera încuviinţează, evident încântată, şi pune încă şi mai multă mâncare
în bolurile mâncăcioşilor, pe care îi îndeamnă să nu o facă pe timizii. în scurt timp, caserolele sunt goale, moment în care Vera le spune celorlalţi poliţişti:
— OK, acum stergeti-o, am ceva de discutat cu detectivul Gray!
Unul dintre ei, un zdrahon de sergent, îi zice:
— Doamnă, credeţi că mai puteţi pregăti cap de leu?
— Da, normal, dar acum am nevoie de

puţină intimitate! îi răspunde Vera.
Gray clatină din cap la Vera, care se holbează la ea, impasibilă.
— Nu i-am văzut niciodată pe băietii ăstia primind ordinele aşa de bine, nici măcar atunci când acestea vin de la căpitanul nostru. Vera ridică din umeri.
— Dacă vor mâncare bună, trebuie să mă asculte.
— Nu pot să te contrazic! Aşadar, Vera, ce pot face pentru tine?
Vera îşi îndreaptă umerii, în vreme ce Gray se lasă uşor pe spate, ca şi cum s-ar aştepta ca bătrâna să se năpustească asupra ei.
— Păi, vreau să ştiu ce faceţi pentru a investiga moartea lui Marshall Chen.
Gray oftează.
— Vera...
Nu, nu spune că nu e crimă! E limpede că
e.
— Serios? De ce?
Vera îşi ridică degetul mare şi începe să numere:
— Numărul întâi: are o zgârietură pe obraz.
Vera ridică apoi arătătorul.

— Numărul doi, are şi o vânătaie pe obraz, ca şi cum cineva l-ar fi pocnit. Şi numărul trei, în San Francisco nu există rate.
Vera rosteste acest ultim lucru cu entuziasm. Asta e biletul ei câştigător! Aproape că îşi pune mâinile în solduri şi continuă:
— Ha! exclamă şi abia reuseste să se abtină.
Totuşi, Gray nu pare impresionată. De fapt, pare derutată.
— Poftim? Poţi să repeţi? Nu există... rate?
— În San Francisco.
— Da! Ai spus că a murit din pricina unei alergii la raţe.
Nu...
Gray vorbeşte rar, prelungind silaba.
— Am spus că a avut o reacţie alergică la fulgi. Ar putea fi de la orice pasăre.
Vera se încruntă.
— Nu orice pasăre. De exemplu, dacă era alergic la porumbel, ar fi murit mai curând, pentru că oraşul ăsta ejnfestat de porumbei.
— Nu neapărat. În stomac i-au fost descoperiţi fulgi, aşa că, în cazul în care a mâncat un fulg de porumbel şi tot...
— În stomac? Deci a mâncat chestia asta?

Incruntătura Verei se adânceste.
— Adică e alergic şi la pui?
Gray clatină din cap.
— Nu, potrivit doamnei Chen.
Ei, dar treaba asta devine tot mai interesantă! Sau poate nu duce nicăieri, dar Vera refuză cu optimism o astfel de posibilitate.
— Bine, dar ce spui de zgârietură şi de vânătaie?
— E posibil să le fi căpătat când s-a Împiedicat în momentul în care a început să se simtă rău. Nu e exclus să fi intrat cu capul într-un zid – adică, a intrat prin efracţie în
prăvălia ta, pentru numele lui Dumnezeu!
Avea încheieturile degetelor zdrelite din cauza asta. Probabil că a suferit şi alte răni.
Verei nu-i vine a crede ce îi e dat să audă. Toate semnele acelea care ridică suspiciuni sunt pur şi simplu i orate. Pierdute.
— Ati fâcut un test ADN?
— Test ADN? Pentru ce?
— Pentru..., începe Vera şi face un semn vag. Ei, nu ştiu, ca să vedeţi dacă nu există pe
trupul lui ADN-ul criminalului. În CSI, fac tot timpul asta. Ar trebui să te uiţi la CSI, ai multe de învătat de acolo!

Gray îşi închide ochii.
— Doamne, urăsc monstruozitatea aia de serial!
Vera încuviinţează din cap.
— Da, uneori poate să fie plin de monstruozitati.
— Nu, n-am vrut să... Nu contează! Uite cum stau lucrurile: te asigur că ştim tot ce se poate şti despre CSI şi alte seriale de genul ăsta, şi, da, uneori facem teste ADN, dar, în cazul de faţă, e o idee nepotrivită...
În timp de Gray îi explică de ce nu cheltuie din fondurile oraşului pentru a ancheta
moartea lui Marshall, Vera fierbe de frustrare. ,,Şi cum rămâne cu stickul?" vrea să strige. Desi, dacă e să fie cinstită, e supărată mai
pe sine din pricina stickului, pentru că, dacă nu l-ar fi şterpelit, poate că poliţiştii ar fi luat cazul acesta mai în serios.
Totuşi, vina nu este ceva cu care Vera să fie familiarizată. De îndată ce simtământul cu pricina îşi iţeşte capul, îl suprimă cu hotărâre.
A tacut tot ce trebuia să facă pentru a se asigura că acest caz ajunge în mâinile cele mai capabile, adică ale ei, desigur. Uită-te la poliţiştii ăştia, care stau la birouri şi bat la calculator. Au devenit prea

impasibili! Nu, Vera a tacut ce trebuie! A ales să preia cazul lui Marshall, iar acum i se va dedica până la nefericitul deznodământ!

– Specialitate chinezească îndrăgită, constând dintr-un soi de chiftele din carne de porc tocată şi carne de creveţi zdrobită, asezonate cu sos de soia, arpagic şi sos iute. Bilele de carne se rulează în orez lipicios, uneori *vermiicelli,* ceea ce le dă aspectul ciufulit de coamă de leu, apoi se gătesc în coşul tradiţional de bambus sau la aburi (n. tr).

Capitolul 18

OLIVER

AU TRECUT DOAR DOUĂ SĂPTĂMÂNI DE când Oliver a aflat de moartea lui Marshall, dar i se pare că a trecut o viată. De asemenea, are impresia că, bizar lucru, nu s-au schimbat prea multe, rapt care e de-a dreptul ridicol. Dar, la o adică, nu a fost niciodată cine ştie ce apropiat de Marshall, sau, mai bine zis, de când a murit mama lor. El şi Marshall se întâlneau o dată sau de două ori pe an, cel mult. Ultima dată când s-au văzut a fost, în fine, a fost în ziua de dinainte de moartea lui Marshall, iar atunci lucrurile nu au mers deloc grozav.

„Întotdeauna ai fost gelos pe mine.

Geamănul făcătură. Aşa ti se spunea!”
— Hei, ce faci? Nu visa cu ochii deschişi când eşti pe scară! îl admonestează Vera.
— Nu visez cu ochii deschisi.
Ba exact asta făcea! Oliver îşi drege glasul şi schimbă becul din tavan înainte de a coborî de pe scară.
— Ţi-am schimbat becul, dar cred că trebuie să îti refaci instalatia electrică. Nu cred că alimentarea functionează asa cum ar trebui.
— A, nu îmi permit să refac instalaţia electrică, replică Vera, care ridică o tavă de pe tejghea şi îi face un semn lui Oliver să i se alăture la masă.
— Nu îţi face griji, o să mă ocup eu într-unul dintre următoarele weekenduri.
Oliver nu poate explica de ce, dar, când Vera l-a sunat de dimineaţa, intrebându-l daca o poate ajuta cu schimbarea unor becuri, nu l-a deranjat absolut deloc. Ba s-a trezit dorindu- şi sa se intoarca în micuţa pravalie şi sa petreacă ceva timp aici. Mai ales acum, când e clar ca moartea lui Marshall a fost un accident.
— Făcut tang yuan, îl anunţă Vera şi îi împinge un bol în care, într-o supă uşor îndulcită, înoată cinci bile mari şi lipicioase de orez.
— Doamne, nici nu-mi mai amintesc când am mâncat ultima oara asa ceva!
Oliver soarbe din supa, care e fierbinte şi

dulce-picanta, cu o nota puternica de ghimbir. Caldura îi aluneca pe gât şi pâna în stomac, ca o flacara care are darul de a alina. Musca dintr-una dintre bile şi descopera ca este moale şi gumata m cel mai placut mod •1*1 •’ I 1
posibil şi umpluta cu o pasta de susan negru, dulce, de o consistenţa nisipoasa. Mama lui făcea pe vremuri tang yuan, iar el îşi aminteşte ca era, la fel ca şi acum, un fel de mâncare reconfortant. Poate ca, pâna la urma, nu e chiar asa de straniu faptul ca ii place compania Verei; femeia asta are ceva care îi alina sufletul.

— Bun? il întreaba Vera în timp ce sta cu ochii pe el, ca un uliu, făra sa clipeasca macar.

— Da!

Oliver mai gustă dintr-un tang yuan şi descoperă că acesta este umplut cu pastă dulce de alune.

— Ce bun e! Ador tang yuan!

Vera încuviinţează din cap satisfăcută.

— Păi, mă gândeam că într-una din seri să veniţi cu toţii la cină.

O întrerupe însă soneria telefonului lui Oliver, la care aceasta răspunde după ce se scuză scurt. E chiriaşul de Ia 3B, care îi spune că nu are apă caldă. Oliver îi promite că va cerceta şi închide.

— Nu pot să rămân mult. Se presupune că sunt la muncă.

— Apropo de muncă! face Vera. Am

început să-ti citesc manuscrisul...
— Manuscrisul meu?
Oliver are nevoie de ceva timp ca să îşi amintească faptul că Vera l-a găsit în maşina lui. Ochii i se mijesc la ea.
— Vera, credeam că ţi-am spus să îl pui la loc unde l-ai găsit.
Pe chipul Verei nu se citeşte nicio urmă de regret.
— De ce? Ca să uiti că există încă zece ani de acum încolo? Nu, l-am luat acasă şi l-am citit. Nu-i chiar aşa de rău. Poate un pic cam greoi la început; tot adorm când îl citesc.
— Mulţumesc din suflet, Vera!
De fapt, Oliver abia îşi aduce aminte ce e în manuscrisul acela. Işi aminteşte aşa, ca prin ceaţă, că, la fel ca orice scriitor amator, şi-a bazat povestea într-o oarecare măsură pe experienţa personală. Chiar ar fi indicat să îi spună Verei să i-l înapoieze, doar că acum nu are timp de asta. După ce termină de mâncat tang yuanul, îşi ia rămas-bun şi se întoarce acasa.
Paşii îi sunt ca de plumb când se îndreaptă către pivniţă pentru a verifica boilerul. Acum câţiva ani, munca de administrator de clădire i se părea perfectă. Liniştită, discretă, cu o mulţime de timp de la dispoziţie pe care să îl dedice scrisului. Iar Oliver chiar a scris în

vremea asta, nu a stat şi a aşteptat sa se strice diverse lucruri din clădire ca să se facă şi el util. Doar că amintita slujbă trebuia să fie temporară şi să poată renunţa la ea odată ce căpăta succes cu scrisul, însă de atunci au trecut mai bine de zece ani, iar Oliver e în acelaşi loc, efectiv stă pe acelaşi scaun, în acelaşi apartament micuţ şi are parte de aceleaşi lucruri. Şi nimic în afară de refuzuri
m ceea ce priveşte ce a scris.
În timp ce repară boilerul, telefonul îi sună din nou. Oftează, îşi pune unealta în buzunar şi îşi ia mobilul; locatarul de la apartamentul rB a fost întotdeauna nerăbdător. Apasă pe butonul verde şi îşi îndreaptă din nou atenţia asupra boilerului.
— Acum îl repar, spune în loc de salut.
Vocea care se aude îl face să se oprească la jumătatea gestului. Nu e locatarul de la 3B. E vocea la care a visat încă de când era pe băncile liceului.
— Julia?
Oliver se îndreaptă şi îsi şterge sudoare de pe rwnte cu ,antebraţul, de parcă ea chiar l-ar j
putea vedea.
— Bună! Ce mai faci?
Un oftat tremurător.
— Îmi pare rău, pot să te deranjez?
Oliver simte un junghi în piept când o aude .

cum isi cere scuze.
— Da! îi răspunde repede.
„Poţi să mă deranjezi oricând ar vrea să îi spună, dar ar fi nepotrivit, aşa că rămâne la răspunsul monosilabic.
— Bine, păi, ştiu că o să sune bizar, dar...
Julia oftează din nou, iar de data asta Oliver depistează în glasul ei frustrare şi durere.
— Tocmai am primit un telefon de la un tip care mi-a spus că Marshall avea un apartament închiriat în oraş. A zis Marshall
ceva despre asta înainte de a pleca, dar probabil că mi-a ieşit complet din minte după ce a murit. Credeam că de-abia îl închiriase, dar rezultă că m-am înselat. Nici măcar nu pot să... Avea un apartament secret, Ollie! Vocea îi tremură şi aproape se frânge, iar Oliver simte cum îl cuprinde familiarul sentiment de furie îndreptată împotriva lui Marshall. Doamne, de ce a tre buit să fie Marshall asa de imbecil?
— Dumnezeu stie ce tăcea acolo şi de cât timp, adică...
Julia trage adânc aer în piept.
— În fine! Proprietarul spune că o să golească apartamentul mâine şi m-a întrebat dacă vrem să mergem şi să luăm lucrurile lui Marshall de acolo. Eu nu pot

să merg, pentru că nu am cu cine să o las pe Emma. Ai timp să te duci tu? Imi pare rău, ştiu că e un mare deranj, dar pur şi simplu nu pot...
— Merg! îi răspunde Oliver simplu.
O să meargă, doar i-o cere Julia, iar el ar face
orice pentru ea. întotdeauna a făcut orice pentru ea, pe vremea când erau la şcoală, şi ea îl lăsa. Iar faptul că a văzut-o săptămâna trecută, după atâta amar de vreme, a fost unul dintre cele mai incredibile momente pe care i-a fost dat să le trăiască. Oliver îsi doreste cu disperare ca ei doi să se poată întoarce la relaţia pe care o aveau odinioară.
— O să iau de acolo tot ce pare folositor.
Julia pufneşte cu amărăciune.
— Nici măcar nu stiu dacă vreau să aflu ce e în apartamentul acela, zice, apoi face o pauză în timpul căreia Oliver se surprinde ţinându- şi respiraţia. Când vorbeşte din nou, vocea îi e îndurerată: Aăă, dacă găseşti... ştii tu, dacă găseşti ceva ce... Dacă descoperi că Marshall... of... şi-a trădat jurămintele maritale, atunci mai bine nu vreau să ştiu.
— Desigur!
Oliver e pe punctul de a adăuga că Marshall ia fost loial şi că sigur nu o găsească nicio dovadă că lucrurile ar fi stat altfel, dar se opreşte. La ce bun să mintă? Singura 1 j 111 .

fersoană faţă de care Marshall a manifestat oialitate a fost propria persoană. Totuşi, Oliver urăşte fap_tul că Julia nu ştia asta despre Marshall. În ciuda tuturor lucrurilor întâmplate şi a sentimentelor pe care le nutreste pentru Julia, Oliver a sperat întotdeauna că Marshall avea să îi demonstreze că se înşelase în privinţa lui. Şi că avea să se poarte frumos cu soţia lui.

— Mulţumesc, Ollie!

Urmează o nouă pauză, de data asta atât de lungă, încât Oliver se întreabă dacă nu cumva Julia a închis. Dar, în timp ce lasă uşor telefonul de la ureche pentru a verifica dacă ea mai e acolo, aude:

— M-am bucurat să te văd zilele trecute. După atâta vreme.

Inima parcă i se umflă, şi îi e greu să respire.

— Şi eu m-am bucurat! îi răspunde cu emoţie în glas. Şi a fost grozav că am văzut-o şi pe Emma. Sper... să ne vedem mai des de-acum! *Oh,* Doamne, în ce hal a sunat asta! A fost dubios de-a dreptul, Doamne sfinte!

De parcă s-ar da la ea acum, că soţul ei a murit. La dracu'! Nu asta era intentia lui! Se căzneste să salveze situatia:

— Adică, ce vreau să spun e că... sper să

nu mai pierdem legătura!

— Da! Stu, nu mi-am dat niciodată seama de ce am re-nunţat sa mai petrecem timpul
O urmă de râs, mai mult trist decât vesel. împreuna.
Gândul la Julia intrebandu-se de ce nu mai sunt prieteni e atât de dureros, Încât Oliver nu îşi găseşte cuvintele pentru a-i răspunde.
— Ne mai vedem, Ollie! adaugă Julia şi închide înainte ca el să izbutească să mai zică ceva.
Se holbează la telefon vreme îndelungată, chinuit de gânduri şi emotii în întunericul şi răcoarea subsolului. Când îi sună din nou mobilul, e locatarul de la 3B, care H întreabă de ce nu are apă caldă.
În dimineaţa următoare, Oliver se trezeşte stând cu cheile în mână în faţa apartamentului secret al lui Marshall şi umezindu-şi buzele uscate cu o neliniste crescândă. Habar nu are ce o să găsească înăuntru. Pornografie hardcore? Arme ilegale? Cine dracu’ ştie ce a vrut Marshall să ascundă de Julia? Cu siguranţă e vorba de ceva dubios, pentru că altfel nu ar fi avut de ce să se ascundă.
Mda, în fi.ne! Nu mai e treaba lui Oliver să îl / A ţină pe Marshall departe de belele. În concluzie, vâră cheia în broască şi o răsuceşte. Un mic clic îi semnalează că uşa e deschisă, asa că răsuceste

clanta.
Mirosul îmbâcsit de fum de ţigară vechi îl loveşte drept în faţă. Da, corect, Marshall era fumător! Încă din primul an de liceu. Într-o zi, baba i-a descoperit pachetul de ţigări, iar el, fără nicio jenă sau ezitare, a dat vina pe Oliver. Cele câteva secunde de tăcere pline de spaimă de care a avut nevoie acesta din urmă E- ru a răspunde au fost suficiente pentru ca să creadă povestea lui Marshall. A fost atât de dezgustat, încât buza superioară i s-a curbat într-un rânjet îngrozitor când s-a uitat la Oliver.
Apartamentul e cel tipic supraevaluat pentru San Francisco. Seara trecută, Oliver a cercetat şi a văzut că în această clădire chiria începe de la 2 500 de dolari pentru un studio, adică • 111 • v exact tipul de locuinţă în care se află el acum. Asta înseamnă o mulţime de bani pentru un apartament secret care arată ca şi cum ar fi folosit în primul rând ca... spaţiu de depozitare? Există o saltea pe jos, la vederea căreia Oliver nu îşi poate înăbusi un frison prin tot corpul, pentru că îi e usor să îsi imagineze la ce a folosit-o Marshall, dar, în afară de asta, nu există alte obiecte de mobilier, ci doar cutii puse unele peste altele. Nu arată defel ca un spaţiu în care a trăit cineva.
Oliver merge până în cel mai îndepărtat capăt al studioului şi deschide o fereastră

pentru a lăsa să iasă măcar o parte din mirosul îmbâcsit de fum. Se uită la cutii, temându-se de ce ar putea descoperi înăuntru. Răsuflând adânc, se întinde spre cea mai apropiată cutie şi o deschide.

Hm! OoooooK!

înăuntru nu sunt nici pachete ambalate de

cocaină sau de bani falşi şi, în general, nimic din ce s-ar fi aşteptat să găsească, ci o sculptură de vreo 1,2 metri înălţime. Este un model de navă spaţială în U, a cărei suprafaţă a fost sculptată cu o deosebită atenţie pentru detaliu. Oliver o ridică uşor, cu mare, mare grijă, pentru că e evident până şi pentru el, un necunoscător în materie de sculpturi, că este o adevărată operă de artă. Detaliile de pe această navă spaţială sunt pur şi simplu năucitoare; prin ferestruicile sculptate ii poţi vedea pe oamenii dinăuntru. Oliver lasă nava pe podea Înainte de a se da un las în spate şi a . . .

o privi, naucit.

O operă de artă, o frumoasă operă de artă! De ce o are Marshall? Simte că nu ar trebui să manevreze această operă de artă, atât de delicată, cu mâinile goale, dar nu s-a gândit să işi aducă mănuşi, şi are nevoie de răspunsuri, asa că ridică sculptura cu maximă prudentă şi se uită pe fondul oazei.

Evident, sunt nişte cuvinte sculptate acolo. F. Martinez. Lansare esuată.
Oliver intoarce din nou sculptura în timp ce mintea i-o ia la goană. Lansare eşuată este, în mod evident, titlul operei de artă, iar F. Martinez, probabil sculptorul. Se întreabă în treacăt dacă nu cumva există posibilitatea ca respectivul obiect să fie plin de droguri – poate că Marshall tăcea trafic cu droguri. Dar nu, alungă ideea de îndată ce începe să îi dea târcoale. Aceasta este o operă de artă adevărată, nu o acoperire pentru o afacere cu stupefiante.
Deschide următoarea cutie. Aceasta este plină cu printuri ale unor fotografii superbe, reprezentând cascade şi păduri, toate atât de vii, încât Oliver aproape că aude susurul râurilor din imagini. În coltul din stânga jos se află o semnătură, pe care nu o poate descifra. Până în momentul acesta, Oliver nu a căpătat niciun afurisit de indiciu despre ce se întâmplă, asa că deschide în continuare cutii şi, cu cât găseşte mai multe lucruri, cu atât înţelege mai puţin.
În scurt timp, studioul ajunge să arate ca o mică galerie de artă, deşi una deţinută de un colecţionar cu gusturi eclectice. Sunt acolo picturi în ulei şi un soi de colaje din lână încurcată, lipită la un loc cu cioburi de sticlă şi pene, dar şi benzi

desenate şi sculpturi. Unele piese sunt individuale, altele fac parte dintr-un set. Create de artisti diferiţi.
Oliver este absorbit de această descoperire bizară în timp ce mintea încearcă să proceseze, să o ia înainte – sau mai degrabă înapoi, dezgropând frenetic amintiri, în încercarea de a-şi da seama ce naiba punea Marshall la cale, dar tot nu reuşeşte să ajungă la vreo concluzie.
— Of, Marshall! îşi spune cu vocea plină de durere şi regret. Ce-ai fâcut?

Capitolul 19 JULIA

GĂTITUL N-A FOST NICIODATĂ UNUL dintre punctele forte ale Juliei. Marshall i-a confirmat-o de nenumărate ori, dar, de-a lungul vieţii lor de cuplu căsătorit, ea a încercat să se perfecţioneze, mai întâi consultând site-uri şi bloguri de gătit, apoi videoclipuri de pe YouTube, pentru ca, în cele din urmă, să înveţe de pe TikTok. Din nefericire, în ciuda strădaniilor, Julia nu a reusit niciodată să stăpânească acest domeniu. În cel mai bun caz, mâncarea ei e acceptabilă, dar n-ar putea fi suspectată în veci ca fiind cauzatoare de pofte, cu excepţia situaţiei în care pofta este ca preparatul cu pricina să se termine mai repede. Aşadar, încă un lucru care o identifică drept o gospodină şi, în general, o fiinţă incompetentă.

Există însă un lucru în privinţa căruia excelează: platourile cu aperitive. Ei bine, ea avea obiceiul să le spună platouri cu brânzeturi, asta până câna termenul „platouri cu aperitive” a devenit cunoscut pe internet.

Platourile ei cu aperitive sunt absolut dementiale. Păcat că lui Marshall nu i-au plăcut niciodată brânzeturile sau mezelurile afumate de pe platourile ei, şi nici măcar deserturile; altfel ar avut parte de platouri cu aperitive în fiecare zi.

se pare bizar să aibă astfel de idei acum, când Marshall e mort. Pare atât de meschin să îsi amintească de el în felul acesta! Nu ar trebui oare să îl jelească mai mult? În dimineaţa aceasta, a primit un telefon de la medicul legist care a anunţat-o că terminase autopsia şi că de acum poate face aranjamentele pentru înmormântare. Ca în transă, Julia a optat ca Marshall să fie incinerat, pentru că e o variantă mai ieftină, şi rară slujbă, pentru că – ei bine, nu era sigură că o să apară cineva. Asta a racut-o să se simtă cea mai îngrozitoare soţie din lume. Acum însă încearcă să se concentreze la orice altceva în afară de asta. Să se concentreze la platoul de aperitive, îşi spune.

Se distrează alături de Emma, pregătind aşa ceva, lucru care i se pare greşit; nu ar trebui să se distreze racân un platou cu aperitive atât de curând după moartea lui Marshall. Dar Emma se simte bine când îşi mânjeşte degeţelele cu dulceaţă de smochine şi apoi le linge, pentru ca mai apoi să le vâre din nou în borcan. Evident, Julia o ceartă, dar şi râde în acelaşi timp, şi poate că totul o să fie bine? Sub nicio formă economiile nu o să le ajungă mai mult decât până luna viitoare, când o să plătească rata la ipotecă, iar Julia habar

nu are cum o să se descurce atunci, însă, pentru moment, pregăteşte un platou cu aperitive împreună cu fiica ei, rară să îşi facă griji în privinţa lui Marshall, care le-ar spune că e o porcărie. Lucrurile ar putea sta şi mai rău.
Emma se tot agită în jurul platoului, punând strugurii ici şi colo cu maximă concentrare şi hotărâre şi cu vârful limbii iesindu-i din gură, când se aude soneria.
— Oh, trebuie să fie unchiul Ollie! spune Julia şi, pentru câteva secunde, Emma pare speriată. O să fii bine?
Ce bizarerie să o întrebe pe Emma aşa ceva când, în trecut, nu aveau nicio altă şansă decât să fie bine în prezenţa vizitatorilor, pentru că Marshall credea că o astfel de întrebare adresată fetitei este o încurajare să fie răsfâtată şi dificilă!
Emma se uită la ea, apoi la platoul cu

aperitive, care, evident, nu este unul dintre cele mai reuşite ale Juliei, pentru că multe dintre cărnuri şi brânzeturi au mici urme de dulceaţă pe ele.
— Oare o să îi placă unchiului Ollie? Julia nu stă pe gânduri şi răspunde:
— Fireşte!
Doar după ce rosteşte acest cuvânt îşi dă seama cât de adevărat este, pentru că lui Ollie i-a plăcut întotdeauna tot ce i-a plăcut şi ei. Emma încuviinţează cu solemnitate.

— Atunci, Emma bine!
Feţişoara ei mânjită cu dulceaţă e atât de curajoasă, încât Julia se ghemuieşte lângă fetită şi îi oferă o îmbrătisare mare. Cum de s-a ales cu o fetiţă atât de specială?
Emma alege să rămână în living cât Julia deschide uşa; încă nu e încântată să întâmpine oamenii la usă.
— Bună! o salută Oliver pe Julia şi îi zâmbeşte în timp ce îi înmânează o pungă de hârtie. Ti-am adus niste fursecuri. Cu cereale integrale?
Julia râde când îi aude nesiguranţa din voce.
— Nu trebuia să te deranjezi. Hai, intră!
Cei doi intră şi o găsesc pe Emma ascunzându-se în spatele canapelei. Julia simte cum anxietatea îi arde stomacul. Acesta este unul dintre lucrurile pe care le face Emma şi care îl iritau la culme pe Marshall.
„E aşa de jenant!” spunea el. ,,De ce dracu' nu poate să se comporte normal? Alţi copii de vârsta ei aleargă la oameni şi îi salută, dar ea trebuie să se ascundă ca un tânc dubios. Iar tu îi permiţi asta, Jules!”
— Emma, vrei să iesi de acolo şi să îl saluti pe unchiul Ollie?
Julia îşi aude nota de stânjeneală din voce şi o urăşte; se urăşte pentru asta. Creştetul capului Emmei se mişcă dintr-o

parte în alta, iar Julia îi oferă lui Oliver un zâmbet în chip de scuză.
— Imi pare rău, este...
Julia nu ştie cum să continue. Este timidă? Da, dar, din câte se pare, nu trebuie să spui un astfel de lucru în faţa unui copil, ca să nu cumva să devină parte din identitatea lui.
— Nicio problemă, înţeleg perfect! Oliver îşi coboară un pic vocea şi aaaugă: Şi eu îmi doresc să mă pot ascunde în spatele mobilei când vin oameni în vizită.
Julia izbucneşte în râs.
— Ia loc! Eu şi Emma ti-am pregătit ceva.
Oliver se aşază pe canapea, ignorând cu bună- ştiintă perechea de oclii care se zgâieşte la el de pe cealaltă parte a mobilei, iar Julia se grăbeşte la bucătărie. Când se întoarce cu platoul cu aperitive, chipul lui se luminează.
— Oh, uau, arată sofisticat! exclamă el, apoi observă degeţelele de dulceaţă de pe mâncare, iar zâmbetul îi stăruie pe chip.
— Emma m-a ajutat să pregătesc platoul! îl informează Julia, având din nou în glas o notă de scuze.
Oliver izbucneste în râs.
— Grozavă treabă, Emma!
Şi, zicând aceasta, ia o bucăţică de carne manjita şi o vara în gura.
— Delicios! Oh, îmi pare rău, nu cred că ar trebuie să mănânc aperitivele astea de

unul singur, nu? Sunt începător la capitolul ăsta. Mă poate ajuta cineva cu indicaţii?

Oliver ridică din sprâncene la Julia şi îsi tin amândoi respiratia, aşteptând un răspuns.

— Păi bine, cred că o mă descurc eu cumva. De dincolo de canapea se aude un oftat teatral, apoi Emma îşi iţeşte căpşorul.

— Nu! se aude copila, zicând cu seriozitate. O să strici totul.

Apoi iese din ascunzătoare şi se apleacă deasupra platoului, pe care îl inspectează cu toată solemnitatea înainte de a arăta spre un biscuit.

— Ia ăsta!

— Bine!

Oliver face întocmai, apoi urmează şi celelalte instrucţiuni, punânau-şi dulceaţă de smochine pe biscuit înainte de a adăuga o bucată de brie, iar pe urmă nişte curcan. Vâră totul în gură şi exclamă:

— Mm! După ce înghite adaugă: Uau, a fost

îmbucătura perfectă! Mulţumesc, Emma!

Aceasta încuviintează din cap şi îşi pregăteşte îmbucătura perfectă şi pentru sine, doar că alege să nu folosească tacâmuri, folosindu-se de degeţele pentru a întinde dulceaţa.

— M-am asigurat că e spălată pe mâini înainte să vii tu! îi şopteşte Julia.
Oliver zâmbeşte, apoi îşi drege glasul.
— Aşa... Am fost la apartament cu baba!
Julia încremeneşte. Da, corect, acesta este principalul motiv pentru care Oliver se află aici. Nu ca să stea la taclale; nu e o vizită obişnuită, ca între prieteni. A venit să o pună la curent cu lucrurile dubioase în care era implicat Marshall. Simte cum o cuprinde panica, cum îi arde stomacul şi urcă până la piept, împiedicând-o să respire. Oliver nu ar trebui să vorbească despre asta acum, nu în fata Emmei.
Poate că Oliver îi citeşte panica de pe chip, pentru că se uită la Emma înainte de a face un semn de încuviinţare din cap.
— Nu-ţi face griji! N-am găsit nimic... rău!
— Adevărat?
E mai puţin o întrebare, cât mai degrabă o ruga minte.
-Da!
Expresia lui Oliver se îmblânzeşte, căci îi observă disperarea din voce.
— Adevărat! De fapt, a fost cam ciudat pentru că apartamentul era plin de obiecte de artă. Sculpturi, tablouri, fotografii... Părea o colecţie alcătuită la întâmplare. Nu am reuşit să găsesc niciun element de legătură între toate obiectele acelea. Deşi, îţi reamintesc, nu sunt chiar **un** specialist în artă, aşa că, şi dacă fi

fost ceva, probabil că **nu** aş fi remarcat.

— Obiecte de artă?

Ce naiba? E atât de departe de lucrurile la care se aştepta Julia – dovezi clare de adulter –, încât nu are idee cum să reacţioneze sau măcar ce să gândească. După ştiinţa ei, răposatul său soţ nu era genul artistic. Sau poate că asta demonstrează o dată în plus cât de puţine ştia despre el. Poate că asta dovedeşte că Marshall avea dreptate când spunea despre ea că e toantă, că e ignorantă, că e pierdere de vreme să îi spună ceva şi că ăsta e motivul pentru care s-au săturat toţi de ea.

— Era – adică sunteti frati – era Marshall interesat de artă? întreabă ea sovăitor.

Oliver clatină din cap.

— Nu, n-a fost niciodată. Adică, nici eu nu am fost în mod special, dar cred că aş putea spune că eu am fost mai aplecat către asta.

Nu, adică..., îngaimă Oliver înainte de a trage adânc aer în piept. Nu te flagela singură o pentru că nu ştiai asta despre el, pentru că, ei bine, şi eu, şi tata suntem la fel de derutaţi. Ruşinea arzătoare, sentimentul care a însoţit- o ani la rând, parcă dă un pic înapoi. Marshall nu şi-a ascuns doar de ea pasiunea pentru artă. Propriul lui frate geamăn, propriul lui tată nu au ştiut nimic despre asta, ceea ce

înseamnă că Julia se află într-o companie selectă. Poate să se împace cu ideea.
— Apropo, toate lucrurile sunt în maşina mea. Nu prea ştiu ce să fac cu ele. Şi cum la mine în apartament nu prea e loc...
— O să le iau eu!
Nici Julia nu ştie ce să facă cu ele, dar nu e ca
şi cum ar putea distruge toate lucrurile pe care răposatul ei soţ evident le preţuia. O saltă pe Emma în braţe şi, împreună cu Oliver, se îndreaptă spre maşina acestuia. Când Oliver deschide portbagajul şi îi arată ce are acolo, e mai mult decât uimită. Obiectele acelea de artă sunt, asa cum a spus Oliver, variate, dar, mai mult decât atât, par cu adevărat valoroase. Incă o dată, se simte vinovata, pentru ca ce soţie işi poate subestima sotul în halul ăsta? De ce să nu fi fost Marshall pasionat de artă? Nu a zis el în noaptea în care a plecat că se îmbogăţise? Probabil pentru că avea ochi pentru artă, un talent pe, care îl ascunsese de ea, şi nu degeaba. În timp ce îl ajută pe Oliver să ducă

obiectele în casă, Julia rămâne tăcută, căzută pe gânduri şi cu Emma atârnându-i grea pe Sold.
Obiectele de artă sunt depozitate în hol, sprijinite de perete. Arată cumva obscen, atât de nepotrivite, atât de nelalocul lor în casa asta! Apoi Julia zăreşte fotografiile, iar ele o fac să se oprească, pentru că sunt dureros de frumoase. Toate reprezintă peisaje, în general cascade, foarte diferite de ceea ce o pasiona T 1 • /x 1 • 1 • 1 • *1 pe Julia în liceu, dar a retinut din perioada aceea suficientă informaţie pentru a şti că acum se uită la lucrările unui fotograf înzestrat. Admiră felul în care a fost captată lumina şi cât de inspirat au fost prelucrate anumite elemente neaşteptate ale peisajului. Julia simte cum i se usucă gâtul şi lasă din mână printurile, plină de respect, înainte de a se întoarce cu un mic fornăit.
Acesta este momentul în care Emma hotărăşte că a avut parte de suficiente emoţii şi începe să se agite, în îngropându-şi faţa pieptul Juliei şi strigând:
— Bu!.
Juliei îi vine să moară de ruşine. c
Doamne, o să creadă Oliver! ^
Acesta însă se uită în jos la Emma în c
timp îşi şterge sudoarea de pe frunte. ^
— Vreţi să plec? Nicio problemă!
— Nu, ramai!
Oliver n-are niciun motiv să rămână, îşi

aminteşte Julia, dar chestia e că nici măcar nu a început să se obişnuiască cu noua şi ciudata descoperire despre Marshall, şi nu există persoană mai potrivită cu care să vorbească despre asta decât Oliver.
— Trebuie... trebuie doar să o alăptez un pic. Urăşte cât de jalnic sună replica asta, cât de jenant!
Marshall era așa de dezgustat de faptul că perioada de alăptare pentru fetiță se prelungea.
Oliver însă nici măcar nu clipeşte.
— A, şi sigur! Da, evident!
În timp ce Julia se îndreaptă spre dormitor, Oliver o strigă:
— Hei, ştiu că sună ciudat, dar aş putea să mă uit un pic prin camera Emmei?
E atât de departe de ceea ce aştepta Julia, încât aceasta începe să râdă.
— Desigur! Fă-ti de cap!
În timp ce o alăptează pe Emma, Julia se întreabă ce Dumnezeului ar putea vrea Oliver să vadă în camera Emmei. Ce incredibil de ciudată a fost ziua asta, şi totuşi nu a fost complet dezastruoasă! Julia mângâie părul moale al Emmei. Când termină cu alăptatul, Julia o saltă pe Emma pe şold şi iese din cameră în liniste. Este obisnuită să se miste fără zgomot, pentru că zgomotul îl deranja pe Marshall. Tresare când Oliver apare din

camera Emmei.
— Aici erai! exclamă el. Gata totul?
Julia încuviinţează din cap, nesigură ce ar putea să spună, în vreme ce Oliver îsi drege glasul şi se uită la Emma.
— Am pentru tine câteva lucruri pe care chiar mi le doream când eram mic. Vrei să te uiţi?
Emma îşi ascunde chipul la subraţul Juliei, care ridică din umeri.
Cumva, în doar 20 de minute, Oliver a reuşit
să ridice un mic cort alb intr-un colt al camerei Emmei. Deasupra lui, stă un semn colorat pe care scrie: COLŢUL TACUT AL EMMEI. înăuntru cortului, Julia observă grămezi de {terne în culori pastel şi nişte jucării de pluş.
ntregul colţ e plin de magie.
Oliver îi înmânează Juliei o carte.
— Aceasta este o carte senzorială. Conţine tot felul de materiale cu care se poate juca.
Apoi Oliver face un semn discret din cap spre Emma.
— Când eram mic, îmi era întotdeauna teamă de lucrurile necunoscute. Străini, situaţii, nu conta, îmi era teamă de toate astea, şi mi-am dorit mereu să pot avea un colţişor în care să mă ascund atunci când lucrurile deveneau prea copleşitoare

pentru mine! Asa că m-am gândit că poate ţi-ar plăcea asta!
Emma se zgâieşte la cort cu gura şi cu ochii . Di.
larg căscaţi de uimire.
— Al meu? ciripeşte.
— Da, scumpo!
Julia este surprinsă să constate că îi tremură vocea. Cu blândeţe, o lasă pe Emma jos şi are lacrimi în ochi când fetita se îndreaptă spre cort şi strigă „Uau!” Este exact genul de lucru pe care Marshall l-ar fi detestat, pentru că acesta nu voia ca fetiţa să fie „răsfăţată” şi moale. Dar este şi exact lucrul de care, în adâncul sufletului ei, Julia ştia că fiica ei are nevoie. Şi iată, a fost necesar ca în viata ei să reapară Oliver, care a întâlnit-o pe Emma o singură dată, ca fetiţa să îl capete.
— Mulţumesc! îi şopteşte lui Oliver, care îi răspunde cu un zâmbet.
Apoi se uită amândoi la picioruşele grăsune ale Emmei care se fiesc din deschizătura cortului.
Se aude soneria.
— Oh, am uitat să îţi spun! zice Julia. Sana m-a întrebat dacă poate trece pe aici ca să-mi pună nişte întrebări pentru podcastul ei.
Cei doi se îndreaptă spre uşa apartamentului, 1 1 . A

lăsând-o pe Emma în dormitor, fericită şi vorbind singură. Julia a acceptat să fie intervievată doar pentru că este încredinţată că ar părea suspect dacă ar refuza, dar acum, după ce o vede pe Emma atât de fericită, este într-o dispoziţie aşa de bună, încât nu o deranjează să răspundă la întrebări despre răposatul ei soţ. Sentimentul durează până ce Sana păşeşte în casă şi vede toate obiectele de artă de pe hol. Expresia musafirei se aspreşte şi sugerează ceea ce Julia jură că este mai mult decât furie; este furie incandescentă, iar atunci Julia îşi dă seama că nu este singura persoană care ascunde secrete întunecate despre Marshall.

Capitolul 20
SANA

TOT DRUMUL PÂNĂ LA MARSHALL^ ŞI Julia acasă, Sana nu a fost sigură la ce să se aştepte. E ciudat să se întoarcă acolo, fără Vera înaintea ei, care să îi ofere în mod convenabil o scuză pentru această vizită. Acum a venit de una singură şi, ei bine, clar nu se aştepta să vadă o grămadă de opere de artă lăsate la întâmplare în hol. Mormanul arată cumva jalnic, ca un mic cimitir de artă forată, şi cu siguranţă creatiile ei se află ascunse pe undeva pe acolo.

Ciudat lucru, Sana nici măcar nu s-a gândit la posibilitatea că mai sunt şi alte victime ale lui Marshall! Privind în urmă, îşi dă seama că, evident, nu a fost singura lui victimă. De ce dracu' ar fi? Bineînteles că Marshall vâna mai multi artişti, vânzându-le speranţe deşarte înainte de a-i trăda şi a apoi a le da cu tifla. Descoperirea faptului că par să fie zeci de artisti în aceeasi situatie cu a ei ar trebui să îi ofere alinare. Nu e singură. Nu e cea mai 1 1 V * 1 • V 1*1 . 1 V

credulă idioată din lume care a căzut pradă vicleşugului lui Marshall. Totuşi, asta nu n oferă niciun fel de mângâiere. De fapt, o face să se simtă încă şi mai rău. Ideea că nu are nimic special, că arta ei

nu e nici măcar aşa de „unică”. Că a fost prinsă în nimic altceva 1 A 1 ‘ 11’ V 1 decât intr-una dintre multele şi nenumăratele escrocherii puse la cale de Marshall. Asta face ca durerea pe care o simte să îi pară de-a dreptul ridicolă.

Opreste-te! se ceartă înainte de a o urma pe Julia în casă. Las-o baltă Dumnezeului odată! Gata cu bosumflatul, gata cu plânsul de milă! Pariez că niciunul dintre artistii ăstia nu e obsedat de preţioasele lui creaţii furate!

Totuşi, Sana încă nu poate scăpa de această situaţie, iar greutatea 11 atarna pe umeri ca o pătură mare şi grea. O parte din ea îşi doreşte să scormonească „printre tablouri şi să le găsească pe ale ei. Işi doreşte să le înşface şi să fugă în lume. Dar nu poate! Dacă ar face asta, Julia ar şti că Sana a avut o relaţie cu Marshall şi că nu e pur şi simplu o realizatoare oarecare de podcasturi true crime. Că avea un motiv să îl ucidă pe Marshall. Şi, mai rău, că Sana îl 1 e 1 1 e e ■ urmărea de luni bune —unii ar putea spune chiar că făcuse o obsesie pentru el. Cu siguranţă, Marshall a fost îngrozit când a apărut la uşa lui în ziua aceea şi l-a luat la întrebări. „Scorpie nebună!” i-a strigat el. „Pleacă dracului de aici înainte

să te reclam pentru hărtuire şi urmărire!” Şi acum iat-o, în afurisita asta de casă, cu o acoperire ridicolă şi şubredă, care va cădea în secunda următoare! Când intră în living, Sana e surprinsă să dea peste Oliver. Nu îl place, deşi chestia asta nu are de-a face cu el şi cu personalitatea lui, cu toate că, apropo, Oliver pare să fie un tip decent. Totuşi, seamănă fizic atât de mult cu

Marshall, încât Sana nu prea poate să îşi înăbuşe suficient ura.
— Bună, Sana! o salută Oliver, iar Sana trebuie să se oprească din tremurat — până şi vocea lui seamănă cu a lui Marshall.
— Bună!
,,Ce naiba face el aici?” ar vrea să întrebe.
Ca şi cum i-ar citi gândurile, Oliver îsi drege glasul.
— Am venit să aduc unele dintre lucrurile lui Marshall. Cred că ai văzut o parte din ele în hol.
Pe Sana pare că o strânge pielea, ca şi cum ar fi devenit brusc cu două măsuri mai mică. Vede cum Julia şi Oliver se uită la ea, aşa că se sileşte să încuviinţeze într-un mod relaxat, după părerea ei.
— Grozav!
Cu oarecare întârziere, îşi dă seama că, în calitatea ei de realizatoare de podcasturi, ar putea să fi.e un pic mai băgăcioasă. Adică, e natural să fi.e curioasă. Doamne, e atât de greu să te dai altcineva decât eşti! Cum naiba făcea Marshall chestia asta fără nici cel mai mic efort? Sana trece rapid prin chestiunile despre care se pregăteşte să pună întrebări, căutând indicii care ar putea să o dea de gol, apoi rosteşte cu precauţie:
— Pare că sunt o mulţime de opere de

artă! Marshall era colectionar?
Se luptă cu întrebarea, cu fiecare cuvânt care îi stă pe limbă, pentru că, ha! Marshall, colecţionar de artă? Mai degrabă hoţ!
Julia şi Oliver schimbă o privire care o face pe Sana să simtă fiori pe şira spinării. Se întâmplă ceva. Ăştia doi par şmecheri ca naiba! Sunt şi ei implicaţi în asta? Lucra Marshall împreună cu soţia şi cu fratele lui şi furau toţi trei opere de artă de la studenţi cu capul în nori? Doar când se gândeşte la asta simte în măruntaie un cărbune încins.
Julia îi face semn să ia loc, probabil pentru a câştiga timp şi a se gândi mai bine la răspuns. Apoi inspiră adânc şi oftează.
— Sincer, nu ştiu – habar n-aveam despre existenţa acestor opere de artă până...
Se uită la ceas.
— Până acum o oră, când mi le-a adus Oliver.
— Le-am găsit într-un apartament pe care Marshall îl închiriase în oraş, adaugă Oliver.
— Marshall ascundea de tine opere de artă? întreabă Sana, care habar n-are ce să înţeleagă din toate astea.
Oricât de mult ar urî să o recunoască, o place pe Julia. Femeia asta are ceva trist. Chiar şi

maniera în care sta în picioare are ceva trist, căci e ca o floare care se pleacă încet. Sana nu vrea să o suspecteze, şi totusi... Şi totusi, cum ar fi posibil ca Julia să nu ştie despre rahaturile dubioase ale lui Marshall? În cel mai bun caz poate că a avut o presimţire legată de faptul că soţul ei se tine de tâmpenii şi a hotărât să se facă a nu vedea.
Julia clatină din cap.
— Ştiu că sună a alnic.
Ii tremură vocea.
— Dar sunt doar o mamă casnică şi atât. Toată lumea mea se Învârte în jurul gătitului, al curăţatului şi al îngrijitului Emmei.
E atâta regret în vocea ei, încât Sana aproape că se întinde să o apuce de mână.
Adună-te! se ceartă în sinea ei.
— Deci... nu stiţi ce făcea Marshall cu toate obiectele astea de artă?
„Unde sunt banii?” ar vrea să strige. „Banii făcuţi cu operele de artă furate, unde dracu sunt?”
Din nou, o privire stranie între Julia şi Oliver. Ce ascund? Ştiu ei ceva, Sana e sigură de asta!
— Eu, unul, habar nu am.
Julia încuviinţează din cap.
— Nici eu n-am habar. Nici măcar nu aveam habar că face afaceri cu artă.

Marshall... Marshall avea întotdeauna o idee strălucită după alta. A fost interesat de aplicaţii, pe vremea când chestia asta era doar la început, apoi a fost interesat de crypto... N-a prins niciodată tendinţele la timp pentru a da lovitura, dar făcea suficienţi bani cât să ne descurcăm.
Din nou îi tremură vocea, iar de data asta aproape că se frânge.
— Imi pare rău, dar... pur şi simplu nu am idee ce o să mă fac cu ratele la ipotecă acum, că s-a dus.
Oliver se apropie de ea şi o bate uşurel pe umar.
— Dar părinţii tăi...? o întreabă cu blândeţe. Julia îşi trage nasul şi clatină din cap.
— N-am mai vorbit cu ei de ani buni. Marshall nu s-a înţeles cu ei, iar de-a lungul timpului a devenit mai uşor să nu mă mai confrunt cu toate lucrurile astea...
Semnalele de avertizare nu numai că încep să functioneze în mintea Sanei – urlă şi se agită nebuneşte de-a dreptul, iar stomacul o arde tot mai tare cu fiecare detaliu pe care îl dezvăluie Julia. Ştie pe propria piele ce manipulator era Marshall, şi chiar acum îşi imaginează cu usurintă cum ticălosul a izolat- o incet-incet şi subtil pe Julia de familia ei, asigurându-se că la final aceasta îl avea numai pe el, singura persoană pe care se

să bazeze. ***Nu*** contează!
Corect! Nu e treaba ei! Nu e aici ca să-i rezolve problemele Juliei. Nu şi le poate rezolva nici măcar pe ale ei. A venit aici ca să se liniştească.
Dar de ce anume ar avea nevoie ca să se liniştească? Păi, mai întâi de toate, şi-ar dori să îşi recupereze tablourile. Totuşi, ştie că nu e suficient, pentru că recuperarea tablourilor e doar o parte din ecuaţie. Are nevoie şi de drepturile digitale asupra lor. Sau, mă rog, ceva similar. Sana nu prea are idee cum funcţionează lucrurile astea, dar ştie că a deţine obiectul fizic nu înseamnă neapărat şi a deţine componenta sa virtuală. Ceea ce sună al dragului de ridicol şi ii e foarte greu să priceapă conceptul. Faptul că ea, artista, ar putea să nu aibă drepturile asupra propriei creaţii. Adică, dacă ar fi fost un proiect care să fi presupus proprietate intelectuală, ar fi avut sens, cel puţin intr-o oarecare masura, acesta fiind şi motivul pentru care mama a sfătuit-o întotdeauna să se ferească de treburile astea.
„Chestiile astea cu proprietatea intelectuală merită doar dacă oamenii te plătesc cu grămezi de bani, scumpo”, ii zicea mama. „Banii înainte. Pentru că nu tu deţii drepturile de proprietate intelectuală, cere întotdeauna banii

înainte! Cunoaste-p valoarea!”
E vina ei! A fost atât de dornică să îsi facă un nume! Aceasta este problema cu oamenii creativi; imaginea despre sine este divizată – o parte din ei crede că sunt nişte genii care, JT 1v-
într-o bună zi, vor crea o capodoperă atât de copleşitoare, încât se va vorbi despre ea cu respect şi peste sute de ani; iar o parte crede v . .
ca sunt nişte ratoni care scormonesc noaptea ’ . . A
prin gunoaie şi nu reusesc să vină decât cu şi mai multe gunoaie. Nu există cale de mijloc. Ori eşti „supergeniu”, ori eşti „gunoier”, şi, cumva, componentele astea două există în niintea fiecărui artist chinuit.
În concluzie, atunci când Marshall a abordat- o şi i-a spus că arta ei ar fi perfectă pentru NFT1—, Sana a fost deopotrivă incredibil de recunoscătoare şi mândră. S-a gândit: Da, în sfârsit cineva îmi recunoaşte talentul şi e pe cale să mă îmbogăţească. În acelaşi timp şi-a zis: Mai bine să accept repede, până nu îşi dă seama că sunt lipsită de talent! Şi bineînţeles că a acceptat propunerea rară să cerceteze ce naiba sunt NIT-urile alea şi cum ar trebui să îsi protejeze munca.

Desi, să fim sinceri, chiar şi dacă ar fi stat cineva de vorbă cu Sana şi iar fi explicat cum să procedeze, aceasta tot nu ar fiascultat şi ar fi refuzat pasii necesari pentru a se pune la adăpost, pentru că asta ar n tacut-o să se simtă ridicol şi plină de aroganţă, când ar fi trebuit doar să îi fie recunoscătoare lui Marshall pentru că o alesese din toată grămada aceea de artisti
promiţători din anul ei.
Bun, e timpul să se adune! Sana stie că trebuie să ignore orice element de distragere – şi Doamne, câte sunt! – şi să se concentreze asupra motivelor pentru care a venit aici.
— Ce chestie că ai menţionat crypto, pentru ca...
Doamne, are sens ce zice? Măcar pare un ton normal?
— Tocmai am citit de curând despre lucrurile astea numite NTT...
Julia şi Oliver se holbează nedumeriţi la Sana.
— Este acronimul de la Non-rungible tokens
şi practic sunt... ceva ce poti detine şi tranzactiona online?

Chiar e nevoie să încheie fiecare frază cu semnul întrebării?
— Mă întreb dacă...
Cu grijă, cu grijă!
— Dacă nu cumva Marshall tacea chestia asta cu operele de artă? Să le vândă online ca

— Cum funcţionează asta? întreabă Julia. E ca şi cum ar fi nişte drepturi online? Dar ce se întâmplă cu operele de artă fizice? Mai contează?
— Da şi nu, îi răspunde Sana. Obiectul de artă în sine ar putea veni la pachet cu asta sau ar putea fi o entitate separată, dar există, de asemenea, un drept de proprietate virtual. Operele NT' se pot vinde pe milioane de dolari.
— Uau! exclamă Oliver. Imi e cam greu să pricep toate astea, dar... dar sună ca genul de lucru în care Marshall ar fi putut să fie implicat.
— Da! aprobă Julia. După cum ziceam, mereu a fost interesat de chestiile astea.
Sana îsi umezeste buzele uscate cu vârful limbii.
— Dacă se ocupa cu aşa ceva, probabil că avea toate informaţiile pe computer, poate pe i i ’ • i[1] r ’ r r cloud sau pe un stick, sau...
Julia se încruntă.
— Nu ştiu ce să zic! Nu cred că m-as simti în largul meu să-i cotrobăi prin computer. E o ***r*** ***r*** prea mult!

— Da, fireşte! se grăbeşte să spună Sana. La dracu’! La dracu'!

Sana se căzneşte să găsească o cale. Trebuie să intre în computerul lui Marshall. Trebuie!
— Aş putea...
Dar Julia clatină deja din cap.
— Nu cred, nu îmi place ideea asta. E un fel de violare a intimităţii.
Oliver, care pare mai prudent ca niciodată, se apleacă un pic în fată pe scaunul lui şi îşi
reazemă coatele pe genunchi.
— Cum ziceai că se numeşte podcastul ăla al tău?
— A, se numeşte...
Doamne, acum s-a găsit să aibă un blocaj?
— Crimă sau accident?
Sana se cocârjează pe interior cu un zgomot dureros. Crimă sau accident? Ce drac de nume e ăsta?
Julia dă din cap cu o expresie sceptică, iar Sana n-are cum să o învinuiască.
— Acum îl caut; pare foarte interesant!
O, Doamne! întregul sistem solar al Sanei îi explodează pe interior. Trebuie să inventeze ceva, o scuză, pentru a o opri pe Julia, dar nu poate, are mintea goală, nu e scriitoare ca mama ei, care poate veni cu cel puţin cinci
scuze plauzibile legate de motivul pentru

care Julia nu o să-i găsească podcastul inexistent. Neputincioasă, Sana urmăreşte cum Julia îşi ia telefonul şi îl deblochează. îată, acum o să fie dată în vileag ca mincinoasă, şi apoi o să apară suspiciunile şi poate chiar o să atle că îl urmărea pe Marshall de săptămâni întregi.
Toate gândurile astea îi clocotesc în minte până când ies la suprafaţă cu prea multă grabă.
— Stai!
Câtă panică e în vocea Sanei! O simte inclusiv ea, m timp ce vorbeşte, şi surprinde uimirea din privirea lui Oliver şi a Juliei, dar nu o poate opri, e prea târziu şi o să le povestească totul...
Şi apoi sună telefonul Juliei.
Cuvintele care se pregătesc a fi rostite se sting pe buzele Sanei în timp ce aceasta se sileşte să se aşeze înapoi.
— E Vera! anunţă Julia, evident uluită.
^Anxietatea îşi face din nou de cap în pieptul Sanei^ Habar n-are ce simte în legătură cu Vera. În ciuda tuturor lucrurilor întâmplate, o simpatizează pe Vera, dar o şi găseşte înspăimântătoare. Dar totul e în regulă, îşi aminteşte, pentru că Vera le-a spus că moartea lui Marshall nu e

crimă, ci a fost cauzată de o reacţie alergică la rate, aşa-i? Asa-i! Probabil sună ca să se intereseze de Emma sau ceva de genul.
Julia se ridică şi se îndreaptă spre capătul îndepărtat al camerei în timp ce răspunde la telefon.
— Bună, Vera! Ce mai... Oh, Vera, te simţi bine?
Julia se uită peste umăr şi pare atât de îngrijorată, încât panica Sanei o înţeapă, iar ea se întreabă dacă nu cumva o să vomite chiar acolo, în livingul Juliei. Degetele îi sunt atât de încleştate pe genunchi, încât i-au amortit.
— O, Vera! strigă Julia. E îngrozitor! Ai chemat poliţia? Bun, linişteşte-te, Vera! Sosim imediat! Da, ne vedem curând!
Până să închidă Julia telefonul, atât Sana, cât şi Oliver au sărit deja în picioare!
— Ce s-a întâmplat? întreabă Oliver.
Julia e palidă, iar în ochi se citeşte spaima.
— Ceainăria Verei a fost spartă!
Nu o zice nimeni, dar Sana ştie că toţi se gândesc la acelaşi lucru: mai întâi moartea lui Marshall, iar acum spargerea? Care sunt sansele ca între cele două să nu existe nicio legătură?

---

[19] NFT (Non-fungible token), active digitale unice care reprezintă dreptul de proprietate

asupra unor articole, cum ar n biletele la concerte virtuale sau obiecte rare de artă (n. tr).

Cap i.toluL21

RIKI

RIKI SI-A DAT SEAMA DE CUM A VENIT CĂ s-a întâmplat ceva rău cu ceainăria Verei, dar să vadă distrugerile cu ochii lui reprezintă un soc destul de mare, asa încât, o vreme, este incapabil să găsească cuvintele potrivite, dacă există asa ceva într-un astfel de moment.

Ca să fim sinceri, Vera Wang’s World-ramous Teahouse nu era cine stie ce loc sofisticat, dar era ordonat. Acum arată de parcă cineva a luat-o la scotocit şi a spart cu meticulozitate toate borcanele cu ceai s[1] ierburi, acoperind podeaua cu cioburi, frunze şi ierburi uscate, de parcă ar fi o grămadă de gunoi. Arată atât de rău, că o parte a lui Riki îşi doreşte să nu se afle aici. Dar poate că, la o adică, asta a fost problema lui de-a lungul vremii: mai degrabă ar fugi de probleme decât să le înfrunte. Ei bine, acum nu mai e cazul.

Ceea ce sună mult mai impresionant decât este în realitate, pentru că, sincer, Riki nu ar şti cum să fugă de problema asta nici dacă ar vrea. Pentru că asta nu e doar o ceainărie oarecare care a fost spartă. E ceainăria în care Marshall Chen a murit în urmă cu o săptămână şi acum a

fost spartă, ceea ce înseamnă că, în clipa de fată, Riki stă în
mijlocul unui morman de gunoi în timp ce Vera umblă încolo şi încoace, fluturând din brate şi tinând o tiradă sufícient de tare
pentru a fi auzită pe deasupra scârtâitului sticlei sparte de sub pantofi.
— Uitaţi-vă la asta! strigă Vera pentru a saptea oara .
Riki se întreabă când vor sosi ceilalti. Nu stiu că un flăcău voinic ca el nu poate face faţă unei forte a naturii cum este Vera când e furioasă?
— Au spart tot! Cum e posibil? Nu se gândesc ce risipă e? A, nu, ei doar distrug tot. Riki nu poate decât să încuviinţeze din cap. Probabil că ar trebui să spună ceva, dar habar
nu are ce şi 1 se pare o mare ruşine sa întrerupă tirada Verei. Ar fi gata să parieze că Verei nu îi place să fie întreruptă. Micul clopoţel de deasupra uşii se aude în timp ce aceasta se deschide, dând-o la iveală pe Sana. Lui Riki aproape că îi vine să plângă de uşurare la vederea ei. La naiba, chiar ar putea să plângă! De asemenea, nu se poate abţine să nu remarce cat de drăguţă e Sana zilele astea. Nu că n-ar fi fost

drăguţă şi înainte. Ha, până şi el îşi dă seama că e fără speranţă când vine vorba de chestii de felul ăsta!
Sanei i se luminează ochii când îl vede, iar Riki nu se poate abţine să nu zâmbească. Apoi

Sana observă dezastrul şi cască gură, terifiată, iar acum Riki se simte incredibil de imbecil pentru că a zâmbit în mijlocul prăvăliei jefuite a bătrânei. Dintre toate momentele posibile, acum s-a găsit să zâmbească! Vrea să îi ceară scuze şi să îi explice că nu zâmbea pentru că ar gasi ceva amuzant în toata situaţia asta, ci pentru că... Oh, a avut senzatia că Sana i-a zâmbit. Nu, mai bine să o lase haltă, asta sună şi mai rău!
— O, Vera! zice Sana, mergând direct la bătrână şi îmbrătisând-o strâns. Te simti bine? P, Doarme, e îngrozitor!
Imbrătisări! De ce nu s-a gândit Riki să o îmbrăţişeze pe Vera? Urmăreşte prosteşte cum Oliver intră în ceainărie, urmat de Julia, care o ţine în braţe pe Emma. Toţi icnesc când văd dezastrul, apoi Emma se îndreaptă spre Vera şi îi apucă mâna în mânuţa ei, mângâind-o şi spunându-i:
— Nu, plânge, buni! O să fi.e bine!
Da, în mod clar acesta este modul în care reacţionează oamenii normali într-o astfel de situaţie. Riki însă doar a stat acolo,

căscând gura ca un peşte pe uscat, după ce a bălmăjit „Ce s-a întâmplat?”, de parcă nu era evident ce se întâmplase.
Vera zâmbeşte şi acceptă toate îmbrăţişările care i se oferă. Apoi îsi îndreaptă tinuta şi îsi scutură pantalonii.
— Coborât în dimineata asta şi găsit ceainăria aşa, răspunde ea şi face un gest larg. Toate ceaiurile mele rare distruse, pur şi simplu.
— Ai auzit ceva? o întreabă Riki.
— A, nu, întotdeauna îmi pun dopuri de urechi la culcare pentru că San Francisco atât de zgomotos! Toată noaptea se aud sirene, oameni care ţipă, râd, tot felul de lucruri.
— Ai chemat politia, da? intervine Julia.
Vera clipeşte.
— Nu, nu vreau! La ce bun? La niciunul. Am mers la secţie, cerându-le să investigheze mai mult, şi au zis mie să îmi văd de treabă.
— Dar, Vera, insistă Julia, s-a întâmplat ceva
fgrav. Cineva a intrat prin efracţie. Uită-te la ocul ăsta! Cred că trebuie să anunti!
— O să spună că nişte puşti beţi de la SF State sau Berkeley. În orice caz, e bun, o să îmi fac singură investigaţia.
Şi Riki vrea să o împingă să depună plângere, dar se gândeşte ce urmări ar

putea avea asta. Faptul că ar trebui ca el însuşi să stea de vorbă cu politistii, iar acestia ar veni şi ar cerceta şi ar cerceta, şi Iară îndoială că ar face legătura dintre spargere şi crimă, şi cine ştie la ce ar
putea duce toate astea?
— Cred că Vera are dreptate, zice Sana.
Riki o priveşte surprins.
— Nu cred că e o idee bună să cheme poliţia, continuă Sana şi îşi umezeşte buzele, privindu-i pe cei din jur cu ochii larg deschişi. Eu... eu nu ştiu, dar nu sunt mulţumită de ceea ce au tacut autorităţile până acum.
Treaba asta nu are niciun sens, se gândeşte Riki, dar o parte mare din el oftează uşurată. „Da, nu chema poliţiştii!” chiţăie o voce interioară. Se uită în jur, la ceilalţi, şi ei par să ezite şi nu se simt deloc în largul lor, de parcă în sufletele lor s-ar da o luptă privind modul în care trebuie procedat. Fireşte, şi ei ascund ceva, pentru că nişte oameni normali clar ar chema poliţia, nu? Riki habar n-are ce să gândească. Gândurile îi sunt la fel praf pe cât e st ceainaria.
A ,
înaintează în prăvălie şi se uită peste tejghea, apoi se întoarce spre Vera.
— Au luat ceva? Lipsesc bani?
Vera clatină din cap.
— Nu, uitat în seiful meu şi nu lipseşte

nimic.
— Unde se află seiful? o întreabă Oliver.
— Sus, în casa .
— Hmm..., mormăie Oliver încruntat în timp ce se uită în jur. Asta totuşi nu exclude posibilitatea că poate au căutat bani, dar nu au vrut să rişte urcând la etaj.
— Aiya, crezi că ar fi putut să urce la etaj şi să mă omoare? tipă Vera.
Lângă ea, Julia îşi înfăşoară un braţ în jurul umerilor mititei ai Verei şi o strânge în vreme ce Emma se agaţă de piciorul bătrânei.
— Nu! răspunde Riki repede, chiar înainte să îşi dea seama ce este pe cale să rostească.
Toată lumea îl priveşte, iar el ar vrea să îl înghită pământul.
— Eu... Este puţin probabil. Cred că exact asta nu şi-au dorit să facă. Nu au vrut să rănească pe nimeni, doar să caute... ceva. Imediat ce rosteşte aceste cuvinte, Riki îşi dă seama cât de dubios sună, pentru că, la naiba, cum ar putea el să ştie ce căutau hoţii?
— Nu poate fi decât o singură persoană, zice Vera. Criminalul.
Riki îngheaţă. Nici măcar nu îsi poate sili

celulele nervoase să îi reamintească să clipească sau să respire.
— Asa e, nu? Criminalul s-a întors pentru că
e disperat să găsească o anumită dovadă.
Cu cât Vera vorbeşte mai mult, cu atât mai sigură pare, iar în ochi îi străluceşte o flacără.
— Marshall trebuie să fi lăsat în urmă vreun indiciu legat de identitatea criminalului. Vedeţi? Dacă chemăm poliţia, doar o să încurce lucrurile. O să spună mie să nu mă mai amestec în investigaţie. Nu, e clar, trebui
să fac treaba de una singură. Sunt pe drumul cel bun şi probabil că fac ce trebuie, de-asta a vrut criminalul să mă jefuiască.
Cred că o să vomit, se gândeşte Riki. Chiar cred că o să vomit, chiar acum, stând aici cu bătrâna asta şi cu niste necunoscuti dubiosi în prăvălia asta jefuită.
Vera nu şi-a încheiat discursul.
— Acum ştim că, deşi Marshall murit din pricina unei reacţii alergice, a fost, de fapt, crimaaa.
Vera lungeşte cuvântul cu atâta dramatism, încât Riki e oarecum surprins că nu se aude
chiar şi un ropot de aplauze.
Greşeala pe care a făcut-o, menţionând că

persoana care a spart ceainăria probabil căuta ceva, combinată cu cioburile din borcanele Verei care îi înconjoară, creşte cumva intensitatea momentului, până când se ajunge la un punct culminant, copleşindu-i simţurile.

Tot ce mai poate auzi Riki este vuietul propriului sânge în timp ce acesta pare să i se adune, picătură cu picătură, în cap, producând un zgomot asurzitor care-i înghite totul, până şi gândurile. O vede cu ochii mintii, forţa de care a avut nevoie cineva ca să distrugă borcanele astea groase, împrăştiindu- le pe podea, cu ingredientele dinăuntru risipite peste tot ca nişte bucăţi de creier dintr-un craniu zdrobit. Şi acolo, pe podea, holbându-se la el acuzator, se află conturul trupului lui Marshall, care arată absolut înfricoşător cu tot dezastrul din jur. E aproape ca şi cum Marshall tocmai a murit din nou. E atâta violenţă în jurul lui! Şi, dintr- odată, ca şi cum o bucată de sticlă tocmai l-a înjunghiat pe Riki în cap, amintirea îşi croieşte drum în mintea lui.

Pumnul lui, devenit o entitate separată de trup, balansându-se aşa de repede, ca poate simţi curentul de aer care se creează pe lângă el. Făcând acel zgomot oribil, încântător şi satisfăcător la impactul cu obrazul lui Marshall. Felul în

care monturile degetelor lui Riki au simfit fiecare strat al fetei lui Marshall – obrazul lui, umezit de o uşoară transpiraţie, apoi moliciunea surprinzătoare a
cărnii, urmată de şocul dureros al pomeţilor la atingerea mâinii lui Riki. Felul în care durerea a urcat din încheietura lui Riki către antebrat şi cot.
Şi, mai presus de toate, satisfacţia! Cum monstrul dinlăuntrul său îşi dorise să îl lovească pe Marshall din nou şi din nou, până nu avea sa mal ramana rumic.
E prea mult! Riki nu mai poate îndura. Iese din prăvălie, împleticindu-se, în sunetul cioburilor care scrâşnesc sub tălpile adidaşilor şi însoţit de privirile uluite ale celorlalţi. Ştie că pare vinovat ca naiba, şi chiar este. Vera a mentionat vânătaia urâtă de pe obrazul lui Marshall, şi nu încape nicio îndoială că poliţia o sa cerceteze pista asta, şi toate în vreme ce Riki, mai bine zis cauza vânătăii, se ascunde la vedere. Până la urmă, de ce e el aici? De ce naibii nu s-a ţinut departe de toate astea?
Pentru că oamenii vinovati nu se pot tine departe de locul unde s-a petrecut crima.
Până în noaptea aceea, Riki nu lovise niciodată pe nimeni, dar asta nu are nici cea mai mică importantă. Nimeni nu o să-l creadă, nu în situaţia în care prima persoană pe care o loveşte e moartă în

dimineaţa următoare. În tot timpul acesta s-a gândit că face tot ce poate pentru Adi, dar tot ce-a făcut s-a dus naibii. Ochii i se umplu de lacrimi.
— Te simti bine?
Vocea îl smulge pe Riki din vârtejul gândurilor şi se uită în sus, dând de Sana, care stă lângă el şi îlpriveşte cu ochi mari şi plini de îngrijorare. Işi întoarce iute capul, astfel încât ea să nu vadă că e extrem de aproape de a începe să bocească.

— Imi pare rău, pur şi simplu sunt multe de asimilat.
Sana încuviinţează, plină de compasiune.
— Da, Doamne, cineva chiar a vrut să îi facă praf magazinul! Sărmana Vera!
Sărmana Vera, într-adevăr! Riki simte cum durerea îl consumă pe interior. De fapt, îi e rău fizic. Sentimentul acesta i-a devenit familiar, mai ales de când l-a cunoscut pe Marshall. Doamne, ce zi blestemată! Ce bine ar fi dacă ar putea să se întoarcă în timp şi să- şi scuture zdravăn vechiul sine, căruia să-i strige să fugă încotro vede cu ochii!
— Cred că ar trebui să ne oferim să o ajutăm la curătat.
Riki are nevoie de câteva clipe ca să îşi dea seama de ceea ce a spus. Să o ajute la curătat? Când nu îşi doreşte decât să fugă şi să nu se ii Di
mai întoarcă niciodată? Da, în mod egoist ştie
puţin suspect în ochii politistilor. A zis că Vera

1 17 L >

că, dacă ajută la curăţat, locul o să pară mai măsuri de precauţie. Să măture orice dovadă care e posibil să fi rămas pe acolo.
Chipul Sanei se înseninează când spune:
— A! Ce idee grozavă!
Şi, înainte ca Riki să îsi dea seama ce se /\
A. 1 V ZA /Vi A. P V] /\ V • /Vi
întâmplă, Sana îl înşfacă de mânecă şi îl trage înăuntru. Fiecare parte din el strigă

„Nuuu!!!” Totuşi, nu există un cadru temporal al acestei realităţi în care Riki îsi smulge braţul din
încleştarea unei fete frumoase, chiar dacă amintita fată îl conduce în prăvălia claustrofobă şi plină de lucruri inspaimantatoare.
Vera, nu îţi face griji! spune Sana. înăuntru, fata îi dă drumul braţului lui Riki şi se duce direct 1a bătrână, lăsându-şi mâinile . « a
pe umerii acesteia.
— Stiu că e groaznic ce s-a întâmplat, dar nu îţi face griji, Vera, o să te ajutăm să aranjezi magazinul la loc, bine? Noi toţi o să te ajutăm cu asta!
Sana se uită la ceilalţi şi, pentru o clipă, pare la fel de neînfricată ca Vera. Riki se pomeneşte încuviinţând aproape automat. Julia şi Oliver încuviintează şi ei, iar Emma zice:
— Ajută şi Emma!
— Oh! exclamă Vera, înecându-se. Nu trebuie! Urăsc deranjez oamenii.
Spre surprinderea lui Riki, obrajii Verei sunt îmbujoraţi. De fapt, chiar şi vârfurile urechilor îi sunt rosii. La vederea acestor detalii, Riki devine dintr-odată protector faţă de ea. O fi Vera înspăimântătoare în anumite — în fine, în cele mai multe – privinţe, dar până la urmă este o bătrână fragilă care nu merita să-i fie distrusă

prăvălia.
— Vrem să o facem! insistă Riki cu o hotărâre care îl ia până şi pe el prin surprindere.
Vera geme.
— Nu ştiu, mă gândesc că poate ar fi. mai bine să stau cu fiul meu. Nu mă simt în siguranţă aici, ştiţi? Dacă cine a spart ceainăria se întoarce să termine treaba? Oh, dar nu vrea nici să fiu pacoste pe capul lui Tilly. E aşa de ocupat...
Vera trage de timp în chip teatral şi, preţ de cateva clipe, raman toţi tacuţi în vreme ce stabilesc un contact vizual frenetic, făcând astfel schimb de mesaje.
Apoi, cu un oftat, Julia spune:
— Poti să stai cu noi!
— Poftim? întreabă cu totii.
— Oh, nu vă pot deranja în felul acesta, îngaimă Vera.
Julia însă arată înspre broasca distrusă de pe usa subredă a prăvăliei.
— Măcar până reparăm încuietoarea. Nu o să dureze mult. Şi, Vera, chiar cred că trebuie să iei o pauză de la investigaţia asta. Nu vreau să te pui în pericol. Vino să stai cu mine şi cu Emma câteva zile! Să ne ţii companie.
Julia zâmbeşte, părând uşor nesigură de ce spune.
Simţind că acesta este semnalul pentru interventia ei, Emma încuviintează cu o

mişcare din cap şi spune cu solemnitate:
— Vino să dormi cu Emma!
Vera ezită, părând că se frământă. Apoi răsuflă adânc şi spune:
— Bine, dacă insistaţi.
Riki se holbează uimit în timp ce Julia încuviinţează din cap şi zâmbeste. Nu s-ar fi aşteptat niciodată la o astfel de propunere din partea Juliei. Când a întâlnit-o pentru prima oară, i s-a părut lipsită de voinţă şi foarte pierdută, iar acum iat-o deschizându-şi casa unei necunoscute! Şi Sana, care insistă să facă ordine în prăvălia Verei. Riki simte cum afecţiunea şi respectul lui pentru ele creşte, şi siguր e o greşeală, un semn de rău auguր că ceea ce i-a adus împreună este o crimă neelucidată.

Capitolul 22
VERA

El, DAR NU E ASTA O RĂSTURNARE DE situaţie demnă de o carte? Cumva, Vera a trecut de la o crimă şi o spargere la posibilitatea de a locui în casa victimei amintitei crime. Alături de încântătoarele soţie şi fiică ale defunctului, desigur.

Vera nu este genul arogant sau care să îi deranjeze pe ceilalţi, aşa că este hotărâtă să fie întruchiparea politeţii şi musafirul ideal. Acesta este motivul pentru care, atunci când ajunge acasă la Julia, intră direct şi se opreşte în hol pentru a-şi scoate pantofii. Emma vine în urma ei, moment în care Vera îi spune:

— Scoate-ţi pantofii, Emma, nu suntem animale!

Emma se conformează şi, după un moment de tăcere, aşa face şi Julia, care schiţează un zâmbet în timp ce le urmează pe Emma şi pe Vera în casă, târând de geamantanul uriaş al musafirei. Odată ajunsă în living, Vera oftează adânc şi zgomotos înainte de a se prăbuşi pe canapea cu ceva mai mult dramatism decât a intenţionat. Deşi, desigur, întotdeauna intentionează să aducă maximum de dramatism în orice situatie, asa încât e oare posibil să vii cu mai mult dramatism de atât?

— Să îţi duc lucrurile în dormitor? o

întreabă Julia, opintindu-se în timp ce trage valiza după ea. Doamne, Vera, dar ce ai înăuntru?
— Când o să ajungi la vârsta mea, o să ai nevoie de o mulţime de lucruri ca să ţii totul unde trebuie, răspunde Vera criptic, arătând cu un gest destul de vag către propriul trup.
Emma cască ochii.
— De ce? Adică ce ar putea să cadă? Copila se întoarce cu ochii mari către Julia, pe care o întreabă: Ce ar putea să cadă, mami?
— Ei, pe ici, pe colo, îi răspunde Vera. După ce alăptezi, niciun sutien de pe lumea asta nu o să mai poată ţine în loc ce se bălăngăneşte.
— Scumpo, de ce nu mergi să te joci în noul tău cort? spune Julia repede.
— Vino! cere Emma, trăgând-o de mână pe Vera. Să-ti arăt noul meu cort!
Vera nu se poate abţine să nu zâmbească în timp ce o urmează pe copilă pe hol. Există oare ceva mai dulce decât ca mâna să îti fie ţinută cu fermitate de nişte degeţele? În spatele ei, Julia icneşte în timp ce se luptă cu valiza pe hol. Vera se gândeşte dacă să îi spună că valiza este un model nou şi sofisticat, cu rotile ascunse care pot ieşi la suprafaţă prin

simpla acţionare a unui buton, dar tânăra pare să fie bucuroasă să dea o mână de ajutor. Oricum, probabil că este dătător de putere să poti să târăsti o povară asa de mare şi de grea iară să te bazezi pe nimeni.
Camera Emmei este mică şi modestă, dar foarte ordonată. Intr-un colt se află un impresionant cort împodobit, completat cu jucării de pluş şi perne. Emma se târăşte

înăuntru şi îi face semn Verei sa o urmeze,
insa aceasta 11 spune:
— La vârsta mea, chiar şi cu toate exerciţiile
extreme de stretching pe care le fac, dacă mă las în genunchi, există o sansă mare să nu mă mai pot ridica.
Se apleacă aşadar cu grijă şi se asază pe marginea patului Emmei. Căpsorul copilei se iiteste prin deschizătura cortului.
— Vezi om mort? o întreabă Emma.
Vera, care a văzut Al şaselea simţ, stie suficiente pentru a-şi păstra mintea deschisă.
— Te referi dacă văzut om mort săptămâna trecută sau dacă văd om mort acum?
— Amândouă!
— Văzut om mort săptămâna trecută, da. Dar acum, nu.
— Cum arată om mort?
Vera cugetă cu grijă la asta. Crede că onestitatea este cea mai bună politică, dar, atunci când adevărul presupune să-i spui unui copil de doi ani despre cadavrul tatălui său, poate că un pic de falsificare a informaţiilor
nu e chiar un capăt de ţară.

Emma pare mulţumită de răspunsul primit, asa că îsi retrage căpsorul în cort şi începe să îsi cânte. E un cântecel lipsit de ritm, cântat cu o voce răguşită. Păcat, dar nu are să
— Hmm! Arată ca om normal, doar că mort.
Emma nu va avea un viitor în arta interpretativă! Ceea ce e bine, pentru că a fi cântăreaţă nu face parte din lista de cariere pre-aprobate de Vera. În opinia acesteia, Emmei i s-ar potrivi să devină arhitectă. Rămâne o vreme pe loc, ascultând pe jumătate vocea lipsită de har şi uitându-se în jur, pentru a căpăta o ideea mai clară asupra vieţii pe care o duce copila.
Deşi camera în sine este mică, iar mobila este în mod evident de la mâna a doua, pe pereţi sunt atârnate fotografii care îţi taie respiraţia cu frumusetea lor. Vera se ridică şi se uită cu mai multă atenţie la ele. Până acum, n-a mai văzut în fotografii asa culori de basm. Toate sunt cu Emma, la diferite vârste, şi, în fiecare 1* 1 i* f 1 • V • 1 V dintre ele, fotograful a reuşit să surprindă un soi de magie, căci Vera poate practic să audă gângurelile bebeluşului Emma doar uitându- se la poze. Iar culorile! Doamne! se gândeşte Vera. Sunt nuanţe frumoase de pastel sărutate de soare, şi ceva la ele o face să călătorească în timp,

pe vremea când Tilly era un copilandru care îi şedea în poală în vreme ce ea îi citea poveşti. Vegetaţia din imagini e luxuriantă, cu nuanţe discrete de azuriu şi smarald, care fac ca frunzele şi iarba să pară moi ca nişte păturici. Şi totul este înmuiat în auriul luminii ii* i * r* *

soarelui. întregul efect este diafan, ca şi cum Emma este unbebelus forat de elfi.

Fiind o mamă din China, Vera s-a mândrit adesea că este imună la farmecul artei. Are câteva scrieri caligrafice în prăvălie şi acasă, dar acestea sunt mai puţin opere de artă şi mai mult niste elemente menite să-i amintească privitorului SĂ FIE FERICIT. Dar acum, stand în rata acestor fotografii, chiar şi ea este silită să recunoască faptul că au ceva special. Ceva foarte, foarte special!

Când termină de admirat fotografiile, Vera îşi dă seama că în micul cort e liniste. Se strecoară Înăuntru şi descoperă că Emma a adormit. După ce se asigură că în jurul fetitei nu sunt obiecte pe care aceasta le-ar putea înghiţi, se strecoară din cameră şi închide uşa cu blândeţe în spatele ei. Apoi îşi croieşte drum către bucătărie, unde o găseşte pe Julia spălând vasele.

— Emma a adormit? o întreabă Julia peste o umăr.

— Da!
Vera, care a ajuns lângă Julia, începe să şteargă vasele.
— O, nu, nu trebuie să faci asta!
Vera o ignoră pe Julia, pentru că, pur şi simplu, uită-te în ce hal e bucătăria asta!
— Ce faci toată ziua?
Julia o priveşte, înainte de a se concentra din nou, cu toată seriozitatea, asupra farfuriei pe care o spală.
— Am grijă de Emma.
— Hmm! Lucrezi?
Julia oftează, clătinând din cap şi frecând farfuria cu ceea ce Vera ar considera că este o revărsare excesivă de fortă.
— Nu, Vera! Sunt o mamă casnică.
— Ah!
Vera alege cu înţelepciune să nu mai spună nimic, lăsând tăcerea să cuprindă încăperea şi cunoscând prea bine din anii de experienţă că nu va fi prima care să cedeze.
Şi, bineînţeles, rezultă că are dreptate.
— Să ştii că nu am nevoie de părerile tale! îi spune Julia.
— Oh, dar eu nu judec! Şi mama a fost casnică. Dar ea a avut nouă copii, aşa că probabil nu-i totuna, dar nu judec pe nimeni! adaugă repede.
Julia îşi dă ochii peste cap.
— Exact! Stiu că nu e la modă să fii mamă casnică, dar nu e ca şi cum aş fi

avut de ales, bine? Nu sunt multe firme care să accepte o studentă care a renunţat la facultate. Hei, la o adică, nu sunt multe firme care să ,angajeze oameni cu diploma în buzunar! În zilele noastre este necesar să ai o diplomă de master sau ceva de genul ca să poţi fi acceptat pe un post de debutant.

— O, sunt sigură! face Vera, care, cu blândeţe, ia farfuria înainte ca Julia să o frece până devine subţire ca o coală de hârtie. Julia, nu spun că e rău să fii mamă şi casnică. Când Tilly al meu mic, stat cu el până mers la grădiniţă. Dar, mă întreb, fost alegerea ta să fii o mamă casnică?

Julia cască gura de uimire.

— Păi, da, normal! insistă ea.

— Hmm!

Vera o ţintuieşte cu privirea, deloc convinsă de cele auzite. Are în spate ani de experienţă în a smulge adevărul cu forţa de la lillv.

1 • 1 • . *r* i

Talentele ei într-ale interogării i-ar face de ruşine pe cei mai mulţi dintre agenţii CIA.

— întreb pentru că văzut fotografiile din camera Emmei şi îmi e greu să cred că fotograf cu talentul tău nu îşi doreşte o carieră în domeniul ăsta.

— Eu...

Julia cască gura, apoi o închide.

— De unde ştii că eu am făcut fotografiile acelea?
Vera se apleacă peste Julia şi scoate dopul de
Ir r J r
la chiuvetă.
— Hai, stai jos, fac nişte ceai!
— Dar...
Ce fată caraghioasă! Probabil se pregăteşte să protesteze şi să insiste să facă ea ceaiul. Vera n-are timp de aşa ceva. O uşuieşte pe Julia din bucătărie şi începe să se agite, umplând o olicică cu apă şi aşezând-o pe aragaz înainte de a deschide dulap după dulap până când găseşte ceaiul. Desîgur, Julia are disperată nevoie de nişte ceai chinezesc ca lumea, dar Vera e suficient de informată cât să nu strâmbe din nas când dă de nişte Lipton. Ştie că ceaiurile Lipton nu sunt neapărat rele, atât timp cât sunt pregătite corect. La fel ca multe alte mărci occidentale de ceai negru, Lipton foloseste frunze de ceai de o calitate inferioară care sunt expuse la temperaturi mai
mari, omorând astfel toate urmele discrete de aromă. Rezultatul este un ceai negru tare care poate face faţă unui fiert agresiv şi unor cantităti generoase de zahăr şi lapte. Vera deschide trei pliculeţe de ceai şi toarnă frunzele în vasul cu apă, lăsându-le să fiarbă • | | •

• • • rn
timp de cel puţin cinci minute pentru a fi sigură că fiecare rarâmă de aromă se scurge în apă. Când a terminat, ceaiul este negru ca miezul nopţii. Il strecoară înainte de a adăuga un strop de lapte proaspăt şi – ce noroc! – o v A A A A 1
lingură de lapte condensat.
Mirosul care adie dinspre ceai este aşa de mângâietor, ca o îmbrăţişare! Vera observă cum tensiunea se adună în umerii Juliei când intră în sufragerie, dar, după o înghiţitură de ceai cu lapte, tânăra femeie răsuflă adânc, iar tensiunea îi părăseşte chipul. Vera zâmbeşte în sinea ei. Un ceai bun are întotdeauna acest efect asupra oamenilor. Este o băutură care alină, motiv pentru care Vera a ales să îşi dedice întreaga existenţă aducerii acestei licori în vieţile tot mai multor persoane. Ultimul lucru de care au nevoie tinerii ăstia este cafeină, care îi face încă şi mai stresati şi mai nefericiţi; de ce nu pot ei să vadă asta?
— Aşadar, reia Julia după ce mai ia o înghiţitură, de unde ştii că eu am tacut fotografiile alea?
— Păi, fiind aşa de bune, la început crezut că
7 r 7 ,A
tu angajat un fotograf profesionist. Dar, când uitat mai bine, văzut ceva în ele. Şi eu gândit: fotograful ăsta a surprins

esenţa copilului. Poţi să simţi dragostea din spatele camerei. Pot simţi lucrurile astea, ştii? spune Vera cu un strop de îngâmfare. Sunt mamă, aşa că simt iubirea unei mame.
Julia surâde, dar e un zâmbet atât de trist, încât aproape că pare greşit să spui despre el că e un zâmbet. Tânăra se uită în jos la cana **el.**
— Ai dreptate, eu am făcut fotografiile. Uneori mă simt tentată să le dau jos de pe pereţi, pentru că mi se pare dureros să le văd.
— De ce dureros?
Vera cam poate să facă o presupunere de ce e dureros, dar e politicos să pui întrebări. Tilly spune întotdeauna că e bine să o faci pe prostul. Sau ceva de genul.
— Pentru că ai dreptate, Vera. Mi-am dorit să fiu fotografă. Mi-am dorit să studiez fotografia. Asta am studiat, şi mi-a plăcut absolut fiecare curs la care am participat. A fost cea mai frumoasă perioadă a vieţii mele. Ultima propoziţie îi iese într-o şoaptă plină de durere şi, de îndată ce o rosteşte, Julia îşi acoperă gura cu mâna, ca şi cum ar fi. spus o
1 **1**
obscenitate.
— N-am vrut... Doamne, ce lucru mizerabil din gura unei mame, nu-i aşa?

Ador faptul că sunt mama Emmei, dar...
Vera îşi pune mâna deasupra mâinii Juliei.
Cu -l T T l l 1.^
mâinile lor atât de aproape una de cealaltă, nu se poate să nu observe cât de ridată şi pătată este a ei comparativ cu pielea tânără a Juliei. îşi îndepărtează mâna iute. O avea Vera 60 de ani, dar asta nu înseamnă că e imună la vanitate.
— înţeleg ce zici! spune. Şi eu ador că sunt mama lui Tilly, dar, dacă mă întrebi care a fost cea mai frumoasă perioadă din viaţa mea, o să spun că atunci când aveam 20 de ani, când încă mergeam la scoală şi lumea încă avea multe să îmi ofere.
Pentru o vreme, Vera se uit melancolic în gol, amintindu-se cât de invincibilă se simţea pe atunci, înainte să termine facultatea şi să fie azvârlită în necrmătoarea lume reală.
Julia încuviinţează din cap.
— Da, exact! În fine! Deşi am renunţat la studii, am acumulat o mulţime de datorii, aşa că am fost silită să accept orice slujbă se ivea ca să pot plăti. Marshall, de asemenea.
— De ce ai renunţat? Ai picat la examene? -Nu!
Julia izbucneşte în râs, dar e un râs care se stinge repede.
— În fine, Marshall a spus că e o şcoală

prea scumpă. Adică, avea dreptate, adaugă, intrând un pic în defensivă. În special când studiezi ceva cum e fotografia. A zis că aş putea deprinde meşteşugul de una singură, fără să irosesc zeci de mii de dolari pe studii. Aşa că am renunţat şi am găsit o slujbă Într-un magazin. De asemenea, Marshall a vrut să încercăm să ne întemeiem o familie, iar asta a durat mai mult decât ne-am aşteptat.
Vocea i se umple de durere când îşi aminteşte, dar,se chinuie să zâmbească.
— În orice caz, m-a cerut în căsătorie după ce a absolvit şi am încercat să avem un copil. După ani de chin, am avut-o pe Emma, şi asta a fost tot. N-am avut niciodată sansa să mă ocup prea mult de fotografie. Aveam o
mulţime de planuri, de visuri, dar... bănuiesc că doar atât au fost. Niste visuri.
— Visurile neîmplinite sunt cel mai trist lucru în viaţă, spune Vera. După o boală gravă, moartea şi altele asemenea.
— Da, un fel de problemă minoră, pufneşte Julia. Mă simt ca o proastă că mă plâng ţie despre asta, când ţi-a fost spart magazinul.
Vera face un semn de mână, ca şi cum ar alunga ideea.
— A, nu îţi face griji! zice, apoi bate din

palme o dată. Bun... Deci ce te împiedică să te ocupi acum de fotografie?
Julia încremeneşte.
— Ce vrei să spui?
— Caută online! Sunt sigură că o mulţime de oameni caută fotograf. Faci portret?
— Păi da, dar...
— Atunci începi de acolo! Taxează puţin, că eşti la început! Poate chiar poţi să o faci gratis până când te obisnuiesti.
— Dar Emma şi...
— Eu grijă de Emma! îi propune Vera.
— Pof..., îngaimă Julia, care a rămas cu gura căscată. Oh...
— Şi eu sunt mamă. De fapt, sunt o mamă din China. Nu ai cum să primeşti o ofertă mai bună de atat. Creştem cei mai buni copii din lume. E de ajuns să te uiţi în orice spital, toţi chirurgii sunt chinezi! zice Vera, strălucind de mândrie, ca şi cum ar n personal responsabilă
pentru succesul tuturor chirurgilor din toate spitalele.
— Păi. . . dar.. . este foarte..., îngaimă Julia, dând din mâini neajutorată – nu prea se descurcă atunci când e vorba să fie lăsată cu alti oameni. Crede-mă că am încercat! Am găsit o creşă convenabilă ca preţ chiar peste strada — de fapt, e o vecină care are un fel de grădiniţă chiar acasă la ea –, dar, Doamne, când am

încercat să o las pe Emma acolo... Urletele..., adaugă Julia şi se cutremură când îsi aminteste. Practic, vecina a refuzat să o ia.
— Atunci vecina nu se pricepe la treaba asta, decretează Vera cu un tâtâit. Vezi doar cum se poartă Emma când e cu mine. Ştie că e în şi guranţa.
Vera îşi dă seama că, în ciuda a toate, Julia e de acord cu ea. E adevărat; Emma se ţine după Vera ca un boboc de raţă după mama lui.
— Nici măcar nu trebuie să pleci de acasă dacă nu vrei, continuă Vera. Lucrează în dormitorul tău sau poate în grădina din spate!
Nu face griji pentru Emma, bine? OK! Mă bucur că ne-am înţeles!
Fără să îi ofere timp să răspundă, Vera o bate uşor pe Julia pe umăr şi se ridică. Se întinde teatral şi spune:
— OK, acum mergi la computer şi caută slujbă de fotograf! Eu pregătesc gustare sănătoasă pentru Emma şi o s-o trezesc.
Julia pare uşor năucită, o expresie cu care Vera s-a familiarizat de-a lungul anilor. Totuşi, Vera e încântată să vadă că, după câteva momente de tăcere uimită, Julia se ridică, îşi ia laptopul de pe masa din sufragerie şi merge cu el în dormitor.

Capitolul 23
VERA

E NEVOIE DE SURPRINZĂTOR DE PUŢIN timp ca Vera, Julia şi micuţa Emma să îsi găsească ritmul. În prima zi, Julia se străduieşte cu naivitate să o împiedice pe Vera să preia frâiele gospodăriei – spunându-i musafirei să nu îşi bată capul să gătească cina, să nu îşi bată capul să strângă după ele sau să nu încerce să o înveţe pe Vera matematică. Curând descoperă că să-i spună Verei „să nu îşi bată capul să" este inutil şi, până la sfârşitul celei de-a doua zile, s-a predat complet în faţa masinatlunilor musafirei.

Când s-a mutat în casa Juliei, bătrâna credea cu inocenţa ca avea sa ramana o zi, maximum două înainte de a se întoarce la viata ei tihnită de la ceainăria abandonată. Totuşi, prăvălia e acum închisă, un lucru despre care credea odinioară că ar distruge-o, dar care în realitate îi oferă un pic de uşurare. Da, îi lipseşte, dar este şi eliberator să nu trebuiască să îşi facă atât de multe griji pentru că nu are clienţi sau să se Întrebe cât va mai putea ţine deschisă afacerea. Ii trimite un mesaj lui Alex prin care îl anunţă că stă la o

prietenă şi îi cere scuze pentru lipsa ceaiurilor, iar dragul de Alex îi răspunde imediat, rugând-o să nu îşi facă probleme din pricina asta.
Noaptea trecută a sunat-o Tilly, întrebând-o de ce nu i-a trimis niciun mesaj de atâtea zile.
Ha, iată ce răsturnare de situaţie demnă de o carte!
— A, ştii, magazinul a fost jefuit, asa că prietena mea mi-a spus să vin să locuiesc cu ea.
Tilly rămâne blocat multă vreme auzind asta.
— Poftim? Mamă, ce vrei să spui că magazinul a fost jefuit? Ai chemat poliţia?
— Nt! Politia... La ce buni oamenii ăstia? Nu e capabili să rezolve o crimă, darămite un jaf! Nu face griji! Ocup eu!
— lisuse, mamă! Şi unde stai acum? Despre
' \ 1 ce prietenă vorbeşti?
— Acum am mulţi prieteni, Tilly!
Vera nu se poate abţine să nu-şi păstreze aroganţa din voce.
— Unde esti? Vin să te iau. Nu poţi... Tilly oftează, apoi adaugă: Poţi să stai cu mine.
— Of, prostuţule! Nu vreau să deranjez.
Ca să vezi! Să renunte la asa ofertă! O ofertă pentru care odinioară ar fi fost în stare să ucidă! Dar iat-o! O femeie schimbată şi care nu mai e o povară pentru fiul ei.

— Doamne, mamă! Pur şi simplu... Bine, esti o femeie matură, poţi să ai grijă de tine! Dar o să îţi transfer niste bani, bine? Şi, te rog, anunţă-mă dacă ai nevoie de ceva, bine?
— Da, da! Ce cicălitor esti!
Vera închide cu un rânjet pe faţă, şi cine ar
putea să o învinuiască pentru el? Era atât de mâhnită pentru că fiul ei o neglijează, şi acum, iată-l, insistă să îi trimită bani! Până la urmă, nu e chiar aşa de nerecunoscător.
Vera nu şi-a imaginat niciodată că se va insinua aşa de uşor în viaţa Juliei, ca o piesă de puzzle care se strecoară la locul potrivit. Uneori i se pare că aşa i-a fost menit, să
trăiască într-o casă cu două fete, una la care a ajuns să se gândească ca la fiica ei şi una pe
care a adoptat-o de la bun început ca nepoată. Oh, Emma! Cât de mult o adoră Vera pe copiliţa asta serioasă!
Dimineaţa, Julia se trezeste şi îşi găseşte fiica deja îmbrăcată şi cu părul aranjat în codiţe cu împletituri complicate, aşezată pe scaunul ei înalt şi mâncându-şi singurică terciul. Vera e aşezată alături, citind ziarul. Când dă cu ochii de ea, Vera îi spune Juliei doar atât: ,,Ia loc!” Iar Julia se aşază, şi în secunda următoare apare şi

în faţa ei un bol aburind cu terci abia pregătit, alături de un platou cu garnituri — ouă prăjite, tofu condimentat şi youtiao — crocant. De asemenea, găseşte şi o ceaşcă de
ceai verde, precum şi un pahar cu lapte de soia. Şi Julia mănâncă şi se minunează cum mănâncă Emma cu lingura în loc să împroaşte peste tot şi să urle că vrea cartofi prăjiţi şi i /şi
crochete de pui. Iar când termină, Vera ia totul şi şterge feţişoara lipicioasă a Emmei înainte de a o ridica din scaunul înalt şi a o scoate la plimbare în parcul de lângă bloc. Când bătrâna face asta pentru prima dată, Julia le urmează, îngrijorată la culme. Dacă Vera este, de fapt, o persoană rea, cu intenţii rele în ceea ce o priveşte pe Emma? Asa că le urmează, iar Vera pufiiie şi îşi dă ochii peste cap. La locul de joacă, Julia urmăreşte uimită cum Vera o postează pe Emma lângă o fetită, iar cele două încep să... ei bine, să se joace una cu alta, dar şi una lângă alta. De vreme ce (pentru Julia a fost întotdeauna o adevărată uptă să o plaseze pe Emma la cinci paşi de un alt copil, înainte ca aceasta să urle „Nu, sunt timidă!”, este un adevărat soc să vadă asa ceva. Cum face Vera?
întrebarea devine un soi de laitmotiv al

zilei, şi al zilei următoare, şi al următoarei. Cum procedează Vera? Cum de face ordine aşa de bine, cum de găteşte atât de repede, cum de face Vera orice? Dacă cineva i-ar spune că Vera este pe jumătate o creatură magică, Julia ar crede-o.

Serile, Vera se retrage în dormitorul principal, unde Julia a avut gentileţea să o instaleze după ce, încă din prima zi, musafira s-a lamentat că, în cultura chineză, vârstnicii primesc întotdeauna cea mai bună cameră din casă. Acolo, Vera se cuibăreşte în patul kingsize şi citeste manuscrisul lui Oliver. Vera n-a fost niciodată vreo mare cititoare, dar ştie suficient cât să aprecieze că manuscrisul lui Oliver este departe de a fi stilizat. E o scriitură brută, cu un ritm prea accelerat în anumite părţi şi prea lent în altele. Dar ceea ce o face pe Vera să continue să citească e povestea; e despre doi fraţi, unul dintre ei, copilul perfect, sau asa crede toata lumea ca este, şi celalalt, care este o dezamăgire şi se târăşte în umbra fratelui, privind în linişte cum acesta înaintează în viata trişând. Fratele timid se îndrăgosteşte de o fată care se mărită cu fratele de aur. Vera se întreabă dacă povestea se va încheia cu fratele timid otrăvindu-l pe fratele de aur sau

surocându-l cu perna. O parte din ea îsi doreşte să sară pagini şi să ajungă direct la final, dar urăşte să i se strice distracţia cu indicii, aşa că iat-o, citind cu răbdare pagină cu pagină şi, în ciuda ritmului haotic, bucurându-se ae lectura ei.

În a patra zi de la venirea Verei, în timp ce aceasta şi Emma fac tăieţei în bucătărie, se aude un urlet din dormitor. Câteva clipe mai târziu, Julia vine tropăind de pe hol şi abia respirând, în vreme ce părul blond îi e zburlit în jurul feţei. Se opreşte, privind — Emma cu mâinile acoperite de tainã şi cu bucăţi de aluat în buclele castanii în timp ce râde. Vera îşi dă seama că reacţia instinctivă a Juliei este de oroare. Vechea Julia, îşi dă bătrâna cu presupusul, ar fi luat-o pe sus pe Emma şi s-ar fi repezit să o cureţe. Probabil înainte de sosirea lui Marshall. Vera o vede în ochii Juliei. Clipa în care îşi dă seama că Marshall nu mai vine acasă. Că nu mai vine să boscorodească din pricina dezordinii sau a caracterului inadecvat sau dracu stie a cărui lucru îl scotea pe el din minţi. Şi apoi Julia

deschide gura şi începe să râdă şi, Doamne, se gândeşte Vera, ce sunet grozav este!
Vne direct din burtă, şi e un râs descătuşat,
nu doar plin de bucurie, ci şi lipsit de ruşine în faţa impetuozităţii sale. Emma se holbează o clipă, apoi i se alătură mamei, chicotind şi strivindu-şi încă şi mai mult aluat pe obraji, apoi dându-şi capul pe spate şi continuând să râdă. Vera însăsi nu se poate abtine şi începe şi ea să râdă, şi nici nu mai tine minte când a
fost ultima dată când s-a distrat atat de bine. Râd toate trei până începe să le doară burta şi să respire cu greu; şi atunci, încă respirând cu greu, Vera o întreabă pe Julia ce s-a întâmplat.
— Oli! face Julia, ca şi cum ar fi uitat între timp ce anume a făcut-o să se grăbească până în bucătărie în primul rând. Am obţinut! Am obţinut o slujbă de fotograf!
Pare pe jumătate uimită când o spune, iar în expresia ei se reunesc încantar deopotrivă spaimă şi

Vera însă nu lasă loc spaimei să preia controlul. Sare de la locul ei şi o îmbrăpsează pe Julia.
— Bravo!
Bătrâna îi face semn Emmei să li se alăture în îmbrătisare.
— Haide! Mama ta pe cale să devină fotografă!

— Uau! Uau! strigă Emma.

Probabil că fetita nici măcar nu ştie prea bine ce înseamnă „fotografara”, dar e mai mult decât fericită să se alăture micului grup şi să le pe cele două femei cu braţele ei înconjoare

— Acum, spune-mi despre ce vorba! zice Vera, racând un pas în spate.
— E o slujbă măruntă, începe Julia, ca şi cum şi-ar cere scuze, însă mâna Verei tâsneste imediat în sus şi o loveste usurel în laterala capului. Ei, ce nai... Ce naiba, Vera?
— Nu îţi descrie slujba în felul ăsta! o ceartă Vera. ,,E o slujbă măruntă”, ha? Vezi vreodată vreun bărbat spunând aşa? Nuu, bărbaţii vorbesc despre aşa ceva cu aplomb, motiv pentru care data viitoare *vor* obţine o slujbă încă şi mai bună. Nu există „o slujbă măruntă”. Şi nu vorbi despre asta pe tonul ăsta caraghios, ca şi cum ţi-ai cere scuze, oh, sunt doar o femeiuşcă nătângă, cu o slujbă măruntă. Nu!
Degetul arătător îi sare în sus şi se repede spre faţa Juliei ca o sabie.
— Mergi şi ta treaba asta cu mândrie!
— Păi, bine! cedează Julia şi lasă uşor în jos formidabilul deget arătător al Verei. Aşa, păi este o slujbă mă... Este o şedinţă foto pentru o influenceritä. Adică nu e chiar influenceritä, dar o să ajungă şi în

punctul ăsta şi are nevoie de portrete.
Julia face o pauză, iar Vera îşi dă seama că fata e pe punctul de a-şi cere scuze din nou sau de a spune ceva care să-i minimalizeze munca, dar reuseste să se opreasca. Vera încuviinţează din cap şi îsi exprimă punctul de vedere:
— Mie mi se pare că sună bine!
— Nu sunt plătită cine ştie ce, îngaimăJulia. Vera oftează. Se gândeşte că e prea mult să aştepte de la Julia să îşi îmbrăţişeze această latură independentă a ei într-o singură zi.
— Când am deschis pentru prima dată o ceainărie, fiecare ceainic cu ceai costa doi centi. Acum trei dolari.
— Hmm, asta e inflaaaţia! ciripeşte Emma. Atât Julia, cât şi Vera se holbează la ea o vreme, par copila continuă să se joace cu
aluatul. intr-un final, Vera zice:
— Da, nu te înşeli. Poate că nu ar trebui să te faci arhitectă, ci economistă. Sau manager de fonduri de investiţii, da! în orice caz, revine ea la Julia, mergi şi fa-ti treaba, şi fii plină de încredere, şi fără – gesticulează către Julia -
fără privirile astea triste! O să fii bună.
Foarte „bună. Mai mult decât foarte bună.
— Foarte mai bună, completează şi Emma.
— Da, încuviinţează Vera, foarte mai

bună! Acum fugi, eu şi Emma facem cina!
Julia iese din bucătărie uimită în timp ce Vera se uită în jos, către Emma, care se uită în sus, toată numai zâmbet.
— O să schimbăm noi pe mama ta, da?
Emma încuviinţează cu solemnitate, iar cele două reîncep să pregătească tăieţeii.
În dimineaţa următoare, Julia este insuportabilă. Din momentul în care se trezeşte, este atât de agitată şi de neliniştită, încât Vera sfârseste prin a o trimite să cureţe baia. Baia nu are nevoie să fie curăţată, desigur, pentru că Vera s-a ocupat de treaba asta temeinic, dar este clar că Julia trebuie să facă ceva ca să scape de toată energia aia neplăcută. Tulburarea ei a afectat-o şi pe Emma, care are dificultăţi în a se ţine de programul dimineţii. În timp ce se chinuie să o împiedice pe copilă să se foiască în timp ce îi împleteşte părul, bătrâna se întreabă dacă r , r ’
nu cumva acesta era comportamentul standard până nu demult. Când Marshall trăia, poate că Julia avea mereu energia asta plină de nelinişte şi poate că acesta e motivul pentru care Emma este atât de nesigură. Vera oftează. Atât de mulţi „poate”!
r ■ 1 1 * * 1 1
lotuşi, frecatul toaletei pare să dea rezultat; când Julia termină în sfârşit, e mai puţin agi tata.

— Mulţumesc! îi spune Verei, apoi izbucneşte în râs. Habar n-am de ce ti-am muftumit pentru că m-ai trimis să curăţ baia.
— Pentru că ştii că a fost pentru binele tău. Vera îi înmânează o caserolă.
— Pregătit prânzul pentru tine şi pentru clientă. Pacheţele de primăvară şi multe legume, foarte bune pentru tine. Pune-ţi energia la treabă. Acum pleacă!
— Nu e chiar ora...

— Mai bine să ajungi mai devreme, eu asa îmi spun întotdeauna.

Julia deschide gura, probabil pentru a se lua la harţă cu ea, însă pare să se gândească mai bine.

Asa! îsi zice Vera. A învătat că n-are niciun rost sa încerce sa se certe cu rmne.

Julia merge să îşi aducă geanta cu aparatul foto, pregătit cu grijă de azi-noapte. opreşte în uşă, mocăindu-se, cuprinsă neliniste.

S e d

e a sau pe Emma. Totuşi, indiferent cum ar fi, e o întrebare caraghioasă. De ce nu s-ar descurca Vera cu cineva?

— Eşti sigură că o să te descurci cu ea?

Vera nu are idee dacă Julia o întreabă pe sau pe Emma. Totuşi, indiferent cum ar

— Du-te! o uşuieşte pe Julia.

Apoi, cu o ultimă privire aruncată peste umăr, Julia pleacă. Vera şi Emma merg la fereastră pentru a urmări cum se îndepărtează maşina Juliei, apoi Vera se întoarce spre copilă, căreia 11 spune:

— Bun, şi acum să trecem la treabă!

Emma încuviintează. Vera o îmbracă pe fetită cu un puloveraş, asigurându-se că nasturii sunt închişi bine, apoi cele două ies din casă ţinându-se de mână. Mai întâi, iau autobuzul către Cartierul

Chinezesc, de unde Vera cumpără legume proaspete şi ieftine. Apoi îi arată Emmei cum să aleagă cel mai proaspăt peşte (,,Il ciupeşti de ochi, uite aşa!”: Emma este surprinzător de entuziastă când vine vorba de ciupit peştele de ochi) şi cum să se târguiască cu tarabagiii pentru cel mai bun preţ. Când îşi termină trenurile, căruciorul de cumpărături pe care l-a adus Vera e plin până în buză. Se opresc pentru o gustare rapidă la o brutărie unde au plăcinte cu răvaş şi unde Emma mănâncă trei plăcinte, iar apoi se întorc spre casă. După ce bagă totul în frigider, Vera taie în felii o uriaşă pară coreeană, pe care o împarte cu Emma în timp ce îi citeşte o poveste.
Cititul merge cam aşa:
— „Regele spune: <<Eşti o fată frumoasă, dar, dacă nu poţi transforma odaia asta plină de fân în aur până la revărsatul zorilor, o să te omor!>>„ Poftim? Ce poveste stupidă! Rumpy... Rum... Rumpapum? Până şi numele e stupid. Emma, ascultă la bunica Vera, regele ăsta un om foarte rău. Mă auzi? Aşa, acum ... Unde rămăseserăm? Da, deci... „Cu ajutorul lui Rumpy-Rumpapum, fata reuşeşte să transforme trei odăi pline cu fân în aur, la care regele îi spune: << Uluitor! Imi vei fi sotie!» Şi

Anna e încântată.” Poftim? Emma, ascultă la bunica Vera! Mă asculţi? Fata asta, Anna, e foarte proastă. Foarte! Proastă! Mă auzi? De ce fericită că regele ăsta nebun vrea să o ia de sotie? Ar trebui să fie îngrozită. Ar trebui să aibă un pumnal la ea în noaptea nunţii. Aşa făceau, să ştii, fecioarele din China. Pe vremuri, fecioarele din China nu aveau dreptul să aleagă cu cine să se mărite. Nici măcar nu ajungeau să îşi cunoască sofii până în ziua nunţii. Asa ca parte a ţinutei tradiţionale de nuntă era un mic pumnal, în caz că soţul se dovedea a fi un om rau. Emma, ma ase... Oh, ai adormit! Oof! Prea bine, atunci! O să trebuiască să am o mică discuţie cu mama ta legat de prostiile astea de cărţi pe care ţi le dă.

Vera se ridică uşurel, aşezând-o pe copilă pe canapea. Din camera Emmei aduce apoi o pătură de lână, cu care o înveleşte, înainte de a o mângâia cu afecţiune pe cap. Ii zâmbeşte

Emmei, minunându-se de felul în care co pilit a asta şi-a croit drum în inima ei într-un timp aşa de scurt. Adoră felul în care genele Emmei se ondulează puţin. Ii aminteşte de Tilly când era mic şi de cât de blând şi de cald era pe atunci. Vera se îndepărtează uşor, atentă să evite zonele

din podea care scârţâie, şi începe să facă ordine în camera Emmei, adunând jucăriile şi hainele
7) i
care au fost aruncate la întâmplare, apoi depozitându-le în dulăpioare. Când podeaua este eliberată de jucării şi ale obiecte, Vera îşi îndreaptă atenţia către restul casei.
Pentru că adevărul este că, deşi Vera se simte ca acasă aici, nu a uitat care este scopul şederii sale. A venit pentru a afla adevărul despre Marshall. Şi aşa, strivind orice urmă de vină, Vera se strecoară din camera Emmei.
Evident, a cotrobăit deja în dormitorul principal. A verificat şi bucătăria, sufrageria şi livingul. Ceea ce înseamnă că a mai rămas garajul.
Se îndreaptă în pas alert către garaj şi se
uită A - A – - C ’
• T* 1 • c 1 1 1 1 • • 1
în jur. E plin cu tot felul de vechituri, multe dintre ele arătând ca şi cum nu au mai fost atinse de ani buni. Pe unul dintre pereţi se află rafturi cu detergent şi diferite unelte. Vera mijeşte ochii şi deschide la întâmplare una dintre cutiile de carton. E plină cu ceea ce par a fi vechi haine de bebeluş. Hmm! Desface încă o cutie şi apoi o alta. Rachete de tenis, pantofi vechi... Of! O să dureze o veşnicie! Şi partea cea mai proastă este

că Vera nici măcar nu este sigură ce caută. Are o idee vagă cum că ar trebui să existe pe undeva un soi de catastif. Nu există însă garanţii, nu-i asa?
Intr-un ultim efort, Vera apucă scaunul pliant care se odihneşte sprijinit de uşa garajului şi îl aşază sub rafturi. Se urcă pe el cu grijă şi cercetează poliţele superioare. Şi atunci, pentru o clipă, inima îi stă în loc. Pentru că acolo, chiar în faţa ei, se află ceva neted şi argintiu. Ceva care în mod clar nu îşi are locul în întunecimea garajului. Se întinde după el şi îl trage de pe raft.
E un laptop!
Inima Verei o ia la galop. Cine ar ascunde un laptop în garaj? Cineva care se ocupă de lucruri necurate. Cineva care se ocupa de lucruri necurate care i-ar fi putut aduce moartea. Cineva ca Marshall.
Cu o agilitate pe care nici măcar nu şi-o bănuia, Vera sare de pe scaun, strângând laptopul la pieptul care îi palpită nebuneşte şi se grăbeşte să intre din nou în casă. Verifică ce face Emma, care încă doarme adânc pe canapea, şi aleargă în dormitorul principal. înghiţind în sec, deschide laptopul. Ii cere un PIN. Vera geme tare. Nuuu! Nu acum, când e atât de aproape de a rezolva acest puzzle!
Apoi se uită din nou la ecran şi vede că, de fapt, nu îi cere un PIN. Cuvintele

exacte sunt: „Introduceţi parola pentru a debloca!”

Drăcoveniile astea de masinării noi! Vera ridică laptopul şi verifică sub el, aproape asteptându-se să găsească acolo o gaură de cheie. Nu! Şi nici pe laterale. Nicio gaură de cheie. Singurele găuri sunt cele pentru stickurile USB.

Vera cască gura, cu respiraţia tăiată! Un stick USB! Desigur!

Işi ridică rapid poalele cămăşii, dând la iveală borseta pe care o poartă de când a descoperit cadavrul lui Marshall. Ii deschide fermoarul, scoate stickul şi îi scoate capacul cu o mână tremurătoare. Aşa! Introduce stickul în laptop şi aşteaptă, ţinându-şi respiraţia.

Ecranul laptopului clipeşte, apoi apar două cuvinte: ,,Bate palma” Apoi: „Parolă acceptată.”

Imaginea de pe ecran se schimbă, dând la iveală un folder cu numele „Bunuri”.

Vera face click pe el şi îl deschide, descoperind alte zeci de foldere. Cu ochii mijiţi, derulează în jos, nesigură la ce se uită. Până când ajunge la un folder al cărui nume îi atrage atenţia. II deschide. Şi icneşte.

— Preparat specific bucătăriei asiatice

constând într-o fâşie lungă de aluat de făină de grâu prăjită, de culoare maro-aurie (n. tr.).

—

ULTIMUL LUCRU PE CARE SE GANDEA Oliver că îl va face la două săptămâni de la moartea/posibila ucidere a fratelui său este să îsi petreacă dimineaţa zilei de duminică mergând în Cartierul Chinezesc pentru a face ordine într-o ceainărie, mai exact ceainăria în care geamănul său a fost găsit mort. *Dar asta e situatia!* îsi zice în timp ce parchează şi îi găseste pe Riki şi pe Sana în fata prăvăliei Verei. Imaginea celor doi împreună i se pare ciudat de drăguţă, ca şi cum ar fi prieteni de ceva vreme, nu nişte străini aduşi laolaltă de soartă în împrejurări tragice. Le face cu mâna, iar ei îl salută la fel. Când se apropie, Sana îi oferă un pahar.

— M-am gândit că ne-ar prinde bine nişte cafea, zice fata.

— Oh, mai bine să nu vadă Vera asta! intervine Oliver, iar Riki şi Sana rânjesc, ceea ce îl face pe Oliver să se simtă întrucâtva... fericit.

Este un sentiment cu care nu este familiarizat, dar care îl încântă. Caută cheia în buzunar şi deschide usa. A venit şi ieri aici ca să monteze o broască nouă. Interiorul celebrei ceainării este la fel de întunecos pe cât şi-l aminteste de ultima

oară. Toată sticla aceea spartă şi scaunele răsturnate! Se opresc toţi trei în prag, iar Oliver le percepe tulburarea la vederea dezastrului şi îi îndeamnă:

— Haideţi! Am adus ce ne trebuie!

Şi chiar a făcut-o! Pentru prima dată în viaţă, Oliver este recunoscător pentru slujba lui de administrator. A trebui să cumpere doar saci de gunoi şi soluţie de curăţat, dar toate celelalte lucruri le-a împrumutat din dulapul cu materiale. Mănusi, mături şi mopuri. împreună, cei trei descarcă lu-crurile din camioneta lui Oliver şi trec la treabă, ridicând şi scoţând mobila din magazin înainte de a ’ V ’ *1*1 * * 1 * 1 1 mătura toate cioburile şi ierburile de pe podea. Apoi Oliver începe să dea cu mopul în timp ce Sana spală ferestrele de la stradă. Din nefericire, înspăimântătorul contur al cadavrului lui Marshall nu iese, lucru care îl îngrozeşte de-a dreptul.

— Trebuie să dai cu nişte alcool izopropilic pe aia! sugerează Sana. Şi poate şi cu nişte ~ – 1 1- • • 1 • 1 f_v , pastă de dinţi şi bicarbonat de sodiu.

Oliver încuviinţează, cutremurându-se în timp ce se întoarce cu spatele la conturul ?geamănului său. Ce bine ar fi dacă toate ucrurile rele din viaţă ar putea fi îndepărtate cu mopul!

După ce a scăpat de sacii cu gunoi, Riki

se întoarce, îşi şterge fruntea şi începe să inspecteze mobila pe care au scos-o din prăvălie.
— Nu-i deloc rău mobilierul ăsta! cugetă în timp ce în-clină unul dintre scaune ba într-o parte, ba în alta.
-Oh?
Lui Oliver nu prea îi pasă de mobilă, dar felul în care studiază Riki scaunul acela i se pare interesant. Există o anume îndemânare în mişcările bărbatului, ca şi cum se simte extrem de confortabil lucrând cu mobila.
— Te pasionează tâmplăria?
— Un pic. Pe vremea când locuiam în Jakarta, tata era omul bun la toate, răspunde Riki, şi i se simte o undă de tristete în glas. Cred că aş putea scoate partea asta de aici, adaugă în timp ce arată spre spătarul scaunului, care stă să cadă din pricina trecerii timpului, şi să o înlocuiesc cu ceva mai modern, să adaug o pernă şi să dau un strat nou de vopsea... O să arate grozav, dacă mă gândesc bine.
Oliver nu îşi poate imagina chestia asta, dar încuviinţează încurajator din cap.
— Sună minunat!
Sana se îndepărtează de ferestre şi se uită în Jur.
— Ca să vezi! Acum, că ferestrele nu mai sunt acoperite de un strat de doi centimetri de murdărie, ceainăria pare

mai mare. Sana ezită un pic, apoi continuă: Nu vreau să pară ridicol, dar, înainte să curăţ ferestrele, mizeria avea ceva fantomatic, ca şi cum cineva stătea şi privea pe ascuns.

— Poate doamna cu patiseria de alături? e de părere Riki.

— Poate.
Se uită toti trei în jur. Oliver descoperă cu
J / 1
surprindere că Sana are dreptate.
Prăvălia chiar arată mai mare şi mai

Chiar şi după ce a schimbat
becurile, că ceainăria ar avea
nevoie de o
luminoasă. Bărbatul se încruntă la
corpurile de iluminat din jur. crede
iluminare mai bună.
— O să aduc mai multe corpuri de
iluminat. Câteva lampadare din alea
ieftine de la I^EA o să pună în valoare
locul.
Să o spună cu glas tare îl face pe Oliver
să se simtă mai bine. Face ceva, produce
ceva, în loc să rămână inert şi neajutorat.
Riki aduce trei scaune, asa că se asază cu
totii pentru o pauză şi îşi beau cafelele
într-o tăcere plăcută.
— Stiti cumva cum se descurcă Vera la
Julia acasă? întreabă Riki.
— Nici nu-mi imaginez cum ar fi să stea
Vera la mine acasă, zice Sana şi
izbucnesc toţi în
A
ras.
A Â
— În mod surprinzător, Julia mi-a spus că
îi cam place să o aibă pe Vera acolo cu ea,
intervine Oliver.
Sana şi Riki îl privesc cu gurile căscate de
uimire.

— Serios? zice Riki.
— Ihî, serios!
Oliver mai ia o gură de cafea, savurându-i aroma de fum.
— Zice că Emma s-a deschis mult graţie Verei. Şi, din câte se pare, Vera pregăteşte un festin la aproape fiecare masă. Am fost invitat o dată sau de două ori, şi mesele alea sunt de vis! ...
— Doamne, asta chiar sună bine! zice Sana.
— Ce dor îmi e de cum gătea mama! adaugă Riki. Când eram acasă, şi ea pregătea mese întinse. În fiecare duminică, făcea cel puţin şapte sau opt feluri de mâncare şi toate erau incredibil de savuroase.
Oliver zâmbeşte şi aprobă din cap.
— Cum e mâncarea indoneziană?
— Condimentată! răspunde Riki şi chicoteşte. Totul e înecat în sambal – asta e pasta de chili. Felul meu preferat e terong balado, care e vânătă prăjită, cu cele mai splendide roşii şi chili.
— Oh, eu ador vinetele! spune Sana. La noi, tata este bucătarul familiei şi face curry cu spanac şi vinete, şi e atât de bun! Cremos şi bogat în arome, şi te topeşti de plăcere!
Oliver se gândeşte la vânăta cu usturoi pe care i-o făcea mama. Pare foarte ciudat de specific să discute acum despre vinete,

dar, cumva, are T 1 1
sens. Vinetele au ceva calmant.
— Deci Julia mănâncă bine, ha? întreabă Sana.
— Da! Singura parte mai puţin plăcută e că doarme pe canapea pentru că i-a lăsat Verei
dormitorul ei.
Sana izbucneste în râs.
— Normal că a făcut-o. Biata Julia! Parcă şi văd cum Vera a făcut-o să se simtă vinovată şi a convins-o să îi cedeze dormitorul!
— De parcă tu n-ai face-o! zice Riki, împungând-o cu cotul.
Sana face ochii mari.
— Glumeşti? Sunt înspăimântată de Vera, normal că i-as da dormitorul! Nici măcar nu încercau să îmi spuneţi că nu vă e frică de Vera! Ar trebui să vedeţi cum vă comportaţi când sunteţi în preajma ei.
— Nu cred! exclamă Oliver, râzând. Cum ne comportăm?
— Ca niste scolari care stiu că au făcut ceva foarte, foarte rău.
Lui Oliver îi rămâne râsul în gât. Riki pare nesigur. Pentru o clipă doar. Apoi încep să râdă amândoi. Oliver îi aruncă o privire lui Riki. Ce se întâmplă aici? Oliver ştie exact cea făcut, dar de ce s-ar simţi vinovat Riki? Totuşi, ultimul lucru pe care vrea să îl facă este să înceapă să aibă

suspiciuni în legătură cu Riki şi Sana, pentru că el chiar îi place. Asa ungă sentimentul acesta neplăcut şi încearcă să vină cu un răspuns relaxat, care să nu strice momentul.
Dar indiferent ce se pregăteşte Oliver să spună este întrerupt de clinchetul clopoţelului atunci când se deschide uşa. Brusc, toţi tac şi se holbează la detectivul Gray, care intră în prăvălie. Poliţista este ultimul om pe care s-ar aştepta Oliver să îl vadă, aşa că, pentru o
clipă, parcă i se scurtcircuitează creierul şi îşi spune: Stai puţin, sunt din nou la politie ca să **•V -r F’ir i-** identific cadavrul fratelui meu?
— Ce naiba se petrece aici? întreabă Gray, care cu siguranţă nu pare încântată să îi vadă pe cei trei la un loc.
Oliver se căzneşte să se ridice în picioare. Are Gray ceva care îl face să simtă nevoia de a sta în picioare. Probabil e din cauza uniformei. Sau a privirii, care îi aminteşte de a Verei. Sau poate e din cauza faptului că vede arma pe care poliţista o are în toc. Sau poate e din cauza tuturor lucrurilor mentionate mai sus. Fiind cel mai în vârstă dintre ei, simte nevoia să răspundă el la întrebare:
— Oh, bună ziua, doamnă poliţist! salută, apoi încearcă să găsească o replică mai bună: Ce mai faceti?

O, Doamne, a ieşit aşa de aiurea, ca replica lui Joey din Prietenii tăi!
Gray mijeşte ochii.
— Am întrebat ce se întâmplă aici?
— Oh...
Oliver se uită neajutorat la Sana şi Riki, amândoi cu ochii mari de frică.
— Păi, făceam curăţenie în ceainăria Verei, chităie el.
— De ce?
Oliver aruncă primul răspuns care îi vine în minte:
— P a i ... pentru ca ... suntem cumseca de ?
Se cutremură în sinea sa. Asta a fost cel mai stupid răspuns cu care putea veni cineva.
Gray face un semn din cap către Sana, iar apoi către Riki.
— Voi doi nu sunteti cumva reporterii pe care i-am văzut zilele trecute acasă la Julia Chen? Riki păleste.
— Păi... ba da!
— Eu nu sunt reporter, se grăbeşte Sana să spună, apoi mormăie: Am un podcast.
— Aha, şi acum sunteţi împreună cu fratele lui Marshall Chen în ceainăria Verei!
Cuvintele „fratele lui Marshall Chen” îl fac pe Oliver să se simtă incomod. Cât de jalnic e faptul că, până şi după moartea lui Marshall, Oliver încă e cunoscut doar

ca fratele aces^na.
— Imi poate explica şi mie cineva de ce sunteţi voi trei împreună? Ce e aici? Club de carte? Clubul cafegiilor?
Oliver nu e sigur de ce, dar se simte ca şi cum Gray i-a prins făcând ceva ilegal. Oare curăţarea magazinului vandalizat al unei bătrâne nu e considerată a fi o faptă bună? Ideea îl face să îşi îndrepte un pic spatele. Se uită în ochii lui Gray şi zice:
— Vedeţi dumneavoastră, doamnă poliţist, magazinul Verei a fost jefuit în urmă cu câteva zile, aşa că ne-am gândit să îi dăm o mână de ajutor la curăţenie. Era dezastru aici şi...

— Stai aşa! zice Gray, iar Oliver închide brusc gura. Ai spus că magazinul a fost „jefuit”?
Oliver gândit nimeni să reclame la încuviinţează ezitant.
— Şi nu s-a politie?
Oliver deschide gura.
— ai ...
Răspunsul este, evident, nu! Nimeni nu s-a gândit să reclame la politie. Şi de ce nu? Doamne, acum, că Gray subliniază asta, pare cel mai evident lucru din lume, şi totuşi • T 1 * • A 1 * 1 numai Julia a sugerat aşa ceva, iar când ideea a fost respinsă, nimeni nu a insistat că trebuie anuntati oamenii legii. De ce? se vaită mintea lui Oliver.
Pentru că Oliver nu vrea să aibă de-a face cu politia, de-asta. Ii e de-ajuns că trebuie să se ascunsă de poliţai. Cu cât are mai puţin de-a face cu ei, cu atât mai bine. Dar care e faza cu ceilalţi? Au fost cu toţii acolo când Vera i-a chemat ca să le arate proporţiile catastrofice ale distrugerii magazinului. Şi dintre toţi, doar Julia a sugerat să cheme poliţia.
Poate pentru că şi ei au ceva de ascuns.
Oliver simte cum îl furnică pielea pe spate şi se uită la Sana şi la Riki într-o lumină nouă. O lumină în care chiar nu vrea să îi

vadă, pentru că a ajuns să îi placă şi să îi vadă aproape ca pe nişte prieteni. Iar acum nu mai poate scăpa de 5 1 ..... sentimentul că cei doi ştiu ceva. Ce ar putea . . 1 . să ascundă Sana şi Riki?

Capitolul 25

SANA

SANA NU A MAI FOST NICIODATĂ ÎN VIAŢA ei atât de tulburată. Se simte buimacă. Nu s-a mai simţit buimacă niciodată. Până de curând, nici măcar nu înţelegea ce înseamnă să te simţi „buimac”, nu îşi putea imagina, iar acum iat-o în situatia asta! E mult mai putin plăcut decât pare. I-a trecut prin minte că poate se simte ca şi cum ai avea capul uşor, dar nu, de fapt se simte ca şi cum ai avea cutia craniană plină de apă şi totul în jur e diluat, iar ea are senzatia că o să lesine sau o să vomite ori poate amândouă.

Gray îi tot dă înainte cu cât de iresponsabili au fost că nu au anunţat jaful la poliţie, în special în condiţiile în care cineva a murit acolo nu cu mult timp în urmă.

— Dar voi, poliţiştii, aţi zis că moartea lui Marshall a fost un accident, aude Sana pe cineva spunând.

Spre oroarea ei, îşi dă seama o clipă mai târziu că acel cineva a fost chiar ea.

Taci, gură! Dar gura ei judecă de una

singură şi continuă să flecărească:
— Aşa a spus Vera.
— Oh, aşa a spus Vera, nu? izbucneşte Gray, aruncându-şi exasperată mâinile în aer. Şi de când e Vera poliţistă?
Cei trei rămân tăcuti.
— Sau poate că Vera e detectiv particular? Riki dă să ridice mâna.
— Cred că se consideră un fel de copoi amator.
— Oh, la dracu'!
Gray se întoarce cu spatele la ei preţ de o clipă, suflând adânc şi plină de frustrare. Apoi se întoarce din nou.
— As vrea să vă fie foarte clar un lucru! Vera
nu are nicio autoritate sa spuna sau sa proclame nimic despre moartea lui Marshall Chen, aţi auzit?
Sana simte cum încuviinţează mecanic.
— În concluzie, când se întâmplă ceva de felul ăsta, continuă Gray, nu vreau să aflu de la vecina ei.
— De la vecina ei? întreabă Oliver.
— Probabil proprietara brutăriei de alături, îşi dă cu părerea Riki.
— Of, Vera nu o să fie încântată de treaba asta! murmură Sana, amintindu-şi comentariile răutăcioase ale bătrânei despre brutăria franţuzească de alături.

— Şi aţi terminat, voi, cei trei muschetari? Da, ^Wnifred, vecina de alături, ne-a sunat să ne informeze că, aparent, tot ce e în prăvălia Verei a fost distrus.
— Probabil că Winifred ne-a spionat pe fereastră, comentează Riki.
— Ca să facă asta ar fi. trebuit să îşi lipească faţa de geam, zice Sana. înainte să spăl

1 Al 1 A
f*»

ferestrele, erau atât de murdare, încât nu ar fi reusit să se uite înăuntru dacă nu ar fi fost cu nasul lipit de ele.

Acesta este momentul în care Sana începe să priceapă de ce Vera nu o simpatizează pe Winifred, deşi produsele de patiserie r [1] . i’ ar putea fi ~ franţuzeşti ale acesteia caracterizate ca fiind decente.
— Păi, mulţumesc lui Dumnezeu că a făcut- o! zice Grav. Altfel nu am fi ştiut ce s-a întâmplat. Iar acum, mulţumită vouă, se pare că toate dovezile au fost distruse şi...
— Aruncate la gunoi, zice Oliver, vrând să îi dea o mână de ajutor. Tomberoanele sunt chiar afară. Pot să vi le arăt, dacă doriti.
Gray trage aer adânc în piept printre dinţi.
— O să anunt echipa.
Poliţista se uită de jur împrejur şi închide ochii pentru o clipă.
— A văzut vreunul dintre voi ceva suspect?
— În afară de faptul că prăvălia a fost distrusă?
Sana simte că e cumva lipsită de respect faţă de poliţistă, dar jură că nu încearcă să fie. încearcă în mod onest, sincer – bun, poate nu chiar sincer – să fie cât de fidelă adevărului e posibil. Dar nu are cum să nege faptul că totul pare un pic dubios, şi atunci îşi dă seama că nu doar

ea se poartă dubios. Oliver şi Riki au şi ei un comportament derutant, dar de ce? A ghicit deja, în adâncul sufletului, că Riki nu e reporter la Buzzreed, adică, de fapt, nu e reporter şi punct. Dar Oliver? Oare el ce ascunde?[1] [îl]

Acum nu poate decât să o urmărească în linişte pe poliţista Grav cum inspectează ceainăria şi mormăie pentru sine că trebuie să cheme „echipa” şi ce mult îi urăşte pe „fraierii ăia”. Intr-un final, Gray le spune să nu mai atingă nimic din ceainărie şi apoi pleacă, lăsând în urma ei furtună. Sana, Riki şi Oliver rămân pe loc, neştiind ce să spună. În aer pluteşte suspiciunea. Sana îşi scoate telefonul, venind cu o scuză cum că trebuie să plece, când vede că a primit un mesaj de la Vera: Acesta spune:

> Vino să ne întâlnim acum. Ştiu adevăr despre tine şi M!!! **<emoticon faţă furioasă>**

Până să ajungă Sana la punctul de întâlnire pe l
-a sugerat Vera, unul dintre cheiurile putin populare ale debarcaderului, abia poate sufla şi are senzatia că mai are un pic şi moare. Sau poate că e la un pas de moarte pentru că se panichează, nu pentru că nu mai e în formă? Indiferent din ce motiv, nu e un

sentiment grozav. Bătrâna e deja acolo şi probabil a ales locul ideal pentru a părea mai misterioasă şi mai îmeleaptă. La câtiva pasi distanţă, Emma desenează pe asfalt cu cretă colorată.
— Vera! zice, apoi icneşte şi, spre propria oroare, se descoperă izbucnind în lacrimi. O, nu, nu, asta nu trebuia să se întâmple! Pe toată durata călătoriei cu tramvaiul, Sana şi-a
tot repetat ce urmează să îi spună Verei. Evident, mai întâi de toate, îi va spune bătrânei că se însală. Apoi va pune în practică ce a Învătat de la toti nemernicii care i-au vorbit de sus toată viata ei şi va insista că Vera
şi-a imaginat totul. În fine, dacă există o parte bună în ceea ce priveşte ieşitul în oraş cu băieţi în timpul facultăţii, aceasta este că deprinzi cum să le ţii piept celor mai buni dintre ei. Apoi vede silueta fragilă a Verei pe fundalul oceanului vast şi felul în care buclele făcute permanent în stil asiatic flutură în bătaia brizei şi ceva din interiorul ei se frânge. Nu o poate minţi pe Vera. Nu în felul ăsta. Niciodată.
În timp ce Sana plânge, se simte învăluită de mâini. Vera o strânge în braţe cu putere.
— Aiya, de ce plângi? murmură bătrâna în timp ce o bate uşurel pe spate. Voi,

tinerii din
ziua de azi, sunteţi asa de melodramatici!
— Dar tu... mesajul tău.
Sana icneşte aşa de tare, încât îi e greu să articuleze o propoziţie coerentă.
Vera se retrage din îmbrăţişare ca să se poată uita în ochii Sanei.
— Spune-mi, tu omorât Marshall? Tu eşti de vină? Tu dat la el porumbel?
— Poftim? Nu! strigă Sana.
Slavă Domnului că debarcaderul e gol la ora asta, pentru că vorbele i-au ieşit puţin mai tare decât intenţiona! Dar, chiar şi dacă ar fi oameni, tot nu l-ar pasa, pentru ca este imperativ să o facă pe Vera să înţeleagă.
— Nu! repetă ea, cu o voce mai puternică şi mai calmă. Nu l-am ucis pe Marshall. Mi-am dorit să crape de nenumărate ori, dar nu l-am ucis.
Pare că trec secole în timp ce Vera o priveşte pe Sana fără să scoată o vorbă. Ochii însă o sfredelesc, trecând prin pielea, carnea şi oasele tinerei femei, până ce îi pătrund în adâncul sufletului. Apoi Vera pufneşte.
— OK, bine, cred! Deocamdată.
Sana răsuflă uşurată. Emma se îndreaptă şovăielnic spre ele, iar Vera o îmbrăţişează înainte de a scoate o sticlă cu lapte cald din geantă. Copila acceptă

ofranda, încuviinţând solemn din cap, şi se întoarce la desenele ei de pe asfalt.
Atenţia Verei se îndreaptă din nou spre Sana.
— Acum, spune-mi de ce are Marshall un fisier cu numele tău?
Ao
În clipa următoare, tânăra îşi simte corpul vuind de electricitate.
— Un fişier? Ce fişier? Unde l-ai găsit?
— În laptopul lui Marshall, fireşte!
— Cum de ai avut acces la... Stii ce? Las-o baltă, nu contează! Ce e pe el?
Vera ridică din sprâncene.
— Tu să-mi spui!
— Cumva...
Sana înghite cu greu. Speranţa care o animă e prea mult şi o răscoleşte în aşa fel încât sigur o să o omoare. Când reuşeşte să vorbească, în voce i se simte nădejdea:
— Tablourile mele?
Vera încuviinţează din cap.
— Destul de bune. Nu remarcabile, dar nici rele.
O parte din Sana ar vrea să izbucnească în râs pentru că acesta este un mod tipic pentru mamele asiatice de a race complimente – niciodată nu oferi o laudă deplină şi ai grijă întotdeauna să îi aminteşti copilului

că e loc de mai bine. Dar cel mai mult Sana simte uşurare, multă uşurare. Poate că acum îşi va putea recupera operele de artă şi va putea trece peste blocajul cu care se luptă. Totuşi, gândul la blocajul ei e încă extrem de viu. Partea din ea pe care Marshall a distrus-o nu se rerace ca prin minune.
— Hai, vino să te aşezi!
Sana o lasă pe Vera să o conducă până la o bancă. Acolo, bătrâna cotrobăie prin geantă, de unde scoate un termos şi două căni. Toarnă ceai fierbinte într-una dintre ele, pe care i-o oreră apoi Sanei. Aceasta din urmă cuprinde recipientul cu ambele mâini, încălzindu-şi degetele. Parfumul ceaiului o învăluie ca o pătură călduroasă în timp ce
duce usor ceasca la buze. Licoarea are o aromă uşor dulce şi pare destul de slabă la prima înghiţitură, dar aroma îi zăboveşte multă vreme în gură.
— Crizantemă şi curmale, o lămureşte Vera. Nu cred că ai nevoie de cofeină.
— Oh, Vera! exclamă Sana, pe jumătate amuzată, pe jumătate suspinând.
— Acum spui ce întâmplat!
Iar Sana o face, întorcându-se în timp, pentru că, într-un fel, ştie că Vera este aici ca să o asculte, nu doar povestind despre ce i s-a întâmplat lui Marshall, ci tot. Şi apoi vrea să-i spună cuiva. E

însetată după asta de când era copil.
— Când mama era o copilă, bunicii mei – sunt genul clasic de părinţi asiatici... Vera mijeşte ochii, aşa că Sana se grăbeşte să adauge: Lucru care nu e neapărat rău. Doar că pe mama nu a ajutat-o. Părinţii ei au împins-o de la spate să studieze ingineria. T 1 *4- ■£ 4- R 1 Lucru pe care l-a urât; nu era foarte bună la matematică sau la ştiinţe, şi sfârşea întotdeauna prin a-i dezamăgi. În fine! Mama 1 1 * * * a renunţat la facultate, iar ei practic au dezmoştenit-o. O vreme, nu a avut unde să stea, dormind pe canapelele prietenilor, însă în tot acest timp a scris o carte. Iar când a terimnat-o, cartea şi-a gasit un agent şi apoi o editură. Nu s-a vândut prea bine, dar mama a mai scris o carte, şi inca una, i ar acum practic şi-a construit un veritabil imperiu bazat pe cărţi, iar bunicii mei nici că ar putea fi mai A ’ • 1 mândri de ea!
— O, bravo ei!
Vera pare cu adevărat încântată.
Sana oftează.
— Da, bravo, mamă! Mă bucur pentru ea, chiar mă bucur, şi cred că este uimitoare! Dar, pentru că a trecut prin situaţii atât de dificile, 1 t J 1 J în prezent se conduce după mottoul: ,,Dacă am putut face toate astea pe vremea când n- aveam nici unde să

stau, la propriu,, atunci înseamnă că toată lumea poate reuşi.” Incă de când eram doar o copiliţă, mi-a spus întotdeauna cât de norocoasă sunt că am o mamă care se îndepărtează de stereotipul asiatic al mamelor. O mamă care înţelege şi preţuieşte importanţa cautarii creativitaţn şi care nu se aşteaptă să devin doctor, avocat sau inginer. De fapt, având în vedere trecutul mamei mele, cred că ar fi fost dezamăgită dacă i-aş fi spus că vreau să urmez o carieră în vreunul dintre domeniile astea.
Sana chicoteste usor.
— Dar, din fericire pentru amândouă, la fel ca mama, sunt mai înclinată către a fi. creativă decât analitică. Am ales arta. Şi ce fericită a fost! Cred.
Sana se luptă să găsească vorbele potrivite.
TT • • 1 1
— Uneori, simt că faptul că am ales arta este realizarea mamei, nu a mea. În fine, nu contează. Indiferent de motiv, am ales arta. Mă şi pricepeam. Am intrat la CalArts. Mama se lăuda mereu cu asta în faţa familiei, spunându-le unchilor şi mătuşicilor: ,,Vedeţi ce se întâmplă atunci când nu încerci cu orice preţ să îţi forţezi copilul să o apuce pe drumuri bătătorite?” Era cam enervantă chestia asta, dar nu mai contează. Eram fericită la CalArts.

Aveam prieteni buni şi mă descurcam bine la ore. Profesorii mă simpatizau. Dar vocea mamei îmi răsuna mereu în minte. Aşteptările ei nu erau să „mă descurc” – trebuia să fiu ca ea. Să figurez în O
top 1 % oameni din domeniu. Mama scoate cam patru cărţi pe an pentru că trebuie să fie cea mai bună în domeniul editorial. În concluzie, îşi dorea pentru mine asta – să fiu cea mai bună artistă de la CalArts.
Vera încuviinţează căzută pe gânduri, iar ochii îi sunt trişti. Trage de câteva ori aer în piept, ca şi cum s-ar prega ti sa spuna ceva, dar reuseste să se oprească şi să ia în schimb câte o înghiţitură de ceai. La un moment dat, *o > e* *#*[7]
Emma se împleticeşte, frecându-se, la ochi, aşa că Vera o ia la ea în poală. În câteva minute, copila şi-a roptit căpşorul pe umărul bătrânei, adormind. Sana nu se poate abţine să nu simtă o împunsătură de gelozie pe simplitatea lumii acestui copil. Desene pe asfalt, lapte cald, un pui de somn. Alungă imediat gândul. Ce jalnic să simţi gelozie pe un prunc!
— În orice caz, era incredibil de multă presiune, şi mi-am dat seama – pur şi simplu mi-am dat seama că nu o să fiu niciodată cea mai bună. Mergeam la cursuri şi, ştii, la fiecare curs există întotdeauna o persoană care e fabulos de

talentată? Ei bine, persoana aia nu eram niciodată eu. Şi presiunea se tot acumula, şi am început să intru în panică — mai aveam un singur semestru până la absolvire şi încă nu îmi făcusem un nume, şi o aveam pe cap pe mama, cu toate aşteptările şi speranţele ei, iar atunci... atunci l-am întâlnit pe Marshall.
Când ajunge în acest punct, Sana trebuie să se . ...
opreasca un pic pentru ca amintirea este prea încărcată de durere! Prea dură!
— Tocmai avusesem expoziţia de primăvară şi mă uitam la colegii mei de excepţie, abordaţi de proprietarii de galerii care treceau nepăsători pe lângă mine şi lucrările mele. Adică, pur şi simplu aruncau o privire, iar apoi le aluneca mai departe. Depusesem sute de ore de muncă pentru tablourile alea şi nu era nevoie decât de câteva secunde pentru ca profesionişti să dea verdictul că sunt lipsite de valoare. Şi atunci Marshall a venit la mine şi m-a întrebat: ,,Tu eşti artista care a pictat tablourile astea? Am zis da, iar ochii l-au strălucit de parcă tocmai câştigase la loterie şi mi-a zis: ,,Uau! Sunt exact ceea ce aveam nevoie!”
Jenată, Sana îi aruncă Verei o privire.
— Probabil crezi că sunt nătângă, nu?
Vera se încruntă.

— Cred Marshall foarte şiret, iar pe umerii tăi, multă presiune.
Gura Sanei se strâmbă într-un zâmbet trist.
— Mulţumesc, Vera! Da, chiar aşa a fost! În fine, Marshall mi-a spus că este colecţionar

Sana pufneşte în timp ce amintirea nu-i dă pace.
— Nici măcar nu stiam ce este Apoi mam gândit că e doar pentru artele vizuale, dar Marshall mi-a spus că putea fi pentru orice, inclusiv pentru arta din lumea fizică. Chiar şi pentru sculpturi. A zis că în lumea NEF este mai multă diversitate decât în galeriile alea aglomerate şi că picturile mele au ceva special.
În punctul acesta, vocea îi cedează.
— Bănuiesc că îmi doream din tot sufletul să- 1 cred. Mai mult decât orice. Marshall mi-a
explicat mai multe despre aspectele tehnice, dar în momentul acela eram atât de disperată, atât de dornică să îl cred, încât aş fi acceptat practic orice. N-am înţeles mare parte din detaliile tehnice; nu m-am obosit să o fac. Apoi m-a pus să semnez contracte din care nam înţeles nimic – am încercat să le citesc, chiar am încercat, jur, dar erau toate în

păsărească juridică, pe care un student la Arte, aşa ca mine, n-ar fi reuşit nici în ruptul capului să o priceapă.
— Ce înseamnă „păsărească juridică”? E vreo limbă cum e chineza? întreabă Vera.
Sana râde, deşi nu prea îi vine.
— Nu, Vera, nu e cum e chineza. De fapt, la o adică, ar fi putut să fie şi în chineză, că aş fi
priceput la fel de mult. Expresia asta se referă la un limbaj foarte complicat pe care îl găseşti adesea în documente şi pe care îl pot înţelege
doar cei care cunosc termenii juridici.
— Hmm, da, înţeleg! Păsărească juridică. Sana aproape ca se întreabă dacă anul viitor, pe vremea asta, Vera nu va n cumva versată în păsărească juridică. N-ar fi surprinsă dacă s-ar întâmpla aşa.
— În orice caz, ca să scurtez povestea, rezultă că, atunci când am semnat documentele acelea, am fost de acord să renunţ la drepturile asupra propriilor opere de artă. Care au ajuns să îi aparţină lui Marshall. De îndată ce actele au fost semnate, practic m-a fu... Scuze, a început să mă evite!
— Aha, ştiu cum vine treaba cu „evitatul ăsta, spune Vera, mândră. Am auzit adesea despre el pe TikTok. E vorba de situaţia când cineva dispare dintr-odată, ca o fantomă.

— Hmm, da, exact! În concluzie, el mă evita, iar eu, între timp, îmi vedeam lucrările pe piaţă. La un moment dat, am observat că una dintre ele s-a vândut pentru câteva sute de dolari. Nu era o sumă mare, comparativ cu cele încasate de unii dintre colegii mei, dar tot era ceva. Adică făcusem tabloul acela de la zero. Imi pusesem tot sufletul în picturi; cât timp am lucrat la ele, am mâncat, am respirat şi am dormit ca prin ceaţă, aşa de mistuită de arta mea fusesem. Şi să îmi fie furate astfel...
— Hmm, da, îmi dau seama cât de dureros trebuie săfi fost!
— M-am simtit ca şi cum o parte din mine îmi fusese furată şi rămăsese în loc o gaură uriaşă. Iar partea cea mai rea a fost atunci când i-am povestit mamei. Mi-a zis: ,,Oh, scumpo, treci peste! Crezi că mie nu mi-au fost furate operele? Şi lumea literară e plină de hoţi. Plagiatul există peste tot. O dată, i- am spus unei prietene despre o ideea de roman şi, până să îmi dau seama ce se întâmplă, scrisese o carte cu exact aceeaşi idee. Ştii ce am făcut? Am trecut mai departe. Tu eşti mai mult decât o singură idee.”
— Păi, spune Vera, sunt de acord cu asta: suntem mai mult decât o idee. Dar să îti fie furată prima idee pe care ai avut-o, chiar înainte de a plonja în necunoscut, e

ceva devastator.
— Da, exact! strigă Sana atât de tare, încât Emma se foieşte uşor.
Sana tresare, sperând că nu o trezit-o pe biata copilă, dar, după câteva clipe, micuţa se linisteste.
— Scuze, o să vorbesc mai încet! În fine, revenind, în momentul în care nu am reuşit să trec mai departe, mama a început să îşi scoată la iveală frustrarea. Am căpătat senzaţia că era mal suparata pe mine, pentru ca nu reuşeam să uit episodul, decât ar fi trebuit să fie pe Marshall, pentru că se făcea vinovat de furt. Imi repeta mereu că e bine faptul că am învăţat devreme cum stau lucrurile şi să nu mai fu îmbufnată, să „mă las în voia curentului”, însă, cu cât îmi spunea mai des asta, cu atât mă simţeam mai rău. În scurt timp, m-am blocat. O vreme, nici măcar nu am mai putut pune mâna pe pensulă. Apoi, chiar şi după ce durerea s-a mai estompat, am luat pensula şi m-am aşezat în fata pânzei albe, dar... nu s-a întâmplat nimic. Mama mia spus că adesea scria despre durerile ei, mai ales despre perioada în care nu avea un acoperiş deasupra capului. M-a îndemnat să îmi folosesc suferinţa ca pe un combustibil pentru arta mea. Doar că eu nu puteam. Mă

sîmteam amortita. Sana râde cu amărăciune.
— Mă simteam blocată. Mama nu crede în blocaje. Spune că nu e vorba decât despre faptul că devenim indulgenţi cu noi înşine. Vera o bate uşor pe braţ.
— înţeleg! E groaznic ce ţi s-a întâmplat. Dar de ce venit la mine la ceainărie? Pretinzând că ai un podcat?
După ce răsuflă adânc, Sana scoate un oftat 1 *** lung şi istovit.
— După o vreme, s-au adunat resentimente, furie... Am dat de urma lui Marshall în Bay Area. Am închiriat un mic studio şi am început să-l urmăresc. De fapt, habar n- aveam ce vreau să fac. Pur şi simplu simţeam nevoia să fiu aproape de arta mea, iar asta

presupunea să fiu aproape şi de Marshall. Sună caraghios? — Da, dar e în regulă! Şi eu fac mulţime de lucruri nebuneşti.
— Ha! În fine, într-o noapte, m-a observat şi m-a strigat. Mi-a zis să îmi revin, să mă trezesc la realitate şi că cele mai multe dintre lucrările mele nici măcar nu s-au vândut. Că sunt lipsită de valoare. Că n-am pic de talent. Mi-a aruncat în fată toate lucrurile de care mă temeam că mă fac vinovată. Mi-am pierdut controlul. Vocea Sanei cedează când adaugă: Şi l-am... l-am atacat. L-am zgâriat.
Tânăra se uită în jos la propriile mâini, cutremurându-se când îsi aminteste de senzaţia pe care i-a trezit-o pielea lui Marshall sub unghii. Unghii care ar fi trebuit să aibă sub ele vopsea, nu sânge.
— Dar nu ucis tu?
Sana clatină din cap.
— Nu, ţi-am spus, nu l-am ucis eu! M-a împins cât colo şi m-a amenintat că o să cheme poliţia. M-a îngrozit ce fâcusem — nu mai atacasem pe nimeni pana atunci —, aşa ca m-am răsucit pe călcâie şi am fugit. Eram îngrozită! În următoarele zile, am aşteptat cu sufletul la gură venirea poliţiştilor, care să — nu ştiu —, sa îmi sparga uşa şi sa imi răscolească apartamentul. Dar nu şi-au racut aparitia.

Apoi am citit despre moartea lui Marshall. A murit chiar în noaptea în care 1, * am zgariat.
Sana are o privire bântuită.
— Am simtit că trebuie să vin la ceainăria ta – nu ştiu de ce —, pur şi simplu. Nici nu o să-ţi vină să crezi cât de rău m-am simtit din noaptea aceea. Habar n-am de ce am venit la tine. Şi – asta o să mă facă să par cel mai rău om din lume — încă nu am trecut peste faptul că arta mi-a fost furată. Doamne, poate crezi că sunt groaznică, dar, chiar şi după ce a murit Marshall, încă mă agăţ de operele mele. Tot vreau să dau de urma lor şi să le redobândesc.
Vera o strânge uşurel de brat, iar când Sana o priveşte în sfârşit în ochi, descoperă atât de multă compasiune în ei, încât simte cum o podidesc lacrimile.
— Oh, ce fată caraghioasă! Bineînţeles că nu te cred om rău! Nu, oameni răi sunt cei asemenea lui Marshall. Vino încoace!
Zicând acestea, bătrâna o trage pe Sana într-o îmbrăţişare. Genul de îmbrăţişare pe care numai o mamă ar putea să o ofere. Sana cedează, lăsându-se în voia momentului şi simţind totodată cum zidurile pe care le-a
înălţat cu atâta grijă în jurul ei încep să cadă. Şi plânge. Plânge până nu mai rămâne nimic, şi apoi mai plânge o dată,

iar în acest timp Vera îi mângâie părul cu toată răbdarea din lume. Când termină, soarele apune şi s-a lăsat fri^l.
— În fine, a fost o zi lungă. Hai la mine! îi propune Vera, icnind în timp ce se ridică în picioare cu Emma încă în braţe.
1 >
Sana îsi şterge fata umflată.
— Adică la Julia acasă?
Vera scoate un sunet care se vrea a fi o negare.
— Sana, nimănui nu-i place să aibă un atarnator prin preajma.
Fata e la un pas să îi spună că e vorba de o persoană care despică mereu firul în patru, nu de un atârnător, dar se gândeşte mai bine şi tace.
— Acum hai la cină, iar data viitoare când sunt liberă, ne întâlnim pe plajă!
— Pe plajă?
Asta e ultimul lucru pe care Sana s-ar fi aşteptat să îl audă.
— De ce?
A
În loc de răspuns, Vera îi oferă un zâmbet misterios şi o porneşte înainte, nelăsându-i fetei altă soluţie decât o urmeze în grabă.

Capitolul 26

JULIA

JULIA NICI MĂCAR NU-SI MAI AMINTEŞTE când s-a simtit asa de vie!' Ce lucru mizerabil, îngrozitor şi inutil pe care sa îl gândească o mamă! Dar, din nefericire, este şi adevărat. O adoră pe Emma! Pentru ea, Emma e totul; e aerul pe care îl respiră. Dar, de când s-a născut fetiţa, aceasta i-a consumat fiecare clipă şi i-a acaparat fiecare gând. Adesea, Julia se surprinde privind în gol, pe jumătate cu ochii la Emma, care se joacă, pe jumătate aşteptându-se ca fetiţa să o strige. Pentru că, la fiecare câteva minute, Emma are nevoie de ceva. Cumva, să se joace cu cea mică e deopotrivă solicitant, dar şi paralizant pentru minte şi extenuant pentru atenţie, aşa încat, de-a lungul anilor, intelectul i s-a deteriorat atât de încet, atât de discret, încât nici măcar nu îşi dă seama când s-au întâmplat toate astea.

Acum însă se simte ca şi cum cineva i-a cufundat o vitamină efervescentă în apele călâi ale creierului şi, dintr-odată, strălucirea s-a întors, iar prin plămâni îi trece din nou aer curat. Se simte ca şi cum s-ar fi întors la viaţă. O cuprinde tulburarea când se întâlneşte cu Cassie,

influenceriţa de pe TikTok. Imediat ce îşi vede clienta, mintea Juliei intră în modul „cameră”, cercetând unghiurile maxilarului fetei, nuanţa ochilor şi începând să planifice cum să pună cel mai

bine în valoare aceste trăsături unice folosindu-se de lumina naturală. De prea multă vreme nu a mai gândit în felul acesta, 1 /v j i • -i *i r r evaluând chipurile oamenilor ca un fotograf în loc să îsi arunce asupra lor o privire moartă şi îngheţată.

Atunci când începe să fotografieze efectiv, îşi aminteşte totul! Cu pricepere, o poziţionează pe Cassie astfel încât silueta acesteia să fie conturată de lumina aurie a soarelui, apoi se pune pe spus glume specifice mamelor pentru ca fata să izbucnească în râs sau să îsi dea ochii peste cap. La fiecare câteva clicuri îi zice că arată grozav, că aparatul de fotografiat o iubeşte, că aura ei este incredibilă şi, în câteva minute, Cassie este atât de relaxată, încât cele două ajung să sporovăiască de parcă ar fi

* 1 1 ' prietene de când lumea.

În timp ce lucrează, perişorii de pe gâtul Juliei se ridică, iar ea se întoarce şi observă pe cineva în depărtare – e însă prea departe Îpentru a-şi da seama dacă este bărbat sau emeie. Totuşi, ceva la silueta aceea o face să se gândească că o cunoaşte pe persoana respectivă. Ezită, nesigură dacă ar trebui să îi facă semn c cu mâna sau măcar dacă omul pricina chiar o priveşte.

— Totul în regulă? o întreabă Cassie.

Julia se întoarce la clienta^ ei. Clienta ei.

Doamne, are o clientă! Incuviintează în grabă, forţându-se să schiţeze un zâmbet.
— Da, sigur, doar căutam o lumină mai bună!
Se uită din nou peste umăr şi descoperă că silueta a dispărut. Probabil că şi-a imaginat. Caută să se scape de senzaţia dată de acest moment bizar şi să se concentreze din nou pe deplin asupra şedinţei foto.
Când a terminat, îi arată lui Cassie câteva dintre fotografii pe ecran.
— Ei, drăcia dracului! exclamă fata, ceea ce, cumva, e cel mai frumos compliment pe care l-a primit Julia vreodată.
Apoi sare în maşină, cu o sută de dolari mai bogată. Nu e cel mai mare onorariu pe care la primit, dar cu siguranţă e cel care i-a adus cele mai mari satisfactii. Vera i-a trimis două mesaje, ambele conţinând fotografii cu Emma. Emma la debarcader, arătând spre foci, şi Emma acasă, prefăcându-se că îi face pedichiura Verei şi îi dă unghiile cu ojă. Pare că şi Emma se distrează de minune! Cât durează drumul spre casă, Julia cântă cât o tin puterile cel mai nou hit lansat de Taylor Swift, ceva ce nu a mai făcut de pe vremea când se întâlnea cu Marshall, căci acesta i-a spus la un moment dat că vocea ei seamănă cu cea a unei lupoaice în călduri. Când ajunge, se uită la locuinţa sa

şi vede o lumină gălbuie şi caldă revărsându-se de la fereastra principală, şi, pentru prima dată, nu se mai simte nici istovită, nici deprimată că se întoarce aici. Nu demult erau doar ea şi Emma în cea mai mare parte a timpului, iar ea se întorcea acasă cu sacoşele pline de cumpărături în vreme ce Emma ţipa, plângea sau punea întrebări pentru care era imposibil să găsească un răspuns, ca, de pildă, ,,Au viermii fond?” Revenirea aici echivala cu întoarcerea într-un spaţiu înghesuit, lipsit de orice bucurie, şi ştia
că trebuie să se grăbească şi să încerce să strângă cât mai mult prin casă, asta în timp ce fătea şi se căznea să o îmbăieze sau să o rănească pe Emma înainte de sosirea lui Marshall.
Acum însă Julia deschide uşa şi primul lucru care o întâmpină este mirosul încântător al bucatelor pregătite de Vera. Urmat de lipăiala picioruşelor Emmei în timp ce aleargă spre
uşa.
— Mami!
Julia cade în genunchi şi îsi îmbrătiseză
fetiţa, trăgând în piept mirosul dulce, de copil, al acesteia, şi cu adevărat nu i-a mai fost dat niciodată să trăiască un moment atât de plin de bucurie. Când Julia deschide ochii, observă că mai e cineva în

living.
— Sana! exclamă şi se îndreaptă de spate, ridicând-o în acelaşi timp în braţe pe Emma. Bu]1ă! Nu te aşteptam...
— Iţi cer scuze! îi răspunde Sana, ridicându- se. Eu... Vera m-a invitat oarecum aici. Am încercat să refoz, dar...
Julia pufneşte.
— Dă-mi voie să ghicesc: nu a mers prea bine.
Zicând acestea, îsi asază aparatul foto pe o măsută. Julia nu prea stie cum să reacţioneze la vizita Sanei aici. Ultima oară când a venit, Sana i-a adresat câteva întrebări indiscrete, deşi poate că toată chestia asta are sens, dat fiind că tânăra încearcă să facă un soi de documentar despre Marshall. Totuşi, Julia nu are acum dispoziţia necesară pentru a vorbi despre răposatul ei soţ, aşa că speră că Sana va pleca iute.
— Ăăă, aş avea ceva să îţi spun, îi mărturiseşte Sana, dar rară să îi întâlnească privirea.
Ceva din vocea musafirei o face pe Julia să simtă furnicături pe şira spinării. Asta nu sună bine!
Capul Verei se iteşte din spatele uşii de la bucătărie.
— A, Julia, eşti acasă! A venit Sana.
— Da, observ şi eu, Vera.

— Are ceva să îţi spună.
— Aha, tocmai se pregătea să o facă!
— Emma! strigă Vera. Eşti ajutorul meu de bucătar, mai ţii minte? Vino şi ajută-mă să fac găluştile!
înainte ca Julia să poată reacţiona, Emma se strecoară din braţele ei şi se repede în bucătărie. Minunat! Acum Julia a rămas singură cu Sana şi, dintr-un motiv oarecare, atmosfera e dureros de ciudată.
— Păi..., începe Sana. Capul Verei se iţeşte din nou.

— Sana e genul care se lungeşte mult, aşa că o ajut eu cu rezumatul. Nu are potcat. Este artistă, iar Marshall furat munca ei. Totuşi, nu l-a omorât ea.
Bătrâna zâmbeşte la cele două femei, care au rămas cu gurile căscate. Pe urmă adaugă:
— Bun, acum înapoi la găluşti!
Julia se întoarce către Sana, închizând şi deschizând gura ca un peşte.
Ce...
Nu iese nimic însă. De fapt, nici măcar nu stie cu ce să înceapă. Apoi, cu un oftat, hotărăşte să ia lucrurile pe rând. În concluzie, se aşază comod pe una dintre canapele şi se lasă pe spate.
— Bine, ce-ar fi să începi cu începutul?
— Poate nu chiar cu începutul, pentru că o să dureze prea mult, timp în care mâncarea o să se răcească. Spune-i pornind de la expoziţia din primăvară! strigă Vera.
— Bun, cred că o putem porni de acolo, Vera! spune Julia, care surprinde privirea Sanei, iar din clipa aceea între ele se instalează un soi de înţelegere, o scânteie de râs.
Sana respiră adânc.
— Eram la CalArts...
Un sfert de oră mai târziu, Julia stă liniştită, cu gândurile înotând parcă în cercuri. E uluită. De fapt, nu, nu este.

Simte că ar trebui să fie uluită, asta e chestia, dar chiar aşa stau lucrurile? Chiar este un soc revelatia că răposatul ei soţ era un ticălos care păcălea
puşti de facultate? Nu, pentru că, atunci când Julia se gândeşte mai bine, imaginea asta i se potriveşte lui Marshall, iar piesele se îmbină [5] 1 1 • 1 1 *1
uşor una cu alta, alcătuind portretul negativ al bărbatului. Ani la rând, Julia a învătat să vadă doar partea bună a lui Marshall, să il creadă atunci când îi spunea că nu vrea decât ce e mai bun pentru ei şi, după venirea pe lume a Emmei, îl auzea frecvent spunând că sunt ei trei împotriva lumii întregi. Dar acum îşi dă seama. De ce împotriva lumii întregi? Nimeni nu ar trebui să fie împotriva lumii întregi. Asta dacă nu eşti precum Marshall şi îti trăieşti viata înşelând şi escrocând la tot pasul. Juliei îi pare teribil de rău pentru Sana, tânăra [1] *i i r [1] i • i
asta, un copil, de fapt, care s-a lovit de cineva ca Marshall atât de devreme. Abia în clipa în care se gândeşte mai bine la cuvintele „atât de devreme”, îsi dă seama că, de fapt, ea s-a lovit de Marshall la o vârstă încă şi mai fragedă. Pentru numele lui Dumnezeu, era la liceu! Da, fireşte, şi el la fel, că doar erau amândoi de aceeaşi vârstă, dar, acum, că stă şi chibzuieşte, ar

fi trebui să o vadă, maniera în care, încet, subtil, Marshall a îndepărtat din jurul ei toate elementele de susţinere, astfel că, la sfârşitul şcolii, Julia simţea că nu se poate baza decât pe el. Prieteniile s-au destrămat în urma comentariilor calculate ale lui Marshall cum că nu o place pe Mindy sau din pricina felului în care acesta o vorbea de rău pe Julia pe la spate. Simţind probabil că e

ceva în neregulă cu Marshall, părinţii au mcercat sa o convinga sa nu se mal întâlnească cu el, dar chestia asta s-a sfârşit cu îndepărtarea tatălui de ei. Şi apoi au mai fost şi visurile luliei, ţelul de a deveni fotograf, descurajate uşor-usor şi cu atât de multă răbdare din partea lui Marshall, încât fata nici măcar nu s-a prins de strategia aceasta. Chiar şi după ce au avut-o pe Emma, Marshall a ţinut-o pe lulia departe de grupurile de mămici, spunându-i că femeile acelea o să o judece pentru faptul că nu e în stare să alăpteze cum trebuie şi, mai târziu, în timp ce X încă alăpta, că celorlalte mame o să li se pară bizar că ea încă îi dă sân copilei.

Doamne! Julia nu e supărată acum! E al dracului de furioasă. Pe Marshall, fireşte, dar mai mult pe ea însăşi. Cum Dumnezeu a putut să fie atât de proastă? Cum de i-a îngăduit să o distrugă aşa, bucăţică cu bucăţică? Bucăţele aşa de mici, încât nici măcar nu şi-a dat seama când îi erau smulse până când s-a trezit dintr-odată goală pe dinăuntru. Iar acum are în fată o altă victimă a lui Marshall, o tânără cu un viitor strălucit, dar care, în clipa asta, se holbează la ea cu ochi mari şi temători. Ochi în care se citeste blazare, amărăciune, înfrângere.

Julia se întinde şi o prinde pe Sana de mână. Sana tresare, dar nu se feresto

— Of, Sana!

— Imi pare rău că ti-a făcut toate astea! Nu ştiu dacă tablourile tale se află printre cele descoperite de Oliver în apartamentul lui Marshall, dar poţi să le cauţi liniştită. Şi, fireşte, să... Cum era chestia aia cu N^T? Nu
prea înţeleg cum funcţionează, dar sunt toate ale tale şi le poti lua de îndată ce îmi dau seama cum să te fac din nou proprietara lor. Julia clatină din cap.
— Uite, nu e vorba că te-am suspectat, dar faptul că Vera a tot trăncănit cum că unul dintre noi este criminalul... Sincer, nu ştiam ce să cred. Adică, acum te ştim, iar eu nu l-am ucis, deci cine a făcut-o? Crezi că a fost cu adevărat un accident?
— Habar n-am! îi răspunde Sana. Din câte ştiu despre Marshall, îmi e clar că a enervat o grămadă de oameni.
Julia încuviinţează.
— Da! Oricare dintre ei ar fi putut...
Vocea i se poticneşte şi, pentru câteva clipe, amândouă rămân holbându-se în gol, căzute pe gânduri.
— Şi apoi a mai fost şi intrarea prin efractie; adică e o coincidenţă prea mare ca să fi fost vorba de altcineva. Oh! Acesta este motivul pentru care nu ai vrut ca

— Imi pare rău! spune Sana, iar vocea îi cedează. Da, nu voiam să mai fiu obligată să stau de vorbă cu poliţistii — nu stiu, pur şi simplu nu eram sigură ce urma să

Vera să anunţe jaful „a poliţie?

Adică, până la urmă, l-am atacat. L-am zgâriat, şi habar n-am cât rezistă probele ADN sub unghii, şi... pur şi simplu m-am speriat. Imi pare rău!
— Inteleg! îi răspunde Julia şi, lucru ciudat, chiar o face.
Bine, nu prea o înţelege, dar clar empatizează cu Sana şi, până la urmă, simte în sinea ei că nu aceasta l-a ucis pe Marshall.
În ochii Sanei sclipesc lacrimi.
— Şi îmi pare rău că te-am mintit că am un podcast. Eu...
— E-n regulă! se grăbeşte Julia să îi spună. Nu îţi port pică.
— Eu, da! se aude Vera, care îşi iţeşte din nou capul din bucătărie. E rău să minţi.
Şi, zicând acestea, se retrage din nou în bucătărie

Julia şi Sana se holbează o vreme în direcţia bucătăriei şi rânjesc una la cealaltă.
— De cât timp crezi că stă şi ascultă? şopteşte Sana.
— A, sunt singură că a făcut-o de la bun început.
Julia îi strânge uşor mâna Sanei.
— Imi pare rău că soţul meu te-a traumatizat în aşa lial, încât de atunci nu ai mai reuşit să îţi urmezi pasiunea!
Sana îsi muscă buza de jos.

— Ar trebui pur şi simplu să trec peste, nu?
— Nu! Adică, da, asta ar fi varianta ideală, dar pare că te-a frânt.
Julia trage adânc aer în piept.
— Când eram adolescentă, nu îmi doream decât să devin fotografi. Şi Marshall – Doamne, nici măcar nu îmi dau seama cum a ficut-o —, în timp, m-a convins că e un vis inutil, că nu o să câştig suficienţi bani ca să trăiesc din asta şi că ar trebui să consider fotografiatul un simplu hobby. Şi asa am şi ficut, dar apoi mi-a spus că e un hobby prea costisitor şi care îmi înghite prea mult timp, şi
altele de felul ăsta. Şi, într-un final, am încetat să mă mai ocup de fotografie. Ani la rând, nu am mai ficut nicio fotografie în afară de portretele Emmei.
Julia clatină din cap, uluită.
— De fapt, azi a fost prima zi, după mulţi ani, în care am fotografiat pe altcineva în afară de Emma.
Sana ridică din sprâncene.
— Ooo, grozav! Pe cine ai fotografiat?
— O tipă, influenceriţă pe Tiklbk. Cred că numele ei e Cassie... Red?
— Oh, Doamne, CassieRed? chiţăie Sana. O
urmăresc! Incă nu a dat lovitura, dar e foarte aproape, sunt sigură. Imi place ce

postează pe TikTok! Nu îmi vine să cred că ai fotografiat- o! Cum a fost?
— Al dracului de uluitor!
Cuvintele încep să se reverse înainte ca Julia să îşi dea bine seama de asta, iar Sana izbucneste în râs. Julia i se alătură şi ea, şi nu durează mult până îşi scoate aparatul foto şi

începe să îi arate Sanei fotografiile în exclamaţiile încântate ale privitoarei. Când Vera le anunţă că e gata cina, cele două femei
continua sa sporovaiasca în timp ce se îndreaptă spre sufragerie, unde le un aşteaptă nou festin pregătit de bătrâna chinezoaică. Vera arată către diferite d tipuri de găluşti. — Găluşti cu porc şi arpagic, cu carne crab, cu porc prăjit, cu cu trei pui Shichuan. Iar aici avem peşte dulce-acrişor, raţă prăjită şi spanac

Vera se uită strălucind de mândrie la Emma, care e deja aşezată pe scaunul ei înalt.
— Ajutorul meu s-a ocupat de toate.
Emma încuviinţează cu mândrie, iar Julia se apleacă să o sărute pe frunte.
— Eşti minunată! îi spune Emmei, apoi se strecoară pe scaunul ei şi se bate uşor pe burtă. Doamne, Vera, cred că m-am îngrăşat cu mai bine de două kilograme de când te-ai
mutat aici.
— Da, acum esti mult mai sănătoasă. Asază- te, Sana! porunceşte Vera.
Sana se execută, moment în care Vera începe să îi îngrămădească mâncare pe farfurie.
— E prea mult! protestează Sana, dar

Vera o ignoră până când pe farfurie s-a adunat o cantitate obscenă de mâncare.
Apoi Vera îşi îndreaptă atenţia spre Emma, Împungând în bucăţile de peşte pe care i le-a pus pe farfurie.
— Trebuie mănânci mult peste! îi explică fetitei. Pestele bun pentru creier. Vrei să fii deşteaptă ca mine, nu?
— Vreau! răspunde Emma, care îşi îndeasă peştele în gură.
De acum, să-şi vadă fiica înfruptându-se din atât de multe feluri de mâncare nu o mai uimeşte pe Julia, dar tot îi trezeşte un sentiment de mirare. Felul în care Vera a reuşit fără efort să o facă pe fetită să renunţe la mâncărurile ei bej. În timp ce mănâncă, Julia se uită cu drag la Vera şi se întreabă cum Dumnezeu a fost atât de norocoasă încât să ajungă să o aibă pe bătrână alături.
Apoi, firește, îşi aminteşte că singurul motiv pentru care Vera se află aici este pentru că a murit Marshall. Julia este distrusă de moartea lui Marshall, normal că e, însă o mică, minusculă, bucătică din ea simte recunostintă pentru faptul că o astfel de tragedie a dus la o astfel de binecuvântare. Sana i-a spus Juliei că ea, Riki şi Oliver şi-au petrecut dimineaţa fâcând curat în ceainăria Verei. Asta are

darul să îi reamintească faptul că şederea bătrânei aici este temporară, lucru care o întristează teribil pe Julia. Tânăra speră că, după ce Vera se va muta înapoi acasă la ea, viaţa nu o să i se destrame din nou.

CAIETUL VEREI SUSPECT: SANA

Sana jură la Mine. că *m* esteinvg^a lui Marshall. Cred- că spune. adevărul. AM nas foarte. bun cutând vine. vorba de. Mirosit Minvluiânde, iar Sana este. Mintinvoasă uigrozitoare pentru, că i se zbat Mibchii câint spune. ceva neadevărat. Trebuie- să invit la ea să jucăM Ma/ijortg, întro zi. O să o înving m imnului Bine., tăiat un nacae de- pe. lista de- suspecÎL, aşa că răMas la trei,. Tre.bme- să spun că traiul m unul dintre. suspecta, MU intră un pic la categoria conflict de. interese, pentru, că m început să plac foarte. Mult pe. Julia. Sper aşadar că IUL ea erluinal, m toate. că sunt încreluiitala că exi.stă şanse Mari, pentru, că, DoaMne, iMagn^entţi *aca* e să fii. Măritată m Marshall! Ce. OM oribil! Cred- că el fost un soţ şi, un tată foarte. rău. Uităte. că M^lui [MMa abia îl Mentionează! Julia. zice că e. pentru, că Marshall era rareori, acasă, iar câiând era, *m* îi placea să se. joace. m copila. De. fapt, el doar ÎL sp^= să Meargă în pat şi, să facă Uluite. Of, dacă ar Mnt fi Marshall în vlaţâ, ce. perdaf î,aş trage-! *Fix* din ăla care. ar avea nevoie-!

Pri.Mit azi. telefon, de. la ^^^ul Graa [foarte. supărată din priema spargerii, c^uturie-i. zi.s Mie- chiar că sunt un „un iresponsabil”! Poţi. iMagina aşa ceva? I-aM zi.s că fost până şi, la poliţie ea să Mă ocup de. investigarea eriMev, dar se. pare. că poluifu *m* vor să investighez, aşa că hotărât să IUL ÎL itaraigez m un lucru, aşa de.

Mărunt c*aca* ar fi, spargerea. Ma. ales că Cu care. se. fac ymovaţi ea nu. luat niMic. Ha! La asta n-a MM zi.s racaic. IML doresc să vmă în persoană ea să i. pot vedea Mutra câint o pun la puhal.

Pe urnă a zis că trebuie să prăvde de cât ^^^^ă

ei*, iar Cil fost de, aord, că e deja decidea şi. că pot vm şi, ple^a aşa CilM ¿ur chef. Poate, că acaCUM o să faă de sfârşit idete- teste. APN şi, o să ia aMpr^de Zis asta la ea, şi, ea doar oftat şi. zis Mie. să nu părăswc oraşuL Ca şi CilM aş pdeea plea wat auaCUM se lucrai atât de deterwaite.1

În orice caz, spw că u^aut wte, Riki sau. Oliw. Apropo de asta, invdat pe. Riki. pe. pl^ă Mâine, nu.-i aşa că e drăguţ? E băiat bar. O să fac Multe chifle. pederu. et şi S^^ Sud copii cumsecade. amândoi,

Riki. şi. Olivw. IMî dau seaMa de. asta, Bine, wceptând faptut că aud didere e ar pdeea fi mMu^hd. Par, aşa CilM se. zice, oruii^ e nevinovat până la proba coderarie, aşa. ă, p^deu. MOMede, o să fac edefle. dedeioase pentru, toţi.

Capitolul 27
RIKI

LUI RIKI NU I-A PLĂCUT NICIODATĂ OCEAN Beach. Ştie că e subiectiv, dar, petrecându-şi vacantele pe plajele su perbe din Bali, 1 1 7 1 1 . J consideră ,că Ocean Beach este o plajă inferioară. În primul rând, apa e ^întotdeauna incredibil de rece, chiar şi vara. În al doilea, atmosfera... nu e ce trebuie. Isi dă seama că asta e un argument care nu prea sta în picioare, dar unele locuri sunt făcute pentru a fi plaje. O stii de când alungi la aeroport. Cum e, de pildă, Bali. De îndată ce aterizezi pe aeroportul Ngurah Rai, totul în jurul tău strigă „Vacanţă pe plajă!” Aerul poartă cu sine mirosul oceanului şi e curat şi proaspăt, peste tot te întâmpină plumeria şi toţi oamenii sunt relaxaţi. Aici însă, în San Francisco, nimeni nu e relaxat. Toată lumea îsi lucrează bratele (de ce dracului nu îi spun vâslit) şi consumă smoothie de acai din nuci de cocos, dar şi ţipa în smartphone-uri şi îsi verifică ceasurile Apple la fiecare 90 de secunde pentru a se asigura că sunt în graficul planului lor cu 1 O OOO de pasi pentru a încheia afaceri de mai

multe milioane de dolari. La una dintre graniţele acestui oras agitat se află Ocean Beach, locul unde oamenii ăstia disperaţi după tehnologie se presupune că merg în timpul liber. Riki a fost o dată acolo, cu niste colegi, iar de atunci nu a mai repetat experienţa.

Dar Vera obţine întotdeauna ce vrea, asa că iată motivul pentru care acum, la şase dimineaţa, Riki este aici, pe Ocean Beach. duminică, aşa că ar trebui să fie în pat. În schimb, e aici, îngheţat mort şi privind cu ciudă la valuri în timp ce înaintează cu greu prin nisip până la Vera.

— Riki! strigă Vera, fluturându-şi ambele brate. Aici!

E evident că a observat-o, doar se îndreaptă spre ea, dar Vera tot strigă. Colţurile gurii lui Riki se căznesc să se ridice într-un zâmbet. E foarte posibil ca Vera să fie cea mai enervantă persoană pe care a întâlnit-o vreodată. Totuşi, nu poate să nu vadă în ea un soi de figură maternă. Ceva din atitudinea ei îl face să simtă că până la urmă totul va fi în regulă. Nimic rău nu se poate întâmpla atâta timp cât o ai pe Vera în viata ta.

— Oh, bine, în sfârşit eşti aici! zice Vera. Nu văzut pe mine Îacându-ţi cu mâna? De ce nu

făcut şi tu cu mâna?

— Dar am Îacut-o! zice Riki.
— Hmm!
Vera nu pare convinsă.
— În fine, mă bucur că eşti aici, pentru că vreau te întreb ceva!
— Mi-ai cerut să ne întâlnim pe plajă la ora şase pentru că vrei să mă întrebi ceva? Care e problema cu trimiterea unui mesaj?
— Ah! spune Vera cu un zâmbet şiret. Dacă trimit mesaj, atunci acesta ramane înregistrat pentru totdeauna, iar asta chestiune delicată. Riki e încă prea uimit ca să mai fie nervos, dar începe să se simtă inconfortabil.
-OK!
— Deci mă uit în computerul lui Marshall... Auzind asta, Riki începe să perceapă un soi de bocet în craniu. E creierul lui, care strigă „O, nuuu!” Cumva, reuşeşte să nu leşine de spaima.
— Cum de ai avut acces la computerul lui? Vera tâtâie şi flutură din mână ca pentru a ignora întrebarea.
— Aiya, nu pune întrebări lipsite de relevanţă! După cum spuneam, mă uit în calculatorul lui Marshall şi dau de un folder care îţi poartă numele.
O, Doamne! Acesta este momentul când o să sufere un atac de cord. O stie. Acesta este modul în care va sucomba la frageda

vârstă de 25 de ani, în timp ce e interogat de o bătrână

care sigur e agent CIA sub acoperire.
— Deschid rolderul, continuă Vera, fără să observe sau poate alegând să ignore expresia înspăimântată a lui Riki, şi înăuntru dau de ceva numit „Scalping Bot 2”. Deschid programul, dar, desigur, fiind femeie bătrână şi simplă, pentru mine nu înseamnă nimic.
Un licăr de speranţă îşi face loc în corul de urlete din capul lui Riki. Poate că, până la urmă, Vera nu le ştie chiar pe toate. E exact cum a zis ea, o femeie bătrână şi simplă, care nu o să-şi dea seama ce...

— Asa că încep să caut pe Google.
Oh, Îa naiba!
— Şi dau de nişte informaţii foarte interesante. Mi-a luat ceva vreme să înţeleg ce e chestia asta, scalping bot–.
De ce naiba nu s-a gândit Riki să pună un alt nume? Dar, nu, a trebuit el să păstreze numele, ca un idiot ce este.
— Şe pare că există mai multe tipuri de scalping, dar ţinta lor este aceeaşi: să păcălească oamenii.
Vera se uită cu asprime la Riki.
— Eşti cumva un escroc, Riki?
— Nu! strigă el, dar apoi conştiinţa îi dă un ghiont, iar el se poticneşte în cuvinte.
Nu o poate minţi pe Vera, aşa cum nu îşi poate minţi nici mama.
— Oarecum.
— Hmm! mormăie Vera şi mijeste ochii. Mai bine ai începe să îmi povesteşti cum stau lucrurile.
Aşa a început totul, cu frăţiorul lui, Adi.
Adi a fost o greşeală; Riki avea deja 13 ani atunci când s-a născut el. Părintii voiseră un singur copil, pentru că e scump să creşti copii, dar a apărut Adi şi asta a fost. În primii ani, Riki şi-a ignorat fratele în cea mai mare parte a timpului. Nu că nu îl iubea sau că simţea gelozie. Nu, doar că Riki era adolescent şi nu era foarte interesat de un bebeluş agitat şi gălăgios, iar mai apoi de copilaşul care

tacea tot felul de trăsnăi. Dar, când Adi avea vreo patru ani, acesta a venit de la grădiniţă cu o minge de tenis, iar în seara aceea fraţii au mers afară şi au aruncat-o de la unul la altul. Adi i-a pus Întrebări lui Riki despre cum e viaţa la \V ani, şi a rost atata sinceritate m felul în care a vorbit Adi şi l-a privit, încat Riki a simtit un neaşteptat val protector şi înflăcărat de dragoste frăţească. Atunci Riki s-a uitat la Adi şi s-a gandit: Aş face orice pentru tine! Prietenia lor a înflorit. Adi era un copil nebunatic, iar Riki era blajin şi, cumva, combinatia asta a mnctionat. Ori de cate ori Riki venea de la şcoală, Adi era la rereastră, fluturandu-şi mâinile în chip de salut imediat ce-şi vedea fratele pe stradă. Dar, în vreme ce Riki excela la învătătură şi a reusit să primească viza pentru a putea lucra la un startup de tehnologie din Silicon Valley, de-a lungul următorilor ani Adi pica în cod constant la cursuri. intr-un final, Riki le-a spus părinţilor că e posibil ca Adi să aibă o problemă de învăţare. Au căutat terapeuţii potriviţi şi au făcut programare.

Rezultatele au fost atat o binecuvantare, cat şi un blestem: Adi nu avea o problemă de învătare. De fapt, era dotat, motiv pentru care se plictisea incredibil de tare la ore şi găsea dificil să fie atent. Chestia

asta a fost o binecuvantare doar în măsura în care îti asigura o poveste bună pe care să le-o spui prietenilor şi familiei, dar, în realitate, era mai degrabă un blestem pentru că în Jakarta erau foarte puţine programe pentru pustii cu adevărat dotati. La vârsta de nouă ani, Adi a fost înscris intr-o clasă peste nivelul lui; apoi, când şi aceasta i s-a părut prea uşoară, a fost mutat la clasa imediat superioară. Atunci a început bullyingul. Tot mai des venea acasă cu vânătăi pe trupul schilod. Curând a devenit clar că nu o să meargă chestia asta cu înscrisul în clase superioare grupei lui de vârstă. Băiatul avea nevoie de o scoală adevărată pentru copii dotaţi. Riki a căutat şcoli internaţionale şi a demarat complicatul fproces de înscriere la diferite instituţii din umea întreagă: Singapore, Australia sau Statele Unite.

Incet-incet, au început să primească scrisori de acceptare. Burse parţiale. Rezulta că sunt multi copii dotaţi în lumea întreagă, aşa că şcolile acordă numai burse parţiale. Chiar şi cu burse şi alte finanţări, Riki tot trebuia să

Îgăsească o cale de a face rost de bani. Slujba ui la startupul de tehnologie îi oferea posibilitatea de a economisi oarece dacă se multumea cu ramen instant la toate mesele. Fiecare cent pe care îl economisea era trimis acasă, în Indonezia. A făcut cerere de împrumut, dar, fiind cetăţean străin dintr-o ţară considerată a face parte din lumea a treia, ’ r r r
a fost refuzat.
Oricât ar fi încercat, nu a putut găsi o cale de
* i r** i**i i • A i* *
a ajuta la finantarea studiilor lui Adi şi, cu cât trecea mai mult timp, cu atât Adi se afunda
mai tare în depresie. Apelurile video îl arătau pe Adi tot mai morocănos şi cu ochi stinsi. Asta îl chinuia pe Riki. Asa se face că, pe lângă slujba de zi, a început să accepte colaborări în programare, muncind până la trei dimineaţa, înainte de a se trezi la şapte pentru a pleca la muncă în Mountain View. După trei luni de trudă în stilul acesta, a ajuns atât de istovit, încât, în timp ce îşi fâcea ramen la plic, a turnat apă fi.erbinte nu în bol, aşa cum ar fi. trebuit, ci pe propria mână stângă. Durerea a fost inimaginabilă. Din pricina ei, a urlat atât de tare, încât vecinul i-a bătut în perete şi i-a strigat: ,,Taci odată!” A fiigit aşadar în

bucătărie şi şi-a vârât mâna sub
apă rece de la robinet şi a plâns. După ce şi-a bandajat rana, s-a logat înapoi pe website-ul
pentru care lucra.

Şi atunci a găsit anunţul dat de Marshall:

Caut programator pentru aplicaţie bot. Salariu: 25 OOO $

25 OOO de mii de dolari! Suma părea incredibil de mare. Combinată cu bursa parţială, avea să acopere cu uşurinţă taxele pentru educaţia lui Adi. Cu mâna tremurândă, a dat click pe anunţul de angajare.

Adevărul este că Riki ar fi. fâcut absolut orice pentru Adi. Când s-a întâlnit cu Marshall în persoană, iar acesta i-a oferit mai multe i 1 • • 1*111 1
detalii despre tipul de bot de care avea nevoie, Riki şi-a dat seama numaidecât că este vorba despre ceva necurat. Un scalping bot, gândit să escrocheze piaţa prin a creşte în mod artificial preturile NFT ale lui Marshall în timp ce scădea toate celelalte preturi NFT. Era un lucru care contravenea principiilor lui Riki, dar, la o adică, ar fi făcut orice pentru Adi. Aşa că i-a strâns mâna lui Marshall, simtind că îi dă diavolului o bucată din sufletul său, şi a început să lucreze la botul cu pricina.

Când a terminat, i-a trimis lui Marshall rezultatul muncii sale şi a primit ca plată o mie de dolari. Acum, sigur, 1 OOO de dolari însemna o sumă frumoasă, dar nu erau nici pe departe cei 2 5 OOO de dolari promişi. Adică nu avea să acopere cu banii ăştia nici măcar biletele de avion ale lui Adi până la San Francisco. Când Riki a cerut restul sumei care
i se cuvenea, Marshall i-a râs în nas şi i-a zis: „Ar trebui să te consideri norocos că te plătesc măcar pentru o slujbă atât de simplă. E genul de lucru pe care orice programator de rahat de pe Fiverr— l-ar face pentru zece dolari. Acum, încetează să mă mai hărtuieşti, altfel o să îi informez pe cei de la compania pentru care lucrezi că ai făcut un scalping bot. Să vedem dacă o să îţi reînnoiască viza de lucru!”
Şi asta a fost! Lui Riki nu îi venea să creadă ce nătâng fusese. Nu exista niciun contract Între el şi Marshall, normal că nu era; niciunul nu voia ca o astfel de treabă să fie înregistrată. Dar de ce nu insistase Riki pentru o plată cu banii jos? Pur şi simplu fusese incredibil de disperat şi dornic să accepte orice tip de înţelegere. Iar acum nu numai că fusese păcălit; fusese păcălit să facă un program imoral, care urma să escrocheze mulţi oameni cu bani. Riki a fost cuprins de

furie şi spaimă.

De ce naiba erau vierile lor atât de complicate? Muncise ca un câine în scoală şi apoi la slujbă, iar acum îşi dezamăgea cumva familia. Intre timp, oameni ca Marshall făceau ce le trece prin cap fără să se gândească măcar la consecinte.

Ei bine, gata! Riki a căutat adresa lui Marshall şi într-o seară l-a aşteptat în faţa casei. Când a văzut că maşina acestuia pleacă de pe alee, l-a urmărit. Marshall s-a oprit la un restaurant de fite şi i-a aruncat cheile masinii unuia dintre valeţi. Riki a găsit rapid un loc de parcare. S-a grăbit în restaurant, unde l-a găsit pe Marshall stând de vorbă cu chelnerita.

— Marshall!

Marshall s-a întors zâmbind, însă zâmbetul ia îngheţat pe buze când a văzut că cel care îl strigase era Riki. Riki a văzut pe obrazul lui trei zgarieturi.

— Ce dra...

Restul cuvintelor au fost întrerupte de pumnul lui Riki proptindu-se în obrazul lui Marshall. Chelneriţa a ţipat. Paharele au încetat să mai clincheteasca; discuţiile s-au oprit la mijlocul frazelor. Iar Riki şi-a dat seama brusc ce tâmpenie tocmai tăcuse. L-a cuprins groaza şi a fugit afară. Cineva a strigat la el să se oprească, dar

el a fugit până după clădire, a sărit în maşină şi a apăsat acceleraţia
V 1 7 1 3 3 1 J
până la podea.
S-a grăbit până acasă, răsuflând cu icneli. Ajuns la apartament, s-a ascuns în pat, ca un copilaş, şi a aşteptat venirea poliţiştilor. Pentru că sub nicio formă un ticălos ca Marshall nu avea cum să o lase baltă. Riki a închis ochii strâns, dorindu-şi să dispară.
Dar noaptea a trecut şi nu a venit nimeni să îl aresteze. Dimineată, a mers la muncă şi nimeni nu l-a privit ciudat. Toţi îsi vedeau de treburile lor, ca de obicei. Riki s-a întrebat dacă nu cumva visase totul. Dar nu, degetele îi erau rănite şi îl durea atunci când bătea la tastatură. Apoi, în ziua următoare, a citit în ziar despre moartea lui Marshall. Marshall, care murise chiar în noaptea în care îl lovise Riki. Oare acesta îi provocase leziuni cerebrale care, în cele din urmă îi provocaseră moartea? Oare ucisese un om?
Acesta era motivul pentru care mersese la ceainăria Verei. Crezuse că lucrurile fuseseră rele înainte, dar crimă... Urma să nu mai poată trăi cu sine însuşi dacă afla că omorâse o altă fiinţă, chiar dacă în mod accidental.
Vera îl priveşte pe Riki vreme îndelungată după ce acesta a terminat de povestit.

Băiatul are senzaţia că arde de-a binelea pe interior, dar, straniu lucru, parcă se simte mai bine, acum, că a dat totul în vileag.
Când în sfârşit vorbeşte, Vera anunţă:
— Ei, acum ştim cu totii că pumnul tău nu atât de puternic pe cât credeai.
OK, Riki nu era sigur ce o să spună Vera, dar clar nu era asta.
— Pardon?
— Nu pumnul tău ucis pe Marshall. A fost porumbelul, îţi aminteşti?
— A, da!
Îi scapă un râset ascuţit şi nervos.
— Da! Habar nu ai cât de usurat am fost când
am auzit asta. În tot acest timp, m-am întrebat dacă nu cumva eu sunt criminalul...
Vocea îi cedează şi trebuie să se oprească pentru a-şi alunga lacrimile.
— Of, dacă aş fi ştiut mai devreme, aş fi spus la tine că în mod evident nu ai suficientă putere în partea superioară a trupului pentru ucis om cu pumnul.
Vera se întinde şi îl ciupeşte de biceps.
— Vezi? E prea moale! Ar trebui să îţi lucrezi
mai mult muschii.
Riki râde printre lacrimi.
— Ai dreptate, Vera!

Bătrâna îl bate usor pe umăr.
— O să înveţi ca adesea am. Hmm, păi bine,
nu tu esti criminalul!
Bătrâna pare cumva dezamăgită de asta. Riki îşi şterge lacrimile în timp ce Vera îşi scoate caietul din troller şi îl deschide, umezindu-şi degetul în gură şi apoi frunzărind paginile.
— Aha, aici este pagina ta de suspect! Vera scoate un stilou şi îi taie numele.
— O, nu, înseamnă că nu au mai rămas decât Julia şi Oliver! Dar o plac foarte mult pe Julia. Iar Oliver este aşa de trist! Trist ca un ursulet. M-as simti foarte rău dacă ar trebui să il trimit la închisoare.
— Dar ai fi fost împăcată dacă aş fi fost eu
vinovatul? întreabă Riki, găsind situaţia deopotrivă îngrozitoare şi hilară. Vera îsi închide brusc caietul.
— Aiya, ce întrebare caraghioasă! Bineînţeles că nu! Ţin la toţi patru. E groaznic că unul dintre voi este ucigaşul lui Marshall, dar asta e! Doar nu o să insistăm cu astfel de lucruri neplăcute! Acum, de vreme ce nu tu criminalul, să facem un picnic! Ajută-mă despachetez astea!
Riki race cum 1 s-a cerut, aplecându-se pentru a scoate din căruciorul de

cumpărături al Verei mai multe caserole. E o grămadă uluitoare de mâncare.
— Aşadar, ai adus toată mâncarea asta aici, dar ai fi aruncat totul la gunoi dacă se dovedea că eu sunt criminalul?
Vera oftează în timp ce scutură pătura de picnic.
— Aiya, normal că nu! Am invitat-o şi pe Sana. Noi două am fi mâncat toată mâncarea asta, dacă ar fi rezultat că tu eşti criminalul, în
timp ce presupun că tu ai ti fost în maşina poliţiei.
— Sana?
Inima lui Riki începe să îi bubuie în piept la simpla menţionare a numelui ei.
— O, da! lat-o!
Vera face din mâini nebuneste la o siluetă care abia se zăreşte undeva, departe. Ducându-şi mâinile pâlnie la gură, bătrâna începe să ţipe:
— Sanaaa! Aiciii!
Silueta îi răspunde la salut, dar Vera continuă
sa ţipe.
— Cred că te-a văzut! zice Riki. Cred că
acum poţi sa nu mai ţipi.
Vera bombăne ceva şi îşi îndreaptă atenţia la despachetatul mâncării.
— O, acum, că stim că tu şi Sana nu sunteti criminalii, vă puteţi întâlni unul cu

celălalt.
— Poftim?
Riki urăşte felul în care obrajii îi iau imediat foc.
— Nu o mai face pe nevinovatul! Văd cum o
sorbi din priviri. Imi pasă de Sana, aşa că trebuia să mă asigur că nu eşti criminalul înainte să-ti dau binecuvântarea mea. Acum o ai, deci poţi să-i faci curte. Ei poftim, nu mai sta aici, deschizând şi închizând gura ca un peşte! Scoate din caserole, încă mai sunt li

multe!
În timp ce Riki reia scosul cutiilor din căruciorul de cumpărături, îşi dă seama că, după luni întregi, se simte mai uşor. Povara pe care a purtat-o pe umeri e tot acolo, dar e ca şi cum Vera s-ar fi aşezat lângă el şi îl ajută să o ridice puţin. Suficient să poată răsufla adânc. Se uită la bătrână şi, pentru prima dată, se simte recunoscător pentru prezenţa ei neaşteptată în viata lui.

li Stil de tranzacţionare potrivit căruia traderul alege să „vâneze” profituri mici, pe măsură ce se ivesc astfel de oportunităţi în piaţă (n. tr.).
— Fiverr este o piată online multinatională pentru servicii independente, care conectează liber-proresionişti cu firme care doresc să

angajeze (n. tr.).

Cap itolulZS
VERA

VERA . E FOARTE ÎNCÂNTATĂ. ÎN PRIMUL rând, investigaţia ei merge foarte bine! Deja a tăiat doi suspecţi de pe li;;tă. Oricine ar fi fericit să audă asta. În concluzie, e nerăbdătoare să îi vadă faţa lui Gray când în sfârşit i-l va indica pe ucigaşul lui Marshall. Va trebui să stea de vorbă cu detectivul Gray şi să treacă pas cu pas prin metoda ei, astfel încât aceasta să înţeleagă absolut fiecare mişcare inteligentă pe care a făcut-o Vera. Desigur, faptul că l-a tăiat de pe listă pe Riki nu înseamnă că îi displace pe Julia şi pe Oliver. Ideea că oricare dintre ei este criminalul o mâhneşte, dar nu contează! Nu îşi poate lăsa emoţiile să îi tulbure

5 v 1 1 * ^11* >

strălucitoarea muncă de detectiv. Oare Sherlock Holmes a îngăduit vreodată ca sentimentele de afectiune să îi întunece judecata? O, nu, normal că nu! Şi nici Vera Wong Zhuzhu nu o să o facă. Evident, ar putea să fie nevoie de nişte mâncare pentru a o domoli pe Gray, de vreme ce a fost aşa de furioasă ultima oară când au vorbit despre faptul că Vera nu a anunţat intrarea prin efractie. Dar o să îi treacă de îndată ce bătrâna o să-i pună criminalul pe tavă, nu există nicio îndoială. Vera se întreabă dacă

Gray a făcut ceva progrese cu investigatia privind intrarea prin efracţie, dar, din nefericire, e puţin probabil să scoată ceva informaţii de la ea. Adică fără să provoace o adevărată furtună la secţie.
Celălalt motiv pentru care Vera este încântată e că în sfârşit are posibilitatea să trăiască visul oricărei mame din China: acela de a pune la cale o relaţie între doi tineri. Bine, niciunul dintre aceşti doi tineri nu este copilul său natural, dar, de vreme de Tilly este atât de surd la oricare dintre eforturile ei de a-l cupla cu o fată drăguţă, e bine şi aşa. Şi poate că astfel îşi face antrenamentul pentru momentul când îi va aranja o întâlnire fiului ei. De asemenea, până în momentul de faţă, Vera a ajuns să ţină la Sana şi la Riki ca la propriii nepoţi. Doi oameni atât de deştepţi şi amândoi au în comun un lucru: pe Marshall. Poate că experienţele pe care le-au avut cu
golanul respectiv îi vor lega mai mult. Şi, da, este o relaţie bună, sub cele mai bune auspicii. Vera îi şi vede pe Sana şi Riki la altar. O să îi facă pe copiii lor să îi spună buni, aşa cum o strigă Emma.
Până să ajungă Sana la ei, toată mâncarea este frumos prezentată pe o păturică de picnic.
— Aşezati-vă! le porunceste Vera.

Mâncati! Din nou, a pregătit un adevărat festin. Iar de acesta este mândră în mod special. Vorbim despre o minunată revărsare de mâncăruri potrivite pentru plajă pentru care nu este nevoie de tacâmuri. Sunt sandviciuri cu felii de vită glasată în miere în chifle mantou[23] dolofane, cu sos de morcovi şi praz. Mai sunt şi rulouri cu ouă crocante a căror umplutură ain tofu şi creveti aproape că dă pe dinafară. Apoi sunt dim sum: shao mai, chifle sărate cu cremă de ou şi rulouri lap cheong. O caserolă este plină cu bucăţi frumos tăiate de pepene roşu şi pere coreene, pentru a echilibra masa. Şi, pentru ca mâncarea să alunece mai uşor, a pregătit şi o carafă cu ceai de pere şi ginseng la gheaţa.

Nimic nu o umple mai mult de bucurie pe Vera decât să îi privească pe cei dragi cum se înfruptă din mâncarea ei. Acesta e unul dintre lucrurile de care îi e cel mai dor când vine vorba de Jinlong şi Tilly. Când erau toţi trei acasă, pregătea un festin în fiecare zi şi îi urmărea pe Jinlong şi Tillv cum mănâncă, iar mâncarea era mult mai bună pe atunci! Trăind singură, Vera a descoperit că bucuria de a găti a părăsit-o în aşa măsură, încât acum la cină se hrăneşte mai mult cu orez simplu şi legume sotate. De ce să îsi bată capul şi

să pregătească feluri elaborate pentru o singură persoană?
Acum însă are atâţia oameni pentru care să gătească! Zilele ei sunt pline, iar ea aleargă în mod constant de colo-colo, şi nici că poate fi mai fericită.
— O, Doamne, ce bun este! exclamă Sana, cu gura plină după ce s-a înfruptat dintr-o chiflă cu carne de vită. Ar trebui să îţi deschizi un restaurant!
Vera flutură mâna la ea.
— Aiya, ce prostie! replică, dar trebuie să îşi muşte tare buza de jos ca să nu rânjească. Se uită apoi la Riki, care mestecă un rulou cu ou, şi îl întreabă: Cum e?
Riki abia se îndură să îşi ia ochii de la Sana.
— Ha? A, da, e foarte hun! Ca întotdeauna, ai gatit minunat.
Vera scoate un icnet satisfăcut. Curând, cei trei meseni hăpăie merindele în timp ce pălăvrăgesc. Când au terminat de mâncat, Vera se ridică şi scoate un băt din căruciorul de cumpărături. E o bucată îngustă de bambus de aproape un metru lungime.
— Pentru ce e ăsta? o întreabă Sana atunci când Vera îi întinde bătul.
— E noua ta pensulă.

— Poftim? întreabă Sana, făcând ochii mari.
— Ridică-te! îi cere Vera, iar tonul ei sugerează „nici să nu te gândeşti să refuzi”.
Sana se conformează, chiar dacă încă e nelămurită.
Vera face un semn către plajă.
— Nisipul este pânza ta. Nimic din ceea ce desenezi nu este pentru totdeauna. Aşa că nu trebuie să te sperie ideea că ai greşit sau că ai desenat rău. Marea şterge totul.
Sana se holbează, cu ochii mari, când la bucata de bambus, când la Vera.
— Du-te şi desenează acum! îi porunceste bătrâna. Riki şi cu mine o să mai stăm de vorbă. A, da, Riki, am uitat să îti spun, Sana nu are un potcast, e o artistă! Unul dintre

nenumăratii artişti pe care i-a păcălit j i e
i ' i
Marshall, şi de atunci nu mai poate desena.
Bătrâna se întoarce spre Sana, a cărei barbie v AA* . •• aproape ca se tarate prin nisip.
— Şi, Sana, Riki nu este reporter la *Buzzfeed.* Vera face o pauză sucient de lungă pentru a se încrunta la Riki.
— M-ai făcut să mă entuziasmez. Mi-am spus: Uau, e reporter, poate să scrie despre ceainăria mea!
— Imi pare foarte rău! răspunde Riki, nestiind dacă ar trebui să îi ceară scuze Verei sau,Sanei.
— În orice caz, Riki este programator şi fost fraierit de Marshall. Deci... asta e! Amândoi victimele lui Marshall! Acum, du-te şi desenează! Du-te!

iar Sana sare mai ceva ca o suricată şi se
Vera îşi latră ordinele mai ceva ca un general,
îndepărtează. Bătrâna se întoarce din nou la
De ce stai acolo ca o broască? Ajută-mă să
Riki, încă încremenit de uimire.

strâng!
Riki se apucă să strângă caserolele. — Sana e cu adevărat artistă?
— Da, şi e foarte talentată. Tablourile ei

sunt foarte bune.
Vera e fericită că această informatie l-a uluit pe Riki. Probabil că e foarte plăcut surprins să afle ce talentată este viitoarea lui iubită. Dar, când se uită în sus la Riki, observă că acesta nu e deloc fericit. De fapt, pare că e pe punctul de a izbucni în plâns.
— Ce s-a întâmplat?
— Am creat un bot care l-a ajutat pe Marshall să păcălească oamenii să plătească mai mult
pentru NTT-urile lui. NFT-uri care erau
de apt opere furate de la diferiţi artişti. Ştiam tr
reaba asta, şi totuşi nu am zis nimic. Şi acum îmi spui că Sana este unul dintre artiştii de la r r ... .
care a furat şi, din pricina lui, nu a mai putut picta. Am fa.cut parte din escrocheria asta mizerabilă.
Vera nu e sigură că îi poate urmări raţionamentul. Tot jargonul ăsta legat de tehnologie e cam greu de priceput. Flutură din mână spre el.
— Aiya, nu e chiar atât de rău pe cât crezi. Amândoi sunteţi victime, bine?
— Da, sigur, dar nici nevinovat nu sunt! Sana, da! adaugă Riki cu un oftat. Doamne, sunt un mare dobitoc!
— Ei, hai, nu mai fi aşa de teatral! îl repede Vera. Treci peste! Lasă trecutul în urmă! Marshall dus, e murit. Tu şi Sana vă vindecaţi după ce făcut vouă! Bun,

poate că făcut ceva rău. Asa, şi? Ai învătat ceva din asta. De acum judeci mai bine. O să ai principii mai sănătoase, pentru că învăţat pe propria piele.

Despre asta e viata, Riki. Nimeni nu perfect şi nici nu ia deciziile potrivite tot timpul. Doar cei privilegiaţi pot lua decizii potrivite tot timpul. Noi, ceilalţi, trebuie luptăm să

de care nu suntem mândri. Dar acum stii care sunt limitele. Eşti băiat bun, Riki. Ai o inimă bună! Asta tot ce contează! zice Vera şi îl loveşte cu fermitate în piept. O inimă bună! Tine minte asta!

Şi, zicând acestea, Vera se întoarce şi termină de aşezat recipientele în cărucior, mulţumită că şi-a făcut treaba foarte bine.

Sana sfârşeşte prin a desena mai mult de o oră şi, până să termine, Vera l-a încolţit pe Riki cu întrebări despre orice, pornind de la mâncarea lui preferată (ceva numit terong balodo — va trebui să caute pe Google, ca să poată să îi pregătească), care este mâncare preferată a mamei lui (peşte la asezonat cu sos dulce de soia înţeleaptă!), unde lucrează (i care face treburi prea compl

Părul i se zbate în vânt şi are obrajii rumeni după tot efortul de a lucra cu băţul în nisipul umed. Riki îi aruncă o privire torturată, care o face pe Vera să-şi dea ochii peste cap. Băietii ăstia! întotdeauna atât de teatrali!

rătar, ce femeie un startup, ceva, prea complicate), ce vrea să se facă Adi când va creşte (fizician) şi aşa mai departe. Vera îsi doreşte să îl ajute cumva pe Riki cu povara financiară pe care o are de dus, dar nu se poate gândi la o metodă, în afară, probabil, de a jefui brutăria aia tâmpită a lui Winifred. Totuşi, e posibil ca Winifred să nu aibă 2 5 OOO de dolari aruncaţi pe-acolo.

A

Vera se ridică şi mijeşte ochii în depărtare, spre locul unde a desenat Sana. De unde se află, nu poate spune ce a desenat fata, dar e observă împrăştiate pe nisip cu 17 spiralei . 1 1 zâmbeste Sanei.

— Bine, poti desena! Mâine-dimineată vii aici şi mai desenezi! Eu aduc pe Emma. Şi mai multă mâncare, desigur.

Preţ de o clipă, se gândeşte că Sana ar putea - A <. să protesteze; tinerilor din ziua de azi le place să protesteze doar de dragul de a protesta.

Dar un zâmbet domol se întinde pe chipul îmbujorat al fetei şi, pentru prima oară de când a cunoscut-o, pare tânără, aşa cum ar trebui să arate la vârsta ei. Speranţa licăreşte în ochii Sanei, ca două stele strălucitoare, se gândeşte Vera. Imaginea asta îi încălzeşte inima bătrână. Sana o să fi.e bine. Apoi se uită la Riki şi se încruntă, pentru că băiatul stă acolo, arătând jalnic şi fără îndoială zvârcolindu-se în vina care îl macină. În fine, nu contează! Şi Riki va fi bine. O să se ocupe Vera de treaba asta.

—Chifle chinezeşti gătite în abur (n. tr.).

Cap itoliiL 29 OLIVER

ESTE O FRUMOASĂ DIMINEAŢĂ DE duminică, iar Oliver nu se poate gândi la
• • 11* • 1V V 1
nicio modalitate mai plăcută de a o petrece decât la ceainăria Verei, alături de Julia şi de Emma. OK, bine, poate ar fi mai interesant i v 11 • p» v i p» dacă acestlocal nu i s-ar fi agăţat de fiecare
centimetru al vieţii lui. Totusi, se simte minunat, cocotat pe scară pentru a instala noile corpuri de iluminat în timp ce Emma, în vârful picioarelor, se întinde să îi ofere un 1 * T 1 * 1 *
bec, iar Julia rupe de pe pereţi postere deteriorate de trecerea vremii. Oliver e în elementul lui, în sfârşit anii de muncă pe care i-a considerat a fi o pierdere de vreme dovedindu-şi utilitatea. Nu numai că repară instalaţia electrică din prăvălie, dar se ocupă şi de partea de ţevărie, pentru a se asigura că totul functionează cum trebuie. Până să-şi termine treaba, deşi la suprafaţă nu se prea vede, ceainăria Verei este, practic, o prăvălie nouă, gata să funcţioneze. Deja, mulţumită proaspăt instalatelor corpuri de iluminat, ceainăria este mai luminoasă şi mai vibrantă. Abia aşteaptă ca Vera să vadă ce diferentă colosală face o schimbare simplă la nivel de iluminat.

— Uau! exclamă Julia, dându-se un pas în spate ca să le admire munca.

În ceea ce o priveşte, a dat ios toate

posterele,
multe dintre ele acoperite de mucegai, iar acum pereţii sunt de un alb murdar, cu rămăşiţe de afiş ici şi colo. Obiectiv vorbind, locul arată groaznic, dar, pentru că au muncit atât de mult ca să îl scoată la lumină, lui Oliver i se pare că tot acest spaţiu revine încet-încet la viaţă.
— E destul de bine! exclamă Julia, de parcă iar fi auzit gândurile.
El îi zâmbeşte în timp ce îsi loveşte uşurel pumnul de cel al Emmei.
— Vera a zis că Sana e pictoriţă, aşadar, cred că pictatul pereţilor ar putea fi responsabilitatea ei. Tu ce crezi?
Julia rânjeşte.
— Grozavă idee! Da, i-am văzut câteva dintre tablouri şi e al naibii de talentată.
— Sana desenează păsări! spune Emma cu încredere.
Cu o după-amiază în urmă, Sana a venit la ceai la Vera şi, din câte se pare, a desenat cu Emma cât timp mama fetitei Îacea o nouă sedintă foto.
— Aha e! spune Julia. Şi flori, şi oameni, şi totul arată magic, nu-i aşa?
Emma încuviintează.
— Eu am desenat o pasăre în paraclis.
— O pasăre în paraclis?
Oliver şi-o imaginează pe Emma desenând două păsări rugându-se

împreună.
— O pasăre a paradisului, îl lămureşte Julia.
— Ah!
Oliver zâmbeste la Emma.
— Asta are sens! Chiar as vrea să văd desenul. Trebuie să îmi arări, când ne mai întâlnim.
— Vom vedea! îi spune Emma, care îşi îndreaptă apoi atentia spre propriile degetele.
r ***r*** ***> r r r*** ***O >***
Venind de la Emma, replica aceasta de încheiere trădează optimism. Oliver se uită în jur prin prăvălie.
— Bun, Riki a spus că o să se ocupe el de mobilă, eu m-am ocupat de instalaţia electrică şi de tevărie, asadar...
Isi vâră mâinile în buzunare, simtindu-se ,
7
,
dintr-odată bizar.
— Cred că asta e tot! Acum nu prea mai avem mare lucru de făcut.
O parte din el suferă pentru că nu vrea să plece încă de la ceainărie, pentru că asta ar însemna că el o să o ia într-o direcrie, în vreme ce Julia şi Emma o să o ia în cealaltă.
Oliver habar nu are ce ar trebui să simtă în legătura cu proaspăt resuscitata lor prietenie. Nu doar din pricina trecutului comun, ci şi pentru că Vera i-a spus că

Sana şi Riki nu mai sunt suspecţi, ceea ce îi lasă pe listă pe el şi pe Julia. Şi, oricât de mult ar urî să se gândească la asta şi să o vadă pe Julia în această poziţie, nu poate nega cât de puternică este ea pe sub toate straturile de suferintă şi cum e construită parcă din oţel. Dacă ar fi fost el căsătorit cu Marshall, nu ar fi izbucnit? Nu ar fi căutat o cale să scape dintr-un mariaj toxic? Uneori, bănuielile îl lovesc ca un val şi îl lasă tremurând şi neştiind unde să îşi îndrepte atenţia.
Liniştea e tulburată de Julia, care îl întreabă:
— Şi ce mai face tatăl tău?
Asta îl ia pe nepregătite.
— Nu stiu! recunoaşte într-un final. Nu l-am
mai văzut de ceva vreme. Îi trimit mesaje în majoritatea dimineţilor, dar îmi răspunde rar. Doar rostind acele cuvinte, şi Oliver îşi dă seama ce fiu îngrozitor este. Şi ce dacă duce în mod regulat alimente la uşa tatei? E un gest mărunt şi hilar, unul simbolic, care are de-a face mai degrabă cu a se simţi el bine decât cu a-şi ajuta tatăl.
— Vrei să îl vizităm? îl întreabă Julia. Adică nu locuieşte departe de aici şi ar fi drăguţ... --- Desigur!
În interior însă Oliver tremură şi e asaltat

de o grămadă de nu-uri. Dar, cumva, picioarele i se miscă şi astfel părăseşte coconul protejat pe care îl reprezintă ceainăria Verei.
Julia îi sugerează să ia nişte produse de la băcănie, ca şi unele de la patiserie pentru tatăl lui, aşa că o pornesc pe jos spre Ştockton Ştreet, de unde Julia ia cele mai bune produse înainte de a se opri la o brutărie. Aici, cei trei se aşază în jurul unei măsute mici în vreme ce Emma se cufundă într-o chiflă cu ananas cât capul ei de mare.
— Imi plac chiflele cu ananas, anunţă Emma cu o voce surprinzător de profundă.
Oliver schiţează un zâmbet în timp ce se uită cu drag la micuţa lui nepoată. Cum naibii a fost posibil ca Marshall să creeze această fiinţă minunată? Pentru o clipă, îsi îngăduie să îsi imagineze că a iesit în oras cu familia lui, că Julia este soţia lui, iar Emma, fiica. Simte împunsătura ruşinii. Doamne, ce îngrozitor să ai fantezii cu soţia şi copilul răposatului tău frate! Işi drege glasul şi o întrebă pe Julia cum merge cu editarea foto.
Chipul ei se însenineză la auzul acestor cuvinte.
— Am terminat de editat fotografiile lui Cassie şi arată senzaţional! În total, 27 de fotografii bune din peste 400. Trebuie să

îmi spui ce părere ai!
Zicând acestea, tânăra îşi pescuieşte telefonul din buzunarul de la spate, găseşte fotografiile şi îi înmânează lui Oliver telefonul.
Chiar şi atunci când erau în liceu, Oliver era convins că Julia are talent. Acesta a fost şi unul dintre lucrurile care îl înfuriau la
Marshall; Oliver vedea cum fratele lui o îndepărta încet-încet pe Julia de fotografie, . . • « • « « ^ motiv pentru care a şi intervenit şi l-a zis sa termine cu asta, lucru care a avut ca rezultat faptul că fraţii nu şi-au mai vorbit mai bine de o lună. Oliver ştie că Julia are talent, dar, chiar şi aşa, atunci când vede fotografiile cu Cassie, rămâne mut de uimire. ***În*** spatele aparatului, Julia se transformă în altcineva. ***În*** cineva care este jumătate aparat de
fotografiat, jumătate om. Cumva, ştie în mod instinctiv cum să-şi poziţioneze subiecţii 1 * 1 * 1 pentru a obţine cele mai spectaculoase unghiuri, dar şi cum să manipuleze lumina pentru a le scoate sufletul în evidenţă.
Desi nu a întâlnit-o niciodată pe Cassie şi nici nu i-a văzut videoclipurile, doar uitându-se la fotografiile realizate de Julia, Oliver are senzaţia că o cunoaşte pe această fată. Aproape că îi poate auzi

râsul — un râs plin de viată şi care are o urmă de pudoare în el. Ii ₜc 11* * • * * 1* * 1 • 1 p • v

e focul din priviri şi linia bine definită a maxilarului, atât de artistic atinsă de lumina apusului târziu californian.

— Oh, la naiba! exclamă el. Sunt demenţiale, Lia!

Julia îşi dă ochii peste cap, muşcându-şi buzele într-o încercare de a-şi ascunde zâmbetul.

— Ei na!

— Vorbesc serios! I le-ai trimis?

A

— Nu! O să i le trimit diseară. Imi cam făceam griji din pricina lor, cred. Mai trăgeam un pic de timp.

Oliver îi dă înapoi telefonul.

- – Nu ştiu de ce îţi faci griji; sunt uluitoare! Iţi jur că o să fi.e mai mult decât încântată!

Julia îşi pune telefonul în buzunar în timp ce zâmbeste.

— Bine, fraiere! Mulţumesc!

Sunt atât de multe lucruri pe care Oliver ar vrea să i le spună! Cât de fericit este că s-a

reapucat de fotografie. Că i-a fost dor de ea. Că a tânjit să îi fie alături. Ca iubit, desigur, dar, mai mult decât orice, ca prieten. Că i-a lipsit să stea amândoi la taclale la prânz. Că a dus dorul

drumurilor lor la şi de la scoală.
Incă îsi aminteşte felul în care Julia îsi ducea ghiozdanul în spinare, cu degetele mari vârâte sub barete. Ar vrea să îi spună toate aceste lucruri, dar stie că nu este potrivit acum şi în nicio împrejurare. În plus, este atât de încântat de compania ei, încât nu vrea sub nicio formă să riste să o mâhnească. În concluzie, pur şi simplu încuviinţează din cap. Când au terminat, iau toate lucrurile pe care le-au cumpărat pentru tatăl lui Oliver şi o pornesc către locuinţa acestuia. Oliver sună la interfon, iar când vocea tatălui răsună, Oliver spune:
— Bună, baba, sunt eu! Cu Julia şi Emma.
Urmează o pauză, apoi tatăl răspunde:
— Nu pot! Nu azi.
— Dar ti-am adus mâncare.
Oliver se uită la Julia şi la Emma, urând din tot sufletul nodul care i s-a pus în stomac. Nu-i vine să creadă că propriul tată refuză să îsi vadă nepoata. Ce aracu' e cu el? Sigur, Oliver a stiut dintotdeauna că Marshall a fost fpreferatul tatei, dar chestia asta întrece orice imită. Emma e singura nepoată a bătrânului. Majoritatea bunicilor s-ar năpusti pe scări şi ar îmbrăţisa-o pe Emma din zbor. Copila, care e prea mică pentru a înţelege ce se întâmplă, îşi flutură degeţelul pe sub nasul lui ca un dirijor în miniatură şi

cântând ceva aproape neauzit. Oliver se uită neajutorat la Julia. Aceasta ridică din umeri, apoi se apleacă r[1] [7] A A pentru a vorbi în interfon.

— Bună, baba! O să lăsăm mâncarea la uşă, bine? Poti să vii să o iei când vrei. Iar dacă simţi vreodată nevoia de companie, sună-mă sau sună-l pe Qliver!

Pentru că urmează o tăcere îndelungată, musafirii lasă pungile cu cumpărături jos. ı o ***r*** /

Sunt pe punctul de a pleca atunci când interfonul se trezeste la viată. Oliver se întoarce rapid, asteptându-se ca usa să se 1 1 * 1 V I * 11 [9] deschidă, dar tot ce spune baba este:

— Să nu mai veniti aici niciodată!

Capitolul 30
SANA

DACĂ CINEVA I-AR FI SPUS SANEI CĂ LA vârsta de 22 de ani nu numai că va fi renunţat la studiile la CalArts, ci şi că va fi o fostă studentă CalArts care desenează aproape exclusiv pe nisip, s-ar fi ghemuit şi ar fi suspinat amarnic gândindu-se cum a dat-o în barã. Dar adevărul este că Sana nu îşi poate aminti ultima dată când s-a simtit atât de fericită desenând.

În fiecare dimineaţă, la răsărit, merge la Ocean Beach cu bătal ei de bambus şi acolo, lângă unduirea blândă a Pacificului, îşi plimbă băţul pe nisip, savurând felul în care se simte în timp ce trage, împinge sau îşi face instrumentul să alunece. Nisipul reprezintă un suport de lucru nou, care îi solicită un control al muşchilor atât de bun, încât nu-i loc de ezitări. Sana adoră senzatia de moale sau de zgârietură pe care o are atunci când nisipul se desparte sub băţul ei, dar şi zgomotul liniştitor pe care îl face fiecare mişcare. Chiar şi felul în care simte nisipul sub picioare, între degete, îi oferă alinare, legând-o de pământ, conectând-o cu natura şi imobilizând anxietatea care i-a bântuit atâta vreme prin întreaga fiinţă. Pentru o oră sau două, în fiecare zi, restul lumii se

topeşte, lăsându-i în urmă doar pe Sana, băţul ei şi
nisipul.
Apoi Vera şi Emma sosesc aducând cu ele căruciorul de cumpărături al Verei, iar Sana le salută făcându-le cu mâna, şi un sentiment de bucurie i se revarsă în piept în timp ce le urmăreşte pe bătrână şi pe fetită străbătând plaja până la ea. Ştie că în căruciorul Verei e mult prea multă mâncare, că Vera o să o cicălească, cerându-i să ia un mic-dej'un sănătos înainte de a veni aici şi că Emma o să scoată o pereche de betişoare chinezeşti, o să i-l dea pe unul dintre ele şi o să spună: ,,Hai să desenăm, Sana!” Iar Vera o să o uşuiască de acolo să deseneze în timp ce ea o să întindă pătura de picnic, iar apoi o să scoată
mâncarea.
Desenatul pe nisip de una singură e o experienţă cathartică, dar să deseneze în nisip cu Emma e cu totul altceva. Emma e pasionată de orice e pe jumătate sirenă, asa că Sana desenează partea de sus a unui cal, de exemplu, iar apoi Emma, cu multă grijă şi cu limba atârnându-i pe dinafară, adaugă o coadă de sirenă. Pumnisorul dolofan al Emmei încă e lipsit de aptitudinile motorii fine necesare pentru a desena bine, asa că adesea

sfârşeşte prin a face o greşeală. înainte ca fetiţa să se îmbufneze, Sana îi spune: ,,O, ce linie grozavă, Emma! Uite, dacă o extind un pic, uite aşa... se transformă într-o stea! Da, uite sirena asta cal are o stea pe burtică, nu e drăguţ?”
Şi, cumva, învătând-o pe Emma că defectele
pot fi transformate în ceva unic şi frumos, şi Sana începe să se vindece.
Apoi Vera le cheamă şi se retrag toate pe pătura de picnic, unde se înfruptă cu mâncarea care, la fel ca întotdeauna, e prea delicioasă pentru a fi abandonată în caserole. Uneori li se alătură şi Julia, dar zilele acestea e ocupată cu fotografia. Aşa cum i-a prezis Sana; Cassie, tipa de pe TikTok, a fost fascinată de portretele ei şi a lăudat-o pe Julia în faţa fanilor, lucru care a făcut ca artista să aibă tot mai multe programări.
O dată, în timp ce Sana desenează în nisip cu Emma, se uită în sus şi observă în depărtare o siluetă care pur şi simplu stă. Este oare iar necunoscutul acela care le priveşte? De la distanţă, Sana nu îşi dă seama, dar, după cum stă omul acela fără să se mişte, e gata să parieze că individul e cu ochii pe Emma. Asta o face pe Sana să se simtă incomod, iar când ridică mâna şi flutură în chip de salut, necunoscutul se

grăbeşte să se facă nevăzut. Stomacul i se strânge.
— Vera! o strigă Sana. Ai văzut-o pe persoana aia care stătea acolo şi ne privea?
Desi gur, Vera e prea ocupată cu despachetatul mancarn.
— Ce persoană?
Sana ezită, apoi răspunde:
— Probabil doar cineva care merge la plajă.
Nu e exclus să îşi fi imaginat doar pentru că, desigur, nu îşi poate imagina cum ar putea să trăiască fără un pic de dramă în viata ei.
Adevărul este că Sana nu prea ştie ce să simtă

în legătură cu această nou descoperită pace. Ceea ce e ironic, de vreme ce Marshall încă e mort, Vera încă îi suspectează în mod deschis pe Oliver şi Julia şi, cu toate astea, între ei se leagă o prietenie trainică, lucru care e extrem de derutant. Uneori se pomeneşte întrebându-se peste ce fel de viaţă bizară a dat, în care există o moarte neelucidată, posibil o crimă, plus o intrare prin efracţie în timpul căreia nu s-a furat nimic. Apropo de intrarea prin efracţie, Vera a prezis că probabil poliţiştii nu vor ajunge la nicio concluzie pentru că nu a

fost furat nimic. Iar până acum a avut dreptate. În parte, Sana e încă agitată, aşteptând din clipă în clipă sosirea poliţiştilor, care o să îi dea în vileag pe unul dintre ei ca fiind autorul crimei sau al
intrării prin efracţie, dar zilele trec şi nu se întâmplă nimic.
Astăzi Sana i-a spus Verei să nu vină pe plajă dimineaţa pentru că are de gând să plece în drumetie la Muir Woods. Ceea ce nu i-a povestit Verei este faptul că pleacă în drumeţie cu Riki. Oh, Sana îşi poate imagina cu usurintă zâmbetul muhumit şi triumfător al Verei dacă va afla cumva vreodată despre asta!
Pe la 7.30, Riki îi ia pe Sana şi băţul ei de bambus plin de nisip de pe plajă. Fata se străduieşte să îşi şteargă instrumentul de desenat înainte de a-l pune în portbagajul masinii, simtindu-se în mod bizar nelinistită pentru prima dată, căci e conştientă că nu vor discuta despre cazul lui Marshall, despre Vera sau despre ceva similar. Pentru prima dată se vor intâlni pur şi simplu pentru a petrece timp Împreună, şi ce sentiment ciudat, dar frumos o cuprinde când işi dă seama de asta! Aproape că nu îşi poate reţine zâmbetul când se strecoară pe scaunul pasagerului.

— Bună! o salută Riki, zâmbindu-i la fel de larg pe cât îi zâmbeşte şi ea. Ai avut o zi bună la desenat?
— Da, foarte bună! Devin din ce în ce mai bună.
Sana strânge din gură intr-un efort disperat de a se impiedica să zâmbească ca o idioată, dar, nu, de îndată ce nu se mai concentrează la asta, colţurile buzelor i se ridică inapoi într- A un suras.
La naiba! Ţine-te tare, te rog!

Sana nu poate să nu observe felul în care conduce Riki — o mână pe volan şi cu cotul celălalt sprijinit pe geamul deschis al portierei • r „i r D
L
lui. Destul de sexy.
— Cum a fost dimineaţa? il intreabă, incercând să isi distragă atentia şi să nu îl mai admire.
— Sincer să fiu, abia a început!
Rikirâde.
— Imi place ca în weekenduri să îmi fac somnul de frumuseţe. În concluzie, m-am trezit cam acum 20 de minute şi am venit să te iau.
Doamne, chiar şi felul în care spune „am venit să te iau” e sexy!
Atât de devreme într-o sâmbătă dimineaţă, nu £•* 1 • •* 1
prea e trafic, aşa că nu trece mult şi alung la podul Golden Gate. Sana se uită pe geam în timp ce traversează celebrul pod, absorbind tot ce e în jur şi încercând

să îşi întipărească în memorie. Odinioară, avea obiceiul să privească lucrurile astfel şi să găsească elementul artistic din fiecare, dar hoţia lui Marshall i-a furat bucuria asta pentru mult timp. Acum ,observă din nou frumuseţea din iur şi aproape plânge de bucurie — şi e o bucurie pură şi nesfârşită. Cât de nesmintit de frumos e orasul ăsta? Cum de i-a luat atâta timp să se convingă de asta? Drept răzbunare, a venit aici intr-o excursie şi a ratat toate culorile din jur. E greu de descris în cuvinte măreţia copleşitoare a podului Golden Gate. În fotografiile în care apare tot, acesta aproape că arată ca o jucărie. Dar, în realitate, fiecare grindă este imposibil de înaltă şi de lată, săgetând spre cer, iar Sana simte din nou dorinţa aceea, cea pe care a pierdut-o atâta vreme, de a crea ceva frumos şi parcă de pe altă lume.

Până să ajungă la Muir Woods, întreaga flintă a Sanei zumzăie de o nou descoperită poftă de viată. Iese din masină şi se întinde, trăgând în piept parfumul curat, cu aromă de pădure, al parcului naţional. Riki scoate din portbagaj un rucsac, apoi pornesc amândoi pe cărare. discuţia curge natural, fără efort:

— Nu îmi vine să cred cât de înalti cresc

sequoia!
— Cu adevărat. Secflunea lor transversală e mai mare decât întregul meu apartament! observă Riki pe un ton sec.
Sana izbucneste în râs.
— Făceai drumeţii acasă, în Indonezia?
— O, da! Chiar da! Există un loc care se numeşte Bogor şi se află la două ore de Jakarta. Mergeam acolo cu masina cu fratele meu mai mic, o porneam pe dealuri până unde se află plantaţiile de orez etajate şi apoi înotam cu orele în râu. Indonezia are o climă caldă şi umedă, asa că, până să ajungem la râu,
eram asudaţi, prin urmare apa era incredibilă.
— Uau, ce drumeţii incredibile!
— Asa e! Poate că într-o zi o să te duc şi pe tine acolo.
Riki îsi dă seama că ceea ce a spus presupune ca Sana să călătorească peste hotare. În concluzie, obrajii, vârfurile urechilor şi ceafa i
se înrosesc.
— Adică, stii tu, dacă esti prin zonă.
Sana nu e tocmai încântată de timiditatea lui.
— Oh, vrei să zici, dacă se întâmplă să mă aflu în Indonezia dintr-un motiv oarecare?
Riki ridică din umeri în timp ce se luptă să îsi înăbuse un zâmbet.

— Da, dintr-un motiv oarecare.
— Imi place cum m-ai invitat în Indonezia la prima noastră întâlnire.
Riki ridică o sprânceană şi îi aruncă o privire
. „
mocenta.
— Stai puţin; asta e o Întâlnire? Nu ştiam, dar bine...
Sana îl loveşte în joacă în umăr, apoi izbucnesc amândoi în râs şi se avântă tot mai adânc în codrul întunecat şi luxuriant. Fata nu îsi mai aminteste când a mai simtit o astfel de legătură puternică cu un tip. Pe vremea când era la CalArts, toti ceilalţi studenţi erau prea mistuiţi de arta lor, fiecare dintre ei fiind convins în sinea lui că este un geniu, deşi, în acelaşi timp, se temea că ar putea fi expus în ochii celorlalţi drept un escroc fără har. Sana nu ar putea să se intâlnească niciodată cu un alt artist. Nu, are nevoie de cineva aşa, ca Riki, un tip cu picioarele pe pământ şi care nu e complicat. Cineva care să ii aline sufletul.
După vreo câteva ore, fac o pauză pentru a ciuguli ceva. Riki a adus brânză, pâine şi mai multe feluri de nuci.
— Eu le-am făcut, o informează în timp ce toarnă nucile Într-un bol. Migdale, caju, alune, seminţe de dovleac, coapte cu miere şi sare de mare.

— Din fericire, nu am alergie la nuci, replică Sana, aruncând iute în gură câteva din bunătăţile enumerate.
Menţionarea cuvântului „alergie” face ca în mintea fetei să răsară pe neaşteptate imaginea lui Marshall, iar gura i se usucă. Probabil că şi Riki s-a gândit la acelaşi lucru, pentru că expresia i-a devenit sumbră.
Sana ia o gură de apă şi oftează.
— Toată treaba asta cu Marshall... Incă numi vine să cred ce s-a întâmplat. Au fost câteva săptămâni nebune, nu crezi?
— Da! Şi, la o adică, a murit din pricina unei alergii la o pasăre. Adică, e ciudat, nu?
— Chiar că! zice Sana, apoi ezită. Crezi că Vera are dreptate? Că l-a ucis careva?
Vreme îndelungată, Riki nu spune nimic şi doar priveşte în depărtare.
— Nu-mi dau seama.
— Adică, a fost intrarea prin efracţie, ceea ce e o coincidenţă prea mare, aşa că trebuie să aibă legătură cu moartea lui Marshall, ceea ce înseamnă că, da, a fost ucis, nu?
— Bănuiesc, dar nu s-a furat nimic. Poliţia na gasit urme sau ceva, aşa ca nu ştiu ce sa mai cred.
Sana îşi mestecă buza de jos.
— Crezi..., începe, apoi ezită, face o grimasă şi continuă: Crezi că poate Oliver

a făcut-o? El era singurul care ştia de alergia la fulgii de
păsări.
— Adevărat, dar poate că ştia şi Julia? Era măritată cu Marshall, aşa că putea foarte bine să ştie. Adică, faptul că eşti alergic la ceva – e genul de informaţie pe care i l-ai spune partenerului de viaţă, nu?
— Bine punctat! spune Sana şi oftează. Totuşi, urăsc să mă gândesc că unul dintre ei doi a făcut-o.
— Da, şi eu la fel. Ştii, pentru scurtă vreme, am crezut că eu... Riki se poticneşte, apoi trage aer în piept şi continuă: Am crezut că eu am făcut-o. Ii trăsesem un pumn în noaptea în care a murit, şi m-am gândit că poate... Curajul Sanei are o ezitare dureroasă.
— E o povară îngrozitoare pe care să o cari după tine.
Riki încuviinţează din cap, apoi izbucneşte în râs.
— Da, păi, după cum a spus Vera, m-ar fi putut lămuri ea pe dată că era imposibil să îl fi ucis eu pentru că se pare că am braţele prea mol ca sa omor pe cineva cu un singur pumn.
--- O, Doamne! Tipic pentru Vera! râde Sana. Ii e usor să-şi imagineze scena.
— Pentru o vreme, şi eu am crezut cii

poate am avut ceva de-a face cu moartea lui. În ziua în care a murit, am mers să îl văd şi l-am zgâriat pe un obraz. Până atunci nu mai atacasem pe nimeni aşa. Am fost îngrozită...

a fel! spune Riki, iar în vocea lui se .
simte compasiunea.

întinde mâna, pe care o pune deasupra mâinii Sanei, iar căldura lui îi potoleşte gândurile hăituite.
— Marshall avea un dar cu totul aparte de a scoate ce e mai rău din oameni, nu-i aşa?
Sana aprobă din cap.
— Cred că asta a durut foarte mult. Când mi- am dat seama că lumea este crudă, iar eu m-a simtit ca o idioată că nu mi-am dat seama de asta mai devreme, pentru că, dăă, nu e evident? M-am simtit ca şi cum era mai mult vina mea decât a oricui altcuiva. Că oameni ca
Marshall o să existe întotdeauna şi că o să facă ce fac ei, şi că este responsabilitatea mea să mă protejez, nu-i aşa? M-am simtit

— îmi pare rău! murmură Riki, plecându-şi ochii.
extrem de rusinată că am căzut victimă escrocheriei lui.
E doar imaginaţia Sanei sau el chiar e incredibil de trist? I se strânge pieptul şi

— Hei! spune ea cu blândeţe. Nu e vina ta. Şi
tie ti-a făcut acelasi lucru.
il ia de mână.
Riki îşi muşcă buzele, ca şi cum s-ar lupta să găsească vorbele potrivite. Ceva anume la acest moment, când sunt

amândoi aşa de sinceri şi îşi expun rănile, atinge inima Sanei. Fără să se gândească prea mult, Sana se apleacă, apropiindu-se de el, şi îşi lipeşte buzele de ale lui Riki într-un sărut delicat şi dulce. Indiferent ce intenţiona Riki să spună

este imediat dat uitării în vreme ce urcă pe spatele fetei şi o trage mai amândoi pierzându-se în acest perfect.

mâna lui aproape

Cap iitoluL'!!

JULIEI ÎI VINE GREU SĂ ÎSI CREADĂ ochilor când îsi deschide tabelul. Tabelul ei! Da, e acum unul dintre oamenii cu un tabel, unul plin cu nume de clienti. Nu s-a mai putut abţine să spună „tabel”. Rosteşte acest cuvânt de cel puţin sapte ori pe zi: ,,O, dă-mi voie să adaug în tabel!” sau „Dă-mi voie să verific în tabel!”
De asemenea, Julia a făcut rost şi de un calendar, o, da, unul cu adevărat sofisticat. Un calendar care se umple şocant de repede şi nu iz > u ’ doar cu chestii de genul „Ia-i Emmei cerealele preferate”, ci şi cu programări precum „April Woolson – şedinţă foto mamă” sau „Heather + Rikuto – şedinţă foto de logodnă”. De fiecare dată când adaugă o nouă
T 1 ’ 11 1 j
programare, lulia se repede la calculator şi işi trece în calendar, iar Vera îi suflă în ceafă, mijind ochii la ecran, şi îi spune:
— Ar trebui să ceri mai mulţi bani! Regulă de bază: creşte preţul la fiecare trei programări!
1 ’ ii 1 u o
Julia se holbează la ea, îngrozită.
— Poftim? Nu pot să fac asta; nu e etic!
— Ha! Ba este! Nu este vorba despre umflarea preţului, ci despre a te respecta pe tine, ca fotograf.
Vera o împunge cu degetul în piept.

— Crezi că esti din ce în ce mai bună cu fiecare sediguă foto?
— Păi, da, sigur, dar ...
— Deci după trei şedinţe foto eşti acelaşi fotograf ca înaintea lor? Rămâi pe loc?
— Păi nu, dar...
— Şi atunci preţul pe care îl ceri de ce rămâne pe loc?
După câteva clipe de tăcere uluită, Julia recunoaşte în sinea ei că Vera are dreptate. Motivul adevărat pentru care nu a crescut preţul nu are legătură cu afacerea; e mai degrabă o decizie luată din lipsă de încredere în propriile puteri. Aşa că face exact ce o sfătuieşte Vera şi îsi creste tariful cu 10% la fiecare trei programări. Iar acum e la a unsprezecea programare, la doar câteva săptămâni după ce a făcut portretele pentru Cassie! În unele zile, Julia încă se ciupeşte, neîndrăznind că creadă ce noroc a avut.
— Nu e vorba de noroc! o repede Vera când Julia face greşeala de a pomeni asta în treacăt. În afaceri nu există noroc. Tu ît. faci norocul. Adevărat, dar Julia este recunoscătoare pentru şansa de a fi lucrat cu Cassie. Deşi platforma acesteia din urmă este departe de a fi devenit virală, tiktokeriţa munceşte din greu, postând între trei şi cinci filmulete la câteva zile. De fiecare dată când Julia îi verifică profilul lui Cassie, descoperă că numărul

de urmăritori al acesteia continuă să crească. Iar fata a convins-o să îsi facă şi ea cont de TikTok şi de Instagram înainte să îşi posteze noile fotografii. Mai mult, a şi etichetat-o, făcându- i o recenzie elogioasă. Postarea aceea i-a adus

Juliei trei noi clienti, iar cei trei clienti au dus vorba mai departe pe iikiok, ceea ce a avut ca rezultat şi mai multe angajamente. Uneori Julia se întreabă dacă nu cumva s-a Împiedicat şi a ajuns în mod accidental să trăiască viata altcuiva.

Chiar şi Emma s-a schimbat. E tot serioasă, dar parcă nu mai e atât de lipicioasă şi sâcâitoare. Nici măcar nu mai cere să fie alăptată în timpul zilei, doar seara, înainte de a merge la culcare, lucru care îi convine de minune Juliei. De fapt, Julia adoră faptul că încă mai are posibilitatea să îşi legene fetiţa noaptea şi să îi simtă trupuşorul lipit de al ei. Dar, în afară de asta, Emma a încetat să se mai agaţe de membrele mamei şi să atârne veşnic de ea ca un pui de koala, lucru care a fost deosebit de eliberator pentru amândouă.

Venitul pe care îl are Julia de pe urma şedinţelor foto încă nu e suficient pentru a acoperi ipoteca; e mai mult decât sigur că, la un moment dat, Julia va trebui să îşi diminueze cheltuielile. Nu o deranjează. Casa asta nu face decât să îi amintească ce viată a avut la cheremul lui Marshall. Totuşi, ideea de a se muta în altă parte o copleşeşte, aşa că încă mai amână scoaterea casei la vânzare căutarea unei locuinte mai mici în care să plute.

În după-amiaza aceasta, în timp ce Vera duce pe Emma în parc, iar Julia editează masa din sufragerie fotografiile făcute timpul celei mai recente şedinţe, i se pare că aude un zgomot venind de undeva din spatele casei.

Probabil vântul, se gândeşte, şi se întoarce la fotografiile ei, jucându-se cu expunerea. Dar nu, se aud un huruit şi un scârtâit. I se ridică părul de pe braţe în timp ce urechea distinge sunetele. Cineva a intrat în casă. Gâtul i se usucă dureros de tare, iar palmele îi sunt deja 11 • 1 • umede de transpiraţie, deşi nici nu s-a ridicat încă de pe scaun. Julia se saltă încet, atentă să nu împingă scaunul în spate şi să scârţâie pe podeaua de lemn. Se uită în jur, prin sufragerie, după ceva ce ar putea fi folosit drept armă şi alege o vază decorativă de pe masă. Respirând inegal, iese din sufragerie şi o porneşte pe hol.

Niciodată până acum holul nu i s-a părut aşa de întunecat şi de sinistru. Julia se simte slăbită, ca şi cum ar putea leşina, dar, cumva, continuă să înainteze, strângând vaza în palmele asudate. Una dintre scândurile podelei scârţâie, iar ea îngheaţă, cu răsuflarea în gât. Din dormitorul principal are senzaţia că se aude cum şi cealaltă persoană încremeneşte, dacă există un astfel de sunet.

Care ar putea cuprinde respiraţia ţinută şi ochii larg deschişi de teamă şi anticipare. Tensiunea sporeşte şi tot sporeşte, până când o copleşeşte, iar

instinctele preiau rapid conducerea şi o fac să se lanseze înainte. Parcurge în grabă restul holului, cu vaza ridicată, pregătită de luptă, şi se năpusteşte în dormitorul principal cu o putere incredibilă.

Nu e nimeni acolo. Un hohot de râs socat îi iese de pe buze, şi se prelinge pe lângă perete, 1 ' ' e 1 ' 1 e Dl cu inima încă bubuindu-i în piept, în vreme trupul îi tremură din pricina adrenalinei. Evident că nu e nimeni aici. Ce se întâmplă cu ea? Răsuflă adânc şi se întinde la capătul patului, încercând să se concentreze asupra controlului respiraţiei. Cel puţin va avea o v v poveste amuzanta pentru cina.

Apoi observă că fereastra este larg deschisă, iar hohotul ei discret de râs îi rămâne în gât. Vera a preluat dormitorul principal cu săptămâni în urmă. Bătrânei îi place să lase fereastra crăpată, suficient cât să intre aer proaspăt, dar nu atât de mult încât să-l audă pe terrierul vecinilor cum latră la veveriţe. Acum însă fereastra e complet deschisă, perdelele transparente fluturând din pricina unei pale de vânt care îi provoacă fiori pe şira r\. « i i . ' spinării. Cu braţele înfăşurate în jurul trupului, Julia se îndreaptă spre fereastră, pe care o trânteste ca să se închidă. Probabil a deschis-o Vera de dimineaţă, îşi spune. E cea mai probabilă explicaţiei.

Se sileşte să inspire adânc, iar apoi să elibereze aerul din plămâni. Totul e bine. Totul e...

Privirea îi cade pe un teanc de hârtii din mijlocul patului.

încruntată, se apropie de pat şi ridică foile. Pe prima pagină vede scrise cuvintele:

MANUSCRIS FĂRĂ TITLU

Oliver R. Chen

OK, bine! Aşadar, are în mâini manuscrisul lui Oliver! Işi aduce aminte că, pe vremea când erau la şcoală, Oliver scria întotdeauna într-un caiet. În weekenduri, luau tramvaiul, se plimbau prin SF şi se opreau la întâmplare. Dar, chiar în timp ce se gândeşte la asta, o copleşeşte curiozitatea. E aşa de fericită să descopere că Oliver continuă să scrie chiar şi după atâtia ani! N-are ce să strice dacă aruncă o privire, nu-l asa? Se aşază aşadar pe un

I • «11 • ' • ' ' A

fotoliu şi dă la prima pagină.

David nu a cerut niciodată să fie fratele mai mic al lui Randall. Şi geamăn, nici mai mult, nici mai putrn. rutine lucruri în viata sunt la fel de blestemate ca acela de a fi geamănul mai mic al cuiva, Încă de când erau mici, era evident că David era versiunea sărmană, făcătura, imitaţia lui Randall. Dacă Randall era activ şi gălăgios

în felul acela fermecător în care sunt adesea copiii, David era aşa de timid, încât i se părea dificil chiar şi să salute. Părinţii se scuzau întotdeauna în numele lui. ,,Ne pare rău, este timid!" ,,Ne pare rău, nu îi plac străinii!" Între timp, Randall răsplătea pe oricine cu deja celebrul său rânjet ştirb, şi toată lumea cădea pe spate, uitând de existenţa lui David. Lucru care, oricum, îi plăcea.

Până când a întâlnit-o pe Aurelia. S-a îndrăgostit de ea la prima vedere. Cum putea sa nu se îndrăgostească? Nu mai întâlnise pe nimeni ca ea.

Julia simte cum podeaua se prăbuşeşte sub ea. Ce naiba? Ce...

Tot trecutul năvăleşte peste ea, invadându-i mintea. Cât de apropiată a fost de Oliver sau cum acesta a fost cel mai apropiat prieten al ei vreme îndelungată. Cum acesta o privea într- un mod care o racea să simtă o agitatie ciudată în măruntaie. Cum naiba nu şi-a dat seama că Oliver nutrea sentimente pentru ea? Nici că putea fi ceva mai evident de atât, pricepe acum.

Mintea îi lucrează şi ajunge până la momentul în care Oliver a încetat să mai fie prietenul ei, atunci când Julia a început să se întâlnească cu Marshall. Oare pentru că era furios pe ea? Pentru că nu îi răspundea la sentimente? O cuprinde furia. Cum ar fi trebuit să ghicească faptul că Oliver era îndrăgostit

de ea? Nu i-a 1 , D arătat-o niciodată şi nici nu a încercat să se dea la ea. De-a lungul timpului, ea începuse să îl vadă aproape ca pe un frate, iar acum, să afle că, în tot acest timp, el avusese sentimente faţă de ea, îi sună un pic a trădare. Şi să o abandoneze ca prietenă, pur şi simplu, fără nicio explicaţie, ca şi cum, în tot acest timp, prietenia lor fusese o simplă strategie 1* 1*1 * ^1*1* din partea lui de a i se strecura m chiloţi, pentru a renunţa atunci când şi-a dat seama că fratele lui ajunsese acolo mai întâi...

Marshall stiuse de asta, fireşte. Doar tăcuse tot felul de remarci dispreţuitoare la adresa lui Oliver, cum ca acesta era micul şi jalnicul ei servitor. Ea respinsese toate aceste comentarii, considerandu-le simple glume ca- ntre fraţi. Doamne, ce proasta era! Pana sa îşi dea seama ca nimic la Marshall nu era nevinovat, era prea târziu! Era deja frânta, iar busola ei interioara se învârtea înnebunita, incapabila^ sa îi spuna daca avea sau nu dreptate. Intr-un final, totul ajunsese sa fie 1 1 „M ***K*** 1 11 *11* • 1 hotarat de Marshall. Care era stupid, lipsit de valoare şi care nu merita sa îţi consumi timpul cu el.

Julia frunzareşte urmatoarele pagini, vânând cuvintele, din ce în ce mai înspaimântata.

Cât de mult o iubeşte, cât de mult iubeşte totul la ea...

Dar, desigur, pentru că David este blestemat, pentru că David e o partidă mai puţin interesantă, ea nu are ochi decât pentru Randall...

Randall avea obiceiul să se uite peste umăr când ieşea la plimbare cu Aurelia şi, când îi surprindea privirea lui David de la distanţă, rânjea şi îşi ridica mâna într-un mic salut. Aurelia nu a observat niciodată felul în care Randall o strângea de talie, ca

pentru a-i aminti lui David că ea îi aparţinea acum lui. Ca orice altceva, de altfel...

Juliei îi vine sa verse. Felul în care a scris Oliver despre ea o face sa se simta aşa de

murdară şi de neînsemnată, ca un lucru lipsit de importanţă. Oare aşa a văzut-o tot timpul? Şi de ce a revenit în viaţa ei, acum, că Marshall a dispărut? Oare vede în asta prima lui sansă de a avea o viată alături de ea? Şi care e locul Emmei în fantezia asta bizară? Julia răsfoieşte mai departe.

David stă în întuneric şi dă click pe pozele reprezentând familia perfectă. Cât de dureros este că el şi Randall sunt gemeni, deoarece copilul lui Randall şi al Aureliei arata ca şi cum ar fi al lui. Acelaşi zâmbet care urcă un pic mai mult pe obrazul drept, felul în care sprâncenele...

Oh, Doamne! A avut fantezii cu Emma ca fiind fiica lui! Doamne, e înspăimântător! Julia nu ştie cum să procedeze. Ar vrea să se oprească din citit, dar nu poate. Continuă să miste degetele şi să frunzărească şi îsi dă seama de ceea ce căuta de fapt doar când il ga seşte:

— Eşti atât de jalnic! îi strigă dispreţuitor Randall lui David.

”Jalnic!” Cuvântul acesta l-a bântuit de atunci încoace. Se uită la Randall fără să scoată un cuvânt, fără să facă nimic, şi, în

te^nine cu Randall. Încă nu ştie cum, dar o să găsească el o cale.

0 e /viol«

Se aude soneria şi un icnet înecat se

timp ce Randall râde în hohote, ia o decizie. O să o

pieptul Juliei. De fapt, chiar ţipă uşor, sărind în picioare, în timp ce sângele îi aleargă la

cap. Inima îi bate atât de tare şi atât de grăbit, încât o aude ca pe nişte tobe care îi bubuie în urechi. La naiba, cine este? Oliver? I-a cerut să treacă azi pe aici? Se grăbeşte pe hol când îşi dă seama că încă tine manuscrisul. 11 lasă pe canapea şi îl acoperă cu o pernă, apoi se duce la uşă, încă respirând cu greu. Se uită pe vizor şi, oh, Doamne! Nu e Oliver. E detectivul Gray! În clipa de faţă, nu se poate hotărî de cine se teme mai mult. Silindu-se să inspire adânc şi lipindu-şi un zâmbet pe faţă, Julia deschide uşa.

— Bună ziua, doamnă poliţist Gray! spune ea pe un ton vesel. Ce vă aduce aici?

— Pot să intru? o întreabă Gray.

— Oh, da, desigur!

Julia o pofteşte pe poliţistă în living, unde devine dureros de conştientă că manuscrisul lui Oliver este ascuns sub pernă. Ii face semn lui Gray să se aşeze într-un loc cât mai departe de caietul cu pricina.

— Cu ce vă pot ajuta?

— Nu o să dureze mult, răspunde Gray. Investigam moartea soţului dumneavoastră când am remarcat că urmează să primiţi o asigurare generoasă, ca urmare a decesului sau.

Poftim?

amuţeşte. Asigurare de viaţă?

Zgomotul care îi tot urla Juliei în cap o

În clipa aceea, îşi aduce aminte, cu oarecare întârziere, frânturi de discutie.

— Oh! exclamă pe un ton prostesc. Da, e adevărat! Atunci când s-a născut

Emma, Julia s-a uitat la feţişoara ei adormită şi a fost ,, îi i cuprinsă de o frică atât de profundă, încât şi-a luat inima în dinri şi s-a dus direct la Marshall, căruia i-a spus că trebuie să-şi facă o asigurare de viaţă. În caz că li s-ar întâmpla ceva, orice, îşi dorea ca fetiţa lor frumoasă şi perfectă să fie pusă la adăpost. A fost singura dată când Julia a pus piciorul în prag în privinţa unui lucru, iar hotărârea ei neîmblânzită l-a uimit atât de mult pe Marshall, încât acesta a acceptat frră luptele f)e care îşi închipuia ea că urma să le dea. Au uat un pachet modest, plătind doar 30 de dolari pe lună pentru amândoi, şi, de-a lungul timpului, pentru că Marshall se ocupa de toate facturile, Julia a uitat complet de toată povestea asta.

Care acum se întoarce să o muste de fund.

— Urmează să primiri – Gray îsi verifică notiţele şi ridică din sprâncene — nu mai putin de 700 OOO de dolari. O sumă generoasă!

Doamne, 700 OOO de dolari? Asta e o sumă care îi poate schimba viaţa. I-ar ajunge ca să plătească ipoteca şi i-ar rămâne suficient şi r* iii 1**1 1 i pentru rondul de studii al Emmei. În plus, l'ear ajuta să reziste pe linia de plutire până îşi / U 1 lf pune afacerea pe picioare.

La naiba! Nu ar trebui să planifice cum

are de gând să cheltuie banii acum, cu Gray stând în fata ei şi privind-o bănuitoare. Şi cine ar putea să îi găsească vreo vină lui Gray pentru asta? E o chestie al dracului de dubioasă! Soţul îi moare în împrejurări dubioase şi ea are de primit 700 OOO? Ghici cine avea un motiv ca să îl ucidă? Julia se chinuie să vină cu ceva potrivit de spus, dar ce dracului e potrivit în clipa de faţă?

Gray însă nu a terminat:

— Am vorbit cu vecinii. Au spus că au auzit strigăte în noaptea în care a murit Marshall. Ţipete furioase. Au spus că v-au auzit pe dumneavoastră plângând, iar pe Marshall

• AI ***r D >*** ***r***

strigând.

Vecinii? Julia nici măcar nu ştie cum îi cheamă. Adică, în afară de Linda. Marshall i-a spus întotdeauna să nu se lase antrenată în „dramele de casnică”, aşa că nu şi-a bătut capul să apară la întrunirile vecinelor. Dar, din câte se pare, faptul că ea nu s-a preocupat de existenta lor nu înseamnă că acestea nu s-au preocupat de existenta ei. Simte amărăciune în stomac. Ce lucru viclean, să stai de vorbă cu poliţia despre ea şi Marshall! Partea logică îi aminteşte că, dacă un poliţist ar veni la uşa ei şi ar pune întrebări legate de moartea unui

vecin, probabil că ar face tot ce îi stă în putinţă să coopereze! Dar logica este înfrântă de combinatia fierbinte de fricã şi furie care o pârjoleşte pe interior.
— Când am venit pentru prima dată aici, continuă Gray, am remarcat nişte saci de gunoi lângă uşă. Destui. Ce era în ei?
Julia s-a uitat la suficiente filme cu spioni pentru a se păcăli singură că e o nimica toată să minţi sub o astfel de presiune. Totuşi, acum, când o poliţistă o Întreabă lucrurile astea, descoperă că nu are chiar tot ce îi trebuie pentru a rosti o minciună în mod convingător. Gura i se deschide şi aude adevărul desprinzându-i-se de pe buze ca un peşte mort:
— Lucrurile lui Marshall.
Gray ridică din sprâncene, dar este evident că poliţista nu e defel uimită de răspunsul ei.
— An vrea să elaborati?
Julia înghite în sec.
— Mă părăsea.
La început, vocea îi este moale, cu o nuanţă de ruşine, dar, cu cât vorbeşte mai mult, cu atât îi devine mai puternică, ruşinea tacând loc furiei.
— A zis că urma, în fârşit, să dea lovitura şi că nu voia să împartă banii cu mine pentru că nu aveam nimic de-a face cu

succesul lui. Căsătoriţi vreme de zece ani şi având o fiică minunată împreună, dar ftră să conteze vreun pic pentru el. A ieşit pe uşă în timp ce plângeam.

Gray încuviinţează din cap.

— Apoi ce aţi tacut?

Julia clatină din cap, oftând.

— Nu ştiu, eu... Oh, Emma plângea şi ea, aşa că am alinat-o până a adormit. Apoi l-am sunat pe tatăl lui. I-am povestit ce se întâmplase. Trebuia să-i spun cuiva, ştiţi? Adică, eram prăbuşită. Apoi i-am împachetat lucrurile. Incă mai boceam. M-am gândit că aş putea să i le arunc la gunoi sau să le dau foc, nu ştiu, dar, până să termin, eram prea istovită pentru a mai face ceva, iar Emma se trezise după puiul ei de somn, aşa că a trebuit să mă ocup de ea. Dimineaţă, ceea ce tocmai se întâmplase mi s-a părut de necrezut. Bănuiesc că încă mai aveam speranţe că avea să se întoarcă; de-asta nu i-am aruncat lucrurile. Apoi aţi trecut pe aici şi mi-aţi spus ca murise...

Hmm!

Gray încă o priveşte pe Julia cu atenţie, dar / I îl.*7 >7 această din urmă nu îşi poate da seama ce îi trece poliţistei prin cap. Oare ceva legat de cea ce tocmai i-a povestit? La o adică, sună ridicol, chiar şi pentru urechile

Juliei.
— Şi unde vă aflaţi în noaptea în care s-a intrat prin efracţie în ceainăria Verei?
Julia se agaţă de orice pai.
— Păi, eu, ei bine, aici! Am un copil mic! Sunt aici în fiecare afurisită de noapte, bine? Oh, Doamne, nu a vrut să îşi piardă cumpătul în halul ăsta.
— Ştiu cât de rău arată, reia Julia, foindu-se, iar cotul ii ajunge pe perna de lângă ea.
Perna care acoperă manuscrisul lui Oliver. Ochii îi fug la manuscris, apoi se Întorc repede la chipul lui Gray, şi ceva din expresia ei o trădează, pentru că poliţista practic se năpusteşte asupra caietului.
— Ce-i ăsta?
— Oh, e doar...
Curioasă, Gray dă paginile caietului.
— Aha! Oliver Chen. Acesta este fratele geamăn al lui Marshall, nu? Este scriitor? El v-a dat asta?
— Ah!
Julia încearcă să se gândească la ceva de spus. Dar ce? Nici măcar nu stie ce ar trebui să zică în cazul acesta. Este incredibil de furioasă pe Oliver, da, dar nu este sigură că ar trebui să îi spună ceva lui Gray, cel puţin nu înainte de a se dumiri ce naiba s-s întâmplat cu adevărat. Acum însă situaţia i-a scăpat la modul

printre degete la propriu şi a ajuns în mâinile lui Gray.
— Am găsit caietul aici. Probabil că i l-a dat Verei. Sau poate că l-a luat Vera, habar n-am. Cred că e o poveste inventată plictisitoare.
Scoate cel mai fals râset din lume şi întinde mâna după caiet, dar Gray îl ţine în aşa fel încât să nu poată ajunge la el.
— Dacă nu vă deranjează, aş vrea să îl împrumut puţin. Imi place să citesc din când în când. Să iau o pauză de la reţelele sociale. ***Nu,*** nu!
Dar tot ce poate Julia este să stea acolo, cu stupidul ei zâmbet fals pe chip. Abia după plecarea lui Gray reuşeşte să vorbească din nou. Să articuleze doar două cuvinte, care adună în ele toată frustrarea pe care o simte: — La dracu’!

Capitolul 32 VERA

EMMA SE TREZEŞTE LA CINCI DIMINEAŢA în fiecare zi, indiferent cât de târziu ar fi mers la culcare în seara precedentă, lucru care Verei îi convine de minune. În sfârşit cineva care îi împarte afinitatea pentru trezitul devreme, astfel încât să poţi profita de ziua întreagă! Aşadar, în fiecare dimineaţă, sunt doar ea şi Emma într-o lume tăcută şi adormită. Cele două se mişcă încet prin casă, păşind cu băgare de seamă cu picioarele încălţare în şosete ca să nu o trezească pe Julia. Vera şterge urmele somnului de pe chipul copilei cu un prosop umed şi îi înmânează periuţa de dinţi. În timp ce Emma se spală, Vera serveşte terciul pe care l-a pregătit mai devreme. Cele două iau micul- dejun în linişte în vreme ce se trezesc treptat, apoi Vera o scoate pe copilă la plimbarea de dimineaţă. Emma a adoptat felul de a merge al Verei — coatele în afară, tempo rapid. Vera nici nu îsi aminteste când a fost ultima oară când a iubit pe cineva aşa cum o iubeşte pe Emma.

Astăzi, la fel ca în multe alte zile, îşi petrec dimineaţa desenând pe plajă cu Sana, pe care copila o iubeşte pentru că Sana este întotdeauna pregătită cu pupici, gâdilături şi desene fanteziste reprezentând animale-

sirenă. Apoi Vera o duce pe Emma în Cartierul Chinezesc, unde fac cumpărături, ca de obicei. Emma o întreabă pe Vera dacă se pot opri la ceainărie, dar Vera clatină din cap; ultima dată când a fost acolo, ceainăria fusese distrusă în ultimul hal, iar ea nu a vrut să îşi strice ziua dând ochii cu fantomele trecutului.

Pe Vera o cuprinde spaima; ştie că într-o bună zi va trebui să se întoarcă acasă. Până la urmă, e doar o musafiră în casa Juliei, nimic mai mult. Totuşi, ar vrea să împingă ziua aia cât mai departe posibil – e oare acesta un lucru chiar atât de rău? Se opreşte însă pe la casa lui Alex, dar nu îi răspunde nimeni când sună la sonerie şi spune că ea e. Poate că Alex a iesit la plimbare. Sărmanul om! Vera speră că bărbatul se descurcă în absenta discutiilor lor matinale. Scoate o pungă cu o combinaţie specială de ceaiuri şi o atârnă de poartă.

Punga are ataşat un bileţel pe care scrie:

PENTRU ALEX, APARTAMENTUL TREI D. NU LUA DACA NU EŞTI ALEX!!!

Apoi cele două o pornesc spre staţia de tramvai şi se îndreaptă spre Lauren Heights. Până ajung în staţie şi o iau pe jos spre casă, Emma s-a pleoştit vizibil, paşii îi şovăie, iar ochii i se luptă să

rămână deschişi. Vera o grăbeşte, simţindu-se vinovată că nu a avut prevederea să se oprească pentru o gustare sau ca să se odihnească un pic. Din fericire, reuşesc să ajungă acasă înainte ca fetiţa să cedeze şi să ceară să fie luată în brate. Uşurată, Vera deschide uşa şi spune:

— Hai, mergem înăuntru şi bagi în pat! O, bună, Julia, noi...

Se opreşte însă când vede expresia tinerei femei. Ultima oară când Vera a văzut expresia asta la Julia a fost prima oară când a dat cu ochii de ea — când era înspăimântată şi pierdută în fata ceainăriei. Instinctul preia controlul, aşa că bătrâna face semn către Emma.

— Aşa, tu pui pe Emma la culcare, iar eu scot cumpărăturile, după care putem sta de vorbă. Julia încuviinţează din cap şi se apleacă să o ridice în braţe pe copila pe jumătate adormită, pe care o sărută pe creştet.

— Oh, scumpo! îi şopteşte Emmei.

Căpşorul fetitei îi cade pe umăr, iar Julia o copleşeşte cu sărutări în timp ce o ia pe hol, către camera Emmei.

Vera aşază cum trebuie cumpărăturile în frigider în timp ce mintea îi aleargă înnebunită. Ce Dumnezeu ar fi putut să o

Ti* * “L 1 1 T> L 1*1
supere pe Julia în halul ăsta? Probabil că e yorba de ceva care are legătură cu Marshall. În minte îi zumzăie un milion de posibilităţi. Poate că Julia a aflat ceva despre ucigaşul soţului ei. Sau poate că Julia este în sfârşit gata să mărturisească faptul că ea l-a ucis. Of, ce idee nefericită! Vera încă nu i-a îndepărtat
T 1 * * /^X1* 1 1 * ’ 1 1
pe Julia şi pe Oliver de pe lista suspecmor, dar tot nu îi place să se gândească la posibilitatea ca unul dintre ei să fie responsabil de moartea lui Marshall. Nţ! îsi zice singură în minte. Şi iată cum ai ajuns tu să te compari cu Sherlock Holmes! Ce porcărie!
Tocmai se spală pe mâini când Julia se ı ı strecoară în bucătărie.
— A adormit instantaneu! anunţă Julia, schitând un zâmbet. Cred că ati avut o zi grea!
— Ei, întotdeauna avem parte de aventuri. Vera îşi şterge mâinile şi stinge focul de sub ceainicul în care apa dă în clocot. Scoate apoi dintr-o cutie două dintre pliculeţele ei speciale şi le bagă în două căni. Cu câte un ceai fierbinte în mână, cele două femei se îndreaptă spre sufragerie.
— Aşadar, începe Vera, poate că şi tu avut parte de o aventură?

Julia închide ochii şi expiră.
— Nici nu ştiu de unde să încep. Azi a trecut pe aici doamna poliţist Gray. Din câte se pare, moartea lui Marshall urmează să mă îmbogăţească.
Julia izbucneşte într-un râs lipsit de umor.
— Ceea ce, evident, mă face al dracului de suspecta.
— Oh! Cum adică să te îmbogăţească?
Vera ia o gură de ceai şi oftează de plăcere când acesta o încălzeste. E una dintre combinaţiile ei preferate: coajă de pepene de iarnă confiată şi orez ars – are gust de caramel, un gust bogat, cu note de pământ.
— În urmă cu câtiva ani ne-am făcut amândoi asigurări de viaţă. În orice caz, în timp ce vorbeam, Gray a observat manuscrisul.
Julia se foieste pe scaun în timp ce ochii ei îi sfredelesc pe ai Verei.
— Ştii ceva despre asta? E scris de Oliver. Lam găsit în camera ta. Nu încercam să îmi bag nasul, adaugă iute. Am auzit un zgomot din dormitor, as că m-am dus să verific, şi acolo am găsit manuscrisul.
— Oh, da, l-am citit! Dar, ca să fiu sinceră, mi se pare cam lentă acţiunea, aşa că îmi ia mai mult timp să îl citesc.
Julia îşi muşcă buza de jos.
— Şi nu ţi se pare nimic suspect? Adică a

scris despre doi fraţi care o plac pe aceeaşi fată şi despre cum unul dintre el vrea „să rezolve situatia”?
Vera se încruntă.
— Oh, Doamne, da’ repede mai citeşti! Cred ai ajuns dincolo de unde sunt eu. Spui că găsit azi? Cum de citeşti aşa de repede?
— Vera! spune Julia cu un oftat. Nu contează asta! L-am frunzărit. În fine...
— Oh! Nu te bucuri prea mult de lectură dacă faci asa! Cititul de felul ăsta strică lectura, să ştii.
— Dumnezeule, cui îi pasă de carte şi lectură? izbucneşte Julia. Iti spun că aici e ceva în neregulă. Oliver a fost îndrăgostit de mine de
când eram adolescenti.
Vera cască ochii în vreme ce rotunjeşte gura, formând un O.
— Oho! În sfârşit ajungem undeva! zice
bătrâna şi începe să bată din palme. Oh, dar asta foarte romantic!
— Nu! strigă Julia. Nu, asta nasol! Adică, a fost obsedat de mine dintotdeauna, şi apoi scrie o carte întreagă despre asta, iar în carte personajul lui cedează şi decide să facă ceva în legătură cu Marshall. Vera, cred că e posibil ca Oliver să îl fi. ucis pe Marshall.

Vera închide gura brusc. Pe de o parte, e dezamăgită că idila dintre Oliver şi Julia ar putea să nu aibă un final fericit. Pe de alta, aceasta este prima pistă solidă pe care a avut- o după mult timp. Iar pe de altă parte, Vera este uşor iritată de faptul că Julia a umblat şi a frunzărit prin cartea lui Oliver. Asta înseamnă să o iei pe scurtătură, iar ea nu crede în luatul pe scurtătură, pentru că ăsta e un alt mod de a trişa. Işi drege vocea. De asemenea, Vera s-a bucurat de ritmul domol al investigaţiei sale, iar acum Julia o forţează să o ia pe culoarul Îirioritar. Şi, de asemenea, Julia i-a stricat ectura.

Totuşi, Vera e o fi.re adaptabilă. A căpătat informaţii noi, indiferent că îi place sau nu asta, şi pare într-adevăr că Oliver este, cel mai probabil, ucigaşul. Dar, din nou, Julia însăşi tocmai a admis că este pe cale să devină o femeie bogată odată cu moartea lui Marshall, aşa că Vera nu o poate şterge încă de pe lista suspecţilor, nu-i aşa? Deşi, dacă Julia l-ar fi ucis cu adevărat pe Marshall pentru a pune mâna pe banii de asigurare, nu i-ar ti spus Verei despre pleasca asta, nu? Sau poate a făcut-o ca să o păcălească şi să o determine să creadă că nu i-ar fi spus – of, la naiba! E prea alambicat! Vera a trăit întotdeauna crezând că viata ar fi mult mai simplă dacă oamenii ar spune pur şi

simplu ce gândesc în loc să o dea pe după cireş.
Ce ar face Sherlock Holmes? Răspunsul este mai mult decât evident. Ar aduna top suspecţii într-o singură cameră şi le-ar împărtăşi teoria lui, începând foarte de sus şi tăind suspecţii de pe listă, până nu mai rămâne decât o singură posibilitate. Iar atunci, ar explica într-un mod foarte dramatic de ce crima nu putea fi. săvârşită decât de – răpăit de tobe – această persoană.
Pentru moment, Vera are doar o teorie vagă, iar acea teorie vagă poate fi afectată şi nuanţată de afecţiunea crescândă pentru toţi cei implicaţi, însă nu o să îngăduie ca asta să îi stea în cale. Şi, în orice caz, nu este acesta felul în care sunt sfătuiţi tinerii din ziua de azi să îşi trăiască vieţile? Să se prefacă până când reusesc să obtină ceea ce-şi doresc? Şi ea o să facă la fel. O să se prefacă mai bine chiar decât un bărbat mediocru care se prezintă la interviul pentru o slujbă pentru care nu este calificat. O, da! Şi, în timp ce va elabora

teorii, o sa îşi urmareasca suspecţii îndeaproape pentru a le surprinde reacţiile. Până să termine, e sigură că îşi va ti dat seama cine este adevăratul

criminal.
Animată de o încredere reînnoită, Vera îşi ridică bărbia.
— Ştiu exact ce trebuie să facem.
— Ştii? o întreabă Julia, cu ochii mari şi plini de speranţă.
— O să organizăm o cină!

D W

NE FACE PLĂCERE SA VA INVITAM LA:

O seară cu Vera Wong, celebră cunoscătoare a ceai iului şi detectiv amator

J

TEMA

Adevărul va fi dezvăluit

TINUTA RECOMANDATA

J

Ţinută de gală

VA FI OFERIT PROGRAM DE DIVERTISMENT

Această invitaţie este valabilă pentru o singură persoană. Nu aduceţi Însotitor.

Capitolul 33
OLIVER

OLIVER SE HOLBEAZĂ OARECUM AMUZAT la invitaţia pe care a primit-o pe telefon. Habar nu are ce să înţeleagă din asta, dar, în ultimele săptămâni, Vera a reuşit să îşi croiască drum în viaţa lui şi a celorlalţi şi, ca să fie sincer, nu îl deranjează. Iar o cină elegantă la Julia e de preferat unei alte seri petrecute în singurătate, în apartamentul lui, hărtuit de cei de la 3B din cine stie ce motiv lipsit de sens. Doamne, oare îl mai încape costumul? Ultima dată când l-a purtat a fost — bleah! — la nunta lui Marshall cu Julia.

Inspirând adânc, intră în dormitor, hotărât să scormonească în sifonier în căutarea costumului bun. Incă mai cotrobăie când cineva ciocăneste la usa din fată. Imediat îsi dă seama că ceva nu este în ordine. Nu e genul de ciocănit pe care l-ar avea un vecin care cere ajutorul intr-o problema legata de canalizare sau de electricitate. Ciocănitul acesta este o cerere de a deschide uşa imediat, înainte ca musafirii să se hotărască să o culce la pământ. În concluzie, Oliver se grăbeşte spre usă şi, în momentul în care o deschide, lumea lui se destramă.

O bucată de hârtie îi este îndesată în fată în timp ce Gray îi spune:

— Oliver Chen, avem mandat să vă percheziţionăm locuinţa. Vă rog, daţi-vă la o parte!
Cineva îl împinge pe Oliver cu blândeţe, dar ferm, într-o parte, iar el urmăreşte plin de uimire cum poliţiştii îi împânzesc micuţul apartament.
— Ce...? se aude mormăind, dar niciun alt cuvânt nu îi iese de pe buze.
În livingul său înghesuit, poliţiştii par uriaşi, masivitatea lor e copleşitoare, iar prezenta lor consumă parcă tot aerul, până ce Oliver se trezeşte căznindu-se să respire. O, Doamne, e pe punctul să aibă un atac de panică! Cineva vorbeste cu el:
— Respiră! Numără de la zece la unu!
Oliver ascultă, concentrându-se asupra respiraţiei, în timp ce poliţiştii îi întorc pe dos livingul, răsturnând totul, de la canapea la covorul vechi, verificând cărţile şi cotrobăind prin fiecare dulap. Fiecare fotografie este ridicată şi inspectată, chiar şi cele care atârnă pe pereţi.
— Dar..., îngaimă Oliver şi rămâne încă o dată rară suflu.
Se simte ametit. Trebuie să se aseze. Se îndreaptă împleticindu-se spre hol, unde, spre groaza lui, descoperă că vecinii trag cu ochiul din apartamentele lor. E îngrozitor! E umilitor! Se întoarce în casă, tot împleticindu-se.
— În timp ce colegii mei se ocupă de

chestiunea asta, vă sugerez să veniţi cu noi la secţie, să stăm de vorbă, domnule Chen, spune Gray.
— De... de ce?
— Avem să vă punem câteva întrebări legate de moartea fratelui dumneavoastră.
Oliver de-abia poate procesa cuvintele.
— Nu înţeleg! Ati spus că a fost un accident.
— Incă evaluăm dovezile.
Gray îi face semn să o urmeze, iar el se execută încremenit, tăcut, ascultător. Pentru că asa e Oliver, nu? Ascultător. Jalnic.
Nu întâlneşte nicio privire în timp ce se târâie pe hol. Işi doreşte să fi fost genul de persoană care latră „La ce dracului vă holbaţi?” Dar nu.
e Oliver Chen, umil şi blajin, un fel de preş uman.
Gray are delicateţea de a nu-l lua de brat sau de a-l împinge de cap în jos în timp ce intră în masină. Poate că fac asta doar în filme. Sau poate că politista îşi dă seama că nu se dă 1 I > J a
nicio luptă în interiorul lui Oliver. Rămân amândoi tăcuţi în vreme ce ea conduce spre sectie, dar şi apoi, când sosesc şi trec prin liol, unde politista îi face semn să intre în camera de interogatorii. După haosul din apartamentului lui şi după agitaţia din sectie, liniştea sălii de

interogatoriu i se pare asurzitoare.
Gray îi face semn să se aşeze înainte de a lua loc vizavi de el. Apasă pe butonul unui reportofon şi spune:
— Sunt detectivul Gray şi realizez interogatoriul lui Oliver Chen. Domnul Chen a venit aici de bunăvoie. Acceptaţi ca interogatoriul să fie înregistrat?
Oliver încuviinţează din cap.
— Trebuie să vorbiţi ca să avem înregistrat acest lucru.
— Oh, da! Da! Nu am nicio problemă.
— Şi aveţi dreptul la un avocat prezent în timpul inte-rogatoriului.
Oliver rămâne cu gura căscată.
— Am... am nevoie de asa ceva?
— Ei bine, nu vă acuz de nimic, dar puteţi alege să aveţi alături un avocat.
Creierul lui Oliver parcă s-a transformat în omletă. Ce vrea să spună Gray? Ar trebui să aibă un avocat? L-ar face asta să pară vinovat?
— Păi, bănuiesc că pentru moment sunt bine. Chiar e bine pentru moment?
— Bun! Să începem! Unde vă aflaţi în noaptea în care a murit Marshall Chen?
— Păi, acasă. Mă uitam pe Netflix.
Gray notează în agendă.
— Ce serial?
— Păi..., se luptă Oliver să îşi amintească. Narcos.

— Bună alegere! Spuneţi-mi mai multe despre Marshall! Era fratele dumneavoastră geamăn. Eraţi apropiaţi?
Oliver clatină din cap.
— Nu chiar. Ne vedeam doar o dată sau de două ori pe an.
— O situatie neobisnuită, nu-i asa? De regulă, gemenii sunt destul de apropiaţi.
— Eu bâiguie Oliver şi ridică din umeri. Nu ştiu, dar nu am fost niciodată apropiati, nici măcar copii fiind.
— Totuşi, eraţi suficient de apropiati încât să ştiţi că era alergic la fulgii de pasăre.
— Ce...
Oliver deschide şi închide gura ca un peşte.
— Păi, da. Dar...
Dar ce?
Oliver prelungeşte momentul acesta până devine de-a dreptul dureros, apoi poliţista îşi « r lansează următoarea întrebare, care, cumva, pare să fie şi mai rea decât precedenta:
— Aţi spune că vă displăceaţi unul pe celălalt? Oliver deschide gura să răspundă, dar ezită.
— Păi, mi se pare că e o afirmaţie destul de puternica.
Oare poliţista îsi dă seama că o minte? Ii e scris pe faţă sentimentul de vină? Poate ea să îsi dea seama că Oliver l-a urât pe

Marshall din tot sufletul şi că detesta tot ce îl Îacuse pe Marshall să fie asa cum era?
— Am vorbit cu câţiva dintre prietenii comuni şi au spus cu totii că dumneavoastră şi A /I 111v j v * Marshall nu vă îndrăgeaţi.
Prieteni comuni? Cine dracu' sunt prietenii comuni? Oliver şi Marshall nu au frecventat niciodată aceleasi cercuri. Oliver a fost întotdeauna prea fraier pentru a se putea apropia măcar de cercul lui Marshall. Sau poate că asta e! Poate că Gray i-a sunat cu meticulozitate pe foştii lor prieteni din liceu şi i-a întrebat care era relaţia dintre Marshall şi Oliver. Şi, dacă s-a întâmplat asa, atunci lucrurile o să fie urâte pentru Oliver. Isi şi imaginează ce ar avea de spus prietenii lui Marshall despre el. Ce au spus despre el când erau la liceu.
,, E un ciu dat. „
„Un fraier, care e întotdeauna pe urmele lui Marshall, ca şi cum l-ar hărtui.”
„Era asa se îndrăgostit de Julia, se vedea cu ochiul liber cum o privea!
,,Are ceva de American Psycho.”
Ca şi cum i-ar putea citi gândurile, Gray spune:
— Hai să vorbim despre Julia Chen! Când eraţi adolescenţi, eraţi foarte apropiat de ea.
Nu e o întrebare, cât o afirmaţie, iar

Oliver nu are idee cum să răspundă la asta. Da? Nu? Nu ştiu? Aşa că alege să nu spună nimic.
— De fapt, nutreaţi sentimente puternice faţă de ea, nu-i asa?
Tensiunea i-a crescut în aşa hal, încât Oliver e oarecum surprins ca inca nu l-a pocnit vreo vena.
— Păi... nu? se aventurează. Adică eram doar prletenl.
Auzind acestea, expresia lui Gray se schimbă, transformându-se din neutră într-un soi de rânjet tăios care lui Oliver îi aminteşte de un rechin ce a prins miros de sânge în apă.
— Ce bizar că spuneţi aşa ceva, pentru că, potrivit acestuia — poliţista face o pauză suficient de lungă pentru a scoate ceva din geantă; obiectul cade pe masă cu un bufnet asurzitor eraţi nebuneşte îndrăgostit de ea. Lumea se cască sub Oliver, iar el cade într-un abis nesfârşit. Cumva de departe, o poate auzi pe Gray cum îl întreabă:
— Manuscrisul acesta vă aparţine, nu-i aşa? David sunteţi dumneavoastră, Randall este Marshall, iar Aurelia este Julia. Randall e cam ticălos, iar David este gelos pe el şi obsedat de Aurelia. Obsesia

aceasta rămâne ani la rând, chiar şi după ce Randall se căsătoreşte cu Aurelia, pentru că David este de părere că fratele lui nu se poartă frumos cu ea. Intr-o zi, David hotărăste că a venit vremea să îsi pedepsească fratele geamăn. Vă amintiţi cum a făcut-o David?
Oliver se trezeşte tras înapoi, în realitate.
— Poftim?
Gray se apleacă peste masă şi rosteşte fiecare silabă cu grijă:
— Ce i-a făcut personajul dumneavoastră lui Randall?
Cuvintele îi ies neclar din gură.
— Cred că este momentul să mă consult cu un avocat.
Gray se trage înapoi, dând din cap ca şi cum s-ar fi aşteptat la aşa ceva în tot acest timp.
— Bine!
— Şi sunt arestat?
Poliţista clatină din cap.
A' 1 • r 1 ->
— Aşadar, teoretic, pot pleca?
Grav încuviinţează.
— Da, dar, credeţi-mă, este mult mai bine să stati de vorbă cu noi de bunăvoie decât să ajungem la varianta cealaltă.
— Corect! zice Oliver şi cugetă. Cred că, pentru moment, o să plec.
Grav se ridică şi îi deschide usa.
— Nu părăsiţi orasul!

Ajuns afară, Oliver se îndepărtează în grabă, dornic parcă să pună ceva distanţă între sine şi sectia de poliţie. Odată ce coteşte, se apleacă în fată şi vomită.
Doamne sfinte! Chiar s-a întâmplat chestia asta? Tocmai a fost interogat în interiorul unei secţii de politie? În legătură cu moartea fratelui său? Cum dracu’ s-a ajuns la asta?
Nu a intentionat să îi facă lui Marshall ce i-a făcut. Nu s-a gândit că lucrurile vor sfârşi aşa. Şi cum de a pus Grav mâna pe manuscris?
Răspunsul îi cade pe umeri ca o piatră de moară, zdrobindu-l orice urmă de umanitate. Vera! Ce prostie din partea lui să o lase să îl ia! Dumnezeule, de ce? De ce a făcut-o? Pentru că nu s-a gândit că Vera avea să înţeleagă ceva din el, de vreme ce el însuşi nu l-a mai citit de atâta vreme, încât a uitat detaliile importante. Ca, de exemplu, cum de l-a strangulat David pe Randall în poveste. Cum de a putut să fie asa de tâmpit? Şi cum de a putut Vera să îl trădeze în halul ăsta? Iar el, care se uita la ea ca la o mamă, şi ea ii face asa ceva!
Incet-încet, o furie dogoritoare înlocuieşte spaima care il macina. Oliver habar nu are ce o sa i se întâmple acum, dar, daca e pe punctul de a merge la puşcărie, nu o sa o faca fora _ D li ’ lupta.

Prima oprire? Cina organizata de Vera.

Capitolul
JULII\

JULIA ***N-A MAI*** ORGANIZAT NICIODATĂ O cină, ce să mai vorbim despre una cu ţinută de gală? Mă rog, pe vremea când era la liceu a organizat câteva petreceri, dar evenimentele astea de liceeni garantat sunt amuzante atâta vreme cât ai bere ieftină şi muzică atât de zgomotoasă, încât îţi distruge urechile pentru vecie. Totuşi, petrecerea pe care a insistat Vera să o dea este diferită.

Cele trei locatare îşi petrec întreaga zi pregătindu-se pentru sindrofie: Julia şi Emma ocupându-se de decoraţiuni, în vreme ce Vera prepară bucate alese. De vreme ce bătrâna i-a mărturisit că plănuieşte să dezvăluie adevărul despre moartea lui Marshall în timpul cinei, Julia nu este sigură ce atmosferă ar trebui să creeze. Intr-un final, se opreşte la nişte steguleţe albe şi negre şi la câteva baloane gri Şi negre. Baloanele sunt mai mult ca să se joace Emma cu ele. Julia nu e prea sigură cât de oportune sunt la o cină festivă la care se vorbeşte despre împrejurările morţii soţului ei. Dar, până la urmă, ea, una, nu mai e sigură de nimic.

E aşa de neliniştită că urmează să îl vadă pe Oliver diseară! Vera o sfătuieste să nu îl ia la întrebări în legătură cu manuscrisul, pe care o să îl aducă ea în

discuţie la momentul potrivit. Oare va reuşi Julia să nu îi strige în faţă în secunda în care o să dea cu ochii de el? Se imaginează zbierând la Oliver şi lovindu-l în timp ce îi strigă „Cum ai putut?” Teoretic vorbind, nici măcar nu e prea sigură de ce este supărată pe el. Cu siguranţă nu e nimic rău în a te amoreza de cineva, mai ales în adolescentă. Dar apoi se gândeste la manuscris şi cum şi-a descris el obsesia fată de Aurelia şi Randall, dar şi la cât timp a petrecut Oliver cu ea şi cu Emma de la moartea lui Marshall, iar descoperirea că el a făcut toate aceste lucruri în speranţa că avea să-l înlocuiască pe geamănul său decedat o face să îşi dorească să o ia la goană de-acolo.

Destul cu asta! se ceartă singură în timp ce o îmbracă pe Emma într-o rochiţă neagră de catifea. Emma străluceste când se vede în oglindă, întorcându-se pe toate părţile ca să se admire.

— Nu îmi strânge părul, mami! îi cere. Sunt deja prea drăguţă!

ᵀ t- C.. °. /vi i • i • i

Juliei n creşte inima când vede iubirea de sine a Emmei. O distruge un pic să vadă cât de mult se iubesc copiii mici şi cât de natural li se pare să îşi accepte propriile trupuri. Se gândeşte din nou cum i-a distrus Marshall încrederea în sine într-un

mod atât de insidios, că nici nu a băgat de seamă. Aş ucide ca să te protejez, îşi zice în sinea ei. Aş ucide ca să mă asigur că nu vei fi niciodată într-o relatie cum au avut mami şi tati.
Ideea o cuprinde cu aşa o sălbăticie, că rămâne uimită, dar fiecare cuvinţel e adevărat.
Ar ucide, şi încă cu mare uşurinţă, pentru Emma. Stă în spatele copilei şi îşi lasă mâinile pe umerii mici, iar cele două, mamă şi fiică, JT .

7

îşi zâmbesc în oglindă.
— Da, ai dreptate, scumpo! Nu mai ai nevoie de nimic ca să fii frumoasă!
Cina este un succes uriaş. Mă rog, pe cât de uriaş poate fi succesul unui eveniment la care participă doar cinci oameni. Oliver întârzie, iar Julia nu se poate hotărî dacă se simte uşurată sau dezamăgită. Se tot uită la uşă, aşteptându-l să apară, şi îşi tot repetă discursul plin de pasiune pe care l-a pregătit. Dar, în afară de asta, totul decurge minunat.
Ca întotdeauna, preparatele culinare pregătite de Vera întrec toate aşteptările. Şi toată lumea arată impecabil. Vera şi-a facut ceva la păr, care pare că şi-a triplat volumul obişnuit, şi arată ca şi cum un norişor a plutit în jos, pe pământ, şi i-a poposit pe creştetul capului. Poartă un pandantiv din jad şi un sacou din tweed

despre care le-a spus tuturor că este o replică Chanel, deşi „n-ai de unde să ştii că e sau nu aşa, corect? Corect?”
— Riki, ce elegant eşti! îl întâmpină Julia, şi chiar e elegant.
Riki şi-a aranjat părul cu grijă în asa fel încât îţi vine să îţi treci degetele prin el, şi poartă un costum care îl face să arate – ei bine, nu există alt termen – impecabil.
Sana soseşte o clipă mai târziu, arătând foarte elegant, şi totuşi senzual în „mica rochiţă neagra.
— Imi pare rau, Uberul meu a întârziat!
— Ţi-am spus ca te puteam lua eu, îi zice Riki în timp ce îşi pune braţul în jurul taliei ei
S1 o saruta.
— Nuu! Biroul tau e în direcţia opusa. Dar poţi sa ma conduci acasa.
Julia ridica din sprâncene aşa de tare, încât acestea ajung să se piardă undeva în linia parului.
— Stai putin! Voi doi sunteti împreuna?
Sana chicoteşte şi se trage mai aproape de Riki.
— Da! Nu ti-a zis Vera?
— Nu! Vera! striga Julia. Nu mi-ai spus ca aştia doi sunt împreuna.
— Hmm?
Vera îşi ridica ochii de la masa din

sufragerie, pe care, în ultimele cinci minute, a tot rearanjat felurile de mâncare ca sa se asigure ca totul arata perfect.
— A, da! Riki şi Julia, împreuna. Tine şi tu pasul cu evenimentele! Emma ştie, nu-i aşa, Emma?
Emma încuviinţeaza din cap cu solemnitate şi le arunca o privire Sanei şi lui Riki.
— O sa va sarutati din nou?
— Pai..., îngaima Sana, ai vrea?
Emma clatina din cap.
— OK, pai, atunci nu o sa o facem, zice Riki şi îi face cu ochiul Emmei. Uau, Vera, totul arata senzaţional! Chiar te-ai întrecut pe tine!
— Ei, nu mare lucru! răspunde Vera, zâmbind cu gura până la urechi. Pur şi simplu petrecut întreaga zi gătind, dar nu mare lucru.
În următorul sfert de oră, îşi petrec timpul stând la taclale, bând şampanie şi punându-se 1 1 11*
1*i***1 * T 1 *
la curent unul pe altul cu diferite lucruri. Julia e încântată să le povestească despre afacerea ei care înfloreşte; a trecut atâta timp de când n-a mai avut ceva cât de cât interesant de povestit despre viata ei şi care să nu aibă iegătură cu Emma! Sana şi Riki par cu adevărat fericiţi până când intervine Vera:

— Bun, Julia, acum poţi să le faci fotografiile de logodnă!
Auzind acestea, Sana şi Riki se îneacă cu băuturile în timp ce Julia izbucneşte în râs, apoi discuţia se mută la un alt subiect, respectiv la planurile lui Riki de a renova ceainăria Verei.
În mod bizar, Vera nu pare prea entuziasmată.
— Ei, nu trebuie să o faci! Cu siguranţă e o bătaie de cap. Ia-o încet!
— Vera nu vrea să se muţe înapoi în ceainărie, o tachinează Sana. Ii place prea mult să locuiască aici.
— Ce trăsnaie! o repede Vera fără menajamente. Evident că nu aşa stau lucrurile. Urăsc să fiu povară. Ştii asta, nu? îi spune Juliei.
— Nu eşti o povară, Vera! o linişteşte Julia, îmbrăţisând-o cu un brat. Emma şi cu mine suntem încântate să te avem aici. Pori să stai aici cu noi cât îti doresti. Nu-i asa, Emma?
Emma încuviinţează cu o mişcare din cap, apoi zice:
— Mi-e foame!
— Ah, da, hai să mâncăm până nu se răceşte! zice Vera.
Riki aruncă o privire spre uşă.
— Oare n-ar trebui să îl aşteptăm pe Oliver?

La auzul numelui lui Oliver, inima Juliei o ia la goană.
— întârziat deja 20 de minute! se văicăreşte Vera. Nu, ar trebui să mâncăm şi apoi, când va veni, se va simţi vinovat că întârziat atât de mult.
Şi astfel se retrag cu toţii în sufragerie, unde se aruncă asupra bucatelor. Toată lumea este de acord că Vera găteşte divin şi că întâlnirea cu ea le dăunează grav siluetelor. Sunt aproape gue jumătatea cinei când se aude soneria. înainte ca Julia să apuce măcar să se ridice de pe scaun, sună din nou şi din nou. Schimbă cu toţii priviri curioase în vreme ce Julia se ridică.
— Uau, pare că Oliver chiar are nevoie să intre! spune Sana.
în timp ce se îndreaptă către uşă, Julia exersează ce îi va spune lui Oliver. Va fi calmă şi stăpână pe situatie. Şi va avea încredere că Vera chiar are un plan pentru seara asta. Că Vera se va asigura că totul merge bine. Iar dacă nu merge, Julia este pregătită să îi spună lui Oliver ce crede. Tânăra deschide usa.
— Vera! strigă Oliver şi se năpusteşte înăuntru, trecând ca o furtună pe lângă Julia.
— Ce nai...
Bun, nu se aştepta la asta, iar mârlănia neaşteptată trezeşte ceva în sinea ei. Julia

se grăbeşte după el.
— Nu poţi să...
Oliver se opreşte în sufragerie şi o arată cu r > D > degetul pe Vera.
— Nu îmi vine să cred că ai făcut asta! tună el.
Discuţiile se opresc brusc la jumătate. Din scaunul ei înalt, Emma se uită în sus, uşor speriată şi cu o bucată de broccoli în drum spre gură. Imaginea Emmei, atât de surprinsă, pare să îl zguduie pe Oliver. Când vorbeşte din nou, tânărul o face mai încet şi mai calm, deşi furia i se insinuează printre cuvinte:
— Vera, pot, te rog, să vorbesc cu tine?
— Asta nu face parte din plan, se plânge Vera.
— Vorbesc serios, Vera.
Julia are un sentiment neplăcut. Este supărată, furioasă şi toate celelalte, dar Vera doar dă din cap şi se ridică de la masă. Cei doi merg în living. Julia o ia pe Emma din scaunul ei înalt şi o îmbrăţişează, în vreme ce ea, Sana şi Riki o iau după cei doi şi se opresc să asculte de după uşă.
— Nu îmi vine să cred că ai dat manuscrisul meu poliţiei, începe Oliver.
— De ce? E ceva ascuns în el?
— Ce...? Nu! Dar te-am lăsat să îl iei pentru că am crezut că... Nu ştiu, dar nu

am crezut că o să mă trădezi asa. Credeam că suntem

• •

prieteni.

— Suntem, dar povestea ta...

Julia îşi muscă buza cu atâta putere, încât simte gust de sânge. Vera aruncă momeala, căutând răspunsuri, în timp ce pretinde că a terminat de citit manuscrisul, în speranţa că Oliver îi va dezvălui finalul. Simtind cum Emma e tot mai grea în braţele sale, Julia îi sopteste:

— Scumpo? Vrei să mergi un pic în camera ta? Poate să te joci în colţul liniştit?

Când rosteşte cuvintele „coltul liniştit”, Julia îsi aminteste că Oliver a venit cu sugestia. Of! Acum totul e pătat. Dar va trebui să se ocupe mai târziu de asta. Pentru moment, este mai important să se asigure că Emma nu este speriată. Fetiţa încuviinţează, iar Julia o lasă pe podea, pentru ca în clipa următoare micuţa să o pornească spre dormitorul ei. Julia răsufl.ă usurată şi redevine atentă la discutia în contradictoriu.

— E vorbe de ficţiune! strigă Oliver. E exact ceea ce este, o poveste! Iar acum, multumită ţie, poliţiştii cred că aş avea ceva de-a face cu moartea lui Marshall.

— De ce? întreabă Vera. Ce e în manuscrisul ăla?

Poftim? Nici măcar nu l-ai citit înainte de a-l înmâna poliţiei? Iisuse, nu-mi vine să cred! Dintre toate lucrurile tâmpite...
Gata! E prea mult! Furia lui îndreptată aspra Verei, o bătrână fără apărare, criza lui stupidă şi care continuă la nesfârşit. Julia intră în living şi zice:
— Nu ea a făcut-o, ci eu.
Atât Oliver, cât şi Vera se holbează la ea. Urmează o tăcere îndelungată, apoi Oliver mgaima:
—

— Ca să fiu sinceră, nu intenţionam să fac asta. Nu intentionam să fac nimic – adică nu hotărâsem încă nimic, tocmai îl frunzăream când a venit detectiva Gray. A găsit manuscrisul pe canapea şi l-a luat.
În timp ce Oliver se luptă să găsească un mod să răspundă acestor revelaţii, Julia îşi adună puterile, ascuţindu-şi furia, până când devine extrem de precisă.
— Şi cum îndrăznesti, Oliver?
Vorbeşte încet, dar ferm. A terminat cu asta, nu mai acceptă tâmpenii de la bărbaţi!
— Poftim? o întreabă Oliver.
Mai ştie să spună şi altceva? se gândeşte Julia. Şe presupune că e scriitor, şi totuşi iată-l repetând obsesiv acelaşi cuvânt.
— Ai fost îndrăgostit de mine de când eram adolescenţi? Şi chiar şi după ce m-

am căsătorit cu Marshall, încă — ce? Oftai după mine? Şi aveai fantezii legate de Emma, cum că ar fi copilul tău?
Vocea Juliei s-a transformat într-un şuierat plin de otravă. în spatele ei, aude respiraţiile Sanei şi ale lui Riki.
Oliver păleşte.
— Nu, Julia, nu e aşa...
— Nu e? Păi, atunci spune-mi tu cum e! L-ai urât pe Marshall toată viaţa ta. Şi, bun, pricep, e de înţeles, pentru că, ştii ce? Marshall a fost un ticălos nenorocit! Da! spune Julia, dând uşor din cap către toţi cei aflati în încăpere Tocmai am spus asta despre răposatul meu soţ. Era un mizerabil. Aşa că înţeleg, Oliver. Il urai. Dar, vezi tu, ai scris în cartea ta că o să te asiguri că nu o să mai facă rele. Aşa că, spune-mi, ce ai făcut? Pentru că nu am apucat să citesc înainte să apară Gray, i dar, evident, finalul a fost suficient de tulburător dacă te-a luat la întrebări legate de asta.
— Nu, eu nu...
— Ce i-ai făcut lui Marshall? întreabă Julia, punând accent pe fiecare cuvânt în parte.
— I-am pus droguri în geantă! strigă Oliver.
În încăpere nu se mai aude nimic în afară de respiraţia greoaie a lui Oliver.

— Reparam instalaţia sanitară într-unul dintre apartamente când am găsit o punguţă cu pastile lipită în interiorul rezervorului toaletei. Apartamentul tocmai fusese eliberat, asa că nu stiam ce să fac cu ele. Le-am luat.

Erau pastile de Ecstasy. Cred. Nu ştiu. Le-am luat cu mine acasă şi mă gândeam să le arunc, să le predau politiei, dar pe urmă mi-am spus — hei, poate că e un semn. Poate că pastilele astea sunt un dar al universului, o şansă să il fac pe Marshall să dea de necaz. Oliver isi freacă fata şi icneste.

— Ştiu cum sună. Ştiu că sună complet stupid, dar nu Înţelegi — Marshall a tot scăpat basma curată de când eram copii. Fura din magazine şi copia la examene, iar dacă era nimeni — vocea i se frânge sub greutatea lacrimilor reţinute, iar Julia, în pofida propriei voinţe, vrea să plângă pentru e —, nimeni nu m-a crezut niciodată. Ideea este că Julia Îl Înţelege perfect. Până la urmă, şi ea a trăit acelasi lucru. A simtit pe propria piele farmecul irezistibil ai lui Marshall. Felul în care ştiai, în sinea ta, faptul că nu e un om bun, dar nu te puteai abtine şi ii cântai în strună şi il lăsai să scape basma curată. Iar când se uită în jur, la expresiile pe care le au Şana şi Riki, stie că şi ei s-au aflat în situatia asta. Că şi ei au văzut cu ochii lor cum era Marshall. Şi că tuturor le pare incredibil de rău pentru Oliver. Pentru că, fireşte, Julia a fost măritată cu Marshall, dar Oliver a impărţit cu el acelaşi pântec, şi-a trăit copilăria şi anii de formare ca fiind fratele lui geamăn, a fost legat de el. Cum trebuie să fi fost să trebuiască să fii atât de aproape de o persoană a cărui lumină ii farmecă pe toţi, iar tu să fii singura

[7] . . - A

persoană care ştie că lumina aceea vine de fapt de la o radiaţie otrăvitoare?
— Asa că m-am întâlnit cu el. Cu o zi înainte să moară, i-am strecurat drogurile în geantă atunci când nu era atent. Aveam de gând să sun la poliţie şi să îl denunţ, dar... m-a cuprins lasitatea.
Oliver pufneşte.
— Bănuiesc că aşa sunt eu. Până la urmă, nu sunt decât un laş. M-am gândit să iau punguţa înapoi, dar nu mi-a venit în minte cum să fac asta fără să îi stârnesc bănuielile, asa că, până la urmă, nu am făcut nimic. În noaptea următoare a murit. M-am speriat în ultimul hal. Habar n-aveam ce se întâmplase. M-am gândit că poate Marshall găsise drogurile din geantă şi le consumase. Poate că murise în urma unei supradoze. Poate că în drogurile alea era ceva toxic? Habar n-am! Apoi au venit rezultatele autopsiei şi, ei bine, ştiţi
restul. Alergie la fulgi de pasăre.
Oliver pufneşte din nou.
— După toate astea, i-au venit de hac nenorociţii ăia de fulgi de pasăre.
Julia se holbează la el, cu gura căscată şi cu mintea în flăcări. Chestia e că îl crede. Îl cunoaşte pe Oliver de pe vremea când erau copii. Ştie când acesta îi spune adevărul. Se uită încet în jur. Cu toţii

arată la fel de uimiţi pe cat se simte şi ea.
— Deci nu tu eşti ucigaşul? cugetă Vera cu voce tare după ce tăcerea şocată devine de neîndurat.
— Nu! îi răspunde Oliver.
Acesta se întoarce să se uite la Julia şi îi pică fata.
— Julia, îmi... îmi pare rău că am scris aşa despre tine! Nu era despre noi, era...
Julia clatină din cap.
— Nu vreau să aud. Pur şi simplu nu vorbi cu mine!
Nu l-o fi omorât el pe Marshall, dar asta nu înseamnă că ce-a făcut e-n regulă. Şi, într-un fel, Julia se simte mai rău acum, pentru că au coplesit-o emoţiile. Incă mai e furioasă pe Oliver? Chiar dacă nu el l-a ucis pe Marshall? Şi atunci cine mama dracului l-a omorât pe Marshall? E prea mult, iar atmosfera dă în clocot.
— Nu înţeleg! Aşadar, cine l-a ucis pe Marshall? Vera, ai zis că ţi-ai dat seama. Cine a fost? Cine l-a ucis? Cine a intrat prin efractie la tine în ceainărie?
— Nu ştiu cine ucis pe Marshall, răspunde Vera încet, dar ştiu cine intrat la mine în magazin.
— Cine? întreabă toţi într-un glas.
— Eu intrat la mine în magazin, anunţă Vera.
— Poftim? întreabă din nou toţi într-un glas. Vera oftează.

— Venit într-o dimineată şi observat că lucrurile au fost mutate. Şi că lipsesc anumite borcane.
— Ce borcane? întreabă Riki. Adică esti sigură?
— Da, normal că sunt. Ştiu cum îmi aranjez magazinul, nu fi prostuţ! Dar gândit: m-ar lua poliţia în serios? Adică ei nu iau moartea lui Marshall în serios, cum m-ar putea lua în serios dacă le spun că mi-a jefuit cineva magazinul? O să mă întrebe cât a luat hoţul? Păi, nu banii lipsesc. Ce fost luat? Habar n-am, ştiu doar că borcanele au fost mutate de la locul lor. Şi că sunt şi gură că ucigaşul s-a întors ca să caute stickul. Asa că hotărât să mă ocup eu de problemă. Ucigaşul este prea viclean ca să se dea în vileag, dar am să-l determin eu să se dea în vileag. Am să fac clar faptul că cineva a intrat prin efracţie şi o să muncim cu toţii pentru un scop comun: sa rezolvăm uciderea lui Marshall. Asa că exact asta am făcut.
— Ti-ai distrus propria prăvălie ca să pară evident că cineva intrase prin efracţie? întreabă Sana, cu ochii mari ca nişte farfurii. Toate borcanele alea...
— M-a durut inima să le sparg aşa, recunoaşte Vera, dar sunt dispusă să fac

orice ca îl descopăr pe ucigaş.
— Aşteaptă, stai un pic! intervine Julia. Ce vrei să spui cu ucigaşul care s-a întors să caute stickul? Ce stick?
Auzind această remarcă, Vera pare în mod bizar vinovată.
— Vera! insistă Julia pe un ton în care se citeşte avertismentul. Ce stick?
Vera expiră adânc, părând istovită.
— Când i-am descoperit cadavrul, Marshall tinea un stick în mână.
— Ce pizda mă-sii?
Julia nici măcar nu îşi dă seama cine a înjurat. A fi putut să fie ea; ar fi putut să fie ceilalţi.
— Şi l-ai luat? o întreabă Oliver pe Vera.
— Dumnezeule, Vera! izbucneşte Riki. Tu... Asta înseamnă că ai alterat locul crimei. Ai putea merge la închisoare pentru asta.
— Pur şi simplu stiut că politia nu o să ia cazul în serios.
Vera pare atât de mică şi de neajutorată, cu părul fluturându-i în toate părţile în timp ce 1 1 . X > X clatină din cap.
— Păi, poate că ar fi făcut-o dacă nu ai fi luat dovezile de la locul faptei, comentează Oliver, care îşi trece degetele prin păr. Şi ce e pe stick?
— Păi, se pare că stickul este calea de a-i debloca computerul. Iar pe computer sunt chestiile astea cu N^T şi, oh, da, botul pe

care l-a creat Rtki.
— Stai putin! Ce bot ai creat? întreabă Sana, care se holbează la Rtki, care arată ca şi cum s-ar gândi serios să o ia la fugă.
— P**ai...**
Riki se uită la Sana cu o privire vinovată.
— Păi, Marshall mi-a cerut să creez un program. Şi apoi nu m-a plătit. Pentru o clipă, pare că Riki a terminat ce avea de spus, dar apoi trage aer în piept şi îi dă înainte: E vorba de un scalping bot. Mi-a cerut să fac un bot pentru a escroca oamenii pe piaţa
L 4 i J
Riki se întoarce către Sana şi îi ia mâinile într- ale sale.
— N-am vrut! M-am simtit atât de prost cât l-am creat şi, la momentul acela, nu ştiam că fură opere de artă; pur şi simplu, m-am
1 7 1 > I 7
gândit...
— Ai făcut parte dintr-o escrocherie? întreabă Sana, care şuieră cuvintele cu aşa o aciditate, încât până şi Julia le simte înţepătura.
— Nu! răspunde Riki. Nu, jur că nu — a fost pentru prima dată când l-am întâlnit pe Marshall, n-am ştiut...
— N-ai ştiut pentru că ai ales să nu ştii, îl repede Sana. L-ai întrebat măcar care era treaba cu NFT-urile alea? Nu! Te-ai gândit la toti oamerui aia care erau

escrocau cu ajutorul botului pe care l-ai creat? Nu! Oameni ca tine şi ca Marshall sunt motivul pentru care ruci macar nu mai puteam suporta să mă uit la o pânză.
Zicând acestea, Sana îşi smulge mâinile dintrale lui Riki şi fuge, trântind uşa în urma ei.
— Sana, aşteaptă! strigă Riki, luând-o la fugă după ea.
Julia se zgâieşte la uşă în vreme ce în interiorul ei e haos dezlănţuit. încearcă să proceseze ceea ce tocmai a aflat.
— Unde e stickul acum? Şi laptopul? Ar trebui... ar trebui probabil să le dăm poliţiei...
Vera clatină din cap.
— Le caut de ieri şi amândouă au dispărut.
Pentru o clipă, Julia şi Oliver rămân muţi de uimire. Apoi gravitatea situaţiei o copleşeşte pe Julia. Femeia asta, străina asta, a descoperit cadavrul soţului ei în interiorul ceainăriei pe care o deţine şi primul lucru pe care l-a făcut

> > -L -L

a fost să îndepărteze dovada care ar fi putut să îi conducă pe poliţişti la prinderea criminalului. Şi apoi aceeasi femeie şi-a distrus magazinul ca să pară că fusese un jaf doar ca să poată veni şi locui cu Julia şi copilul acesteia.

Julia se luptă să nu înceapă să urle. Ii

întâlneste privirea Verei şi îi indică usa.
— Iesi imediat afară!
Pentru o clipă, crede că Vera este pe cale să protesteze, însă aceasta doar se uită la Julia şi pur şi simplu încuviinţează. Cu capul plecat, Vera se îndreaptă spre uşă. În ultimele câteva minute pare să fi intrat la apă, cu umerii lăsaţii şi capul în pământ. Imaginea o înduioşează pe Julia, dar furia încă arde în ea mai presus ae orice. Vera se opreşte să îşi ia geanta, apoi iese şi închide uşa uşor, lăsând în urmă o linişte cavernoasă pe care Julia nu este sigură că o va mai putea umple vreodată.

Capitolul 35

VERA

„IEŞI IMEDIAT AFARĂ!”
Şi astfel, şederea Verei la Julia acasă ajunge să ia sfârsit. A stat mai mult decât a fost binevenită. A încercat să rezolve misterul legat de moartea lui Marshall şi a eşuat lamentabil. După cele întâmplate în seara asta, e limpede că instinctele ei au fost îngrozitor, teribil, de proaste. A rezultat că niciunul dintre suspecţii ei nu este criminalul. Cine este criminalul? L-a inventat oare din disperarea de a găsi un sens, un scop, vieţii? Vera a fost cea care şi-a distrus prăvălia. Desigur, pentru că, într-o dimineaţă, a coborât în ceainărie şi a descoperit că lucrurile nu erau cum ar fi

trebuit să fie. Dar este ea 100% sigură că cineva i-a forat din magazin?
Sau este oare posibil ca Vera să îşi fi dorit cu atâta disperare să fi fost un criminal care să se întoarcă după stick, încât a inventat totul? Nu asta face oare mintea pe măsură ce îmbătrâneşte? începe să confunde realitatea cu imaginaţia. Da, Vera îşi dă seama de asta cum! Poate că a pus un borcan aici, un recipient acolo, apoi a uitat de ele, şi, cu imaginaţia înflăcărată de moartea lui Marshall, a tras concluzia că cineva a fost în ceainaria ei.
Şi i-a venit ideea asta şi s-a agătat de ea. Dar de ce? Pentru că, în adâncul adâncului inimii sale, s-a săturat de ceainărie. S-a săturat să o deschidă dimineaţă de dimineaţă şi să aibă un singur client şi, chiar şi atunci, e clar că singurul motiv pentru venirea lui Alex e faptul că îi e milă de ea. Iar prăvălia goală îi aminteşte pur şi simplu de eşecul ei. Nu se aşteptase ca Julia să o invite să locuiască la ea; a fost o surpriză şi, Doamne, cât a fost de frumos, atât cât a durat!
Timp de câteva săptămâni minunate, Vera a simtit că are din nou un scop în viată. A primit nenumărate îmbrăţişări pe parcursul

unei zile, braţe mititele s-au agăţat de gâtul ei, iar o feţişoară lipicioasă i-a sărutat obrajii. Se întorsese la lumină, iar acum a fost aruncată din nou în beznă, şi şi-a tacut-o cu propria mână. Iar acum, după ce-a simţit căldura soarelui, întunericul i se pare şi mai apăsător decât era înainte.

Vera de-abia e atentă la lungul drum pe care îl străbate pe jos până acasă, dar, până să ajungă acolo, are picioarele pline de bătături. Nu observă nici bătăturile. Observă doar firma arsă de soare, VERA WANG'S WORLD-FAMOUS TEAHOUSE, şi lacrimile încep să îi curgă pe obraji. Işi înghite suspinele şi descuie uşa, pe care o lasă să se trântească în urma ei.

Ceainăria este goală. Nu mai e nimic pe pereţi, iar Riki a scos afară mobila. Arată ca o cochilie abandonată, ca o casă ocupată de fantome. Deodată îi sună telefonul, iar Vera se trezeşte la viată, căznindu-se să îl pescuiască din geantă.

— Julia! îi zice apelantului.

O clipă de tăcere, apoi cineva spune:

— Mamă?

— Tilly?

Vera îşi îndepărtează telefonul de la ureche şi

se uită la ecran, pe care, într-adevăr, scrie Tilbert Wong.

— Oh, Tilly! Ai sunat!
Vera simte gustul lacrimilor în gat. Probabil că fiul ei a simtit că e ceva în neregulă din pricina legăturii mamă-copil.
— Oh, da! Nu mi-ai mai trimis mesaje şi nu m-ai mai sunat de secole. E totul în regulă?
Vera încuviinţează din cap, iar chipul i se schimonoseşte pe cand suspină în tăcere.
— Da! izbuteşte să rostească după o vreme.
Se uită în jur la prăvălia goală şi cufundată în tacere.
— Ei bine, prăvălia e... E o poveste lungă, dar e cam goală.
— Oh? O închizi? Vera e gată să spună nu, normal că nu, cand Tilly zice: Era şi timpul, mamă. Nici măcar nu stie nimeni de ea. Slavă Domnului că o închizi! Ar trebui să o închizi. Preturile din Cartierul Chinezesc sunt în creştere, aşa că ar trebui să obţii bani frumoşi pe ea.
„Slavă Domnului că o închizi!” Aşa de multă uşurare în glasul lui! Aşa de multă istorie în prăvălioara asta, în care Vera şi Jinlong şi-au
{)us tot sufletul, iar acum tiul ei îi mulţumeşte ui Dumnezeu că Vera vrea să o închidă!
Micuţa flacără de speranţă care s-a aprins când a sunat telefonul se stinge.
— Bine, Tilly! Mulţumesc pentru telefon!

Ai dreptate! Acum mă duc să mă culc!
Vera închide şi o porneşte cu greu pe scări, fără să se mai obosească să aprindă luminile. Merge direct în dormitorul ei frigu**ros** şi se vârâ sub aşternuturi, unde se ghemuieşte şi se face cât poate de mică, dorindu-şi cu toate puterile să poată dispărea şi gata.

Capitolul 36 VERA

SE PARE CĂ S-A LUMINAT DIN NOU DE ziuă, raze cenuşii strecurându-se cu greutate prin găurile din draperiile Verei, insuficiente pentru a lumina camera, dar suficiente pentru a tulbura somnul femeii. Vera se întoarce şi se holbează un pic în lumina parcă vâscoasă. A pierdut şirul momentelor când camera s-a cufundat în beznă, apoi s-a umplut de strălucire, apoi s-a cufundat din nou în beznă. Acum e lumină, pe partea cealaltă şi închide din nou, dar, pentru Vera, nu contează prea mult dacă e întuneric sau lumină. Se întoarce ochii.

Capitolul 37
RIKI
- RIKI, DACĂ NU SCAPI DE GUNOIUL ĂLA din parcare, o să scap eu! îl anunţă doamna Barrie.
Riki îşi înghite un mormăit de frustrare şi se mulţumeşte să încuviinţeze. După ce femeia se îndepărtează, rămâne o vreme în faţa uşii, scrâsnind din dinti. Chestia e că doamna Barrie nici măcar nu e nerezonabilă.
„Gunoiul ăla” este de fapt mobila Verei pe care, neghiob fiind, a adus-o la el la apartament şi a cerut permisiunea sa o depoziteze în parcare în timp ce o restaurează. Asta s-a întâmplat acum două săptămâni şi, într-adevăr, s-a ţinut de treabă; a terminat reparaţiile la jumătate din mobilă, care arată a naibii de bine, dacă poate să se laude singur. Apoi a avut loc cina aceea oribilă, iar de atunci doar să privească la mobila aia şi i se face rău.
Totuşi, doamna Barrie are dreptate. Nu poate să lase mobila în parcare, căci ocupă locul şi se umple de praf. Cu un oftat resemnat, Riki se târăşte pe scări în jos să evalueze situaţia. Totusi, odată ajuns acolo, se simte cuprins de satisfacţie când vede obiectele de mobilier renovate. Acestea şi-au păstrat

forma tradiţională, dar le-a şlefuit şi le-a vopsit în negru mat şi aratã foarte rafinat. Se hotărăşte să le încarce pe cele terminate în masină şi să i le ducă Verei; cel puţin aşa va avea ceva mobilier în prăvălie cât continuă el să lucreze la restul.

Durează ceva să manevreze piesele de mobilier, dar, intr-un final, toate cele şapte 777 obiecte reconditionate sunt incărcate în masină. Da, există un scaun de lemn care se odihneşte pe locul pasagerului intr-un echilibru precar, cu un picior îndreptat către tâmpla lui Riki, şi, da, dacă ar fi să aibă un accident acum, cu siguranţă ar sfârşi cu piciorul respectiv înfipt în ochi, dar ce înseamnă viaţa fără un strop de risc calculat? Cu toate astea, Riki se asigură că işi conduce maşina extrem, extrem de încet spre Cartierul Chinezesc, înghiţind cu greu atunci când alunge în zonele ultradeluroase ale oraşului.

Cartierul Verei ii aminteşte de Sana, lucru care, la trei zile după cina aceea ingrozitoare, incă îi umple ochii de lacrimi. I-a trimis patru mesaje inainte să işi dea seama că trebuie să îi respecte spaţiul personal şi să i-l lase pe ultimul:

O să fiu aici când o să fii pregătită să vorbim. Dacă o să fii vreodată. Dacă nu o să fii,

înţeleg. , îmi pare rău! X
Incearcă să nu se gândească la ultima dată când el şi Sana au fost aici, râzând şi sporovăind în timp ce faceau ordine în ceainăria Verei.
— Vera, Vera! mormăie pentru sine în timp ce iese din masină şi se uită la ceainărie.
Incă nu îi vine să creadă că Vera a fost cea care şi-a distrus propria prăvălie. Ideea îl face
să clatine din cap, dar şi să zâmbească. În ciuda celor întâmplate, încă ţine la Vera, deşi este evident că bătrâna e un pic ţicnită. Se îndreaptă spre uşa din faţă, cu două dintre
scaune, şi ciocăneşte. Usa se deschide larg, iar micul clopoţel se aude monoton. Hmm? Poate că Vera a hotărât deja să deschidă ceainăria? Dar fără mobilă?
Totuşi, când păşeşte înăuntru, lui Riki îi
devine clar că, de fapt, ceainăria nu este deschisă pentru afaceri. Deşi afară e luminos, interiorul prăvăliei este cufundat în întuneric;
niciunul dintre vechile corpuri de iluminat şi niciunul dintre cele noi nu este aprins. Pare pustiu. Dar atunci de ce este uşa din faţă deschisă?
— Bună? strigă Riki, lăsând jos cu grijă

cele două scaune. Se uită în jur şi încearcă din nou: Vera?
— O cauţi pe Vera Wong? îl întreabă pe neaşteptate cineva din spatele lui, fâcându-l să tresara.
Riki se întoarce şi vede o femeie scundă şi plinuţă, cam de vârsta Verei.
— Ăăă, da? Ştii unde se află?
— Nu! Şi eu mă întreb acelasi lucru. Eu sunt Winifred, de la patiseria franţuzească de alături.
Winifred rosteste cuvintele cu mândrie în glas, de parcă Riki ar trebui să fie dat pe spate de această informaţie.
Riki înclină uşor din cap, face ochii mari şi zice:
— Oh, uau, bună, Winifred, mă bucur să te cunosc! Imi plac produsele tale de patiserie! Femeia străluceşte de fericire, obrajii rozalii i se aprind, dar zâmbetul nu îi zăboveşte mult pe chip.
— Mi-am făcut griji pentru Vera. Lipseşte săptămâni la rând, apoi tot soiul de străini intră şi ies din prăvălie, făcând tot felul de zgomote...
— Oh, da, aceia probabil că am fost eu şi prietenii mei când am venit să facem reparaţii.
De îndată ce rosteşte cuvântul „prieteni”, tristeţea îl înjunghie pe Riki.
— Iar Vera a stat la altcineva acasă cât

ne-am ocupat de asta, dar cred că de-acum o să se mtoarca.
Julia i-a spus lui Riki ce s-a întâmplat în noaptea aceea, după plecarea Sanei, şi a sunat rău de tot. Acum bărbatul e copleşit de vină, gândindu-se că ar fi trebuit să verifice mai curând ce face Vera.
— Cred că am auzit-o întorcându-se acasă în toiul nopţii, acum vreo trei zile. Dar, când am venit să îi aduc nişte petit pain au taro proaspete, nu era nimeni aici. Uşa din faţă lăsată deschisă, foarte periculos! Presentimentul rău al lui Riki se acutizează.
— Acum vreo trei zile? Şi nu ai auzit-o plecând sau ceva de genul?
— Nu! Adică nu că îmi petrec toată ziua privind, sunt foarte ocup... Hei, unde pleci?
Riki însă o ignoră, grăbind pasul spre fondul magazinului şi apoi urcând câte două trepte o dată.
— Vera! strigă Riki în timp ce urcă.
Zona de locuit este rece şi întunecată. Spaima care l-a cuprins creste şi tot creste, până când aproape că îl face să se întoarcă, urlând, în lumina soarelui. Insă continuă să urce. Incă un rând de trepte, către dormitoare. Se uită în primul, dar e gol, şi pare că e aşa de ani întregi. În cel de-al doilea dormitor, e o mogâldeată pe pat, asa de mică, încât, la o

început, lui Riki nu îi vine a crede că sub pătura aceea ar putea fi o persoană.
Se strecoară încet spre ea, dregându-şi glasul.
— Vera?
O, Doamne, e moartă, nu-i aşa? Riki îşi doreste cu disperare să fogă de acolo, dar, cumva, picioarele îl poartă înainte. Bate usor cu mâna pe mogâldeaţă şi aude un geamăt slab.
— O, slavă Domnului! Vera sunt eu, Riki!
Riki dă cuvertura în lături, iar inima îi sare în gât. N-a văzut-o niciodată pe Vera atât de împuţinată la trup, atât de bătrână şi atât de învinsă! II copleseste ttisteţea, iar vina parcă îi străpunge plămânii. Isi smulge telefonul cu forie şi sună la 911. După ce îi oferă operatorului adresa Verei, închide şi o apucă pe bătrână de mână. Aceasta deschide ochii, dar nu focalizează, iar Riki simte cum se prăbuşeşte cu totul pe interior când o vede cât -L” i i de distrusă este.
— O să fie bine! îi spune. O să avem grijă de tine, îţi promit!

Capitolul 38
SANA

PANTOFII SANEI LOVESC LINOLEUMUL DE pe podeaua spitalului în timp ce se grăbeşte pe coridor. Salonul 4, i-a spus femeia de la recepţie, clar îi pare că spitalul este imposibil de mare. Intr-un final, găseşte încăperea pe care o caută şi năvăleşte în ea. Sunt patru paturi în salon, dar numai unul este ocupat. La vederea persoanei care îl ocupă, respiraţia Sanei se transformă într-un suspin.

— Of, Vera! şopteşte cu vocea sugrumată.

Riki se ridică în picioare.

— Bună, mulţumesc că ai venit!

Sana poate doar să schiţeze un gest din cap, cu ochii tot la silueta palidă din pat. Vera a fost întotdeauna atât de plină de viaţă, iar acum i se pare greşit să o vadă aşa, atât de bătrână, fragilă şi învinsă, ca şi cum este pregătită că ece. Sana se apropie încet, cu

.

— Este...

— O să fie bine! o lămureşte Riki. Au spus că este deshidratată, de-asta are perfuzii, şi s-ar putea să fi racut bronşită, dar au zis că ar trebui să îsi revină.

Pieptul Sanei este inundat de uşurare. Fata ia mâna Verei – cea cu un ac iesind din ea – şi o tine cu delicatete.

— Vera, sunt eu, Sana! Se apleacă apoi mai mult asupra bătrânei şi îi şopteşte: Imi pare foarte rău! Dar acum sunt aici. Şi ai avut dreptate în privinţa tuturor lucrurilor!
Sana îsi doreşte enorm de mult ca Vera să îi ofere zâmbetul ei strâmb, dar aceasta nu face nicio mişcare, iar pe chipul ei nu se schiţează
. . .
rncio expresie.
— Medicii spun că doarme.
— Da, sigur!
Sana se retrage, ştergându-şi ochii.
Uşa se deschide, iar în salon intră alergând Emma, urmată de Julia, care arată mai distrusă decât a fost în ultimele săptămâni.
— Buni! strigă Emma şi se opreşte brusc atunci când dă cu ochii de Vera.
Copila se uită nelinistită la Julia, care se uită la rândul ei la Riki şi la Sana.
— O să fie bine! o anumă Riki şi Sana în acelasi timp.
Cei doi tresar, uitându-se unul la celălalt, apoi Sana face un mic semn din cap în direcţia lui Riki. El schiţează un zâmbet, apoi îi spune Juliei ce i-a spus şi Sanei cu câteva clipe în urmă. Uşa se deschide din nou, iar în salon intră Oliver, care se opreşte brusc când o vede pe Julia. Apoi se uită la Vera şi îi cade faţa.
— Este...

— Este în regulă, zice Riki şi repetă informatiile.
Se îngrămădesc cu toţii în jurul patului Verei, privind-o în tăcere. Apoi, micuţa Emma zice: — îmi e dor de buni!
Cu asta, tensiunea se risipeşte. Se privesc cu toţii în timp ce zâmbesc ezitant.
— Mie îmi lipsesc picnicurile noastre din fiecare dimineată! zice Sana.
— Mie îmi lipseşte trezitul în timp ce gătea! adaugă Julia. Şi să mă întorc acasă şi să o găsesc acolo.
— Mie îmi e dor de momentele în care îmi spunea că mă descurc! intervine Riki.
— Mie îmi e dor de momentele când o facea pe şefa cu mine! adaugă şi Oliver.
Auzind acestea, izbucnesc cu toţii în râs şi încuviinţează din cap.
— Totuşi, a sărit calul de câteva ori! completează Julia.
Oliver pufneşte.
— Vrei să zici că a încălcat legea de câteva **ori.**
Râd cu totii din nou.
— Dar asta o face atât de...
Vera se chinuie să găsească cuvântul potrivit.
— Atât de Vera!
Aprobă cu topi.
— Imi e dor de voi! izbucneşte Riki.
Pare că nu mai respiră nimeni.
— Imi pare rău! zice Riki. Nu ştiu de ce —

of, îmi pare rău, nu mă luati în seamă... Apoi îi spune Sanei pe nerăsuflate: Şi de tine îmi e dor!
Sana înconjoară patul şi îşi aruncă braţele în jurul lui Riki.

— Măgar de doi bani — oh, îmi pare rău, Emma! Să nu spui niciodată cuvintele astea!
— Măgar de doi bani, repetă Emma, iar Sana bombăne.
Julia îi aruncă în joacă Sanei o privire urâtă.
— Pentru asta, îmi datorezi să o faci pe
Sana îsi îndreaptă din nou atentia asupra lui
î J
Riki, care o priveşte de parcă ar fi salvarea lui.
— M-am gândit mult la ce ai fâcut şi...
— Nu are scuză, ştiu, şi...
— Taci şi lasă-mă să vorbesc!
Riki închide gura.
— Ce-ai fâcut a fost cu adevărat greşit, dar nu sunt eu în măsură să te judec. Am avut întotdeauna tot confortul. Mama
bona cel puţin o dată.
— S-a fâcut!
apreciat-o niciodată aşa cum trebuie. Iar dacă m-as fi aflat eu în situaţia ta, cu toată presiunea aceea pe umeri, cine ştie ce aş fi racut? Nu spun că e-n regulă, dar... înţeleg de ce ai fâcut-o.
Gata! În sfârşit, a spus-o şi, odată ce a fâcut-o, se simte ca şi cum i s-ar fi luat o piatră de pe inimă. Lumea ei se umple din nou de culoare. Pentru prima oară, nu mai simte amărăciune fată de alti oameni.

Nici măcar fată de mama ei. E sigură că mama o să reusească să o scoată din minţi cât de curând, dar, pentru moment, Sana se gândeşte la mama ei, şi îşi dă seama că de fapt e norocoasă să o aibă drept părinte.

Uşa se deschide din nou, iar în salon isi face apariţia un tip asiatic de vreo 20 şi ceva de ani. Se opreşte când vede atât de mulţi oameni şi verifică numărul salonului.

— Ăăă, aici se află Vera Wong?

— Da! îi răspunde Oliver.

Nou-venitul se holbează la ei.

— Voi cine sunteti?

— Suntem familia ei, răspunde Julia. Tu cine esti?

— Pai i ... sunt fiul ei?

Sana mijeşte ochii.

— Celebrul Tilly! Avem multe de vorbit despre felul în care ţi-ai tratat mama, tinere!

Sana işi dă seama că probabil Tilly este mai în vârstă decât ea, dar, pentru moment, alege să ignore acest detaliu.

Tilly rămâne cu gura căscată.

— De fapt, mă cheamă Tilbert.

— Hmm! face Julia intr-un mod care îi aminteste Sanei foarte mult de Vera. Asta rămâne de văzut, Tilly!

Mult mai târziu, Sana se află la Vera

Wang’s World-Famous Teahouse, chiar în mijlocul localului, cu o ditamai pensula în mână. Oliver a şlefuit pereţii, astfel încât acum fata îi poate vopsi aşa cum işi doreşte. O pânză albă doar pentru ea, şi, cu toate că încă simte familiara spaimă în interior, gata să o atace şi să o copleşească, săptămânile de desenat în nisip au învătat-o că nu trebuie să se teamă de nimic şi că, şi dacă rezultatul ar fi cea mai proastă pictură pe care a facut-o vreodată, tot va fi în ordine. Pentru că acum a Învătat că nimic nu este permanent. Valurile vor fi mereu acolo, să spele orice greşeală şi orice defect. Şi, aşa cum a învăţat-o pe Emma, uneori greşelile pot fi transformate în ceva frumos.

Acum înlăuntrul ei sclipeşte ceva – speranţă şi

1 | *1* ·> **5**

încântare, precum şi sentimentul că face ceea ce i-a fost hărăzit dintotdeauna să facă. Să îsi folosească pensula pentru a crea ceva frumos şi adevărat.

zâmbind, Sana îşi înmoaie pensula în vopsea şi începe să deseneze.

Capitolul 39
JULIA

PENTRU JULIA, NIMIC NU SE COMPARĂ cu bucuria de a o fotografia pe Emma. Singurul lucru mai bun decât asta este să o fotografieze pe Emma, stropită de vopsea din cap până-n picioare, în timp ce lucrează cu obisnuita ei seriozitate alături de Sana. Aceasta din urmă i-a dat extrem de importanta sarcină de a desena inimi mititele ici şi colo pe pictura murală cu care a acoperit toţi peretii din ceainăria Verei. Julia încă este năucită de faptul că, în doar două zile, Sana a transformat pereţii localului în ceva desprins parcă dintr-un vis shanghaiez – un râu noaptea, cu undele reflectând stelele mititele de deasupra, iar pe mal se află o uriasă ceainărie chinezească, decorată cu sute de lampioane rosii şi ai cărei clienti ce poartă ***qipao*** şi ***cbangsban*** tradiţionale se revarsă pe uşi. Firma de deasupra anunţă: VERA WANG'S WORLD-FAMOUS TEAHORSE. Sana dă vina pentru eroarea de scriere pe lipsa de somn şi spune că o va corecta doar dacă vor exista plângeri din partea Verei.

T f* V 1 ff • 1 •

în afară de greşeala de scriere, restul picturii este incredibil, impresionant şi te lasă cu gura căscată de uimire. iar combinatia cu mobila restaurată de Riki şi

cu luminile instalate de Oliver a ajutat la transformarea ceainăriei în ceva care l-ar impresiona chiar şi pe cele mai năzuros dintre clienţi. Teoretic, desigur. În ciuda transformărilor impresionante prin care

a trecut localul, nimeni nu ştie de el sau, mă rog de „teahorse”, dacă e să ne luăm după firma din desen. Cu toate astea, Julia este gata să pună bani la bătaie că niciunul dintre ei nu regreta ca şi-a consumat atata timp şi energie pentru a renova localul Verei. Măcar atâta pot face şi ei, ţinând cont în ce fel şi cât de repede le-a schimbat bătrâna vieţile.

Clinchetul clopoţelului de la uşă o face pe Julia atentă. A venit Oliver, care duce cu sine trusa de scule. Are de gând să repare sistemul electric din locuinţa Verei, de vreme ce Riki i’

a povestit cât de rece şi de neplăcut e în casă. Când o vede pe Julia, Oliver îsi lipeşte buzele, care ajung să formeze o linie fină, apoi îi oferă

cel mai rece din saluturi, dând pur şi simplu din cap. Julia se întoarce spre Sana, căreia îi spune:

— Sana, poţi să ai un pic grijă de Emma?

Sana încuviinţează, iar Julia se întinde un pic, atingând uşor braţul lui Oliver când acesta

trece pe lângă ea.
— Putem sta de vorbă?
Oliver pare că ezită, dar acceptă şi o urmează
afară.
— Păi, aşa...
Doamne, de ce trebuie să fie lucrurile astea atât de dificile?
— As vrea să stiu cum merg lucrurile cu — stii tu — detectiva Gray şi aşa mai departe?
Chiar dacă se simte un pic jenată pentru felul în care s-au derulat lucrurile între ea şi Oliver, Julia nu vrea ca el să fie învinuit pentru moartea lui Marshall. Se simte responsabilă pentru că l-a băgat în bucluc din
capul locului.
— A, nu îti face griji! îi spune Oliver. Tilbert mi-a fost de mare ajutor. Să-l fi văzut cum s-a ocupat de cazul meu! I-a spus lui Gray că nu are suficiente dovezi pentru a mă acuza de nimic, iar dacă poliţia o să continue să mă hărtuiască, o să aibă grijă să depună plângere. Se pare că a funcţionat. Se vede clar că e băiatul Verei.
Julia izbucneşte în râs. A fost dură cu Tilbert când s-au întâlnit prima dată pentru că a fost aşa de neglijent cu Vera, dar acum observă că tânărul se străduieşte cu adevărat să îndrepte

lucrurile, căci a acceptat să îl reprezinte pro bono pe Oliver după ce a auzit, şocat şi totodată înspăimântat, întreaga poveste.
— Mă bucur să aud asta! spune Julia, şi vorbeste serios.
— Multumesc! Eu... am vrut să îti cer scuze pentru... ştii tu...
Reacţia instinctivă a Juliei este să îi alunge scuza cu o fluturare a braţului şi să o şteargă de acolo, dar apoi îşi dă seama. Intotdeauna a procedat aşa pentru că nu s-a considerat demnă de a primi scuze, iar simpla idee că • k>A* O A • O ,5 cineva ar putea să ii spună „îmi pare rău o facea să se simtă incomod. Dar i-ar plăcea să audă ce are Oliver de zis, aşa că îşi înăbuşă starea de disconfort şi se forţează să rămână pe loc.
— Eu..., începe Oliver şi trage adânc aer în piept. Eu am fost tare îndrăgostit de tine când • „I 1 r A 1 1 * 1 eram pusti, da, e adevărat! A durat tot liceul, iar când acesta s-a terminat, am depăşit momentul. Iti jur, Lia! Am ieşit cu alte fete şi am avut relaţii sănătoase. Dar uneori mă gândeam la tine, nu în sensul „trebuie să fie a • • 1 1 v A mea , ci mai degrabă cu îngrijorare, pentru că ’ p D) ' r am stiut dmtotdeauna cum e Marshall şi

mi-a fost teamă. Şi m-am simtit vinovat că noi doi nu am rămas prieteni după ce aţi început să ieşiti împreună. A fost un comportament • ’ i .ri.
mizerabil din partea mea.
— Chiar a fost! spune Julia. Credeam că eşti supărat pe mine. Marshall îmi spunea că eşti obsedat de mine.
Oliver face o grimasă.
— Sincer? Cred că mai degrabă eram obsedat de Marshall. De felul în care se purta urât cu toată lumea şi scăpa basma curată. Nu puteam să trec peste asta. De-a lungul timpului, mam lăsat cuprins de tot mai multă amărăciune. Iar în cele câteva dăţi când ne-am văzut după aceea, mi-am dat seama cât de rău se purta cu tine. Asta mă omora pe dinăuntru. Nu puteam face nimic în legătură cu asta. Aşa că am scris povestea aceea. A fost...
Oliver oftează adânc şi cu durere.
— Da, cea mai mare parte a povestii a fost inspirata de relaţia pe care am avut-o cu Marshall. Partea cu Aurelia...
Aici pufneşte.
— Bănuiesc ca ai putea spune ca a fost un scenariu de amator şi de proastă calitate. Nu ştiu, adică te-am folosit ca sursă de inspiraţie pentru Aurelia, dar, Julia, crede-ma, aceste ultime două luni nu le-am petrecut cu tine ca să... ştii tu ... Pur şi simplu, mai presus de

orice, îmi voiam înapoi prietena.
Julia se uită în ochii lui şi ştie, în adâncul sufletului, că Oliver spune adevărul. La fel ca în noaptea în care i-a explicat că nu el l-a ucis pe Marshall. A ştiut dintotdeauna că Oliver este cinstit. Un zâmbet i se formează în interior şi i se întinde usor ne fată, ca şi cum un strat de miere. işi trage pumnul înapoi şi îl loveşte în glumă pe Oliver.
— Au!
— Mi-a fost dor de tine, fraiere!
El îi zâmbeşte larg,
— Şi mie mi-a fost dor de tine, ratato!
Apoi intră împreună în ceainăria Verei, fiecare recunoscător în taină că îl are pe celălalt în viaţa lui, exact aşa cum ar trebui, şi că vor fi prieteni pentru totdeauna.

Capitolul 40
VERA

VERA ARE NEVOIE DE O PERIOADĂ nerezonabil de lungă pentru a-şi reveni.
„Este inacceptabil!” spune oricui vrea să o asculte — doctorului, asistentelor, familiei.
Adevărul este însă, deşi nu ar recunoaşte-o nici moartă, că se simte animată de un emotionant sentiment de fericire care derivă din faptul că cei dragi vin să o viziteze la spital. Este un lucru aşa de peste mână şi clar ceva ce nimeni nu îşi

doreşte să facă, încât, atunci când vin să o vadă, e limpede că singurul motiv plauzibil este acela că tin la ea. Şi astfel, în ciuda perioadei inacceptabil de lungi care le ia celor însărcinaţi să o pună pe picioare, o parte deloc mică din Vera găseşte bucurie în a zace pe un pat de spital în vreme ce toti se agită în jurul ei.
Şi, oh, ce grup eclectic se învârte în salon! Toată lumea spune asta, iar Gladys, din patul de vizavi, a remarcat — într-un mod sarcastic, spre bucuria Verei — de cel puţin trei ori până acum.
— Dar ce flux variat de vizitatori ai, Vera! i-a spus Gladys. Te face să te întrebi în ce te-ai băgat de cunoşti atât de mulţi oameni şi atât de deosebiţi unul de celălalt!
— Şi nu-i asa că ai vrea să afli? i-a întors-o şmechereşte Vera, şi aia a fost tot.
Dimineaţa, vin la ea Julia şi drăgălaşa de Emma. Fetiţa se caţără în pat şi se cuibăreşte lângă Vera, căreia îi spune că miroase urât şi că ar trebui să se spele pe dinţi, la care Vera îi răspunde că nici respiraţia ei nu miroase mai grozav.
— Miroşi urât, dar te iubesc! îi zice Emma
. . ..
apoi şi o saruta.
— Şi tu miroşi ca subraţul unui fermier, dar şi eu te iubesc! i-o întoarce bătrâna şi

o sărută pe frunte.
Emma zâmbeşte, dar Julia mormăie şi zice:
— Minunat, acum o să îşi petreacă toată ziua spunând cui se nimereşte că miroase precum
subraţul unui fermier, mulţumesc foarte mult, Vera!
După plecarea lor, Vera trage un pui de somn şi se trezeşte doar când vine Sana, la timp pentru a lua ceaiul împreună. De obicei, Sana aduce ceva nesănătos, dar gustos, lucru care o face pe Gladys să chiţăie:
— Ştii ce îi fac colesterolului tău lucrurile pe care le aduci?
Vera o îndeamnă pe Sana să aducă nişte cocaină, nu ca să o tragă pe nas, desigur, ci doar ca să vadă ce o să mai aibă de zis Gladys, dar până acum sugestia i-a fost refuzată. Tinerii din ziua de azi sunt teribil de plictisitori!
Apoi, aproape o oră mai târziu, li se alătură Riki, iar el şi Sana se salută cu un „Bună, tu de colo!” plin de atâta tandreţe, încât este
total dezgustător, aşa că Vera îi dă curând pe uşă afară, întrucât ochii bulbucaţi ai unei femei de vârsta ei nu pot îndura să vadă mai mult.
— Pare cu caş la gură băiatul ăsta! comentează Gladys, iar Vera se silită să îi

dea dreptate.
Riki însă o are pe Sana care să îl ferească de belele, aşa că Vera nu prea îşi face griji din pricina lui.
Seara vin Oliver şi Tilly. Din câte se pare, cei doi s-au împrietenit, având ca subiecte comune sporturile şi relaţiile complicate pe care le au cu părintii, iar Tilly îl reprezintă acum pe Oliver. Tilly îi spune Verei că şi-a rugat colegii să o reprezinte în eventualitatea că va fi acuzată de alterarea probelor, însă Vera respinge planul, comentând că i-ar plăcea să-i vadă pe poliţişti încercând să o înfunde. Ii aruncă o privire lui Gladys în timp ce zice asta, însă femeia cealaltă are înţelepciunea să pretindă că a adormit.
Iată că soseşte şi ziua în care Vera scapă de bronşită şi îi este îngăduit să părăsească acest loc uitat de Dumnezeu. Toate lumea îsi face apariţia pentru a o ajuta cu procesul de externare, lucru pe care bătrâna îl caracterizează ca fiind de-a dreptul ridicol, dar, în sinea ei, se simte cuprinsă de îngâmfare din pricina agitaţiei. Sare din pat şi se îmbracă fu grabă, aruncându-i lui Gladys priviri sugestive.
— A sosit momentul să ne luăm adio, Gladys!
— O să îmi fie dor de tine, Vera!
Cele două femei mijesc ochii una la

cealaltă, apoi Vera spune:
— Gladys, eşti **un** ghimpe în coaste, dar ar trebui să îmi faci o vizită la ceainărie. Tinerii aceştia drăguţi spun că au făcut-o să arate frumos. Eu, una, cred că au distrus-o, dar cine stie?
Vera aruncă o privire amintitului grup de tineri drăguţi, care ii zâmbesc cu încordare. Gladys oftează teatral.
— Oh, aş face-o dacă aş putea, dar mă tem că nu pot risca să încerc ierburi exotice. Cine ştie ce ar putea să ii facă fica...
’ /"Al * * 1 • * 1
— Oh, mai taci, Gladys, şi treci pe la ceainărie când te externezi!
Şi, zicând acestea, Vera iese din salon, cu Emma, Julia, Sana, Oliver, Riki şi Tilly pe urme.
— Oh! exclamă Vera ore mai târziu.
De-abia isi recunoaste ceainăria. Bătrâna stă în mijlocul localului, privind în jur la lucrurile care i se par deopotrivă străine şi familiare.
— Păi, nu iţi place? chiţăie Sana.
— Nu fi prostuţă! o repede Vera, iar când se uită la ei, ochii îi înoată în lacrimi.
Are nevoie de câteva clipe înainte de a putea vorbi fără ca vocea să ii tremure.
— Este...
Păi, **nu** prea poate vorbi fără să îi tremure vocea. Vera inspiră adânc şi

încearcă din nou:
— Este... este bine. Foarte bine!
Tilly fluieră şi adaugă:
— Ei, venind din partea ei, cred că echivalează cu niste ovaţii la scenă deschisă.
Vera ii aruncă o privire tăioasă, iar el ranieste şi o imbrăţisează.
— Haide, mamă! Recunoaşte! Pictura Sanei te-a lăsat fără cuvinte.
Vera expiră şi oftează adânc.
— Bine, pictura Sanei e mai bună decât orice pictura am vazut pana acum.
— La naiba, ăsta chiar e un compliment! spune Julia, tachinand-o pe Sana, care s-a inrosit până în vârful urechilor şi rânjeste.
— Iţi p lace? o întreabă Sana. Cu adevărat?
— O, da, mai mult chiar decât momentul când l-am născut pe Tilly.
— Ooof! exclamă Tilly, iar Oliver il bate uşor pe umar.
— Nu e nimic personal, Tilly, replică Vera, doar că ai fost un copil groaznic de urât.
— Da, mamă, nu e nimic personal.
Colţurile gurii Verei se ridică uşurel, apoi aceasta îşi îndreaptă atenţia spre mobilă, care ii pare aproape nouă-nouţă, deşi incă poate observa mici zgârieturi ici şi colo după ani în sir de folosintă.
— Vai, scaunele astea...

— Da, eu am fost! se grăbeşte Riki să spună, apoi ezită. Adică, dacă iti place ce a ieşit. Dacă nu, atunci s-a ocupat Oliver ...
— Au iesit foarte bine.
— Atunci îmi asum toate meritele, zice Riki, zâmbind cu mândrie, iar la vederea chipului

său onest şi băieţesc, ochii Verei se

Vera nu este obisnuită să se scalde în astfel de emoţii grele şi copleşitoare, aşa încât este silită să recurgă la singurul lucru la care se poate gândi.
— OK, acum toată lumea să stea jos! O să fa
umplu din nou de lacrimi.
ceai!
În timp ce se aşază, bătrâna se repede în spatele tejghelei, pune ceainicul pe foc şi ia de pe rafturi o mulţime de borcane de pe rafturi pentru a face o combinaţie specială de arome. Este o ocazie unică şi nemaipomenită, aşa încât trebuie să vină cu un ceai de-a dreptul inovator. În concluzie, scoate fructe de goji, apoi cugetă ce anume ar merge cu ele. Ah, da, osmanthus, desi gur! Adaugă osmanthus, apoi se dă un pas înapoi, dusă pe gânduri. Are nevoie de încă un ingredient pentru a
. r • i j • 11 55^-
1
transforma ceaiul din unul „bun intr- unul ,,de pe altă lume”. Ginseng? Nu, aroma lui sar bate cap în cap cu osmanthus. Are nevoie de ceva mai domol. Poate fasolea-fluturilor?
Nu, culoarea naturală albastră a florii ar strica mult culoarea infuziei, transformând-o într- un maroniu deloc îmbietor. Are nevoie de ceva robust, ceva

care să pară că face o declaraţie, cum ar fi...
Cuib de pasăre[24]!
Da! Asta e! Vera se întinde spre cel de-al patrulea rând de rafturi din dreapta, dar mâna nu înhată decât aer. Mai încearcă o dată.
Borcanul cu cuiburi de pasăre lipseşte! Se gândeşte la ziua în care a distrus câteva dintre D J
recipientele din prăvălie. Işi aminteşte că
a 1 1 ’ \ .
ales cu viclenie borcanele cu cele mai ieftine ingrediente. Ceaiurile wulong de slabă calitate, crizantemele vechi şi, la momentul acela, tăcuse greşeala de a comanda ceai de bujor, care sfârşise prin a căpăta gust de şopârlă, nu că ar şti ea ce gust are şopârla, dar cu siguranţă avea gust de şopârlă, Vera nu are nicio îndoială. Clar nu ar fi ales să spargă borcanul cu cuiburi de pasăre. Până la urmă, *1*11 V 11* 1
cuiburile de pasăre sunt unele dintre cele mai costisitoare ingrediente din prăvălia ei. Poate că borcanul doar a fost mutat când cei tineri au renovat locul. Vera verifică fiecare recipient în parte, dar tot nu îl poate găsi, r r ’ r
& ■>
ceea ce este extrem de frustrant.
Se întoarce în timp la dimineaţa în care a coborât în ceainărie şi a avut sentimentul că cineva fusese acolo şi îi mutase lucrurile. Să fi avut dreptate, până la

urmă? A intrat cineva ^şi i-a luat borcanul cu cuiburi de pasăre? În vasul ăla erau cuiburi de pasăre în valoare de sute de dolari. De-a lungul timpului, Vera fusese foarte grijulie cu acest ingredient şi dăduse chiar dovadă de zgârcenie, păstrându-l pentru cei mai speciali clienţi ai ei, cum ar fi Alex...

Vera . icneşte. Piesele de puzzle se potrivesc în sfârşit. Marshall, care a murit din pricina unei reacţii alergice severe la fulgii de pasăre. Ea pregătindu-i lui Alex nişte ceai din cuiburi de pasăre pentru a-l lua acasă. Alex, arătând atât de îmbătrânit şi de epuizat în zilele de după moartea lui Marshall.

— Vera, te simţi bine? o întreabă Julia.

Ceilalţi se opresc din sporovăială, privind-o cu îngrijorare.

— Poate că ar trebui să stai j'...

Vera îi face semn Juliei să tacă odată. Apoi se repede din spatele tejghelei şi practic il apucă pe Oliver de gulerul cămăşii.

— Oliver! Care este numele tatălui tău?

— Poftim? Alex. Alex Chen.

Vera are senzaţia că greutatea întregii lui lumi i-a căzut dintr-odată pe umeri, în timp ce podeaua de sub ea se prăbuşeşte. Nu ştie dacă asta ar trebui să o facă să se simtă răzbunată sau cu inima frântă. A

făcut-o! Le-a demonstrat tuturor că se însală şi că a rezolvat cazul de nerezolvat. Insă tot ce îsi doreste acum este să izbucnească în lacrimi. Trebuie să stea de vorbă cu Alex de urgenţă.

întregul grup se repede pe urmele ei, străduindu-se să ţină pasul, în timp ce bătrâna zoreşte pe strada pe care se află apartamentul lui Alex. Toţi îşi pun întrebări stupide, de genul: ,,Ce se întâmplă?", ,,Poate că încă nu gândeşte clar?" sau „Vera, de ce nu ne spui unde mergi?" Apoi, când în sfârşit bătrâna se opreşte în faţa clădirii lui Alex, Oliver spune:

— Hei, aici e apartamentul tatălui meu. îl cunosti?

Vera apasă pe butonul interfonului.

— Alex, sunt Vera! Dă-mi drumul înăuntru acum!

Niciun răspuns.

Se apleacă asadar în dreptul butonului interfonului şi spune:

— Stiu despre cuiburile de pasăre.

Poarta din faţă se deschide, iar Vera intră, cu toti ceilalti înghesuindu-se să o urmeze.

— Nu înţeleg ce se întâmplă, spune Oliver. Ce cuiburi de pasăre?

Ajunsă sus, Vera se pregăteşte să bată la

uşa lui Alex, când aceasta i se deschide. La vederea lui Alex, bătrâna trage aer în piept printre dinţi. Alex arată rău – e sfrijit şi cocoşat, şi are spatele cocârjat ca o banană, de parcă îl apasă o povară extraordinară. Este greutatea vinii de a-şi fi ucis propriul fiu, se gândeşte Vera, iar inima i se strânge de durere pentru Alex. Acesta nici măcar nu pare • 1 • • •
111*
surprins de venirea ei Şi a celorlalti.
— Mă întrebam când o să-ţi dai seama, îi spune bărbatul în mandarină, târşâindu-şi paşii înapoi în apartament.
Toti îl urmează în camerele întunecate şi afumate.
— Tată, ce se întâmplă? întreabă Oliver.
Alex îl priveşte în tăcere, cu ochii înotându-i în lacrimi, înainte ca privirea să i se mute la Julia. Când o vede pe Emma, bărbia începe să îi tremure şi îi scapă un oftat.
— Spune-le tu! îi şopteşte Verei. Eu nu pot.
— înainte să le spun ceva, zice Vera, ce m-a băgat în ceaţă în tot timpul acesta e că Oliver mi-a povestit că mama lui murise. Dar soţia ta, Lily, ea...
Privirea lui Alex fuge către dormitor.
— Lily s-a dus, răspunde el în mandarină. Au trecut ataţia am şi eu tot nu m-am impacat cu ideea. Voiam ca în mintea mea

ceainăria să fie un refugiu, Vera. Voiam să fie un spaţiu în care puteam merge când eu fericit şi unde puteam vorbi ca şi cum sofia mea e încă în viaţă. Mai întâi imaginat pe ea sănătoasă, pentru că doream să mi-o amintesc aşa cum era, plină de vioiciune. Dar apoi **tu** început să mă întrebi când o să vă întâlniţi şi de ce nu vine niciodată la ceainărie, aşa că trebuit să inventez un motiv. Spus ţie că e bolnavă, şi chiar şi asta a fost mai bine decât să nu o am deloc.

— Â înţeleg! zice Vera.

Şi chiar înţelege. Şi ea îsi doreşte să fi avut un astfel de refugiu, în care să poată vorbi cu cineva despre Jinlong ca şi cum acesta încă ar aştepta-o să vină acasă cu pâine sau cu bârfe mărunte pe care le-a aflat din piaţă.

— Mai am o întrebare! Laptopul lui Marshall şi stickul, **tu** le-ai luat?

Alex încuviintează.

— Am cheie a casei. Intrat pe uşa din spate. Voiam doar să... Imi era asa de dor de el! Durerea îmi încetosa mintile. întrat în camera lui — voiam să iau o cămasă sau ceva asemănător. Nu ştiu! Deschis sertarul de lângă pat şi văzut laptopul cu stickul oi deasupra. Recunoscut laptopul, aşa că l-am luat. Bănuiesc că... pur şi simplu trebuia să ştiu mai multe despre el şi ce făcea.

— înţeleg, spune Vera, care, până acum,

se
gândise că poate Emma mutase laptopul şi D e 1 i 1’ stickul, dar nu. De ce luat restul cuiburilor de pasăre? Ca să scapi de dovezi?
Durerea licăreşte pe faţa uscată a lui Alex.
) 1 î
— Nu, Vera! A fost ca să te protejez. În caz că politia ar avea suspiciuni...
1 , 1 /X V /X
Vera nu poate decât să încuviinţeze din cap. În tot acest timp, a fost el! Bătrâna nu prea are habar ce să îi spună. Nici măcar nu ştie cum să înceapă să-i descrie furtuna care s-a sta rni t în ea.
— Acum, spune-le! o îndeamnă Alex. Spune- le acestor tineri adevărul!
Vera trage cu greu aer în piept. Aşadar, asta e! Detectivul Vera Wang în sfârsit are parte de momentul la care a visat săptămâni de-a rândul, acela în care le va dezvălui celorlalţi că şi-a dat seama cine este ucigaşul lui Marshall, dar, spre deosebire de fanteziile ei, acum nu simte nicio bucurie.
— Alex ucis pe Marshall.
— Poftim? strigă practic cu toţii.
Oliver clatină din cap.
— Nu, aşa ceva nu e posibil! Baba l-a iubit pe Marshall mai mult decât orice pe

lume. A fost întotdeauna fiul lui preferat. După moartea mamei, ai spus întotdeauna că, dacă nu ar fi Marshall, nu ai avea niciun motiv să trăieşti.
Alex scoate un suspin chinuit, care sună ca şi cum ar putea să îi sfâşie trupul fragil.
— Cât a trăit Marshall, am crezut că el e soarele. El era lumea mea, fiul meu rătăcitor. Strălucea atât de tare, că te lăsa în umbră, şi m-am gândit...
Vocea îi cedează, în vreme ce lacrimile îi brăzdează chipul uscat.
— Acum îmi dau seama că mă orbea. Că mă făcea să cred că tu erai fiul cel rău, că...
Şi Oliver începe să plângă.
— Baba! zice, apoi se opreşte, pentru că oare ce ai putea spune într-un astfel,de moment?
— imi pare aşa de rău, nule! în ziua aceea... Alex îşi şterge ochii, apoi îşi întoarce privirea
[ulia şi începe să vorbească în engleză: Ai sunat pe mine de dimineată. Ai zis că Marshall te părăsise. Că bogat, ai zis, şi că nu mai vrea nsurat cu ti ne.
Julia încuviinţează din cap.
— Şi eu gândit: „imposibil! Cum? Marshall iubeşte soţia şi copilul? Cum poate abandoneze? Probabil greşeală.” Sun Marshall, întreb ce se întâmplă, şi

zice: ,,Ba, hai la cină în oraş diseară, am ceva de sărbătorit!” Deci mă duc la un restaurant luxos. Când ajung, văd Marshall la recepţie. Mă pregătesc să salut când cineva...
Alex îl observă pe Riki în grupul celor din casă. Ochii i se măresc uimiti.
— Oh, tu!
La fel ca toată lumea, Riki se holbează.
— În noaptea aceea..., icneşte el.
— Da, te recunosc. Tu te grăbeşti înăuntru, apuci fiul meu de umăr şi loveşti la el.
Alex clatină din cap.
— Sunt uimit! Stau acolo, nu ştiu ce se întâmplă. Apoi fugi, iar Marshall strigă lucrurile alea — nu l-am văzut niciodată asa. Atâtea ameninţări! Mă duc la el, şi e surprins să mă vadă. Imediat se schimbă cum îl stiu eu. Aşa de rapidă schimbarea. M-a tulburat cât de repede şi-a schimbat expresia.
Oliver încuviintează.
— Avea întotdeauna grijă să îţi arate doar partea lui bună.
— Apoi mă uit mai bine la el şi văd că nu are doar vânătaie de la pumn, ci şi zgârietură pe celălalt obraz.
Vera se uită la Sana, care abia se aude când spune:

— Eu am fost!
Ochii urduroşi ai lui Alex alunecă spre ea, î .. A [7]
apoi bătrânul dă din cap a încuviinţare.
— înţeleg. întreb: ,,De ce te-a lovit băiatul ăla? Şi cine zgâriat la tine?” El spune nu face griji, doar nişte tâmpiţi. Dar eu zguduit. Nu înţelege de ce aşa de mulţi oameni supăraţi pe el. întreb de Julia. Poate că şi el zguduit de pumn, dar văd cum alunecă masca. El se relaxează apoi; barmanul i-a dat un whisky dublu din partea casei pentru bătaie. El zice Julia îl tine pe loc, n-a iubeşte niciodată.
Asta trebuie să fie dureros pentru Julia, se gândeşte Vera, dar, când se uită, Julia e mai degrabă furioasă decât tristă.
— Eu socat, continuă Alex. Zic: Şi Emma? Alex se uită în jos la nepoata lui, iar lacrimi noi îi udă iar obrajii. a
— Eşti aşa drăguţă, scumpa mea! Imi pare rău! Nu vreau să spun în fata ei.
Vocea lui Alex e abia o şoaptă, iar pe Vera o doare inima deoarece este evident că ceea ce se pregăteşte să dezvăluie va fi o lovitură pentru micuţa Emma, şi tot ce vrea să facă ea acum e să ia copilul de acolo şi să îi spună că totul va fi în regulă.
— Şana, poţi tu sa... ? intreaba Julia.
— Da, sigur.
Şana se apleacă astfel încât ochii ei să fi.e la acelasi nivel cu ai Emmei şi spune:

— Vrei să luăm o prăjitură?
Emma încuviinţează din cap, aşa că Şana o ia pe micută în brate şi ies din apartament.
Odată ce Emma şi Şana nu mai pot auzi, Julia se întoarce spre Alex şi ii spune cu o voce de otel:
— Ce a spus Marshall despre fiica noastră?
— Şpus, începe Alex şi scoate un alt oftat. Şpus: ,,Ciudata aia mică. O să am una mai bună cu altcineva.
Alex izbucneste în lacrimi.

— N-am văzut niciodată cineva să vorbească asa de copilul lui. Mă gândesc poate puţin beat sau supărat sau furios că tocmai pocnit. Dar apoi zice că se îmbogăţeşte şi de-asta te părăseşte, că nu vrea să împartă banii cu tine. Eu zic, dar trebuie să susţii soţia şi copilul, şi el râde. Eu zic, aşa cum **tu** ai grijă mereu de mine, eu stiu că **tu** esti băiat bun, îmi cumperi mereu alimente, şi el se uită derutat. El zice fie derutată. Alex ce alimente?
Acum e rândul Verei să fost întotdeauna asa de mândru de felul în care Marshall îi aducea întotdeauna alimente în fiecare săptămână.
— Eu am făcut asta, rosteste Oliver încet. Alex aprobă din cap.
— Da, eu îmi dau seama. În toţi acesti ani, pierdut relaţia cu tine, şi pentru ce? În tot acest timp, eu crezut că Marshall cel bun. Când el merge la toaletă, el lasă telefonul pe masă. Eu caut prin mesaje, aşa de multe de la oameni care îsi cer banii înapoi. Şi nu doar asta, dar unul sau doi zic: ,,Tâmpiţii ăia, am făcut bani buni de pe urma lor.” Nu stiu ce pune la cale Marshall, dar nu e ceva bun, e vorba de înselat oameni. JDupă cină, zic să mă aducă aici pentru ceai. Il implor să nu facă asta soţiei şi copilului. Atunci început să se poarte urât cu mine. El zice că nu o

să fie niciodată ca mine, care trăiesc în magherniţa asta pentru că nu pot renunţa la oamenii care mă trag înapoi. Zice că se bucură că mama lui murit, pentru că îl trăgea înapoi şi că îl favoriza întotdeauna pe Oliver. Ce lucruri a zis...

Alex plânge.

— Simt că totul se prăbuşeşte. Totul minciună. Iau ceaiul de la Vera şi mă gândesc cât e ea de bună cu mine în fiecare zi, şi cum eu îi povestesc mereu Marshall a făcut asta, Marshall a făcut ailaltă. Marshall asa de bun. Marshall aşa de destept. Văd că unul dintre ceaiuri are cuiburi de pasăre. Ştiu că Marshall alergic la fulgii de pasăre. Nu ştiu de ce — nu ştiu ce e în mintea mea —, dar aleg ceaiul ăla. I-l dau lui Marshall. Mă uit cum îlbea.

Preţ de câteva clipe, întregul apartament e cufundat într-o tăcere deplină, care îi permite practic Verei să audă bătăile inimilor tuturor.

— Euucid la el, zice Alex încet. Eu ucid fiul meu. Incepe să respire greu, încearcă să ia

telefonul, dar nu poate scrie, pesemne nu mai văzut clar, mâinile toate umflate. Il privesc murind. El fuge de aici, se împiedică în stradă. Totul închis atunci. Nu mai poate să vorbească. Vede

ceainăria Verei, intră. Eu cred că vrea să dea indiciu, că fulgii de pasăre sunt din ceai.
Vera încuviintează.
— Dar de ce tinea stickul în mână? întreabă
Riki. ’
— Poate ca să lase în urmă şi mai multe bănuieli. Ca să fie limpede că nu a fost o simplă moarte, murmură Julia, care se uită la Alex cu o combinaţie de milă şi furie. Tu ... Julia clatină din cap, ca pentru a-şi limpezi gândurile.
— Când îi fâceam poze lui Cassie, am simţit ca cmeva ma urmarea...
Alex încuviinţează încă o dată din cap.
— Eu fost. Eu doar vrut să fiu si**gu**r că eşti bine, chiar şi fără Marshall. Eu urmăresc pe Vera de asemenea, mai ales când e cu Emma. Eu pur şi simplu — nu vine să cred că i-am luat tatăl.
Vocea lui Alex se frânge.
— Trebuie să fiu si**gu**r că toti sunteti bine.
Un colţ al **gu**rii Juliei se ridică într-o urmă de zâmbet.
— Suntem bine. Suntem mai mult decât bine! Nu trebuie să îţi faci griji din pricina noastră. Totuşi, privirea Juliei e încă de oţel. Vera nici nu o mai recunoaşte în ea pe femeia temătoare şi plângăcioasă care era când s-au cunoscut. Julia de acum arată ca şi cum nimic nu ar

putea să o dărâme. Vera nici că ar putea fi mai mândră de ea.
Oliver, pe de altă parte, plânge cu suspine ca un copii.
— Baba, se jelueste el, nu cred aşa ceva!
— Imi pare rău, fiule!
Alex se îndreaptă încet spre el şi îl îmbrăţişează cu grijă.
— Imi pare rău pentru tot ce ţi-am făcut! Pentru toate dăţile când ţi-am spus că eşti nevrednic! îi şopteşte în mandarină.
Oliver nu face decât să încuviinţeze din cap şi să plângă şi mai tare.
1 o ;
— Nu eşti nevrednic! Nu eşti!
— Nu vreau să te pierd, baba!
— Nici eu! Vizitează-mă şi vom şta de vorbă! Alex îi strânge mâna asa de tare că i se albeşc monturile.
— Vom şta de vorbă.
Vera şperă că, în timp, Oliver îsi va aminti aceşt moment şi că va găşi o cale de vindecare.
Mai târziu, în timp ce aşteaptă afară, pe ' V 1 [7] -A trotuar, Oliver îşi ţine braţul în jurul umerilor firavi ai tatălui său. Când bătrânul eşte ajutat să urce în maşina politiei, aceşta îi întâlneşte privirea Verei şi spune:
— Mulţumeşc pentru tot Vera! Eşti o prietenă adevărată!

Vera zâmbeşte printre lacrimi şi dă uşor din cap. Deja se întreabă ce cutii cu alimente i se va permite şă îi ducă lui Alex la inchişoare.

Epilog

VERA WONG ZHUZHU ESTE PORC, DAR, LA o adică, ar fi trebuit să fie cocos. La 4.30 fix, 1 1 • 1 1 1 • • • 1 • V ’ v 1 • 1 deschide larg ochii şi se ridică parcă plutind din pat. Trece rapid prin ritualul obişnuit de a-şi peria dinţii cu o eficientă agitată înainte de a se îndrepta spre bucătărie, unde începe să pregătească micul-dejun. S-a instalat bine

1 O **4** **4 7**

în casa Juliei. Cei mai tineri îşi iau din timpul lor preţios ca să scape de prostiile din casa Verei, care nu-i grăbeşte. Julia i-a spus de nenumărate ori că ea şi Emma şi-ar dori să o aibă în casa lor şi, cu toate că bătrâna le tot zice „Oh, o să mă vreţi plecată cât de curând”, adevărul este că-i mai mult decât fericită să le ţină companie. Aşa că, pentru moment, Vera ramane aici.

Emma a cerut o pauză de la terci. Vrea omletă. Vera s-a uitat la vreo 12 retete de omletă pe Google şi încă nu s-a prins care e rostul omletei, dar, de dragul Emmei, e hotărâtă să încerce. Poţi să spui orice despre Vera, dar nu şi că e lipsită de flexibilitate.

La cinci dimineaţa, Emma, care, de fapt,

este cocos, se trezeste şi îsi târsâie iciorusele pe hol în timp ce se freacă la ocni cu pumnii. Vera îi aude paşii şi îi strigă în şoaptă să meargă să se spele pe dinţi. Până să intre Emma în sufragerie, pe masă o aşteaptă patru tipuri de omlete — una cu brânză, una cu ciuperci şi brânză, una cu suncă şi brânză şi una în stil chinezesc cu rosii şi ouă bătute. Vera mijeşte ochii şi păstrează o tăcere cu subînţeles în timp ce Emma evaluează cele patru farfurii. Apoi fetiţa indică spre cea cu .. .
rosii şi spune:
— Aceea!
Vera încuviinţează cu solemnitate, desi pe interior inima îi tresaltă de bucurie.
În mod surprinzător, în timp ce Vera şi Emma îşi iau micul-dejun, li se alătură şi Julia, care apare în sufragerie cu părul vâlvoi.
— 'Neaţa! le salută pe cele două şi cască.
— Oh, azi te-ai trezit devreme! observă Vera. Nu te critic, fireşte, dar de obicei laşi să treacă toată dimineata înainte să te trezesti.
— Iţi dai seama că dacă spui „nu te critic” înainte de ceva care arată clar că de fapt critici nu faci ca lucrul acela să pară mai puţin critic, ripostează Julia în timp ce se lasă pe unul dintre scaune. Oh, omlete! Arată bine!

Vera şi Emma împărtăşesc un zâmbet secret.
— În orice caz, azi m-am gândit să merg cu tine la ceainărie, reia Julia, deşi are gura plină de omletă cu ciuperci şi brânză. Fotografiile pe care le-am postat cu localul au fost foarte bine primite, aşa că m-am gândit să mai fac cateva.
— Hmm! pufăie Vera. Ar trebui să îţi cer taxă pentru pozat.
Deşi fireste că nu ar face-o, pentru că îi place
Îjrea mult să se afle în fata aparatului de otografiat al Juliei. Aceasta din urmă a pozat- o deja în diferite ipostaze în timp ce îşi
prepară ceaiurile, iar Vera a descoperit că are ceva de păun în ea. Dar, dacă Julia ar vrea, ar Îputea cu uşurinţă să o plătească pe Vera. De apt, ar putea cu uşurinţă să plătească pe oricine, acum, că prima tranşă a asigurării de viată a lui Marshall a fost achitată. Julia i-a dat o bună parte din ea lui Riki, în chip de plată pentru munca pe care a depus-o pentru Marshall, lucru care l-a făcut să izbucnească în lacrimi. Din câte se pare, Adi, fratele mai mic al lui Riki, o să vină la ei, în Bay Area. Vera de-abia aşteaptă să îl răsfete pe Adi.
O vreme, şi-au făcut cu toţii griji că Riki ar li l- ‘ • • ‘/ i-i
putea avea probleme din pricina botului,

dar Tilbert i-a asigurat că sunt foarte puţine legi atunci când vine vorba de NIT. Este genul de situaţie în care legea nu reuseşte să ţină pasul cu lumea în continuă schimbare a tehnicii şi, de vreme ce nu există un contract semnat între Riki şi Marshall, ar fi foarte dificil să depună cineva o plângere împotriva lui Riki pentru că a creat botul cu pricina. În prezent, el şi Sana cotrobăie prin evidenţele lui Marshall şi încearcă să dea de urma altor artişti cărora să le returneze operele forate.
Restul banilor au fost directionati către ipotecă şi, odată ridicată această povară de pe umerii Juliei, tânăra a fost capabilă să înflorească în domeniul fotografiei, asumându-şi mai multe riscuri artistice şi creându-şi reputaţia de artist care trebuie urmari t.
Intre timp, procesul lui Alex încă se judecă. Tilbert a reusit să îl convingă pe unul dintre asociaţii de la firma la care lucrează să îl reprezinte pe bătrân pro bono, şi tot ce are de
1 1 1 [7] **>**
spus despre felul în care merg lucrurile este „merg pe cât de bine pot să meargă”. Vera l-a vizitat deja de două ori pe Alex şi de fiecare dată le duce de mâncare gardienilor pentru ca acestia să se poarte mai frumos cu bătrânul ei prieten.

Gardienii îi tot spun că nu au voie să accepte mâncare de la vizitatori, dar curând o să îi dea ea pe brazdă.
Julia şi Vera se îndreaptă spre ceainărie în pas lejer, sporovăind în timp ce aşteaptă tramvaiul şi admirând priveliştea frumoasă a leneşului San Francisco în timp ce acesta se trezeşte încet-încet. Când cotesc spre ceainăria Verei, bătrâna dă cu ochii de o mică muhime la care se încruntă. Uf, probabil că sunt clientii lui Winifred!
Dar, pe măsură ce se apropie, vede că, de fapt, oamenii aceia asteaptă în fata ceainăriei ei. Când o văd, unul dintre ei îi face atenti pe ceilalti.
— E Vera!
— Nu cumpăr nimic! îi anunţă Vera cu asprime.
— Nu, zice cineva din mulţime, o tânără cu părul mov. Suntem clienţi.
Vera rămâne cu gura căscată. Măcar o dată, rămâne fără cuvinte.
— Surpriză! tace Julia. Oliver a scris **un** articol frumos despre tine şi ceainăria ta şi povestea din spate, iar cei de la Bay Area Times l-au cumpărat. Au publicat articolul ieri.
— Oh, de fapt, eu am venit aici datorită tiktokurilor tale, intervine femeia cu părul mov.

Julia se îmbujorează şi zâmbeşte.
— Ţi-am zis, Vera, că au fost bine primite.
— Eu sunt studentă la Arte, intervine femeia de lângă ea. Voiam să văd pictura dinăuntru. Profesorul ne-a arătat-o la curs.
Acum este rândul Verei să zâmbească. Este asa de mândră de ce a făcut Sana cu locul acesta şi cum şi-a revărsat incredibilul talent peste tot, încorporând în pictura ei chiar şi lucruri precum prizele! De fiecare dată când Vera păşeşte în ceainărie, se simte imediat transportată într-un loc de pe altă lume, unul f! v 1 1*1 1
care se află cumva între Shanghaiul cel adevărat şi cel care există în visurile ei, **un** loc în care ea şi Jinlong stau într-o luntre mică şi beau ceai în timp ce îşi lasă vârfurile degetelor mângâiate de apa calmă şi răcoroasă. E aşa de încântată să afle că munca Sanei primeşte aprecierea pe care o merită! Sana a fost extrem de ocupată; Winifred a aruncat o singură privire la prăvălia Verei şi a angajat-o imediat pe Sana să îi picteze şi ei brutăria, imitatoare de doi bani. Şi, înainte chiar să termine, Sana a fost angajată să picteze alte

două prăvălii — un magazin de găluşti de pe stradă şi un restaurant simandicos din Embarcadero. Proprietarii celei din urmă afaceri au fost de acord să îi plătească un onorariu de 50 OOO de dolari, lucru care

— Eu am venit aici pentru ceai, recunoaşte un tip bărbos.
— Da, CassieRed e înnebunită după el. Zice că ceaiurile tale sunt B, intervine în discuţie un alt tip.
— Ceaiurile mele sunt... B?
a încântat-o chiar şi pe mama Sanei.
— Prescurtarea de la „belea”, o lămureşte Julia.
— Şi de ce nu zici belea? E mai complicat să zici B.
— Nu mai despica firul în patru, Vera! o ceartă Julia şi oftează, apoi o răsuceşte pe Vera cu faţa spre prăvălie. Acum, hai, descuie, ca să putem bea cu toţii nişte ceai! Ceilalţi o să ni se alăture în curând.
Chiar în timp ce zice asta, Vera observă maşina luxoasă a lui Tilly parcând peste stradă. Oliver se află pe scaunul pasagerului, în vreme ce Riki şi Sana îsi flutură mâinile în chip de salut de pe bancheta din spate. Vera simte cum fericirea îi inundă pieptul. Se uită la mulţime – bine, teoretic, sunt doar trei necunoscuţi –, apoi la Julia, Emma, Oliver, Sana, Riki şi, desigur, Tilly. Priveşte în sus

la firma pe care scrie VERA WANG'S WORID-
FAMOUS TTAHOUSE. Ce amuzant că şi-a dorit ca prăvălia ei să fie celebră în lumea întreagă 1 • i* • 1 • când tot ce avea nevoie era o familie precum cea pe care o are acum! Vâră cheie în broască şi deschide.
Se întoarce spre mulţimea din spatele ei şi
1 > 1 J
zâmbeste.
— Haideţi înăuntru! Ce mai asteptati? Vera Wang's World-Famous Teahouse e pregătită pentru o nouă zi de lucru.
—Ghipsuri de crab (n. tr).
— Exclamatie care ar trebui să însemne „Doamne fereşte” sau „Slavă tie!”, în
77 1 • v ’• * 77 ’ 7
mandarină, în orig. (n. tr).
24 Este vorba deşpre cuiburi de paşăre *1**1 • 1 * comestibile, construite de anumite specii de păsări din sud-estul Asiei din salivă, fulgi şi bucăţi de plante. După eliminarea > 1 # 1 impurităţilor, aceştea ajung pe piaţă. Sunt consideratе delicateşe în bucătăria chineză şi şunt apreciate şi în medicina tradiţională (n. tr.).